

Giới thiệu Tầm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô

Bạn đang theo dõi truyện Tầm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô của tác giả Bích Loa Xuân, đây là một tác phẩm ngôn tình cổ đại, nam trùng sinh, sủng ngọt, bối cảnh giả tưởng.

Một năm ấy, nàng đến Cô Tô, phảng phất rơi vào mộng cảnh đẹp đẽ nhất đời này.

Một năm ấy, chàng tỉnh giấc bên bờ Thái Hồ, tưởng chừng mọi sự kiếp trước chỉ như con mơ.

Một năm ấy, câu chuyện xuyên không của chúng ta được viết lại từ đầu.

-----≡-----

Vương Dao Dao bảy tuổi theo cha rời kinh thành trở về Tô Châu phủ nhậm chức, từ đó quen biết vị biểu ca ôn nhu nho nhã Lý Quân Ngọc.

Hỏi thế gian bao nhiêu thanh mai trúc mã có thể đi đến cử án tề mi [1]?

Lại bao nhiêu người từng cử án tề mi có thể cùng nhau bạch đầu giai lão?

Tháng năm như gió thoảng, chỉ còn những cây cầu đá trầm mặc ghi nhớ câu chuyện xưa trong làn mưa khói Giang Nam ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tầm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngoại Thành Cô Tô

“Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên,

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên.

Cô Tô thành ngoại Hàn San tự,

Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền.” [1]

Tiếng ngâm thơ hòa với tiếng mái chèo khuấy nước ì oạp trong đêm khiến Vương Dao Dao giật mình thức giấc.

Vương Dao Dao đến ngoại thành Cô Tô vừa lúc nửa đêm. Sau khi kênh đào Đại Vận Hà [2] được hoàn thành, nối liền một dải từ kinh thành đến Giang Nam Hàng Châu, việc đi lại cũng dễ dàng hơn nhiều. Hai cha con cùng các gia phó đi thuyền một đường từ Bắc xuôi Nam, cảnh vật hai bên bờ cũng dần dần biến đổi. Giang Nam từ từ hiện ra như một bức tranh thủy mặc. Bước vào Giang Nam, tựa hồ như bước vào một thế giới khác, phồn hoa, trù phú và thi vị, nơi chỉ một ngọn gió thoảng qua cũng mang đượm hơi thở cổ kính ngàn năm hòa cùng không khí thư hương thanh nhã. Sau nhiều ngày rong rã lênh đênh trên thuyền, cuối cùng Tô Châu đã gần kề trước mắt. Trong lòng Vương Dao Dao vô cùng háo hức. Các nơi khác của Giang Nam đã đẹp đến như thế này, vậy Tô Châu - "thiên đường chốn nhân gian", sẽ là phong cảnh ra sao đây?

Bấy giờ, cô bé đang ở trong khoang thuyền, nghe thấy tiếng ngâm thơ bên ngoài mạn thuyền, liền biết đó là phụ thân mình. Vương Dao Dao vén màn che bước ra ngoài, quả nhiên là Vương đại nhân đang đứng bên mạn thuyền, trầm ngâm ngắm nhìn cảnh đêm Giang Nam. Một vùng sông nước chìm trong bóng đêm dày đặc, những ánh đèn lồng loe loét trên các con thuyền đang lướt nhẹ trên kênh phản chiếu xuống mặt nước, cùng với ánh trăng loang loáng bàng bạc phảng phất như hòa làm một.

Vương đại nhân thấy con gái bước ra, liền xua tay, bảo:

“Miên Nhi, bên ngoài sương lạnh, nhanh trở vào trong cho ấm.”

Miên Nhi đây là nữ danh của con bé. Vương Dao Dao chun mỉm cười, nói:

“Phụ thân, Giang Nam ấm áp như thế, nữ nhi còn sợ nóng đây, sao có thể lạnh được chứ?”

Đây cũng không phải nói càn, đối với đứa bé lớn lên ở kinh thành phương Bắc vốn quen giá hàn, thì chút sương lạnh đêm khuya của Tô Châu quả thật không là gì cả.

Vương đại nhân vừa giận vừa buồn cười, đưa tay khê cốc lên trán con gái một cái, bảo:

“Cứng đầu như vậy, cẩn thận sau này không gả đi được.”

Vương Dao Dao le lưỡi một cái, cười hi hi nói:

“Không gả thì không gả, phụ thân nuôi là được.”

Vương đại nhân nhéo nhéo gò má phúng phính trắng nõn của con gái, khẽ thở dài một cái, nói:

“Làm gì có phụ thân nào nuôi nữ nhi cả đời chứ?”

Lần này ông chuyển đến Tô Châu kỳ thực là bị giáng chức. Từ chính nhị phẩm Hộ bộ Thượng thư trở thành chính lục phẩm Tri phủ Tô Châu, Vương đại nhân thực ra không phiền muộn gì cho mình. Đối với ông, tránh xa cái kinh thành hỗn tạp ấy cũng là việc khiến người ta nhẹ nhõm thoải mái. Nhưng ông chỉ ưu tư cho con gái. Có bậc cha mẹ nào không mong mai sau nữ nhi tìm được phu gia tốt? Chỉ là hiện tại Miên Nhi nhà ông lại rơi vào cảnh gả cao không được, gả thấp không đành, thật là tiến thoái lưỡng nan.

"Ký lai chi, tắc an chi [3]." Vương đại nhân thở ra một tiếng, gác lại tâm tư nặng trĩu, vỗ vỗ đầu Vương Dao Dao, bảo, “Xem chừng phải sáng sớm mai mới vào tới thành Cô Tô, con vào trong nghỉ ngơi một chút đi.”

Cô bé cũng không bướng bỉnh nữa, ngoan ngoãn gật gật đầu, liền vén rèm bước vào trong.

Một cơn gió đêm thổi tới làm gợn sóng nước. Dường như còn mang theo mùi hương hoa quế thoang thoảng từ Cô Tô thành.

~~~~~  
Cô Tô thành. Lý phủ.

Một gã thư đồng khe khẽ gõ cửa, từ bên trong vọng ra một tiếng nói:

“Thanh Thư, vào đi.”

Phương ngữ Tô Châu vốn dĩ thấm đượm không khí thư hương, mà thanh âm của người này lại càng êm ái nhẹ nhàng, chỉ nghe đã cảm thấy như phảng phất đâu đây mùi hương thanh khiết của Bích Loa Xuân [4] hay làn nước mát lạnh trong veo của Thái hồ.

Gã thư đồng Thanh Thư liền đẩy cửa bước vào. Chỉ thấy bên án thư cạnh cửa sổ có một bóng người đang ngồi, ánh nến leo loét ở trên bàn cách đó khá xa, không đủ soi rõ dung mạo người đó. Trong mông mông lung lung, nguyệt quang lườn qua song cửa sổ, thấp thoáng soi chiếu một nửa khuôn mặt của chàng. Trắng tựa dương chi bạch ngọc.

“Bẩm công tử, ta vừa hỏi thăm Lục Như tỷ bên chỗ phu nhân, lão gia và phu nhân quả thực vừa nhận được bồ câu đưa tin của Vương đại nhân, ước chừng rạng sáng ngày mai sẽ vào tới thành.”

Vị công tử kia nghe xong lời thư đồng bẩm báo, không nhìn rõ trên khuôn mặt ấy có tâm tình ra sao, chỉ nương ánh trăng thấy được khoe môi của chàng dường như nhếch lên, tạo thành một độ cong.

“Ta biết rồi, Thanh Thư, ngươi đi nghỉ đi, không cần gác đêm. Sáng mai dậy sớm chuẩn bị xe ngựa, chọn cỗ xe ngựa ta vừa mới chỉnh sửa lại gần đây, nhớ chưa?”

Tuy rằng nói chuyện với gia phó, ngữ điệu của chàng vẫn rất mực nhỏ nhẹ, không có cảm giác là đang ra lệnh sai bảo, chỉ như dặn dò thân nhân.

Thanh Thư cúi đầu dạ một tiếng, liền ra ngoài khép cửa lại.

Trong gian phòng, giờ đây chỉ còn lại một mình người ấy.

Chàng đưa tay thấp đèn dầu lên, tức thời ánh sáng ảm áp bao phủ cả một vùng, cũng soi rõ bức họa đang đặt trước mặt chàng. Đó rõ ràng là một phiên bản thiếu nữ của Vương Dao Dao.

Chàng nâng ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve đôi má của thiếu nữ trong tranh, động tác cẩn trọng triu mến như nâng niu trân bảo, ánh mắt đầy nhu tình. “Biểu muội, đã lâu không gặp.”

Một tiếng cảm thán thật khẽ vang lên trong không gian tĩnh mịch.

Ngoài cửa, cơn trùng kêu rả rích.

Đêm bỗng dung thật dài.

~~~~~  
*Chú thích:

[1] Bài “Phong Kiều dạ bạc” của nhà thơ Trương Kế thời Đường, viết về bến Phong Kiều ở Tây huyện, Giang Tô.

Dịch nghĩa:

Trăng lặn, quạ kêu, sương phủ đầy trời.

Hàng phong bên sông, ngọn đèn thuyền chài ở trước người đang ngủ buồn.

Ngoài thành Cô Tô là chùa Hàn Sơn,

Tiếng chuông lúc nửa đêm văng đến thuyền khách.

Dịch thơ:

Nguyệt tà, quạ lãnh lót kêu sương

Ánh lửa cầu phong vỗ mộng thường

Bến vắng Cô Tô thuyền lẻ bóng

Hàn Sơn rền rĩ khách nghe chuông

(Bản dịch của Hải Đà)

[2] Đại Vận Hà: còn gọi là Kinh Hàng Đại Vận Hà, là kênh đào cổ đại với đoạn cổ xưa nhất có từ thế kỷ 5 TCN, dần dần qua các đời sau được mở rộng ra thêm, đến đời Minh được cải tạo lại và bây giờ nó nối thông từ Bắc Kinh cho đến Giang Tô, Chiết Giang, là huyết mạch chính để giao thương vận chuyển hàng hóa từ vùng Giang Nam trù phú đến kinh thành.

[3] Ký lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.

[4] Bích Loa Xuân: là loại danh trà nổi tiếng của vùng Thái Hồ, Tô Châu, được liệt vào một trong “Thập đại danh trà” bên cạnh Long Tỉnh, Thiết Quan Âm, Lục An Qua Phiến,... Bích canh (nước màu xanh), Loa hình (hình xoắn ốc cuộn thành loa), lại được ngắt xuống vào mùa xuân nên gọi là Bích Loa Xuân.

*Lời tác giả: Thật sự rất là mê phương ngữ Tô Châu a

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trùng Phùng Chỉ Như Sơ Kiến

“Có người nói rằng, sơ kiến, có thể lại là trùng phùng. Bởi vì, trong thế giới mệnh mạng rộng lớn này, giữa vòng luân hồi hằng hà sa số kiếp kia, biết đâu, chúng ta đã từng bắt chọt gặp nhau ở đâu đó. Rồi lại lặng lẽ, lặng lẽ lướt qua nhau. Người đến ta đi, ai yên mệnh nấy. Uống cạn một bát canh Vong Xuyên, từ đó trở thành người lạ.”

Ánh nắng hắt qua song cửa trên khoang thuyền đánh thức Vương Dao Dao đang cuộn mình ngủ vui. Cô bé dụi dụi mắt, lưu luyến ôm chần lẩn lẩn vài vòng trên giường, còn chưa muốn ngồi dậy.

“Nhị muội, còn chưa chịu dậy sao?”

Một giọng nói du dương lãnh lút xen lẫn ý cười vang lên. Từ ngoài bước vào một thiếu nữ trạc tầm mười hai, mười ba tuổi, tóc dài tha thướt, dung mạo yêu kiều như hoa, lại không mang vẻ liễu yếu đào tơ, ngược lại muôn phần anh khí linh động. Đây chính là thứ trưởng nữ nhà họ Vương, Vương Diệu Diệu.

Mẫu thân của Vương Dao Dao mới là chính thất của Vương đại nhân, nhưng chẳng may qua đời sau khi sinh ra con bé. Mẹ ruột của Vương Diệu Diệu chỉ là thiếp thất, thế nhưng trong nhà không có chủ mẫu, tất nhiên cũng không có gia đầu trạch đầu gi, càng không có việc thứ nữ bị bắt nạt hiếp đáp như trong kịch hay diễn, tình cảm giữa hai tỷ muội cũng rất tốt.

Wương Diệu Diệu nhìn đáng vẻ lười biếng đáng yêu của tiểu muội, không nhịn được bật cười một tiếng, ngồi xuống vỗ vỗ lưng con bé, giục:

“Dậy đi nào, dậy đi nào! Đến Tô Châu thành rồi! Muội mà không dậy thì phụ thân sẽ bỏ lại muội trên thuyền đó!”

Vương Dao Dao sợ bị bỏ lại, lập tức mở bừng mắt ra, ngồi bật dậy.

“Miên Nhi thức dậy rồi, thức dậy rồi!” Cô bé cuống quýt lay ống tay áo của tỷ tỷ.

Vương Diệu Diệu nhéo nhéo má muội muội, nói:

“Mau đi bảo Hạ Trúc giúp muội rửa mặt chải đầu, đừng để phụ thân đợi lâu.”

Vương Dao Dao ngoan ngoãn ngồi yên để tiểu nha hoàn giúp mình chuẩn bị mọi thứ tuom tất chỉnh tề, cuối cùng dính một dây nơ nhỏ nhỏ trên búi tóc, trong gương hiện ra một tiểu cô nương bụ bẫm đáng yêu như tranh vẽ.

Tiểu cô nương trộm vén màn che lên, nhìn ra bên ngoài. Một cảnh tượng phồn hoa vô cùng hiện lên sau lớp rèm. Liều rù lơ thơ, hoa nở khắp nơi, bướm lượn rập rờn. Hai bên bờ tài tử giai nhân dập dìu qua lại, bước chân khê khằng thanh tao như sợ đánh thức những dây phở trăm mặc lưu giữ ký ức ngàn năm lịch sử. Tô Châu nổi danh là vùng đất của tơ lụa gấm vóc. Cứ đi một chặng lại thấy những dải lụa óng ánh đủ sắc màu được treo lên phơi, chúng bay phất phới trong gió, muôn hồng ngàn tía nối liền một dải như cầu vồng, góp thêm một phần làm nên cảnh sắc Cô Tô.

Lần đầu trông thấy những cảnh ấy, Vương Dao Dao ngây ngẩn ngăm nhìn, phăng phất rơi vào mộng cảnh. Vương Diệu Diệu cũng đưa mắt ra nhìn, trong mắt cũng là kích động.

“Không ngờ cảnh vật Tô Châu cổ đại chính là như thế này...” Nàng chặc lưỡi, khẽ cảm thán.

“Đại tỷ, tỷ vừa nói gì?” Vương Dao Dao nghe không hiểu, liền hỏi lại.

Vương Diệu Diệu vội vàng lắc đầu, nói:

“Không có gì, chỉ là khen ngợi cảnh sắc nơi này rất đẹp thôi.”

Nàng nhìn đôi mắt tròn xoe đen láy của muội muội, cái đáng về ngây thơ vô ưu vô lo đó của con bé khiến nàng thoáng chốc lại rơi vào trầm tư suy nghĩ.

“Nhị muội, muội có biết nhị biểu ca nhà tứ cô cô không?” Nàng bất thành linh lên tiếng hỏi.

“Có nghe qua ạ, phụ thân từng kể với muội, nhị biểu ca là nhi tử của tứ cô cô, từ nhỏ đã thông tuệ hơn người, làm người ôn hòa hiền lễ, là một nhân tài hiếm có.” Vương Dao Dao nghĩ ngợi một chút, liền y theo lời của phụ thân mà thuật lại.

Vương Diệu Diệu nghe vậy liền nóng ruột, bảo:

“Hắn không có tốt như vậy... Ôi dào, tóm lại muội hãy nghe tỷ, sau này tránh xa nhị biểu ca ra, càng xa càng tốt. Đây là vì tốt cho muội thôi.”

Sợ rằng nói như vậy chưa đủ sức đe dọa, nàng bèn cắn răng, bồi thêm:

“Nhị biểu ca này là một tên biến thái hung ác, hắn rất thích đánh trẻ con, bắt nạt nữ tử, khi tức giận thì sẽ mọc ra hai răng nanh, dài như vậy nè...”

Vừa nói, nàng vừa ra điệu bộ miêu tả, cố gắng làm cho hình tượng vị biểu ca này càng khủng bố càng tốt.

Thật ra, lời này của Vương Diệu Diệu quả là vừa khoa trương vừa giả tạo, nhưng cũng đủ để dọa một đứa bé bảy tuổi như Vương Dao Dao sợ xanh mặt. Tiểu cô nương lập tức gắt đầu như gấu tòi, quyết tâm tránh xa vị biểu ca đáng sợ kia.

Vương Diệu Diệu thở phào một hơi. Chỉ mong bản thân có thể thay đổi kết cục bi thảm đã sớm được an bài ấy.

Chính vì thế, nhị biểu ca đáng thương của chúng ta còn chưa lên sân đã bị người ta đặt điều bôi đen thê thảm.

~~~~~Dải phân cách bi kịch của biểu ca~~~~~

Thuyền dừng ở bến Tô Châu. Tháng này thời tiết thật thất thường, mới đó mà trời lại đổ mưa. Cũng may mưa xuân chỉ là mưa phùn lâm thâm, không ảnh hưởng gì nhiều, lại càng tăng thêm vẻ nên thơ hữu tình của phong cảnh. Cả nhà Vương đại nhân che ô cùng bước lên bờ. Bấy giờ, mới thật sự chạm vào tận tay một Cô Tô phồn hoa như gấm. Phong cảnh xung quanh đều chìm vào làn mưa bụi mù mịt, mông lung mờ ảo, càng thêm phần mỹ lệ.

Gần bên thuyền có một chiếc xe ngựa đậu ở đó từ bao giờ. Lúc này, một bàn tay thon dài trắng như ngọc chọt vén lên rèm xe. Từ trong xe bước xuống một thiếu niên độ chừng mười bốn, mười lăm tuổi, người vạm vỡ sắc trường bào, tay che ô giấy, mặt tựa quan ngọc, bước đi khoan thai, phong thái ung dung nho nhã.

Lần đầu tiên Vương Dao Dao gặp gỡ Lý Quân Ngọc chính là tình cảnh ấy. Thiếu niên lang, nhan như ngọc, xuất hiện trong làn mưa khói mông lung của Giang Nam, tựa như trích tiên giáng hạ phàm gian. Chàng đi giữa phong cảnh Tô Châu, lại phăng phất như đã hòa vào làm một với bức tranh thủy mặc ấy, trở thành một phần của phong cảnh nơi này.

“Sanh nhi tham kiến cửu phụ, cửu mẫu [1].” Chàng tiến tới gần, hướng về phía Vương đại nhân cùng Lưu di nương, cung kính khom người cúi chào.

Theo lý mà nói, Lưu di nương chỉ là một thiếp thất, chàng cũng không tất phải hành trọng lễ như vậy với bà, nhưng cử chỉ cung kính này của chàng thật

sự được lòng cả Lưu di nương lẫn Vương đại nhân. Thiếu niên khiêm cung hữu lễ, kính trọng trưởng bối, không khinh khi người. Vương đại nhân vuốt râu, trong mắt đầy vẻ tán thưởng, hỏi:

“Con là Đại Lang hay Nhị Lang? Khẩu ngữ kinh thành nói rất chuẩn, có từng đến kinh thành hay chưa?”

Ông và vị muội muội thứ xuất kia cũng không quá thân thiết, sau khi bà ấy xa gả đến Tô Châu thì gần như không còn qua lại. Tuy nhiên, ông với muội phu họ Lý kia lại khá hợp ý, mỗi lần Lý lão gia vận chuyển hàng hóa lên kinh thành đều ghé qua cùng ông đàm đạo văn chương. Lý lão gia thường nhắc tới Nhị Lang trước mặt ông, lúc nào cũng đầy vẻ tán thưởng. Vừa nhìn thiếu niên trước mắt, Vương đại nhân cũng đoán được một hai. Người này tính tế đến mức cố ý dùng khẩu âm kinh thành để nói chuyện với ông, hẳn là sợ cả nhà ông nghe không quen phương ngữ Tô Châu. Trong lòng Vương đại nhân thầm nghĩ: Đáng tiếc, chỉ là một thứ tử...

Quả nhiên, chàng liền đáp:

“Thưa, sanh nhi là Nhị Lang Lý Quân Ngọc, “Quân” trong “quân tử”, “Ngọc” trong “noãn ngọc”. Phụ mẫu được tin cứu phụ đến Tô Châu, liền chuẩn bị yến tiệc tại hàn xá, lệnh sanh nhi đến tiếp đón cứu phụ tới hàn xá nghỉ tạm. Sanh nhi từ bé sinh trưởng tại Tô Châu, chưa từng đến kinh thành, chỉ từng cùng mẫu thân học qua vài câu để đón tiếp cứu phụ.”

Vương đại nhân gật đầu, bảo:

““Ngôn niệm quân tử, ôn kỳ như ngọc” [2], quả là tên như người.”

Dứt lời, ông liền quay lại nói với hai con gái mình:

“Diệu Diệu, Dao Dao, còn không đến chào biểu ca đi?”

Vương Diệu Diệu ban đầu cũng bị ôn nhu mỹ mạo của Lý Quân Ngọc mê hoặc, nhưng rất nhanh liền nhớ tới đây là Lý Quân Ngọc, Lý thừa tướng đó! Nhất thời bao nhiêu xuân tâm cũng tắt ngấm, bắt giắc lùi ra sau một bước, lí nhí nói:

“Nhị biểu ca an hảo.”

Lý Quân Ngọc vẫn duy trì vẻ mặt vân đạm phong khinh, gật đầu đáp:

“Đại biểu muội hữu lễ.”

Lời vừa dứt, liền cảm thấy tay áo mình như bị ai đó kéo một cái.

“Quân biểu ca an hảo.”, Vương nhị cô nương liền rất tự nhiên ôm lấy tay áo của chàng, nhovn miệng cười tươi như hoa, khoe ra hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ trên đôi má phúng phính. Nghĩ nghĩ một lúc, tiểu cô nương lại bổ sung thêm, “Biểu ca trông thật đẹp!”

Vương đại nhân đen mặt.

Vương đại cô nương bóp trán. Xong rồi, xong rồi, gia môn bất hạnh rồi!

Chỉ có Lý Quân Ngọc là vẫn cười ôn nhu như xuân phong. Chàng trông thấy tán ô của tiểu biểu muội bị lệch đi, cả một khoảng vai bị mưa làm ướt, liền nhíu nhíu mày, đoạn ngồi xuống vươn tán ô che cho cô bé.

“Biểu muội an hảo.” Chàng mỉm cười, khe khẽ nói.

Thật tốt, nàng còn ở đây, an lành, khỏe mạnh, hồn nhiên nói cười.

Trăm ngàn lời muốn nói, thốt nhiên chỉ còn lại có bốn chữ ấy.

Tất thảy thiên tư vạn lữ, trùng trùng điệp điệp ký ức tiền kiếp, phút chốc tựa hồ như một giấc mơ. Mà chàng, là người duy nhất còn chưa tỉnh mộng.

Đó là lần đầu tiên Vương Dao Dao gặp Lý Quân Ngọc.

Nhưng, đó không phải là lần đầu Lý Quân Ngọc gặp Vương Dao Dao.

Bí mật này, trên đời chỉ mình chàng hay biết.

~~~~~

*Chú thích:

[1] Cứu phụ: cậu; cứu mẫu: mợ; sanh nhi: từ tự xưng của cháu họ ngoại

[2] Một câu trong bài “Tiểu nhưn 1” thuộc Kinh Thi, có nghĩa là: Lòng ta nhớ quân tử, chàng ôn hòa như ngọc.

~~~~~

*Lời tác giả: Viết chương này khi trời cũng đang mưa rả rích, chỉ tiếc không có biểu ca ôn nhu nào che ô đi đến bên ta. *che mặt khóc*

Có ai đoán ra được Diệu Diệu cô nương là thế nào không? =)))

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Biểu Ca Thật Tốt

Sau màn chào hỏi “kinh điểm” kia, Lý Quân Ngọc vẫn tỏ vẻ hết sức điềm nhiên, không hề lúng túng, cũng chẳng xấu hổ, vẫn giữ nụ cười ôn hòa như gió xuân bên môi, mời cả nhà họ Vương lên cỗ xe ngựa mình đã chuẩn bị sẵn, còn gia phó tùy tùng và hành lý thì sắp xếp đi cùng với Thanh Thư.

Bên trong xe ngựa của Lý Quân Ngọc cực kỳ rộng, lại đặc biệt êm ái, đệm bọc bằng gấm Tô Châu thượng hạng, tất cả những thanh gỗ và góc nhọn đều được bao lại kín kẽ, phòng khi xe có dừng lại gấp thì dù va chạm vào đâu cũng không thấy đau.

Trong xe đặt một hương đình nhỏ, không biết dùng loại hương liệu gì, chỉ cảm thấy một mùi hương dễ chịu dịu nhẹ như có như không lan tỏa ra. Trên bàn gỗ bày một đĩa điểm tâm, chính là loại Thủy Tinh Quế Hoa cao nổi tiếng của Giang Nam, bề ngoài trắng nõn như ngọc, ăn vào chỉ thấy nhẩn mẫn thanh khiết, đậm mùi hoa quế. Vương đại nhân tất nhiên không ăn món quà vật của nữ tử này, Lưu di nương thấy vậy cũng từ chối, Vương Diệu Diệu nào dám ăn món Lý Quân Ngọc mời, chính vì thế, cả đĩa bánh ngấm nhiên chui vào bụng Vương Dao Dao.

Lúc ở kinh thành, cô bé cũng ăn qua không ít bánh quế hoa, nhưng mùi vị thật sự không thể so với mấy cái Thủy Tinh Quế Hoa cao hôm nay ăn được. Vương Dao Dao lưu luyến ăn xong miếng bánh cuối cùng, xoa xoa cái bụng căng tròn của mình, hỏi:

“Biểu ca, bánh này là do đầu bếp trong phủ nhà huynh làm sao? Sau này có thể cho muội mượn vị đầu bếp này một vài ngày không?”

Lý Quân Ngọc không trả lời câu hỏi của nàng ngay lập tức mà rất tri kỷ rót một cốc trà đưa tới cho nàng trước. Nước trà Bích Loa Xuân xanh biếc trong vắt, hương thơm u nhã động lòng người, vị thuần khiết ngọt lành, uống vào có cảm giác thật thư thái, sáng khoái. Vương Dao Dao ăn xong bánh hoa quế, uống một cốc Bích Loa trà, đột nhiên hiểu ra tại sao thế nhân bảo rằng Tô Châu là thiên đường hạ giới. Lại nhìn sang thiếu niên lang cạnh mình cũng đang rót một cốc trà khác, đưa đến bên môi, nhưng chưa uống vội, để khói trà nghi ngút quyện vào không trung, khép hờ mắt lại, thông dong ngửi hương trà thơm ngát. Từng li từng tí đều phong nhã vô song.

Vương Dao Dao đột nhiên cảm thấy thật quái bách. Xem đi, người ta thì thưởng trà tao nhã khôn kể, bản thân mình thì uống danh trà như uống nước lã, đúng là trâu gặm mẩu đon mà!

Lý Quân Ngọc nhâm nhi xong cốc trà, mới nhìn nàng mỉm cười, chậm rãi nói:

“Bánh hoa quế này là do vị huynh tự tay làm, tay nghề còn kém cỏi, nếu biểu muội không chê thì sau này ta sẽ làm thêm.”

“Không chê, tất nhiên không chê!” Vương Dao Dao vui sướng hoan hô một tiếng, liền cảm thấy vô cùng thích vị biểu ca cả người luôn toát lên một khí chất ôn hòa như thanh phong minh nguyệt này, càng bám dính theo chàng, nhất thời không để ý tới khuôn mặt đen của phụ thân và vẻ lo lắng của đại tỷ. Dù sao thì cũng là trẻ con, suy nghĩ rất đơn thuần, ai cho mình bánh kẹo thì đều là người tốt, ai đẹp đẹp thơm thơm lại còn hiền hiền thì đích thị là người siêu siêu siêu tốt. Mà chỉ cần bọn trẻ nhận định ai là người tốt, tức khắc sẽ thích người đó. Mà đã thích ai, liền rất đơn giản, lập tức bám dính theo họ, nói với họ đủ chuyện, hỏi họ về đủ thứ trên đời. Cũng giống như Vương Dao Dao hiện tại liền ôm khư khư lấy tay áo của biểu ca nhà mình, chớp đôi mắt đen láy hỏi:

“Quân biểu ca, đây là hương liệu gì? Thật là thơm!”

Lý Quân Ngọc mỉm cười, nhẹ giọng đáp:

“Đây là hương hoa quế, thơm mà không nồng, còn có thể giúp an thần, có lợi cho thân thể.”

“Biểu ca, tại sao người ta lại treo những dải lụa ngoài kia?” Tiểu cô nương vén rèm lên, chỉ chỉ ra bên ngoài hỏi.

Rèm bị vén lên làm cho gió len vào trong thổi tóc cô bé bay bay, Lý Quân Ngọc theo thói quen vươn tay định vuốt tóc nàng, lại chợt nhớ thân phụ người ta đang ở đây, liền khẽ ho một tiếng, tay dờn sang kéo rèm xuống, đoạn giải thích:

“Đó là phơi vải, vài sau khi nhuộm màu phải đem phơi khô. Vài ngày sau, những dải lụa này sẽ được cuộn lại, mang đến hiệu vải để bán. Lý gia cũng có vài hiệu vải nhỏ, nếu biểu muội thích, sau này ta sẽ đưa muội đến xem.”

Vương Dao Dao vui mừng hoan hô một tiếng, sau đó lại tiếp tục đổi câu hỏi:

“Biểu ca, nghe phụ thân nói tiếng Tô Châu rất khó hiểu, nhưng tại sao muội nghe huynh nói chuyện cũng không cảm thấy có gì khác?”

Lý Quân Ngọc khẽ lắc đầu, nói:

“Bây giờ ta không dùng tiếng Tô Châu.”

“Biểu ca, huynh nói tiếng Tô Châu cho muội nghe đi, đi mà biểu ca...” Vương nhị cô nương liền giờ tuyệt kỹ ôm tay áo nhõng nhẽo.

“...#%&\$#@%\$.” Tiếp sau đó là một chuỗi âm thanh vô cùng êm tai vang lên.

“...” Vương Dao Dao bị kịch phát hiện ra, thanh âm của biểu ca siêu siêu siêu êm tai, nhưng mà mình không thể hiểu được gì cả!

Cứ như thế, suốt chặng đường về Lý phủ, Vương Dao Dao thì riu rít hỏi không ngừng, Lý Quân Ngọc lại rất kiên nhẫn đáp lời những câu hỏi vắn vơ của biểu muội, thậm chí là còn rất nghiêm túc trả lời, không hề có tí qua loa nào.

Vương Diệu Diệu đưa mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mặt, trong lòng vô cùng rối rắm. Nàng vừa muốn ngăn cản muội muội thân thiết với Lý Quân Ngọc, lại vừa cảm thấy khung cảnh hai người họ ở bên cạnh nhau cực kỳ hài hòa đẹp đẽ. Hơn nữa, nàng thật sự có thể ngăn cản được bánh xe của vận mệnh sao? Nàng cũng từng cố sức ngăn cản phụ thân đến Tô Châu, nhưng cuối cùng thì sao? Chẳng phải phụ thân nàng vẫn đắc tội với thánh thượng, sau đó bị giáng chức thành tri phủ Tô Châu ư?

Đúng vậy, Vương Diệu Diệu không phải là người ở thời đại này. Nàng chính là một thiếu nữ của mấy trăm năm về sau, linh hồn cơ duyên xảo hợp mà xuyên không đến đây. Không chỉ xuyên không, mà còn là xuyên vào sách. Không chỉ xuyên vào sách, mà còn là xuyên vào một nữ phụ trong một quyển truyện ngược tâm toi tả máu chó. Vương Diệu Diệu cảm thấy thật phần uất.

Ban đầu, Vương Diệu Diệu vốn còn ôm chút xuân tâm của thiếu nữ lâu năm nghiện ngôn tình. Chẳng phải là người ta xuyên vào sách làm nữ phụ thì nữ phụ đều sẽ thành nữ chính, sau đó hạ gục hết thảy nam chính, nam phụ sao? Nhưng mà, lí tưởng luôn tốt đẹp, hiện thực luôn tàn khốc. Vương Diệu Diệu bỗng nhớ ra trong truyện này vẫn còn một tên đại biến thái...

... Vẫn là nên ngoan ngoãn làm nữ phụ thì tốt hơn.

Nhưng người đầu phải có cây mà vô tình, bao năm sống cùng nhà họ Vương, Vương Diệu Diệu sớm đem mọi người xem như người thân thật sự của mình, nhất là muội muội ngây thơ thiện lương kia. Nàng thực không nhẫn tâm để muội muội phải chịu bi kịch như trong truyện an bài, thế nên mới trăm phương ngàn kế nghĩ cách thay đổi vận mệnh, tránh xa biến thái.

Vương Diệu Diệu thở dài một hơi, tự mình an ủi, muội muội năm nay mới bảy tuổi, chỉ là một đứa trẻ, Lý Quân Ngọc tốt với con bé chẳng qua là do yêu thích trẻ con thôi, còn chưa đáng lo ngại.

Đúng lúc này, Vương đại cô nương lại bất chợt thoáng thấy một tia nhu tình trong ánh mắt của người nào đó khi nhìn muội muội mình.

Nàng liền rùng mình một.

Lý Quân Ngọc này... Chắc không phải là có chứng luyến đồng chứ?

Phải không?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Sóng Ngâm Trong Lý Phủ

Trời vừa tạnh mưa, xe ngựa cũng vừa dừng trước một tòa nhà lớn bên bờ Thái hồ, trước cửa đề hai chữ “Lý phủ”. Nét chữ mạnh mẽ hữu lực mà lại không thiếu sự tự do phóng khoáng. Nghe kể rằng, đây chính là bút tích của vị Trạng Nguyên Lý Tích Chi năm xưa. Tòa nhà rộng lớn tráng lệ, nhưng cũng có phần cổ kính thâm nghiêm, dựa theo vẻ ngoài mà đoán thì ít nhất cũng được hơn trăm năm có lẽ.

Cô Tô Lý thị là Giang Nam đệ nhất thư hương thế gia, từ đây từng sinh ra không biết bao nhiêu Trạng Nguyên lang, Bảng Nhân lang, Thám hoa lang... trong đó có vị Trạng Nguyên Lý Tích Chi tài hoa lừng danh thiên hạ, làm quan đến chức Thái phó nhất phẩm. Tuy nhiên, nay không bằng xưa, trăm năm trôi lại đây Lý thị chưa từng có thêm một Trạng Nguyên nào nữa. Đến đời này, dòng chính của Lý thị chỉ có hai huynh đệ của Lý lão gia. Huynh trưởng của ông thi đỗ Tiến sĩ, hiện tại đang là Học sĩ Hàn Lâm viện, vì thế mang theo thê nhi lên kinh thành. Đại trạch ở Cô Tô chỉ còn lại một mình Lý lão gia tiếp quản. Lý lão gia cũng không phải củi mục, thời niên thiếu từng là một nhân tài có tiếng ở vùng Giang Nam. Chẳng qua học tài thi phận, thi bao năm cũng chỉ đỗ được cái danh hiệu Cử nhân. Lý lão gia thất chí, liền từ bỏ đường công danh, tiếp quản sản nghiệp của Lý thị. Cũng bởi vì vậy, ông đối với việc học của hai con trai rất đề tâm, chỉ kỳ vọng sao chúng có thể thay người làm phụ thân như mình thực hiện hoài bão lúc trẻ.

Lý lão gia cùng Vương đại nhân thuở xưa là bạn học, sau này tuy mỗi người một nơi nhưng cũng vẫn xem nhau như tri kỷ thân thiết. Được tin Vương đại

nhân đến Tô Châu, ông và nhị phu nhân Vương thị liền rất sớm chuẩn bị ra cửa đón sẵn.

Xe ngựa vừa dừng, Lý lão gia trông thấy theo sau Vương đại nhân là Lý Quân Ngọc đang ôm một tiểu cô nương bước xuống. Ánh mắt hơi ánh lên vẻ ngạc nhiên, nhưng rất nhanh ông liền giấu đi, cười ha ha bước tới chấp tay chào Vương đại nhân:

“Tam ca, đã lâu không gặp.”

“Muội phu hữu lễ, đã lâu không gặp, cả nhà vẫn bình an chứ?” Vương đại nhân cũng chấp tay đáp lễ, đoạn lại cười hỏi han.

Lý lão gia niềm nở đáp:

“Đa tạ tam ca quan tâm, cả nhà tiểu đệ vẫn an khang.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!”, Vương đại nhân vuốt chòm râu, lại nhìn về hai con gái, nói, “Đây là hai nữ nhi của ta. Diệu Diệu, Dao Dao, nhanh đến chào tứ cô cô cùng tứ cô phụ!”

Vương Diệu Diệu dạ một tiếng, tiến lên nhún người, lễ phép nói:

“Tham kiến tứ cô phụ, tứ cô cô.”

Lý lão gia cười thật hiền từ, khen:

“Thật là đứa bé ngoan.”

Vương thị dù vẻ mặt cũng rất đổi hòa ái, lại không mấy niềm nở với Vương Diệu Diệu, chỉ nhìn nàng mỉm cười gật đầu một cái.

Vương Dao Dao từ phía sau biểu ca lộ đầu ra tò mò nhìn hai người lạ trước mặt. Lý Quân Ngọc khẽ vỗ vỗ tay nàng, nửa trấn an nửa cổ vũ. Tiểu cô nương bấy giờ mới chớp chớp đôi mắt hạnh to tròn, nhoẽn miệng cười thật ngọt ngào, cúi gập người, nói:

“Tứ cô phụ an hảo, tứ cô cô an hảo.”

Lại ngược lên, đúng lúc nhìn thấy vị tứ cô cô đoan trang nhã nhặn trước mặt, cô bé liền buột miệng cảm thán:

“Tứ cô cô thật giống Quân biểu ca, đều rất đẹp!”

Vương thị vui vẻ xoa đầu nàng, cười bảo:

“Nhị cô nương thật ngoan, miệng cũng ngọt như mật. Lại đây, cô cô ôm một cái!”

Vương Dao Dao liền ngoan ngoãn sà vào lòng bà, cọ cọ mấy cái như mèo con, lại nói:

“Cô cô thật thơm.”

Vương thị trước giờ chỉ có một nhi tử là Lý Quân Ngọc, chưa từng có nữ nhi. Lý Quân Ngọc lại là thiếu niên thành thực ôn trọng, từ nhỏ đã rất quy củ, đối với bà tuy lễ phép nhưng lại xa cách, mẹ con ít khi thân thiết, càng không khi nào làm nũng trong lòng bà như vậy. Vương thị tức khắc cảm thấy lòng mềm nhũn, cũng nảy sinh lòng yêu thích thật sự với đứa cháu gái này.

Lý lão gia bấy giờ liền đưa tay ra hiệu, nói:

“Hôm nay tam ca quang lâm hàn xá thật là tam sinh hữu hạnh. Chúng ta vào nhà rồi nói tiếp. Tam ca, mời!”

Bước vào Lý phủ thật như bước vào một thế ngoại đào nguyên, cầu nhỏ nước chảy róc rách, hoa thơm bướm lượn rập rờn, cảnh vật u tĩnh thanh nhã. Hành lang chín khúc quanh co đưa mọi người tới đại sảnh rộng lớn. Chính giữa đại sảnh, Lý lão phu nhân đã ngồi đợi sẵn.

Vương đại nhân vừa trông thấy bà cụ, lập tức chấp tay cúi người vái chào:

“Tham kiến lão phu nhân.”

Lý lão phu nhân tuy có tuổi, phong vận vẫn còn, thần thái rất mực uy nghiêm, thấy Vương đại nhân, mày liền hơi giãn ra, cười bảo:

“Trọng Nhân mau đứng lên, chớ đa lễ. Mầu thân của con ở kinh thành vẫn khỏe chứ?”

Nói ra thì Lý lão phu nhân với Vương lão phu nhân thời thiếu nữ chính là khuê mật. Lý lão phu nhân là người kinh thành, sau gả vào Cô Tô Lý thị, mới chuyển tới Tô Châu này. Mà Vương lão phu nhân lại gả vào Vương thị ở kinh thành. Lần này bà cụ nghe tin Vương đại nhân bị giáng chức tới Tô Châu, trong lòng kỳ thật cũng ngỡ vị tạp trăn. Chỉ cần là người, ai dám khẳng định mình có thể không chút đổ kỵ so đo nào? Hai người là khuê mật, cuối cùng con trai của hảo tỷ muội thì đỗ Trạng Nguyên, làm nhị phẩm Hộ bộ Thượng thư, còn nhi tử của mình đứa giỏi nhất cũng chỉ đỗ Tiến sĩ, làm một chức quan tứ phẩm trong Hàn Lâm viện. Hiện giờ thời thế thay đổi, phong thủy tuần hoàn, Lý lão phu nhân khó tránh khỏi có một cảm giác vui mừng len lỏi trong lòng.

Vương đại nhân đáp:

“Gia mẫu vẫn an khang, người cứ luôn nhắc về lão phu nhân.”

Nói đoạn, lại là một màn giới thiệu hai nữ nhi nhà mình, hai tiểu cô nương lại phải tiến lên chào hỏi. Lý lão phu nhân mỉm cười bảo miễn lễ, mắt lại trực chỉ nhìn về phía Vương Dao Dao, ngoắc tay:

“Dao nha đầu, tiến lại gần một chút để ta nhìn cho rõ nào.”

Vương Dao Dao đưa mắt nhìn phụ thân, lại nhìn sang Lý Quân Ngọc, thấy cả hai đều gật đầu, mới dám đi tới gần Lý lão phu nhân. Lý lão phu nhân xoa xoa đầu con bé, về mặt từ ái nói:

“Quả là giống lắm, thật là giống An Thân vương phi.”

Vương Dao Dao có quan hệ gì với An Thân vương phi? Vậy thì phải kể đến mẫu thân của nàng. Thê tử chính thất của Vương đại nhân chính là Ninh Dương quận chúa, con gái ruột của An Thân vương, cũng là đường muội của đường kim hoàng đế. Lý lão phu nhân khi chưa xuất giá có hai khuê mật, một người là Vương lão phu nhân, người còn lại chính là An Thân vương phi.

Trong lúc Lý lão phu nhân đang hồi ức về cố nhân, lại nghe thấy một tiếng động nho nhỏ phát ra từ bụng của tiểu cô nương trước mặt. Vương Dao Dao đỏ mặt, cúi gằm đầu, tay mân mê mép áo.

Lý lão phu nhân ha ha cười, nhìn về phía Vương đại nhân, bảo:

“Các con đi đường xa mệt nhọc, hãy ở lại đây nghỉ ngơi. Ta cũng đã sai hạ nhân chuẩn bị gia yến.”

Nói đoạn, liền phát tay ra hiệu, tức khắc có bốn, năm nha hoàn lần lượt mang thức ăn lên bày tiệc. Một khắc sau, trên bàn ăn đã bày biện một bữa tiệc thịnh soạn.

Tô Châu vốn là vùng sông hồ, nguyên liệu chính của ẩm thực tất nhiên là thủy sản, trong đó có “Tam bạch” nổi tiếng của Thái Hồ là cá trắng, cá kim ngân và tôm nõn trắng. Có câu: “đồng chua, tây cay, nam ngọt, bắc mặn”, ẩm thực Giang Nam thuộc vào nhóm “nam ngọt”. Hương vị các món ăn nơi này thường có vị ngọt và thanh dịu, chủ yếu là các món hấp, ninh, tần,... ít dầu mỡ, thích cho đường và dấm, khẩu vị thiên về chua ngọt, tương đối thanh đạm. Trên bàn tiệc của Lý phủ thực sự tập trung hết thấy những tinh túy của ẩm thực Tô Nam. Nhiều món tinh tế cầu kỳ như thể một tác phẩm nghệ thuật. Vương Dao Dao nhìn lướt qua, liền thấy có súp nui và tôm Đông Qua, thịt viên bọc bột hấp, cá hấp Thái Hồ, từng thử quế ngư, canh suông vi cá, gà nấu dưa hấu, canh rau nhút Tây Hồ, xú mại trứng,... quả là trăm hồng nghìn tía, món nào nhìn cũng hấp dẫn vô cùng, khiến con sâu thêm ăn trong bụng nàng ngộ ngại dừ dợ, nhưng lại không biết phải ăn cái nào trước.

Vừa lúc ấy, Lý Quân Ngọc liền gấp cho Vương Dao Dao một miếng tôm nõn trắng. Thoạt nhìn, tiểu cô nương cứ ngỡ nó chỉ là tôm bột chay, ăn rồi mới thấy vị tôm thanh nhẹ nhàng đến mức tưởng như không mùi vị, nhưng chất ngọt lẫn khuất trong từng thớ thịt trắng nõn thì cứ như vương vấn mãi nơi đầu lưỡi. Lý Quân Ngọc lại gấp thêm cho nàng một miếng cá hấp Thái Hồ. Chỉ thấy thịt cá mềm, dai, thơm. Vị thanh nhẹ, không mặn, không ngọt, lại cũng không tanh. Ăn cá mà lại có cảm tưởng như đang đưa tay vuốt nhẹ lên tấm lụa mượt mà của Tô Châu.

Người ta thường nói thủy thổ vùng như thế nào thì sinh ra con người như thế ấy. Vương Dao Dao bất giác đưa mắt nhìn về phía vị biểu ca ngay cả ăn cũng tao nhã thông dong kia, chợt nghĩ, một người sống giữa cảnh sắc thanh nhã nhất, uống loại trà thanh tao nhất, ăn những thức thanh thoát nhất, thì há lại có thể là tục nhân? Một Lý Quân Ngọc ôn nhuận như ngọc, văn nhã tựa mai, chính là do cả đất trời sông nước Cô Tô hun đúc nên, từng hơi thở của chàng cũng thấm nhuần hơi thở của Thái Hồ.

Rốt cuộc, Vương Dao Dao rút ra một kết luận, cứ ăn theo biểu ca, nhất định không sai! Mà cũng lạ kỳ, biểu ca như có thuật đọc tâm, luôn có thể đoán chính xác nàng sẽ thích ăn loại món ăn như thế nào, luôn bắt đúng khẩu vị của nàng, chưa từng sai.

Kỳ thực, Vương Dao Dao vốn sinh trưởng ở kinh thành, khẩu vị thiên nông, thích cay, là điển hình không cay không vui. Món ăn Tô Châu vừa ăn thì thấy rất ngon, nhưng ăn nhiều lại thấy thiếu thiếu gì đó. Chính là thiếu ớt nha! Đang lúc Vương Dao Dao khổ sở loay hoay tìm ớt, một đĩa ớt được đặt trước mặt nàng. Ngón tay trắng muốt thon dài, tiểu cô nương ngược mắt lên nhìn, quả nhiên là Quân biểu ca. Nàng mừng đến suýt khóc, vô cùng cảm kích mà nhìn biểu ca, rồi lập tức gấp ớt bỏ vào bát mình. Chỉ là chưa được bao nhiêu thì đôi đũa đang gấp lia lịa của nàng bị một đôi đũa khác chặn lại.

“Không thể ăn quá nhiều, sẽ bị đau dạ dày.” Lý Quân Ngọc nhẹ giọng nói.

Vương Dao Dao quả thực có chứng đau dạ dày, mỗi lần ăn quá cay thì sau đó liền sẽ ôm bụng đau muốn khóc. Thế nhưng nàng vốn bướng bỉnh, lại cứ ưa cay, phụ thân là mắng bao nhiêu cũng không sửa được. Vậy mà một lời nói nhẹ nhàng của biểu ca lại khiến con bé tiu nghỉu từ bỏ đĩa ớt. Có những người như vậy, rõ ràng thật dịu dàng nhỏ nhẹ, lại luôn khiến người ta cảm thấy không thể đối nghịch, tự giác nghe theo.

Lý lão phu nhân quan sát mọi động tĩnh ở bên này, thấy Vương Dao Dao thân thiết với Lý Quân Ngọc, trong bụng có chút không vui. Vương thị chỉ là thứ nữ, gả vào Lý thị cũng chỉ là thứ thiếp, nhờ vào chính thất phu nhân vừa qua đời hai năm trước nên hiện tại mới có tiếng nói trong nhà. Mà Lý Quân Ngọc, xét đến cùng vẫn là thứ tử. Lý lão phu nhân vốn thiên vị đích trưởng tôn, dù đứa cháu thứ xuất kia có thông minh lễ phép hơn, bà cũng chỉ xem trọng một mình Đại Lang. Có thứ gì tốt nhất, tất nhiên phải là dành cho Đại Lang của bà trước.

“Dao nha đầu, con ở kinh thành chắc không quen ăn món Tô Châu, cho nên sáng sớm nay ta đã bảo Đại Lang đi mua gà quay ở Phụng Tàn ký về đây, mùi vị không khác gì ở kinh thành. Nào, con ăn thử xem!” Lý lão phu nhân tươi cười gấp một miếng gà quay muốn bỏ vào bát của Vương Dao Dao.

Lý Quân Ngọc vội vàng định ngăn lại, nhưng Vương đại nhân đã lên tiếng trước:

“Lão phu nhân, tiểu nữ vốn không ăn được gà.”

Vương thị nghe đến đây, khóe môi khẽ cong lên, ra vẻ ngạc nhiên, nói:

“Ôi, nhị cô nương cũng không ăn được gà à? Nhị Lang cũng thế. Quả là biểu huynh muội, dù gì cũng là người thân, đến sở thích cũng giống nhau.”

Chính là ngụ ý, Vương Dao Dao với Nhị Lang của bà mới là chí thân, người ngoài đừng có thấy sang mà bắt quàng làm họ!

Lý lão phu nhân liếc Vương thị một cái, nói:

“Lúc ăn không nên nói quá nhiều, kéo sẽ mắc nghẹn có khi.”

Vương thị liền cúi đầu im lặng ăn, nhưng trong lòng vẫn rất là vui vẻ.

Mọi người ở đây đều nghĩ rằng, hai người cùng không ăn được gà chỉ là sự trùng hợp.

Chỉ có một mình Lý Quân Ngọc biết, đó không phải ngẫu nhiên.

Nếu hai người ở cạnh nhau một thời gian quá dài, nếu một người để tâm đến một ai đó đến mức xem người đó còn quan trọng hơn chính mình, thì dần dần, y sẽ đem sở thích của nàng biến thành sở thích của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tiền Trần Như Mộng (1)

*Chú ý: Chương này nói về những chuyện kiếp trước của biểu ca, độ máu chó rất cao, nếu bạn chỉ muốn tập trung vào kiếp này sủng ngọt, xin hãy bỏ qua.

Đào chi yêu yêu,

Chúc chúc kỳ hoa.

Chi tử vu quy,

Nghi kỳ thất gia. [1]

Cô Tô đương độ tháng ba, chính là lúc đào nở rộ thắm sắc nhất. Bên bờ Thái hồ, giữa mông lung khói sóng mờ ảo, vẫn có thể trông thấy một tòa phủ đệ chẳng đèn kết hoa đỏ rực.

Đó là một tràng hôn lễ náo nhiệt.

Người ta kể rằng, ấy là hôn lễ của tân khoa Trạng Nguyên cùng Trường Bình quận chúa. Tân khoa Trạng Nguyên thi đỗ liên tiếp Tam Nguyên [2], Trường Bình quận chúa là cháu gái yêu của An Thân vương, đôi lứa thành đôi, châu liên bích hợp [3], thật là một mối lương duyên đẹp đẽ.

Vì chuyện này, không biết bao nhiêu thiếu nữ ở Cô Tô thành đã khóc thầm trong khuê các. Nam thần trong mộng của các nàng, hôm nay đã là trượng phu của người ta.

Tiếng nhạc rộn ràng vang lên khắp ngõ, đánh động cả một vùng sông nước. Cô Tô Lý thị tài lực không thiếu, An Thân vương càng không khiến cháu gái mình chịu thiệt, vì vậy, ngày Trường Bình xuất giá hôm ấy, mười dặm hồng trang, của hồi môn xếp dài một hàng, phong quang vô hạn.

Mà chính ngay lúc này, trên khuôn mặt của vị tân nương điểm phúc khiến bao nhiêu thiếu nữ ghen tị kia, lại chẳng có lấy một tia vô mừng. Nàng ngồi lặng lẽ trước gương đồng, bình thần nhìn hi nương giúp mình trang điểm vấn tóc, tựa hồ không mấy may bị âm thanh rộn ràng huyền ảo bên ngoài tác động tới.

“Một chải, chải cho phu thê hoà thuận.”

“Hai chải, chải cho bách niên giai lão.”

“Ba chải, chải cho con cháu đầy nhà.”

Hi nương chậm chậm đẩy chiếc lược ngà lướt trên mái tóc dài đen nhánh của nàng, lặp lại những câu chúc tụng mà bản thân bà chắc hẳn cũng không nhớ rõ đã nói ra bao nhiêu lần.

Vương Dao Dao thầm nghĩ, nếu tất cả những lời đó đều sẽ ứng nghiệm, vậy chẳng phải người trong thiên hạ đều hạnh phúc cả sao?

Không, hạnh phúc chỉ là chiếc chăn quá hẹp, có người được ấm, ắt phải có kẻ chịu lạnh.

Rốt cuộc cũng trang điểm chuẩn bị xong xuôi. Hạ Trúc bước tới giúp nàng đội lên mũ phượng.

“Tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp.” Hạ Trúc cười tươi tán dương.

Vương Dao Dao cũng không để tâm mấy đến lời khen ấy, nàng tự hiểu rõ bản thân không phải hoa nhường nguyệt thẹn gì, cũng lắm chi là châu tròn ngọc sáng, nếu ở vào thời Đường họa may mới được xem là xinh đẹp.

“Hạ Trúc, muội nghĩ ta sẽ hạnh phúc sao?” Nàng mân mê rèm châu lùa xòa trước mặt, khẽ hỏi.

Hạ Trúc mỉm cười đáp:

“Tất nhiên rồi ạ. Biểu công tử yêu thương chiều chuộng tiểu thư như vậy, tiểu thư gả cho ngài ấy chắc chắn sẽ hạnh phúc, ân ân ái ái đến bạc đầu.”

Vương Dao Dao thở dài một hơi, chống hai tay lên đôi gò má bầu bĩnh, than nhẹ:

“Nhưng ta đối với biểu ca không hề có một chút tình yêu nam nữ nào...”

“Tiểu thư có chán ghét biểu công tử không?” Hạ Trúc hỏi.

Vương Dao Dao lắc lắc đầu:

“Vậy thì không có. Biểu ca rất tốt với ta, sao ta lại chán ghét huynh ấy?”

Hạ Trúc cười, giúp nàng trùm lên khăn hi đỏ rực, lại nói:

“Chi cần không ghét là được rồi. Ở đời này làm gì có nhiều người hữu tình nên uyên ương như vậy chứ? Vả lại, hữu tình thì có ích gì chứ, tiểu thư? Cô không nhớ câu chuyện của Trắc Văn Quân và Tư Mã Tương Như [4] sao? Hay là vị Hán Vũ Đế cùng Trần hoàng hậu [5] nổi danh thiên cổ kia? “Phượng cầu hoàng” rồi cũng thành “Bạch đầu ngăm”, “kim ốc tàng kiều” rồi cũng hóa “Trường Môn phủ”. Từ đó có thể thấy, chữ tình này mỏng manh lắm thay. Chi bằng gả cho một người tốt với mình. Biểu công tử là biểu ca của cô, cho dù tình yêu không còn, cũng vẫn còn tình thân. Ngài ấy nhất định không xử bạc với cô.”

Vương Dao Dao nghe vậy, thật sự cũng phần nào bị thuyết phục, nghĩ ngợi một lúc mới giật mình, hỏi:

“Hạ Trúc, từ lúc nào mà muội lại giỏi ăn nói vậy?”

Bàn tay của Hạ Trúc đang giúp nàng chỉnh trang y phục bỗng thoáng run lên một, nhưng nàng ta rất nhanh lấy lại bình tĩnh, đáp:

“Nô tỳ chẳng qua là xem kịch cùng thoại bản quá nhiều thôi ạ. Trong đó đều viết như vậy.”

Hóa ra xem kịch và tập thư như thoại bản cũng khiến người ta thông minh lên? Vương Dao Dao gật gù, tựa hồ vừa phát hiện ra một đạo lý mới.

“Tiểu thư, giờ lành đã tới, nô tỳ giúp cô đi ra ngoài nha.” Hạ Trúc vội vàng dìu Vương Dao Dao bước ra ngoài, phảng phất không muốn tiếp tục trò chuyện linh tinh nữa.

Vương Dao Dao đứng ngoài cửa phủ, quay đầu lại, qua lớp vải đỏ mơ hồ nhìn tòa nhà đã gắn bó với cả một thời ấu thơ của mình lần cuối cùng.

Thật ra hai phủ vốn gần nhau, nàng muốn về lúc nào cũng được. Chỉ là, nơi đây cũng không còn ai để nàng lưu luyến nữa. Có về hay không, không có gì khác biệt.

Nàng chợt quỵ sụp xuống, cúi đầu hướng về phía cửa chính lạy ba lạy.

Phụ thân, Miên nhi phải đi rồi.

Qua ngày hôm nay, sẽ không có ai còn nhớ đến cái tên Vương Dao Dao nữa. Họ vẫn sẽ gọi nàng, nhưng thay một tên khác: Lý phu nhân.

Nữ nhi, cho dù như thế nào đi chăng nữa, cũng vẫn là thiết thòi. Sau khi lấy chồng rồi, ngay cả tên họ phụ mẫu đặt cho cũng bị thay đi. Từ đó về sau, nàng đâu còn là chính mình nữa, đâu còn thuộc về nhà mẹ đẻ nữa, mà chỉ còn là một bóng bị trói buộc vào phu gia.

Vương Dao Dao bước lên kiệu hoa. Không hề ngoái đầu nhìn lại. Ở phía sau lưng nàng, cả một khoảng trời kí ức dần dần lùi xa.

Tuy nói hai phủ gần nhau, nhưng kiệu hoa cũng đi một vòng quanh thành Tô Châu để làm tượng trưng. Thành Tô Châu nói lớn thì rất lớn, nhưng đi mãi cũng đến tận cùng. Rốt cuộc kiệu cũng dừng.

Rèm kiệu được vén lên. Qua lớp vải đỏ, nàng lơ mơ trông thấy một bàn tay thon dài trắng muốt như ngọc. Rất quen thuộc. Từ nhỏ đến lớn nàng đã trông thấy đôi bàn tay này không biết bao nhiêu lần, cũng từng ao ước bản thân có đôi tay đẹp như vậy. Chỉ ít ra, nàng không phải gả cho một người xa lạ. Nàng nên cảm thấy may mắn, nên lấy đó làm vui mừng, phải không? Nhưng mà, tại sao trong lòng nàng lại vẫn là một khoảng không vắng lặng?

Vương Dao Dao đưa tay, nắm lấy bàn tay ấy. Vẫn là ấm áp như vậy. Vẫn là khiến người ta cảm thấy an tâm như vậy. Chỉ là, duy nhất thiếu một thứ, đó là vui sướng.

Bàn tay ấy nhẹ nhàng bao lấy tay nàng, lại còn khe khẽ vỗ vỗ mấy cái, ý như trấn an nàng đừng căng thẳng. Chẳng thật cần trọng điu nàng bước xuống kiệu. Mỗi người cầm một đầu dải lụa đỏ, cùng chậm chậm bước vào lễ đường, đi trong sự trầm trồ ngưỡng mộ của mọi người. Tân lang tựa hồ rất để tâm đến tân nương, biết nàng bị khăn hi che kín, rất khó đi đường, liền cố tình bước chậm lại.

Chính giữa lễ đường là hai chiếc ghế lớn. An Thân vương ngồi bên phải, vuốt râu mỉm cười nhìn cháu rể, thấy chàng ta ngọc thụ lâm phong, nho nhã lễ độ, quan trọng nhất là tâm tư tỉ mỉ, có thể thấy là một trượng phu chu đáo, càng nhìn càng hài lòng. Mà Lý lão gia ngồi bên trái nét mặt có chút căng thẳng, hẳn là do được ngồi cạnh An Thân vương, lại còn ngồi bằng vai phải lứa như thế này, căng thẳng cũng là chuyện thường.

Giờ lành đã tới.

Hi nương vui vẻ hô lớn:

“Nhất bách thiên địa.”

Tất cả đều lặng im, đổ dồn ánh mắt về phía tân nương. Nguyên do chính là, vừa rồi chỉ có một mình tân lang bách mà thôi, tân nương vẫn đứng yên bất động.

“Miên nhi.” Chàng dịu giọng gọi thật khẽ.

Bấy giờ Vương Dao Dao mới sức tỉnh.

“Thật xin lỗi, tân nương vừa rồi có chút căng thẳng. Hi nương, phiền bà bắt đầu làm lại.” Tân lang vẫn mỉm cười ôn hòa như gió xuân, thay nàng giải vây, khiến cả phòng quan khách đều tấm tắc khen ngợi, khí độ này thật là hiếm có.

Hi nương cũng phản ứng nhanh, lập tức hắng giọng, hô lại một lần nữa:

“Nhất bách thiên địa.”

Lần này tân nương rất ngoan ngoãn phối hợp, quay mặt về phía cửa cúi đầu một.

“Nhị bách cao đường.”

Cả hai người lại chậm chậm quay về phía An Thân vương và Lý lão gia, cúi đầu lạy một nữa.

“Phu thê...”

“Khoan đã!” Hi nương chưa kịp nói hai chữ “giao bách”, liền bị cắt ngang.

Ngoài cửa bước vào một thiếu niên, mặt mũi giàn giụa nước mắt, mếu máo nhìn tân nương, nói:

“Quận chúa, Thế tử gia bị người ta ám toán, hiện tại sắp không xong rồi! Cô mau đi gặp ngài lần cuối đi, chậm một chút nữa thì có thể không gặp được ngài ấy nữa đâu!”

Không ai trông thấy, bàn tay của tân lang giấu dưới hi bào sớm siết chặt lại.

“Người nói sao?” Chỉ thấy tân lương vội vàng xốc lên khăn hi, thảng thốt hỏi, giọng rõ ràng đầy bàng hoàng.

Mọi người ở bên cạnh thì thầm xầm xì. Chưa hoàn thành lễ đã vén lên khăn hi, đây rõ ràng là điềm chẳng lành.

An Thân vương tức giận, lớn tiếng quát:

“Cần quấy! Còn không mau bắt kẻ phá rối này lại!”

Tức thời đám cận vệ binh gươm giáo sáng lóa lăm lăm tiến về phía thiếu niên kia. Thiếu niên rút ra một lệnh bài, giơ cao lên, nói lớn:

“Các người dám! Nhìn cho rõ đây là gì!”

Vật sáng lóe lóe kia lại chính là kim bài miễn tử. Năm xưa Trần Bắc vương thuở còn sinh thời từng cùng Thái Tổ vào sinh ra tử, đánh đuổi Mông Cổ,

giành lấy giảng san trên lưng ngựa, được phong làm vương gia khác họ đầu tiên, ban thưởng kim bài miễn tử, truyền xuống nhiều đời. Không ngờ hôm nay Trần Bắc vương phủ lại vì việc này mà mang ra kim bài ấy.

Tân lang sắc mặt có phần tái nhợt đi, lại vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay tân nương, giọng vẫn ôn nhu như nước, nói:

“Miên nhi, giờ lành sắp qua, chúng ta nhanh bài cho xong cái cuối cùng nữa thôi. Đợi bài đường xong rồi, biểu ca cùng nàng đi xem Thế tử gia, được không?”

Vương Dao Dao quay đầu nhìn chàng. Đây là lần đầu tiên nàng trông thấy vị biểu ca nhà mình mặc trường bào màu đỏ rực như thê. Cái màu mà người ta mặc vào liền thành điểm tục, lõe loét, khoác lên người chàng vẫn như thanh phong minh nguyệt. Nhưng nàng nào có tâm trí quan sát chàng lúc này trông ra sao.

“Biểu ca, xin lỗi huy nh. Muội sẽ trở về tạ tội sau.”

Câu nói ấy, cùng với bóng lưng vội vã chạy ra cửa, chính là thứ cuối cùng nàng để lại cho chàng.

An Thân vương tức giận vỗ bàn, quát:

“Đứa cháu ngỗ nghịch này! Bản vương từ nay xem như không có!”

Nói đoạn, liền phát tay áo bỏ đi.

Lý lão gia cũng đen mặt, bỏ vào nhà trong.

Ra đến cửa, thị vệ trong phủ toan ngăn Vương Dao Dao lại. Đúng lúc này, điều mà không ai ngờ chính là vị tân lang xấu số kia lại lên tiếng. Chàng bảo:

“Để nàng ấy đi đi.”

Ngữ khí vẫn từ tốn như trước.

“Miên nhi cứ yên tâm đi đi, ở đây đã có vị phu lo liệu. Đi sớm về sớm.” Chàng mỉm cười, ôn tồn nói.

Mọi người đều nhìn chàng, tựa hồ không thể tin được vào tai mình. Chuyện mất thể diện nhường ấy xảy ra, vị Trạng Nguyên lang này còn có thể bình tĩnh như vậy bao che cho tân nương của chàng? Chàng ta phần uất quá nên mất trí rồi chăng?

Vương Dao Dao quay đầu nhìn chàng, trong mắt đầy áy náy và hổ thẹn. Nhưng rút cuộc, cân lượng của người kia trong lòng nàng vẫn là nặng hơn. Nàng mấp máy môi, nói bốn chữ:

“Đa tạ biểu ca.”

Sau đó liền quay lưng chạy đi. Không một lần ngoái đầu nhìn lại.

Trong sảnh đường lớn như thế, tất cả mọi ánh mắt bây giờ chỉ đổ dồn về phía vị tân lang kia. Thương hại có. Khinh miệt có. Chế giễu cũng có.

Chàng thản nhiên như không nhìn thấy những ánh mắt đó, chỉ lễ độ cúi đầu, chấp tay nói:

“Thật là khiến các vị ở đây chê cười rồi. Nội tử có một vị bằng hữu. Vị bằng hữu này đột ngột xảy ra chuyện, có nguy đến tính mạng. Nếu các vị ở đây trong tình thế ấy, hẳn cũng không thể vui vẻ lo hỉ sự khi bằng hữu đang “ngân cân treo sợi tóc”, phải không? Cho nên, kính mong các vị hãy thông cảm cho tâm tình kích động của nội tử. Hỉ sự hôm nay xem như đã hoàn thành, đa tạ các vị đã đến đây. Không thể tiếp đón chu đáo, tại hạ thành thật cáo lỗi. Hôm khác sẽ tạ tội cùng các vị sau.”

Nhất thời hi đường im lặng như tờ. Sau đó, người ta nghe vang lên mấy tiếng xì xầm tán thưởng. Ánh mắt khinh khi chế giễu ban đầu cũng dần chuyển thành kính trọng.

“Trạng Nguyên lang năm nay quả là khí độ hơn người. Thật là một bậc quân tử khoan dung rộng lượng.” Trên đường ra về, Lưu đại nhân bèn vuốt râu nói với Triệu đại nhân.

Triệu đại nhân ha ha cười hai tiếng, bảo:

“Khoan dung rộng lượng? Cái đó thì chưa chắc, nhưng ta có thể đoán chắc với ông, chàng trai này quả không là kẻ tầm thường. Mà phàm là kẻ không tầm thường, đã tầm cũng chẳng hề nhỏ đâu.”

Nếu chàng ta khẳng khái ép buộc Trường Bình quân chúa ở lại bãi đường cho xong, chưa chắc đã giữ được người, mà lại còn phải tội khi quân, sau hôm nay chắc chắn sẽ trở thành trò đàm tiếu của cả Cô Tô thành này.

Nhưng bây giờ, chàng ta chẳng những không bị cười nhạo, còn xây dựng được danh tiếng quân tử độ lượng, người người kính trọng. Mà sau chuyện này, An Thân vương nhất định cảm thấy nợ chàng ta một gì đó, tất nhiên sẽ để tâm nâng đỡ.

Trong tình huống như vậy, vẫn ung dung ứng đối khéo léo, chuyển từ thế cầm chắc thua cuộc, mở ra một sinh lộ mới. Quả là một cao thủ chơi cờ.

Người trẻ tuổi này, tâm cơ rất sâu.

Triệu đại nhân vuốt vuốt chòm râu, khẽ thở dài một tiếng.

Con người, nếu diễn kịch quá nhập tâm, rồi sẽ có ngày không thể thoát ra được. Diễn giả thành thật, mà thật, lại không thể quay trở về giả.

~~~~~≡~~~~~

*Chú thích:

[1] Bài “Đào chi yêu yêu” trong “Kinh Thi”, dịch thơ:

“Đào tơ mơn mớn xinh tươi,

Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong.

Hôm nay nàng đã theo chồng,

Nên bề gia thất ấm nồng thuận vui.”

[2] Tam Nguyên: Đỗ đầu thi Hương gọi là Giải Nguyên, đỗ đầu thi Hội gọi là Hội Nguyên, đỗ đầu thi Đình gọi là Trạng Nguyên, đỗ đầu cả ba kỳ thi này thì gọi là trủng Tam Nguyên, trường hợp được cả Tam Nguyên vô cùng hiếm có.

[3] châu liên bích hợp: Hạt châu liên thành chuỗi, ngọc bích hợp thành đôi. Nghĩa bóng: Bạn tốt tụ hợp với nhau, hay là trai gái tốt lành kết hợp. Thường dùng làm câu chúc tụng tân hôn.

[4] Trương Như nghèo khổ khảy bài “Phượng cầu hoàng” mà lấy được lòng Trác Văn Quân phú quý và cưới nàng về làm vợ, cuộc sống nghèo khổ qua ngày. Sau đó Hán Vũ Đế lên ngôi, Trương Như được làm Tư Mã. Thời gian Trương Như lên Trường An làm quan chừng đã 5, 6 năm, Trác Văn Quân nhiều lần gửi thư nhưng không được hồi đáp. Tư Mã Trương Như từ ngày phú quý quên tình vợ quê, muốn cưới người con gái ở Mậu Lăng làm thiếp. Trương Như bèn gửi cho Văn quân lá thư chỉ ghi một dãy số: “一、二、三、四、五、六、七、八、九、十、百、千、萬”. Trong dãy số đếm này thiếu chữ 億, chữ này còn có nghĩa là nhớ. Ý của Tư Mã như thế đã rõ, ông không muốn nhớ đến tình nghĩa vợ chồng nữa. Văn Quân hiểu được ý đó nên làm bài Bạch Đầu Ngâm gửi cho Tư Mã và kèm thêm phong thư Quyết Biệt. Điều đáng nói là bài thơ của Văn Quân có thêm chữ ức (億), tức là vẫn nhớ đến tình nghĩa vợ chồng xưa. Trương Như đọc xong cảm được tình nghĩa ấy nên mới thôi cưới thiếp, sau đó rước Văn Quân lên Trường An.

[5] "Kim ốc tàng kiều" dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình, xuất phát từ truyện cổ, Tây Hán có một hoàng đế gọi là Hán Vũ Đế, hoàng hậu đầu tiên của ngài tên là Trần A Kiều. Bọn họ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Hán Vũ Đế đã hứa hẹn với chị họ của ngài rằng: nếu có một ngày ta cưới A Kiều làm vợ thì ta sẽ cho xây một tòa lầu cao bằng vàng thật to để nàng ở.

Nhưng về sau vận mệnh của Trần hoàng hậu rất bi thảm, sau khi phụ quân của nàng lên ngôi Hoàng Đế liền phế nàng lập Vệ Tử Phu lên làm Hoàng Hậu. Nàng bị đẩy đến Trường Môn Cung (lãnh cung Trường Môn) chờ đợi hán trong đau khổ suốt hơn hai mươi năm trời, đến tận khi nàng chết, Hán Vũ Đế cũng không một lần đến thăm. Theo sự tích, Trần Kiều vừa bị thất sủng, vừa bị giam giữ, lòng buồn tê tái, khóc than suốt ngày và nhớ lại những ngày hạnh phúc cùng Vũ Đế. Trần Kiều bèn nhờ Tư Mã Trương Như, nhà thơ nổi tiếng bấy giờ, sáng tác bài Trường môn phú (長門賦) với lời lẽ, ý tứ tha thiết rồi tìm cách dâng lên Vũ Đế. Đọc xong bài thơ, thấu tỏ tấm chân tình của Trần Kiều, Vũ Đế xúc động bồi hồi, định tha cho bà nhưng sau đó bà vẫn chứng nào tật nấy, gièm pha nói xấu Vệ hoàng hậu. Vũ Đế tức giận, từ đó không bao giờ gặp lại bà.

~~~~~

@Tác giả làm nhầm: Lâu lâu mình sẽ kèm một vài chương nói về kiếp trước, xem như ngoại truyện, không ảnh hưởng gì lắm tới chính văn, cứ xem như đang đọc một truyện khác vậy. ʘ Đã cảnh báo trước về độ máu chó của chuyện kiếp trước. ʘ Mới nhìn thì chắc nữ chính kiếp trước sẽ bị ném đá toi bời, tra nữ phụ bạc blablabla... Nhưng thật ra nếu xem kiếp trước là một truyện riêng, thì trong đó hán Thế tử gia là nam chính thâm tình, biểu ca chính xác là vạn năm nam phụ tâm cơ bạch liên hoa. =))) Tóm lại đừng vội thấy anh đáng thương, anh cũng không cần thương hại. ʘ

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Miên Nhi, Miên Y...

Dùng xong yến tiệc, Lý lão phu nhân trở về Diên Phúc viện nghỉ ngơi, Vương đại nhân cùng Lý lão gia vào thư phòng đàm luận văn thơ, Vương thị cùng Lưu di nương tâm sự chuyện nhà, chỉ còn lại ba người, Vương Dao Dao triệt để sắm vai cái đuôi của biểu ca, bám dính không rời, Vương Diệu Diệu bất

đắc dĩ cũng phải đi theo.

Lý Quân Ngọc bảo Thanh Thư dọn lên một đĩa hạt dẻ đầy ắp, Vương Dao Dao vừa trông thấy hai mắt liền sáng rực lên, nhìn biểu ca càng thêm sùng bái, hỏi:

“Biểu ca, huynh làm sao biết được muội thích ăn nhất là hạt dẻ?”

Lý Quân Ngọc mỉm cười, đáp:

“Chỉ là trùng hợp vì huynh cũng thích thôi.”

Vương Dao Dao cười hi hi nói:

“Thật trùng hợp, có lẽ kiếp trước chúng ta cũng là huynh muội đó!”

Lý Quân Ngọc khẽ cười không đáp, cầm lên một viên hạt dẻ, chăm chú bóc vỏ.

Đâu chỉ là huynh muội... Mười năm thanh mai trúc mã, mười năm phu thê cùng giường chung gối, sở thích của cả hai đã vô hình trung dung hòa làm một.

Kỳ thực trên đời làm gì có chuyện ngẫu nhiên, hoặc chí ít đối với Lý Quân Ngọc mà nói, không hề có thứ điểm phúc nào từ trên trời rơi xuống cho chàng. Tất cả, đều là do chàng nỗ lực tự tạo ra. Không phải tự nhiên tâm ý tương thông, mà là cố tình để tâm, tỉ mỉ lưu ý từng li từng tí để hiểu đối phương. Không phải trùng hợp trời sinh một đôi, mà là dốc lòng đi thích cái mà đối phương thích. Chàng không tin trời, không tin số mệnh, luôn tự tin rằng bản thân có thể tự tạo nên vận mệnh của mình. Nhưng đến cuối cùng, đành phải cay đắng thừa nhận rằng, may mắn cũng là một loại tài năng. Bất kể người nỗ lực đến đâu, cũng không đầu lại thiên mệnh. Có những người, vừa sinh ra đã mang theo tất cả sự ưu ái của tạo hóa. Có những mối duyên phận, là do trời định. Vậy thì, sự nỗ lực chống lại vận mệnh của người, khác nào Tôn Ngộ Không kia, cố gắng cách mấy cũng không bay ra khỏi lòng bàn tay của Phật Tổ, tuyệt vọng vùi vùi dưới Ngũ Chi sơn, đầu gối bị kiềm kẹp trong chiếc vòng kim cô. Sự phản kháng của người, nỗi đau khổ của người, niềm phấn uất của người, chẳng qua chỉ như một trò hề mua vui cho thiên hạ. Để rồi sau cùng, cũng đành nhận mệnh.

“Miên nhi.” Đang lúc Vương Dao Dao hí hục đánh vật với cái vỏ hạt dẻ cứng ngắc, nghe biểu ca gọi một tiếng, tiểu cô nương bèn ngẩng đầu lên, liền trông thấy mấy hạt dẻ đã bóc vỏ tinh tươm được đặt riêng trong một bát nhỏ.

“Miên nhi ăn cái này trước đi.” Lý Quân Ngọc đẩy chiếc bát ấy về phía nàng, lại cầm cái hạt bị nàng dày vò bấy giờ lên, khẽ gõ một cho lóp vỏ bên ngoài vỡ ra, rồi nhẹ nhàng tách lấy hạt bên trong.

Hạ Trúc đứng phía sau, thấy vậy vội nói:

“Biểu công tử, việc này để nô tỳ làm là được.”

Lý Quân Ngọc vẫn không ngừng tay, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ nhẹ giọng bảo:

“Không cần đâu, việc này ta làm cũng quen tay. Chỉ là biểu muội lại không quen tay, lần sau mong cô nương để tâm hơn.”

Chàng bề ngoài nói nhẹ như không, trong lòng lại rất không vui. Nha hoàn của Vương thị dạy dỗ thật không tốt, lại cứ thế tro mắt nhìn chủ nhân đánh vật với hạt dẻ. Trước mặt người khác còn như thế, vậy sau lưng còn lười biếng đến độ nào? Nếu là trước kia, trong phủ có nha hoàn thị nữ dám tặc trách như vậy với nàng, Lý Quân Ngọc tất nhiên không bỏ qua. Nhưng hiện tại tình thế khác đi, chàng cũng hiểu rõ đối với hạ nhân nếu vẫn còn dùng tới thì tốt nhất không nên quá cay nghiệt, phòng khi bọn họ sinh lòng oán hận sẽ động tay động chân gì đó trong đồ ăn thức uống của nàng, thế nên chỉ đứng mực nhắc nhở.

Hạ Trúc ở Vương phủ tại kinh thành vốn là nhất đẳng nha hoàn, hạ nhân trong phủ cũng phải nể cô ta mấy phần, Vương Dao Dao lại còn nhỏ, không có mầu thần kẻ bên trông coi, vì vậy Hạ Trúc hầu hạ bên cạnh nàng xưa nay đều rất nhân hạ, cũng không cần để tâm tỉ mỉ. Nay bị vị biểu công tử này nhắc nhở khéo, tuy thái độ của chàng vẫn ôn hòa như thường, cô đột nhiên lại cảm thấy nom nớp lo sợ, cuồng quýt nói:

“Nô tỳ nhất thời sợ ý, lần sau tuyệt đối không dám thất trách nữa.”

Vương Dao Dao lay lay tay áo biểu ca, bảo:

“Biểu ca, đây chỉ là việc nhỏ, không cần trách Hạ Trúc...”

Kỳ thực nàng không hiểu, cái sai nhỏ không chính, dần dà sẽ thành cái sai lớn. Nhưng Lý Quân Ngọc cũng không muốn giáo huấn nàng trước mặt người khác, liền xoa đầu nàng, nói:

“Biểu ca trách Hạ Trúc của muội khi nào chứ? Có lẽ là nàng ấy hiểu nhầm ý của ta thôi. Hạ Trúc cô nương chớ nên để trong lòng, ta tuyệt không có ý trách cô.”

Câu cuối ấy tất nhiên là dành cho Hạ Trúc.

Nói đoạn, chàng lại chú tâm vào việc bóc vỏ hạt dẻ. Vương Dao Dao nhìn như vậy, trong lòng kỳ thực cũng rất là cảm động. Tiểu cô nương mất mẹ từ bé, phụ thân bận rộn công sự, Lưu di nương nói cho cùng vẫn không phải mẹ ruột của nàng, đối với nàng không thể nào dễ bụng bằng con gái của bà ấy.

Tuy rằng mới gặp biểu ca không lâu, nhưng chàng quan tâm đến nàng từng li từng tí, khiến nàng cảm thấy ảm áp như là mẩu thân vậy.

Được rồi, hình tượng biểu ca trong mắt Vương nhị cô nương từ thần tiên ca ca đã thăng cấp thành nhũ mẫu, nếu biểu ca đại nhân biết được chắc sẽ cảm động rơi lệ. (= _ =)

“Cảm ơn biểu ca.” Vương Dao Dao nhai hạt dẻ cũng không quên bày tỏ lòng biết ơn đối với vị biểu ca đang phấn đấu quên mình bóc vỏ cho mình kia.

Lý Quân Ngọc nhìn thấy tiểu cô nương ăn ngon lành, hai má vì nhai nên phồng lên như sóc con, vừa buồn cười vừa đáng yêu. Chàng liền không kiềm chế được, đưa tay捏捏 má nàng, nói:

“Miên nhi ngoan.”

Vương Dao Dao bất mãn lấy hai tay che má lại, lên án:

“Biểu ca hư!”

Lại như chột nhớ ra cái gì, nàng “à” một tiếng, hỏi:

“Tại sao biểu ca biết nhũ danh của muội?”

“Vi huynh nghe tam cữu phụ nói.” Vị biểu ca nào đó rất thân nhiên nói dối không chớp mắt. Có điều tiểu biểu muội ngốc liền cứ thế mà tin tưởng, không hề nghi ngờ.

Miên nhi, miên y [1], đúng là tên như người, nàng quả là giống một áo bông nhỏ, vừa mềm mại vừa ảm áp.

Kỳ thực người thông minh không nhất thiết sẽ yêu một người thông minh, ngược lại, một người cũng thông minh như mình sẽ khiến họ cảm thấy nguy hiểm, đề phòng. Cái mà một người luôn sống trong toan tính giả dối cần, đôi khi chỉ đơn giản là tuyệt đối chân thành, tuyệt đối tin tưởng. Kẻ giả tạo lại khao khát sự chân thành, nghe qua thật buồn cười, phải không? Vương Diệu Diệu nhìn hai người trước mặt, đột nhiên có cảm giác mình chính là người ngoài, không cách nào chen vào được. Nàng hắng giọng, nói:

“Nhị biểu ca, nhũ danh của nữ nhi gia không phải người ngoài có thể tùy tiện gọi.”

Lý Quân Ngọc bắt đầu bóc một hạt dẻ mới, không hề ngừng tay, bình thản nói:

“Vi huynh sẽ không nói với người ngoài.”

Vương Diệu Diệu: “...” Đại ca, “người ngoài” đó là chi huynh đó, có thể tự giác ngộ một chút được không?

Vương Dao Dao cảm thấy thái độ của đại tỷ và biểu ca không đúng lắm, bèn tìm cách để hai người thân thiết hơn.

“Tỷ tỷ, qua đây ăn hạt dẻ với muội đi!” Đại tỷ nhanh tận dụng cơ hội nha, không phải ngày nào cũng có người tình nguyện bóc sẵn cho ăn đâu!

Nhị biểu ca của chúng ta không dấu vết nhú mày lại, vừa giận vừa buồn cười, nghĩ thầm: Thật là nha đầu vô lương tâm.

Vương đại cô nương lại chẳng phải kiểu không tìm không phổi như muội muội, tự nhiên nhận thấy được mức độ đả ngộ của biểu ca dành cho mình và muội muội khác nhau đâu chỉ một chút ít. Nàng vốn tự tôn đầy mình, liền lạnh nhạt nói:

“Tỷ tỷ không muốn ăn, muội ăn đi.”

Dù gì cũng là bóc cho muội, đâu phải cho ta? Vương Diệu Diệu có chút giận dỗi nghĩ.

Lại nói, ở Vương phủ trước nay không có chủ mẫu, mọi sự trong hậu viện đều giao cho Lưu di nương tạm quản lý, mà Vương đại nhân đối với hai con gái cũng không hề thiên vị ai, thành ra từ khi xuyên đến thế giới này, Vương Diệu Diệu chưa hề biết tới sự chênh lệch giữa đích nữ và thứ nữ là bao xa. Cho tới hôm nay, đến Lý phủ này, nhìn thấy mọi người đều xoay quanh muội muội mình, nàng mới hiểu được thân phận ở xã hội phong kiến này quan trọng ra sao. Nàng trước nay chưa từng nghĩ rằng mình sẽ đổ kị với muội muội, nhưng hóa ra, con người ai có thể thoát khỏi tham sân si? Không đổ kị, hiền lành thiện lương, chẳng qua chỉ là do môi trường sống không cần phải cạnh tranh thôi. Một người sống trong đủ đầy, tất nhiên không cần thiết phải đi tranh giành, cũng không cần thiết phải ghen tị với ai. Vương Diệu Diệu đưa mắt nhìn vị công tử như ngọc đang tùm tùm cười bóc vỏ hạt dẻ kia, đột nhiên có chút đồng cảm với Lý Quân Ngọc trong nguyên tác. Nàng thầm nghĩ, nếu địa vị trong xã hội phong kiến thối nát này không quan trọng như vậy, hẳn chàng ta cũng không...

Ngẫm lại, Vương Dao Dao được mọi người ở Lý phủ xum xoe như vậy, phần lớn không chỉ vì con bé là đích nữ của một Tri phủ lục phẩm, mà là bởi cái danh ngoại tôn nữ của An Thân vương. Người của hoàng thất, dù là đời nào thì đây cũng là thứ mà thiên hạ đua nhau mong cầu. Huống hồ, An Thân vương thương yêu Ninh Dương quận chúa vô cùng, sau này bà ấy bất hạnh qua đời, ông liền dồn hết tình thương con gái dành cho ngoại tôn nữ là Vương Dao Dao, năm lần bảy lượt muốn mang con bé về vương phủ nuôi dưỡng, chỉ là Vương đại nhân kiên quyết cự tuyệt, thà chết không đồng ý, bản thân Vương Dao Dao cũng không nỡ xa phụ thân, thế nên An Thân vương đành tạm gác ý định này lại.

Vương Diệu Diệu cố gắng nhớ lại tình tiết trong nguyên tác, không thấy có chi tiết nào kể về Lý Quân Ngọc ban đầu đối với Vương Dao Dao là thứ tình cảm gì. Bản thân nguyên tác vốn là câu chuyện tình cảm động bi thương của nam nữ chính, cho nên chỉ tập trung khắc họa hai người gặp nhau ra sao, từ

lúc nào yêu nhau, Lý Quân Ngọc chỉ là nam phụ, không ai rảnh đi quan tâm quá trình diễn biến tâm lý của chàng ta, quãng thời gian niên thiếu thanh mai trúc mã của đôi biểu huynh muội này cũng không được nhắc tới nhiều lắm, khiến Vương Diệu Diệu cảm thấy thật mù mờ, chẳng đoán được ra sao. Nhưng suy xét cho kỹ thì nàng khẳng định con người như chàng ta làm sao lại tốt với ai mà không có mục đích gì?

Mọi người, bao gồm cả Lý Quân Ngọc, đối tốt với Vương Dao Dao, chẳng qua chỉ là vì muốn lợi dụng nàng mà thôi. Vương Diệu Diệu đưa ra kết luận như vậy, trong lòng cũng cân bằng chút ít, lại còn nảy sinh mấy phần thương hại với muội muội.

Con người thật kỳ lạ, rõ ràng không phải rắc tâm muốn thấy người ta khổ, nhưng cái cảm giác được thương hại người khác ấy vẫn tốt hơn rất nhiều việc thừa nhận mình thua kém họ ở điểm nào đó.

Lý Quân Ngọc liếc nhìn biểu cảm phong phú trên mặt của Vương đại cô nương, thầm cười lạnh trong lòng.

Chàng tất nhiên hiểu rõ nàng ta đang nghĩ gì. Kỳ thực, Lý Quân Ngọc không phải cố tình phân biệt đối xử với vị biểu muội thứ xuất này. Bản thân chàng cũng là thứ tử, sao lại khinh khi người cùng xuất thân với mình?

Chỉ là, Lý Quân Ngọc đối với ai cũng ôn hòa lễ độ, nhưng không có nghĩa chàng phải ân cần nhiệt tình với bất cứ người nào. Đạo đối nhân xử thế, quá lạnh không tốt, quá nóng cũng không hay. Ngoại trừ với người mình thật sự quan tâm, trung dung hài hòa vẫn là tốt nhất.

Nói chính xác là, Lý Quân Ngọc thật sự không có lạnh nhạt với Vương Diệu Diệu. Chẳng qua, chàng chỉ quá nhiệt tình với Vương Dao Dao. So sánh với nhau, liền cảm thấy như là phân biệt đối xử.

Nếu là bình thường, Lý Quân Ngọc liền không bận tâm mấy may, nhưng chàng không muốn Vương Dao Dao bị người ta đem lòng đồ kỵ. Nhiều người nghĩ rằng bản thân quan tâm đến ai liền phải thể hiện thật rõ ràng để cả thiên hạ phải ghen tị. Thật ra, đó chỉ là một hành động ngu ngốc. Con người vì lòng đồ kỵ, chuyện gì cũng có thể làm được. Huống hồ Vương Diệu Diệu là tỷ tỷ của Vương Dao Dao, nếu thật rắc tâm hãm hại, khó mà đề phòng cho được. Lý Quân Ngọc sẽ không đẩy tiểu biểu muội vào tình cảnh nguy hiểm.

Vì vậy, chàng liền bảo nha hoàn mang lên vài món điểm tâm, mỉm cười nói:

“Đại biểu muội không thích ăn hạt dẻ thì thử những món này xem sao. Nếu không vừa miệng, ta sẽ bảo người làm món khác. Nếu biểu muội có đặc biệt muốn dùng món nào, cứ tự nhiên nói. Chúng ta là người một nhà, không cần ngại.”

Wong Diệu Diệu thấy chàng chu đáo như vậy, âm ức cũng tan gần hết, liền đáp:

“Không cần đâu nhị biểu ca, những thứ này đã đủ rồi.”

Bấy giờ, từ bên ngoài liền vang lên một tiếng nói, giọng đầy trào phúng:

“Ái chà, nhị đệ quả là lúc nào cũng tâm tư tí mĩ, thấu hiểu lòng người, giỏi nhất là mua chuộc nhân tâm.”

~~~~~≡~~~~~

*Chú thích:

[1] “Miên” nghĩa là sợi bông, miên y là áo bông. ^^

@Tác giả lảm nhảm: Viết nửa ngày cuối cùng cũng cho được đại biểu ca lên sân, thật tội cho anh! =)))

Chương này giải thích 2 việc:

1. Tại sao Vương nhị cô nương thích biểu ca? => Bởi vì cả người anh ấy toát ra mẫu tính ôn nhu ấm áp. Một cô bé sớm mất mẹ chính là cần cảm giác này.:)

2. Tại sao nữ chính có vẻ ngốc bạch ngọt? => Bởi vì biểu ca là nam chính.~v Hẳn nhiều người thích nữ chính thông tuệ, nữ cường một chút, nhưng Kim Dung lão gia cho chúng ta biết một quy luật, Hoàng Dung thông minh sẽ thích Quách Tĩnh khù khờ, Dương Khang gian xảo sẽ thích Mục Niệm Từ ngây ngô, Triệu Mẫn xảo quyết cũng thích Trương Vô Kỵ thành thật. Người thông minh và đa nghi thường thích thô trắng dễ dụ thôi. =))) Cũng như Dương Khang sẽ không bao giờ đi yêu Hoàng Dung, bởi vì cái mà anh ta cần là một cô nương chân thành tuyệt đối tin tưởng mình, bao dung mình, không oán không hờn yêu mình, chứ thông minh thì anh có sẵn rồi.~v

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tiên Trần Như Mộng (2)

*Chú ý: Chương này nói về những chuyện kiếp trước của biểu ca, độ máu chó rất cao, nếu bạn chỉ muốn tập trung vào kiếp này sủng ngọt, xin hãy bỏ qua.

-----≡-----

Năm Vương Dao Dao chín tuổi, tứ cô cô qua đời. Nàng ôm lấy biểu ca, dùng giọng nói non nớt thốt lên lời hứa một đời:

“Miên nhi sẽ mãi mãi, mãi mãi ở bên biểu ca, vĩnh viễn không rời đi đâu!”

Năm Vương Dao Dao mười hai tuổi từng một lần đi lạc ở Động Đình sơn.

Nàng còn nhớ như in cảm giác hoảng loạn của mình lúc đó. Bấy giờ trời mưa tầm tã, cả một khoảng trời đều chìm trong màn mưa trắng xóa, một mình nàng bị kẹt ở trên núi hoang vắng. Trời mỗi lúc một tối, mưa thì đã tạnh, nhưng chẳng tìm được đường xuống núi, Vương Dao Dao ngồi co ro trong một hang đá, vừa sợ vừa đói vừa lạnh.

Đúng lúc đó, nàng nghe thấy tiếng gọi:

“Miên nhi! Miên nhi!”

Rướn người nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy biểu ca một tay cầm tán ô, một tay cầm đèn lồng, đang cuống cuống tìm nàng. Biểu ca trong mắt nàng xưa nay vẫn luôn là công tử như ngọc, lúc nào cũng phong lưu điềm đạm. Nàng chưa bao giờ trông thấy biểu ca như hôm ấy, trường bào lấm đốm bùn đất, mái tóc đen dài tựa thác ướt sũng nước mưa, mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

Mắt nàng đỏ lên, mũi tự dưng cay cay, cổ họng cũng nghẹn nghẹn. Nàng nghẹn ngào gọi:

“Biểu ca!”

Biểu ca quay lại, trông thấy nàng, trên khuôn mặt trắng bệch thoáng chốc hiện lên vẻ mừng rỡ khó tả, lập tức tiến về phía nàng.

Vương Dao Dao liền ôm chầm lấy biểu ca, òa khóc như một đứa trẻ. Biểu ca nghĩ là nàng bị thương ở chỗ nào, lo lắng hỏi:

“Miên nhi đau ở đâu? Ngoan, nói cho biểu ca nghe đau ở đâu?”

Vương Dao Dao chỉ lắc lắc đầu, vẫn không thể ngừng khóc.

“Biểu ca ở đây, Miên nhi ngoan, đừng khóc, không sao rồi.” Biểu ca khẽ vỗ vỗ lưng nàng, nhẹ giọng dỗ. Chẳng hiểu vì sao chàng càng dỗ dành, Vương Dao Dao lại càng khóc nhiều hơn.

Giống như trẻ con, đôi khi không phải khóc vì đau, mà là vì biết có người quan tâm đau lòng cho mình nên mới khóc.

Biểu ca cõng nàng xuống núi. Vương Dao Dao nương theo ánh đèn lồng, mới thấy bàn tay trắng nõn như sứ của biểu ca đầy những vết xước.

Biểu ca đang chăm chú tìm đường, bỗng nhiên thấy sau lưng mình nóng hôi hổi. Trời đã tạnh mưa, nhưng lưng áo chàng lại ướt đầm.

Năm Vương Dao Dao mười ba tuổi, Vương đại nhân muốn gả đại tỷ của nàng cho biểu ca.

Biểu ca hỏi nàng:

“Miên nhi cảm thấy thế nào?”

Vương Dao Dao thật tình cười thật tươi, đáp:

“Tất nhiên là rất vui rồi! Biểu ca không vui sao?”

Nàng thật không hiểu tại sao biểu ca có vẻ không vui cho lắm. Trong suy nghĩ của nàng, biểu ca cùng đại tỷ nhà mình quả là tuyệt phối, trai tài gái sắc, châu liên bích hợp. Nàng còn vì chuyện này mà thấy vui mừng thay hai người một hồi lâu.

Biểu ca khẽ cười xoa đầu nàng, nói:

“Chỉ cần Miên nhi thấy vui, biểu ca cũng sẽ vui.”

Sau đó, biểu ca thành thân với đại tỷ.

Vương Dao Dao muốn gọi biểu ca là tỷ phu, nhưng chàng bảo:

“Từ trước giờ gọi thế nào thì cứ giữ thế ấy, Miên nhi không cần thay đổi.”

Sau đó nữa, đại tỷ đột ngột qua đời.

Vương Dao Dao không nhớ lúc ấy mình đã buồn ra sao. Nàng thật sự thương tiếc cho đại tỷ, cũng xót cho biểu ca. Lúc nàng đến an ủi biểu ca, lại không kiềm được bật khóc. Rõ ràng biểu ca mới là người cần được an ủi, nhưng cuối cùng lại chính chàng ôm nàng vào lòng dỗ dành.

Vương Dao Dao mười lăm tuổi, lần đầu gặp được Dương Húc Minh - Thế tử gia của Trấn Bắc vương phủ. Người ta truyền rằng, vị Thế tử gia này ngang ngược hống hách, tàn bạo vô nhân. Thân phụ của hắn, Trấn Bắc vương gia Dương Quang Chính lại là đối thủ trên chính trường của An Thân vương. Phụ thân từ bé đã bảo nàng rằng Trấn Bắc vương phủ ý thế hiếp người, thâm tóm binh quyền trong tay, mưu đồ tạo phản. Nàng được phụ thân dạy cho tinh thần trung nghĩa, căm ghét loạn thần tặc tử như thù, thế nên ban đầu đối với Dương Húc Minh chỉ có chán ghét.

Nhưng mà, định mệnh chính là một thứ rất kỳ diệu.

Nhiều lần tình cờ gặp mặt, tình cờ va chạm, Vương Dao Dao dần dần bất giác bị hắn hấp dẫn. Nàng phát hiện hóa ra Dương Húc Minh không xấu như lời người ta đồn đãi.

Một đêm nọ, khi đang gối đầu lên chân biểu ca nghe chàng đàn, đột nhiên nàng hỏi:

“Biểu ca, huynh có biết Trấn Bắc Thế tử Dương Húc Minh không?”

Biểu ca nói:

“Là vị tiểu bá vương vang danh khắp kinh thành?”

Vương Dao Dao lắc lắc đầu, đáp:

“Không phải, kỳ thật hắn tốt hơn phụ thân hắn rất nhiều.”

Nói đoạn, nàng liền huyền thuyên kể một tràng về việc Thế tử gia tốt như thế nào.

Biểu ca không nói gì, liếc nhìn sắc mặt của nàng, có khi chính nàng cũng không nhận ra, mỗi khi nàng nhắc tới người kia, hai mắt liền long lanh, khóe môi bất giác mỉm cười, rõ ràng là tư thái của tiểu nữ nhi nhớ đến tình lang.

Biểu ca dời mắt, khúc nhạc bất chợt đàn sai mất một nốt.

Cũng năm ấy, biểu ca thi đỗ Giải Nguyên Tô Châu.

Biểu ca hỏi:

“Miễn nhi rất thích vị quai của Phụng Hoàng lâu đúng không, biểu ca mua cho muội nhé?”

Vương Dao Dao quả thật rất thích ăn món ấy, vừa nghe tới hai mắt đã sáng rực lên, nhưng lại chợt nghĩ đến biểu ca cũng không phải có rất nhiều ngân lượng, sau này còn phải lo liệu việc giao tế với nhiều người, nếu cứ phung phí mua đồ ăn cho nàng như thế thì thật không ổn, cho dù biểu ca không để ý, nàng cũng không thể mặt dày mà ăn mãi. Vì thế, nàng liền lắc đầu nguầy nguậy, bảo:

“Không cần đâu biểu ca, muội không thích ăn món đó nữa.”

Sau đó, Dương Húc Minh hẹn nàng ra ngoài đi dạo. Đi một lúc thấy đói, hắn hỏi nàng muốn đến tửu lâu nào. Nàng không hề suy nghĩ, lập tức đáp Phụng Hoàng lâu. Dù gì Thế tử gia không thiếu nhất là tiền, nàng phải tạo điều kiện cho hắn tiêu bớt đi!

Lúc nàng cùng Dương Húc Minh cười cười nói nói bước vào Phụng Hoàng lâu, lại trùng hợp thấy biểu ca đang ôm một gói giấy dầu trong tay đi ra. Cái gói giấy ấy, đoán chắc chính là vị quai.

Vương Dao Dao nhất thời không biết nói làm sao, nàng vừa bảo với biểu ca là không thích ăn món này nữa, quay mặt đi lại dẫn theo Dương Húc Minh đến đây ăn, có miệng cũng không giải thích được.

Biểu ca khom người hướng về phía Dương Húc Minh, chấp tay hành lễ:

“Tham kiến Thế tử gia.”

Đó là lần đầu tiên biểu ca chú ý tới vị Thế tử gia này. Chỉ thấy hắn ta mắt phượng mày ngài, áo gấm đai vàng, toàn thân toát lên một khí chất tôn quý không gì sánh kịp, trên mặt thấp thoáng ngạo khí. Đó là ngạo khí của một thiên chi kiêu tử sinh ra trong vàng ngọc lụa là, muốn gì được nấy, quyền thế ngất trời.

Nếu biểu ca là ánh trăng dịu dàng, là gió xuân ấm áp, là ấm trà Bích Loa trong trẻo nhẹ nhàng tỏa hương, thì Dương Húc Minh là mặt trời rực rỡ, là ngọn lửa mãnh liệt, là bầu rượu nồng nàn nhất, khiến người ta không uống tự say.

Dương Húc Minh quen kiêu ngạo khinh cuồng, một Giải Nguyên nho nhỏ trong mắt hắn không là gì cả, chỉ ngại đây là biểu ca của Vương Dao Dao nên mới nhân nhượng nói:

“Bình thân.”

Nói đoạn, hắn quay sang bảo:

“Dao Dao, không phải nàng muốn ăn vịt quay sao? Chúng ta mau vào trong đi!”

Vương Dao Dao thật muốn làm cho hắn câm luôn!

“Biểu ca... Muội...” Biểu ca chỉ khẽ cười, nói:

“Ta được bằng hữu nhờ cậy đến đây mua giúp vịt quay, đang lưỡng lự xem có nên mua về cho muội không. Nếu muội đã ăn cùng Thế tử gia thì vì huynh không mua vậy. Ta đi trước một bước nhé.”

Dứt lời, chàng cúi người chào Dương Húc Minh một cái, liền xoay lưng bước đi.

Biểu ca vĩnh viễn vẫn là biểu ca, không bao giờ để cho người ta phải khó xử.

“Dao Dao, còn không vào đi?” Dương Húc Minh giục.

Vương Dao Dao bấy giờ mới bước vào Phụng Hoàng lâu. Nàng thâm nhủ, có lẽ biểu ca cũng không nghĩ nhiều đâu. Biểu ca vẫn luôn khoan dung độ lượng cơ mà.

Năm Vương Dao Dao mười sáu tuổi, biểu ca tiếp tục đỗ Hội Nguyên. Đã đỗ Hội Nguyên, như vậy bất kể thi Đình kết quả ra sao, biểu ca nhất định sẽ được phân bổ một chức quan, đường công danh rộng mở.

Phụ thân biết tin Vương Dao Dao qua lại với Dương Húc Minh, liền tức giận căm tức nàng, không cho ra khỏi cửa một bước, còn muốn ép hôn, gả nàng cho biểu ca. Vương Dao Dao viết một phong thư, nhờ biểu ca chuyển giúp cho Dương Húc Minh.

Thế nhưng, nàng chờ mãi, chờ mãi, vẫn không thấy hồi âm.

Vương Dao Dao không hề may mắn hoài nghi biểu ca. Tuy rằng người nàng yêu là Dương Húc Minh, nhưng nếu phải lựa chọn một trong hai người để tin tưởng, nàng vẫn sẽ chọn tin biểu ca.

Cũng trong năm đó, phụ thân của nàng qua đời.

Vương Dao Dao cảm thấy như trời sụp xuống dưới chân mình.

Nàng lục tìm di vật của phụ thân, trông thấy một phong thư của ông để lại, trong thư viết rõ là phụ thân nàng đã nắm trong tay chứng cứ tham ô quân lương của Trần Bắc vương phủ, vì thế bị người ta giết người diệt khẩu.

Vương Dao Dao bắt đầu thống hận Trần Bắc vương phủ, cũng hận Dương Húc Minh.

Dương Húc Minh một mực bảo rằng phong thư đó không phải sự thật, có người muốn vu oan giá họa cho hắn cùng Trần Bắc vương phủ.

Nhưng trong thư rõ ràng là bút tích của phụ thân, lẽ nào đó là giả? Nàng sống bên cạnh phụ thân từ nhỏ, lẽ nào ngay cả bút tích của phụ thân mình cũng không nhận ra?

Vương Dao Dao từng cầm kiếm kẻ lên cổ hắn, nhưng cuối cùng, vẫn là không thể hạ thủ. Nàng vung kiếm cắt đứt một lọn tóc của mình, lạnh lùng nói:

“Dương Húc Minh, từ nay, ta và ngươi, giống như lọn tóc này, ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Sau đó, nàng không nhìn tới ánh mắt đau thương của hắn, quay lưng bỏ đi. Đi được một đoạn, lại vấp ngã. Nàng cảm thấy mình không còn sức lực để đứng lên, cứ thế quy xuống đất, ngồi co lại, ôm mặt khóc.

Trời đổ mưa.

Mưa thật lớn.

Một tán ô vươn ra che cho nàng.

Vương Dao Dao ngẩng đầu lên, trông thấy là biểu ca. Phảng phất thời gian quay lại thuở ấy, biểu ca cũng như vậy, xuất hiện khi nàng cùng cực nhất, chặt vật nhất.

Biểu ca ngồi xuống, dùng khăn tay lau khô khuôn mặt đầm nước mưa hòa cùng nước mắt của nàng. Động tác thật nhẹ nhàng, như sợ chỉ mạnh tay một chút thôi sẽ làm nàng đau.

“Tại sao không trở về nhà? Lại bị lạc đường?” Biểu ca vuốt tóc nàng, ôn nhu hỏi.

Nàng chọt sà vào lòng biểu ca, khóc òa lên.

Biểu ca, cũng như rất nhiều năm về trước, lo lắng hỏi:

“Miên nhi bị đau ở đâu? Ngoan, đừng khóc nữa.”

“Tim...” Vương Dao Dao vừa khóc vừa nói, “Tim rất đau... Rất khó chịu... Rất khó chịu... Tỷ tỷ đi rồi, phụ thân cũng đi rồi... Không ai cần muội nữa... Không ai cần muội nữa...”

Biểu ca ôm lấy nàng, nhẹ giọng vỗ về:

“Ngoan... Đừng khóc, đừng khóc. Còn biểu ca đây, biểu ca không đi đâu cả, mãi mãi ở bên Miên nhi, được không?”

Biểu ca ôm nàng đứng dậy, khẽ nói:

“Chúng ta về nhà thôi. Biểu ca đưa muội về nhà.”

Trời vẫn mưa. Lòng người đột nhiên cảm thấy không còn lạnh như vậy.

Những tháng ngày đó, biểu ca luôn luôn ở bên cạnh chăm sóc nàng, an ủi nàng. Biểu ca trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng. Chàng giúp nàng lo liệu hậu sự chu đáo cho phụ thân. Trong phủ có rất nhiều việc phải quản lý, nàng nhất thời không thích ứng kịp, cũng là biểu ca giúp đỡ nàng, hướng dẫn nàng từng bước một.

Sau đó nữa, An Thân vương đến Tô Châu đón nàng về kinh thành. Ông xin Hoàng thượng ban cho cháu ngoại phong hiệu “Trường Bình”. Từ ấy, nàng trở thành Trường Bình Quận chúa. Trường Bình, Trường Bình, chỉ hi vọng cả đời được bình an.

An Thân vương rất thương thức biểu ca, liền hứa đợi kỳ thi Đình mùa xuân năm sau, nếu biểu ca có thể vào được đệ nhất giáp [1], thì sẽ gả nàng cho biểu ca.

Năm Vương Dao Dao mười bảy tuổi, biểu ca đỗ Trạng Nguyên. Trúng cả Tam Nguyên, trăm năm mới có một người.

Hôn kỳ được định vào một năm sau đó, khi tang kỳ của phụ thân đã mãn.

Vương Dao Dao không còn tha thiết phản đối nữa.

Gả cho ai cũng là gả, dù gì cũng không phải người nàng yêu, chỉ bằng gả cho biểu ca, chí ít vẫn tốt hơn một người xa lạ.

Trước hôn kỳ một tháng, Dương Húc Minh tìm đến gặp nàng. Hắn nói, hắn có thể bỏ hết tất thảy vinh hoa phú quý, cùng nàng trốn đến một vùng thâm sơn cùng cốc nào đó, làm một đôi phu thê bình thường.

“A Minh, cho đến bây giờ, người vẫn tin là chúng ta còn có thể sao?”

“Dao Dao, nghe ta nói, ta thật sự không liên quan đến cái chết của cha nàng. Nàng đừng tin lời của Lý Quân Ngọc, hắn ta là nguy quân tử, hắn muốn vu oan cho ta...”

Một tiếng động thật lớn vang lên.

Vương Dao Dao đã tát Dương Húc Minh. Hắn tựa hồ còn chưa thể tin được sự thật đó, sững người hồi lâu.

“Không cho phép người nói xấu biểu ca! Người đi đi, chúng ta... thật sự tận duyên rồi!”

Từ thuở thơ ấu đến khi trưởng thành, hình tượng biểu ca trong lòng Vương Dao Dao vẫn là vị biểu ca năm đó. Một biểu ca đội cả cơn mưa lớn, lặn lội lên núi tìm nàng trong đêm, chẳng quản安危 của bản thân mình.

Bất kể nàng đi bao xa, quay đầu nhìn lại vẫn thấy biểu ca bên cạnh. Cho dù nàng lạc lối chẳng biết đường về, thì biểu ca vẫn luôn có thể tìm thấy nàng.

Vương Dao Dao không yêu biểu ca, nhưng biểu ca với nàng là ân, là nghĩa, là thân tình, là chỗ dựa trong những lúc yếu đuối nhất, cô đơn nhất, là tín ngưỡng, sùng bái không ai có thể xúc phạm tới.

Không nhất thiết lúc nào tình yêu cũng là quan trọng nhất. Ít nhất, đối với Vương Dao Dao mà nói, là như vậy.

-----≡-----

*Chú thích:

[1] Tam Giáp: Ba mức độ trong kỳ thi hội và thi đình, gồm có đệ nhất giáp là trạng nguyên, bảng nhãn và thám hoa, đệ nhị giáp là hoàng giáp, và đệ tam

giáp là tiến sĩ.

@Tác giả lâm nhâm: Sự nghiệp “anh trai mưa” vĩ đại của biểu ca.v

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mong Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lý Gia Đại Lang

“Ái chà, nhị đệ quả là lúc nào cũng tâm tư tí mĩ, thấu hiểu lòng người, giỏi nhất là mua chuộc nhân tâm.”

Từ ngoài bước vào một thiếu niên tuổi trạc mười lăm, mười sáu, toàn thân khoác áo gấm thượng đẳng, đầu cài trâm vàng, tay cầm quạt phe phẩy, mặt mũi cũng có thể xem là anh tuấn khôi ngô, nhưng thần thái khinh bạc cột nã, vừa nhìn đã thấy là loại hoàn khổ công tử, không phải là người đứng đắn.

Lý Quân Ngọc thấy người kia đi tới, bèn đứng lên, mỉm cười chào:

“Đại ca.”

Đây quả chính là Đại công tử của Lý phủ, tên gọi Lý Trác Ngọc. Lại nói, vừa nãy hắn dùng phương ngôn Tô Châu để nói câu châm chọc kia, thế nên Vương Dao Dao cùng Vương Diệu Diệu đều không nghe hiểu lắm. Lý Quân Ngọc hiểu ý, liền đứng ra giới thiệu:

“Đây là đại ca của ta.”

Nói đoạn, chàng lại hướng về phía Lý Trác Ngọc, dùng tiếng Tô Châu nói:

“Đại ca, đây là hai vị biểu muội nhà tam cữu phụ.”

Lý Trác Ngọc nhếch mép cười, bảo:

“Là biểu muội của người, không phải của ta.”

Dứt lời, liền ngồi xuống một bên, tự rót trà tự uống.

Người khác xum xoe Vương Dao Dao vì thân phận cháu ngoại của An Thân vương, hắn thì ngược lại, ngay cả nhận nàng là biểu muội cũng không muốn. Tính tình hắn cao ngạo, vốn ghét cay ghét đắng vẻ ôn hòa giả tạo của Lý Quân Ngọc, cho nên tuyệt đối không muốn lấy lòng những người mà y muốn lấy lòng.

Vương Diệu Diệu nghe hiểu một hai, trong lòng lại có chút thương thức cốt khí của người này, không khỏi đưa mắt nhìn mấy lượt.

Vương Dao Dao thì lại khác, tiểu cô nương đơn thuần không nghĩ nhiều như vậy. Nàng thiên về cảm tính, trong lòng đã mặc định Quân biểu ca là người tốt, thì những người không tốt với chàng chính là kẻ xấu. Vừa nãy người nói chuyện với biểu ca không chút hòa nhã nào, thái độ đầy khinh thường, trong lòng của cô bé sớm liệt hắn vào danh mục “kẻ đáng ghét”, liền bĩu môi hừ một tiếng, không thèm để ý tới hắn, tập trung vừa ăn hạt dẻ vừa riu rít nói chuyện cùng biểu ca.

Lý Quân Ngọc thấy nàng tỏ thái độ như vậy, tâm chợt ấm áp, cười cười xoa đầu nàng, hỏi:

“Miễn nhi có mệt không? Biểu ca đã chuẩn bị sẵn cho muội một gian phòng, có muốn đi nghỉ trước không?”

Lý Trác Ngọc nghe giọng nhị đệ ôn nhu như nước, giả vờ rùng mình một cái, lại cất tiếng mỉa mai:

“Thật khiến người sờn gai ốc.”

Tên đệ đệ thứ xuất này cũng giống như mẫu thân y vậy, cả ngày bày ra cái vẻ hiền lành hòa ái, kỳ thật lòng dạ đều rắn rết như nhau. Buồn cười là phụ thân lại bị hai mẹ con hồ ly tinh này che mắt, đối với trưởng tử đích tôn như hắn thì hết mắng lại chửi, đối với thứ tử thấp kém lại muốn phần từ ái, luôn miệng khen Nhị Lang thế này Nhị Lang thế kia.

Lý Trác Ngọc buồn bực trong lòng, đảo mắt lại nghĩ ra một ý hay. Đã đệ đệ hắn để ý muốn lấy lòng nha đầu này như vậy, nếu hắn có thể thân thiết với nàng hơn cả y, thế chẳng phải sẽ chọc cho y tức chết?

Nghĩ vậy, Lý Trác Ngọc liền bật cười thành tiếng, đắc ý cứ như là hắn đã thành công đánh bại đệ đệ mình.

Vương Dao Dao cảm thấy người này có vẻ thần kinh không bình thường lắm, ôm tay biểu ca, nói:

“Biểu ca, chúng ta đi thôi.”

Lại nhìn về phía tỷ tỷ, gọi:

“Tỷ tỷ, chúng ta đi vào nghỉ ngơi thôi!”

Vương Diệu Diệu hiện tại cực kỳ không muốn đi cùng với hai người này. Một là nàng không muốn tự tìm ngược, Lý Quân Ngọc toàn bộ tâm trí đều đặt trên người muội muội, nàng đi theo cũng như người vô hình; hai là bản thân nàng vẫn mang theo một cảm giác sợ hãi với chàng ta. Trong nguyên tác có nói, sau khi Lý Quân Ngọc thành thân cùng Vương đại cô nương, không bao lâu sau nàng ta liền qua đời. Đánh chết Vương Diệu Diệu cũng không tin đó là sự trùng hợp. Thế nên, vì bảo vệ tính mạng, tránh xa Lý Quân Ngọc là thượng sách. Còn muội muội của nàng ư? Vương Diệu Diệu cảm thấy, bản thân đã cố gắng hết sức để giúp đỡ con bé. Là chính nha đầu này vui vẻ đi vào địa ngục, nàng còn có thể ngăn cản sao?

Con người trong xã hội hiện đại, rốt cuộc vẫn là ích kỷ, an toàn của bản thân mới là quan trọng nhất. Thế nên, nhị muội, tự cầu phúc đi.

Vương Diệu Diệu nghĩ thầm trong bụng như vậy, sau đó liền nói:

“Tỷ tỷ muốn ở đây thêm một chút nữa, muội đi cùng với nhị biểu ca đi.”

Vương Dao Dao cũng không nhận thấy ánh mắt khác thường của tỷ tỷ, vô tư nắm tay áo của biểu ca rồi đi.

Mỗi một con đường, đều là do chính chúng ta tự mình lựa chọn.

---+---

Lý phủ rất rộng lớn, có một gian riêng dành cho khách ở lại nghỉ ngơi, nhưng cũng đã lâu không ai ở. Mấy năm trước, Lý Quân Ngọc sửa sang lại nơi này, đặt tên Thính Tuyết viện. Trong viện có một vườn bạch mai trắng muốt như tuyết, hương thơm dịu nhẹ lan tỏa khắp viện, khiến người ta vừa bước vào đã thấy tâm hồn thoải mái lâng lâng.

Vương Dao Dao đến nơi này, điều đầu tiên chú ý chính là chiếc đu dây ở góc vườn. Tiểu cô nương lập tức chạy đến, ngồi lên chiếc đu, vẫy vẫy tay, gọi:

“Biểu ca, qua đây đây giúp muội đi!”

Lý Quân Ngọc mỉm cười bước tới, khẽ đẩy nhẹ. Chiếc đu dao động qua lại trên không trung, mang theo tiếng cười giòn giã vang như chuông bạc của tiểu cô nương.

Thoáng chốc, trong mắt Lý Quân Ngọc, hình ảnh của tiểu cô nương trước mặt đan xen với hình ảnh của một thiếu phụ.

Thiếu phụ ấy cũng ngồi trên một chiếc đu, nhìn chàng cười khúc khích, tiếng cười cũng trong như chuông bạc.

Hình ảnh đó luôn trở đi trở lại trong giấc mộng của chàng, rồi thoáng chốc lại biến mất, thay vào đó là ánh mắt quyết tuyệt của nàng khi gieo mình xuống lầu cao. Chàng đưa tay ra muốn giữ lấy nàng, lại chỉ bắt được một khoảng không trống rỗng.

Tất cả mọi thứ bỗng chốc chỉ còn lại một màu đỏ sẫm. Đỏ đến chói mắt. Đỏ đến đau nhói. Đỏ đến đoạn trường.

“Biểu ca, biểu ca...” Vương Dao Dao cảm thấy sắc mặt của biểu ca không ổn lắm, lo lắng lay lay tay áo chàng gọi.

Lý Quân Ngọc như vừa bừng tỉnh khỏi mộng cảnh, bất ngờ cúi xuống ôm chầm lấy nàng.

Vương Dao Dao kinh ngạc, không hiểu làm sao mà biểu ca vốn ôn tồn hữu lễ lại luống cuống như vậy, đang muốn đẩy chàng ta ra, lại nghe chàng thì thầm rất khẽ:

“Đề như vậy một lúc nữa thôi, một lúc nữa thôi...”

Thanh âm êm ái như suối chảy đàn reo, phảng phất có khả năng làm mù mịt đầu óc của người nghe, Vương Dao Dao bất giác không dám động đậy gì nữa.

Được rồi, nàng chỉ là một tiểu cô nương “thanh không” [1] rất nặng thôi mà! (>.<)

Một lúc sau, Lý Quân Ngọc mới buông nàng ra, có chút ngại ngùng nói:

“Xin lỗi biểu muội, vừa nãy ta nghĩ đến những chuyện không vui trong quá khứ, nhất thời luống cuống.”

Vương Dao Dao cũng không cảm thấy có gì không đúng, còn tri kỉ học theo cách mà phụ thân dỗ mình, đưa tay vỗ vỗ nhẹ lên lưng của biểu ca, an ủi:

“Chuyện đã qua rồi, không nên để trong lòng...”

Không cần hỏi là chuyện gì, cũng không thắc mắc vì sao, bất luận chàng nói gì, nàng cũng dễ dàng tin ngay.

Lý Quân Ngọc néo néo chớp mũi của cô bé, than nhẹ một tiếng:

“Cô nương ngọc...”

---+---

Cùng lúc ấy, Lý Trác Ngọc bị Lý lão phu nhân mời đến Diên Phúc viện.

Hắn vừa bước vào, đã nghe giọng nói uy nghiêm của tổ mẫu vang lên:

“Đại Lang, hôm nay con đã đi đâu?”

“Con có hẹn với đám bạn, ra ngoài ăn một bữa cơm thôi.” Lý Trác Ngọc uể oải đáp. Hắn thật sự ghét bị tổ mẫu cùng phụ thân quản thúc như trẻ con, hắn muốn tự do, tự do làm những gì mình muốn.

Lý lão phu nhân tức giận, gõ cây gậy ngọc xuống sàn một cái cộp, mắng:

“Suốt ngày chỉ biết ăn chơi! Hôm nay rõ ràng là lệnh cho con đi đón nhà họ Vương, tại sao cuối cùng lại là tên thứ tử đó, hả?”

Lý Trác Ngọc ngáp một cái, đáp:

“Ai đón mà không được? Nó thích nhất mấy cái việc này, cứ cho nó đi làm, con không có hứng thú!”

Lý lão phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bảo:

“Hoang đường! Ngươi có biết Dao nha đầu là ai không? Sau này ai cưới con bé sẽ là cháu rể của An Thân vương, ngươi biết không?”

Lý Trác Ngọc cười lạnh một tiếng, nói:

“Ai thích làm cháu rể An Thân vương thì người đó đi mà tranh, tôn nhi đường đường là đại công tử Lý thị, sao phải khom lưng sống ti tiện như Lý Quân Ngọc!”

Lý lão phu nhân tức giận đến không nói nên lời, nghĩ đến bà sinh ra hai đứa con trai không tài cán gì, trưởng tử thì sinh không được một mụn con trai nào, giờ đến cả cháu trai đích tôn duy nhất này cũng bất tài vô dụng, không có chí hướng. Lẽ nào mấy trăm năm cơ đồ của Lý thị liền phải rơi vào tay một đứa cháu thứ xuất ư?

Lý Trác Ngọc hoàn toàn không hiểu được những lo lắng của tổ mẫu. Hắn không có tham vọng gì, thường ngày hay tìm mọi cách chèn ép Lý Quân Ngọc chẳng qua là bản tính hiếu thắng, không muốn nhìn một thứ tử lại hơn mình, cộng thêm sự thù ghét đối với hai mẹ con y mà từ bé tổ mẫu và mẫu thân đã tiêm nhiễm vào đầu hắn. Trong thâm tâm của hắn, sản nghiệp Lý thị sau này tất sẽ vào tay mình, ngàn ấy đã đủ cho hắn sống an nhàn cả đời, cần gì phải truy cầu công danh?

Lý lão phu nhân thở dài, khoát tay bảo:

“Ngươi về đóng cửa suy ngẫm đi, ngẫm chưa ra thì không được bước ra cửa chính nửa bước!”

Lý Trác Ngọc đang muốn phản đối, đã bị tổ mẫu đóng cửa đuổi khách.

Hứa ma ma bước đến thay lão phu nhân xoa bóp, thấy bà chau mày suy tư, liền đánh bạo lên tiếng:

“Lão phu nhân, nô tỳ có một ý này, ngài xem có được hay không?”

Lý lão phu nhân nhíu mi, nói:

“Ngươi cứ nói đi.”

Hứa ma ma nhỏ giọng bảo:

“Lão phu nhân quên rằng Vương đại nhân còn có một thứ nữ sao ạ? Thứ nữ phối thứ tử, đó là thiên kinh địa nghĩa, hai nhà thân càng thêm thân. Mà chỉ cần nhị công tử thành thân với Vương đại cô nương, An Thân vương làm sao cho cháu gái mình chịu thiệt gả cho hắn? Đến lúc đó, nhị công tử liền không đáng ngại...”

Lý lão phu nhân vuốt ve đầu gậy chạm trở tỉnh xảo, ánh mắt đầm chiêu, không rõ là đồng tình hay phản bác chủ ý của Hứa ma ma.

---+---

*Chú thích:

[1] Thanh không: Từ chỉ những người cực kỳ yêu thích và để ý đến giọng nói của người khác, thậm chí là si mê như một sở thích đặc biệt.

Chương 9: Ngô Nông Nhuyễn Ngữ [*]

Vương đại nhân thương lượng xong với Lý lão gia, cuối cùng quyết định sẽ mua lại tòa phủ trạch sát vách với Lý phủ.

Theo lý mà nói, Tri phủ đại nhân là được cấp một phủ riêng, nhưng tiêu chuẩn của Tri phủ tất nhiên thua xa Hộ bộ Thượng thư, Vương đại nhân sợ con gái không thích ứng được, mà chờ sửa sang lại phủ Tri phủ có sẵn thì cũng phải mất không ít thời gian. Vừa lúc đó, Lý lão gia liền đưa ra chủ ý nhượng lại tòa đại trạch kề bên cho ông. Vương đại nhân cũng cảm thấy nơi này rất tốt, tòa nhà vừa được tu sửa lại, lại kề bên Thái Hồ, cảnh trí thanh nhã như trong tranh thủy mặc, quan trọng là có lối thông sang Lý phủ, nữ nhi thấy buồn cũng có thể bầu bạn cùng tứ cô cô. Vì thế, ông liền đồng ý.

Từ đó, bên bờ Thái Hồ, có một Vương phủ cạnh bên Lý phủ. Tòa đại trạch ấy, sau này chính là nơi lưu giữ ký ức những năm tháng tuổi thơ đẹp đẽ nhất của Vương Dao Dao.

Đối với việc này, người vui mừng nhất là Vương nhị cô nương, mà người rầu lo nhất, tất nhiên là Vương đại cô nương.

Theo ý của nàng, cách Lý Quân Ngọc xa càng nào thì tốt chừng nấy. Đã ở cùng một thành Tô Châu là rất rất nguy hiểm rồi, lại còn ở sát vách nhau, thật khiến người ta lo ngại. Nhưng mà, phản đối của nàng đương nhiên không có hiệu quả.

Vương Dao Dao hồn nhiên chẳng hiểu tại vì sao đại tỷ lại ưu sầu rầu rĩ, cũng quên sạch mấy lời đe dọa của tỷ tỷ về nhị biểu ca. Tiểu cô nương mỗi ngày đều chạy sang Lý phủ tìm tứ cô cô và nhị biểu ca. Tứ cô cô rất yêu thích nàng, lần nào cũng chuẩn bị thật nhiều điểm tâm cho nàng. Nhưng Vương nhị cô nương thích nhất vẫn là biểu ca, trù nghệ của biểu ca còn hơn xa đầu bếp trong Vương phủ, món ăn làm ra vô cùng tinh tế, luôn luôn hợp khẩu vị của nàng. Dần dần, nàng phát hiện ra biểu ca quả là toàn năng, chẳng những nấu ăn ngon, trà do chính tay chàng xao và pha thì vị cũng thanh hơn người khác, tài cầm kỳ thi họa đều là nhất tuyệt, còn có thể điều chế hương liệu. Nói tóm lại, ngoại trừ múa đao lộng kiếm, cái gì biểu ca cũng làm được.

Cứ thế sống giữa mộng cảnh Cô Tô, tháng năm tĩnh lặng, tuệ nguyệt chậm chậm trôi. Thấm thoát cũng đã là năm thứ hai Vương Dao Dao ở Tô Châu, lại một mùa sen nở rộ phủ đầy mặt Thái Hồ.

Lại nói, ở Tô Châu cái gì cũng tốt, chỉ có trở ngại duy nhất là phương ngôn. Vương Dao Dao đã ở đây hơn một năm, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng mô phỏng những gì mọi người xung quanh nói. Tiểu cô nương bèn rầu rĩ mỗi ngày đi tìm biểu ca học tiếng Tô Châu.

Chỗ mà biểu ca ở tên là Cầm Vận cư, trùng hợp cũng rất gần Lưu Thủy viện của Vương Dao Dao trong Vương phủ. Thường ngày nàng nằm ở bên đây vẫn có thể nghe tiếng đàn dịu dàng vọng lại từ bên ấy, đoán chắc là biểu ca đang đàn.

Hôm nay, Vương Dao Dao vẫn là nương theo tiếng đàn mà bước vào Cầm Vận cư. Đưa mắt nhìn, chỉ thấy biểu ca đang ngồi dưới ánh trăng bàng bạc mờ lung, tay miết nhẹ trên bảy dây đàn. Từ đôi tay trắng như ngọc, những thanh âm du dương khoan nhặt vang lên.

Người ta nói rằng, cổ cầm có bảy dây, lại hết sáu dây buồn, chỉ có một dây vui. Chính vì thế, thanh âm của cổ cầm luôn trầm lắng trĩu nặng. Nếu cổ tranh là suối chảy róc rách, cổ cầm là biển cuộn sóng trào. Nếu cổ tranh là mưa rơi tí tách, cổ cầm là phong ba bão táp. Nếu cổ tranh là thanh âm trong trẻo khiến người ta chợt buồn chợt vui, cổ cầm lại là thanh âm trầm đục có thể khiến tâm hồn người ta tĩnh lặng như mặt hồ, rồi lại có thể khuấy động mặt hồ phẳng lặng ấy trong phút chốc.

Thông qua tiếng đàn, có thể nghe thấy tiếng lòng của cầm sư.

Cũng như lúc này, Vương Dao Dao tuy không hiểu nhiều về cầm khúc, vẫn có thể nghe ra biểu ca đang có tâm sự.

Biểu ca trông thấy nàng, bỏ dở khúc nhạc, mỉm cười khẽ nói:

“Miễn nhi, qua đây.”

Vương Dao Dao dần dần cũng nghe hiểu được, vì thế biểu ca cũng không nói theo khẩu ngữ kinh thành nữa. Câu này chàng dùng phương ngôn Tô Châu để nói, nghe mười phần nhu mỹ, cứ như lời thì thầm khe khẽ bên tai.

Vương Dao Dao bước tới ngồi xuống bên cạnh biểu ca. Chàng đưa tay nhắc lên ấm trà trên bàn, rót ra hai cốc, nhưng không phải một lượt rót đầy mỗi cốc, mà là tuần tự rót ra mỗi cốc một ít, cứ thay phiên như thế cho đến khi đầy. Vương Dao Dao từng hỏi biểu ca tại sao phải vất vả như vậy, sau đó mới biết đó là cách để trà ở các cốc đều màu. Tất nhiên, trong mắt tục nhân như nàng thì chỉ cảm thấy rắc rối phức tạp. Có điều, ngắm nhìn biểu ca trong lúc pha trà cũng là một thú vui tao nhã.

Lý Quân Ngọc rót trà xong, ngẩng đầu lên lại thấy tiểu cô nương đang ngẩn ngẩn nhìn mình, buồn cười hỏi:

“Muội đang nhìn gì thế?”

Vương Dao Dao rất thành thật đáp:

“Tất nhiên là nhìn biểu ca rồi. Lúc còn ở kinh thành, mọi người đều nói rằng Thế tử gia của Trấn Bắc vương phủ là kinh thành đệ nhất mỹ nam. Theo mọi người thấy, vị Thế tử gia này gặp biểu ca nhất định cũng phải hổ thẹn.”

Bàn tay đang cầm cốc trà của Lý Quân Ngọc thoáng run lên một, trà sánh lên đổ ra ngoài.

Chàng rũ mi, cúi đầu rót cốc trà khác, nhàn nhạt nói:

“Miễn nhi chưa từng gặp ngài ấy, làm sao biết được chứ?”

Lý Quân Ngọc chưa bao giờ là người tự ti, nhưng không thể không thừa nhận, Dương Húc Minh thật sự có vẻ ngoài rất xuất chúng. Diện mạo xuất chúng ấy, thêm vào quý khí và ngạo khí từ trong xương cốt, hắt đi đến nơi nào cũng là tâm điểm của mọi sự chú ý, trở thành ánh mặt trời rực rỡ nhất, rực rỡ tới mức lu mờ vạn vật xung quanh. Mà Lý Quân Ngọc, vừa khéo chỉ là một vầng trăng bị thứ ánh sáng đó làm lu mờ đi. Cũng giống như đặt một đóa mẫu đơn đỏ rực kiều sa bên cạnh hoa lê trắng muốt thanh nhã, người ta luôn sẽ nhìn mẫu đơn trước, sau đó mới phát hiện ra hoa lê bên cạnh.

Tạo hóa vốn chưa bao giờ công bằng.

Vương Dao Dao không hiểu tại sao biểu ca lại đột nhiên không vui, liền nhích người lại gần, ôm tay áo chàng, hỏi:

“Biểu ca giận rồi sao?”

“Không có, biểu ca sao lại giận chứ.” Lý Quân Ngọc xoa xoa đầu nàng, khẽ nói.

Vương Dao Dao thuận thế chơi xấu, liền gối đầu lên chân biểu ca, cười hi hi bảo:

“Vậy biểu ca hát cho mọi người nghe đi !”

Từ lúc khám phá ra biểu ca nhà mình có thể hát, hơn nữa còn hát rất êm tai, tiểu cô nương lại thêm một trò vui vĩnh viễn, chính là làm nũng đòi biểu ca hát.

Lý Quân Ngọc xưa nay rất ít khi từ chối tiểu biểu muội, chỉ nhẹ cốc lên trán nàng một, đoạn lại đặt tay lên đàn, so dây, bắt đầu đàn một khúc.

Vương Dao Dao tuy nghe không hiểu, nhưng cũng cảm thấy đây là một khúc rất buồn. Trong từng tiếng nhạc đều là một nỗi hoài niệm da diết, như tiếc nuối về một điều gì đó xa xăm lắm.

Biểu ca khe khẽ cất tiếng hát, giọng Tô Châu mềm nhẹ như gió nhẹ nhàng lướt qua khe cửa:

“Cô Tô thành ngoại đệ kỳ xuân

Tiền dạ lai hồ thượng tòng tương vấn

Trường châu uyển lục đảo hà môn

Na gia văn lâu giai vương tôn

Lục triều bích đài tán tác trần

Thặng cửu trọng môn lý vạn cổ lãnh

Nhất triều sơn thủy, nhất triều thần

Nhất phiến viên lâm, nhất phiến thanh.

...

Hí đài do ngoại mỹ linh nhân

Nhiên thiên dĩ luân tác na địa phần

Kinh mộng du viên hi tương phùng

Khúc bãi duy khùng thị mộng trung

Bình chúc liêu phiến trần niên sự

Tái ly biệt phúc thủ nhị tam ngôn

Bất kiến vương hầu chích kiến quân

Lai niên Cô Tô thành.” [1]

Ánh trăng dịu nhẹ mờ lung, Vương Dao Dao gối đầu lên chân biểu ca, nghe mùi hương hoa quế thoang thoảng trên người chàng, nghe gió đêm nhè nhẹ mon man trên da thịt, nghe tiếng hát êm ái tựa lời ru.

Đột nhiên hiểu ra thế nào là “Ngô nông nhuyển ngữ”.

Đột nhiên hiểu vì sao Tô Châu được mệnh danh là ôn nhu hương trong thiên hạ.

Nếu cả đời có thể mãi mãi bình yên như khoảnh khắc này, ai mong muốn tỉnh mộng?

Lúc Lý Quân Ngọc hát xong khúc nhạc, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy biểu muội đã ngủ thiếp đi từ khi nào.

Chàng khẽ cười, lắc lắc đầu, đoạn cúi trường bào ra, khoác lên người nàng.

Đêm mỗi lúc một sâu, vạn vật chìm vào yên tĩnh, chỉ còn tiếng côn trùng rả rích, hòa cùng tiếng mái chèo khua nước trên Thái Hồ.

-----≡-----

*Chú thích:

[*] Ngô nông nhuyển ngữ: “Ngô nông” có nghĩa là người Ngô, “nhuyển ngữ” là lời nói mềm mại, uyển chuyển, hay còn gọi là “Ngô nông tế ngữ”, “Ngô nông kiều ngữ”, dùng để hình dung phương ngôn của vùng Tô Châu, Thượng Hải, là bộ phận phương ngôn mềm mại uyển chuyển hơn các vùng nói tiếng Ngô khác, giọng nữ thì nghe ngọt ngào linh tú, giọng nam thì nho nhã nhu mỹ. Tuy nhiên, phương ngôn Tô Châu được liệt vào phương ngôn khó thứ ba của Trung Quốc, chỉ sau tiếng Ôn Châu và tiếng Quảng Đông.

[1] Một đoạn trong bài “Cô Tô thành”, mình tạm dịch thoáng nghĩa thôi, thật ra là cũng không hiểu rõ lắm. =)))

“Ngoài thành Cô Tô đã mấy xuân?

Đêm qua trên hồ cùng thăm hỏi

Trường châu uyển lục đến nơi nao?

Vương tôn ở Vân lâu nhà ai?

Lục triều bích đài tan thành bụi

Chỉ còn cái lạnh vạn cổ trong Cửu Trọng môn

Một triều non nước, một triều thần,

Một mảnh lâm viên, một mảnh thanh.

...

Trên đài còn thoáng gặp mỹ nhân

Bồng chốc đã hóa ra mộ phần

Trong mộng dạo vườn mừng tương phùng

Khúc tàn chỉ sợ mình đang mơ

Cầm đuốc ôn lại chuyện năm cũ

Ly biệt vẫy tay đôi ba lời

Chẳng gặp vương hầu, chỉ thấy người

Hẹn Cô Tô thành năm sau.”

Các bạn có thể nghe bài hát này ở đây, trong này là phương ngôn Tô Châu:

Trong MV có cả Lương – Chúc vì Lương Sơn Bá là người Cối Kê, mà Cối Kê là Tô Châu. =>

@Tác giả: Cho các bạn có hứng thú muốn biết phương ngôn của biểu ca nghe như nào. =)))

Khi nói nó sẽ như này:

Khi hát nghe như bài “Cô Tô thành” phía trên.

Không hiểu vì sao mỗi lần nghe có cảm giác như chết chìm trong bể mặt ấy. =))) Tưởng tượng ai đó dùng cái giọng này hát ru mình. =))

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tiền Trần Như Mộng (3)

“Ngai như son thượng tuyết,

Kiểu nhược vân gian nguyệt.

Văn quân hữu lưỡng ý,

Cổ lai tương quyết tuyết.

Thê thê phục thê thê,

Giá thú bất tu đề.

Nguyên đắc nhất tâm nhân,

Bạch đầu bất tương ly.” [1]

Tiếng đàn lạnh lẽo lên trong đêm. Một khúc “Bạch đầu ngâm” vốn thê lương lại như có như không phảng phất sát ý. Tiếng miết dây đàn rín rít vốn là đặc trưng của cổ cầm, hiện tại lại như dồn nén bao uất hận, nghe thấy mà lạnh người.

Hì phòng từng rộn ràng náo nhiệt chẳng đèn kết hoa, giờ đây quanh vắng đến lạ. Khách tàn, rượu tan, mọi thứ chìm vào bóng tối. Thứ ánh sáng duy nhất là ánh trắng mờ ảo lạnh lẽo và hai chiếc đèn lồng leo loét dán chữ song hỉ. Chữ song hỉ đỏ rực đầy không khí vui mừng kia như giấu cột bóng người cô độc ngồi đó.

Chỉ thấy, trong bóng tối, một nam nhân lặng lẽ ngồi bên dao cầm, toàn thân vẫn là hì phục đồ thẫm. Màu đỏ ban ngày còn đầy không khí hân hoan, đêm đến lại có mấy phần ma mị đáng sợ. Đỏ như máu.

Thanh Thư bước vào nhìn thấy cảnh ấy, nhiều lần muốn nói lại thôi, một hồi lâu mới dám lên tiếng khuyên nhủ:

“Công tử, người hãy nghỉ ngơi đi, đã muộn thế này rồi, chắc là biểu tiểu thư không về đâu...”

“Từ hôm nay trở đi, không có biểu tiểu thư, chỉ có phu nhân, nhớ rõ chưa?” Nam nhân lên tiếng, giọng cũng lạnh lạnh như ánh trăng ngoài kia, chẳng còn ấm áp ôn nhu như thường ngày.

Thanh Thư cảm thấy có chút sợ hãi công tử lúc này, nhỏ giọng đáp:

“Đã nhớ rõ, thưa công tử.”

Nam nhân vuốt nhẹ lên bảy dây đàn lạnh ngắt chẳng chút hơi ấm, hỏi:

“Trần Bắc vương phù vẫn chưa có tin tức gì sao?”

Thanh Thư cúi đầu đáp:

“Thưa, chỉ biết là vị đó khó qua khỏi đêm nay...”

“Khó? Tức là vẫn có khả năng sẽ qua khỏi?” Dây đàn bị vuốt mạnh, ngân lên một thanh âm chói chói tai.

Vừa lúc này, ngoài cửa vang lên mấy tiếng chào của gia phó.

“Ngươi ra ngoài trước đi.” Nam nhân khoát tay ra hiệu cho Thanh Thụ.

Thanh Thụ khom lưng, “dạ” một tiếng, liền quay gót bước ra, khép cửa lại, đúng lúc gặp một thiếu nữ đang chần chừ ở bên ngoài, trên người vẫn là hi phục đồ thẫm. Y lập tức cúi đầu, chào một tiếng:

“Phu nhân.”

Thiếu nữ dường như hơi ngạc nhiên, quay đầu ra sau nhìn xem, cũng không thấy bóng người nào, bối rối không hiểu Thanh Thụ vừa chào ai.

Thanh Thụ liền tiếp lời:

“Phu nhân, người mau vào trong đi, công tử đã chờ người cả ngày hôm nay, không ăn không uống, cũng không chịu đi nghỉ ngơi.”

Lúc này Vương Dao Dao mới biết “phu nhân” đó là gọi mình, nói:

“Thanh Thụ, ngươi cứ gọi ta là “biểu tiểu thư” như cũ đi, bỗng nhiên đổi thế này thật không quen.”

Thanh Thụ còn chưa kịp đáp lời, cánh cửa phía sau chợt mở toang ra.

“Phu nhân về rồi sao?” Biểu ca tựa cửa nhìn nàng hỏi, đáy mắt vẫn đầy nhu tình, phảng phất chỉ như đang nhìn một đứa trẻ ham chơi quên giờ về nhà.

Vương Dao Dao lại không dám nhìn vào mắt biểu ca, cúi đầu lúng túng hỏi:

“Biểu ca... đã khuya rồi sao huynh vẫn còn chưa đi nghỉ?”

Biểu ca khẽ cười, đáp:

“Tân nương của ta còn chưa trở về, vì phu cùng ai nghỉ ngơi đây?”

Vương Dao Dao nghe vậy, trong lòng chỉ có áy náy, cúi đầu thật thấp, nghiêm túc nói:

“Biểu ca, hôm nay là lỗi của muội, thật sự xin lỗi huynh. Huynh muốn đánh hay mắng cũng được, muội tuyệt không oán trách nửa lời.”

Lý Quân Ngọc nhìn nàng, khẽ thở dài một tiếng, đưa tay vuốt vuốt mái tóc có chút rối của nàng, nói:

“Không cần xin lỗi ta. Ta sẽ không mắng nàng, càng không đánh nàng, nàng biết mà.”

Đầu Vương Dao Dao càng cúi thấp hơn.

Lý Quân Ngọc giống như trường bối nhìn đứa bé nghịch ngợm làm chuyện gì sai trái, tuy giận nhưng cuối cùng vẫn là mềm lòng, xoa xoa đôi má bầu bĩnh của nàng, dịu giọng hỏi:

“Ở ngoài đã ăn gì chưa? Nàng có đói không? Ta làm chút điểm tâm cho nàng nhé.”

Mắt Vương Dao Dao đỏ lên, lắc lắc đầu, nói:

“Không cần đâu biểu ca, muội không đói. Muội có chuyện muốn nói huynh...”

Biểu ca nắm tay nàng, bảo:

“Chúng ta vào trong rồi nói.”

Bước vào hi phòng, Lý Quân Ngọc thấp nển lên. Bấy giờ ánh nến ấm áp bao phủ khắp gian phòng, bớt mấy phần lạnh lẽo.

Vương Dao Dao mấp máy môi định nói gì đó, biểu ca ngăn lại:

“Trước tiên phải hoàn thành việc này đã.”

Chàng vươn tay chỉnh lại búi tóc tán loạn của nàng, lại lấy từ ống tay áo ra chiếc khăn hi, trùm nó lên đầu nàng.

Vương Dao Dao chưa kịp phản ứng, biểu ca đã kéo tay áo nàng, khẽ bảo:

“Ngoan, cúi đầu xuống một cái nào.”

Nàng như bị mê hoặc bởi giọng nói ấy, ngơ ngác làm theo.

Sau đó, biểu ca đưa nàng đến bên giường, khăn hi chằm chằm được nhắc lên. Vương Dao Dao vừa định lên tiếng, biểu ca lại rút ra hai ly rượu, mỉm cười nói:

“Ngoan, uống ly rượu này trước rồi nói.”

Nàng dợm nâng ly lên uống cạn, biểu ca vội ngăn lại, điểm nhẹ lên trán nàng một cái, bảo:

“Cô nương ngọc, rượu này không phải uống như vậy.”

Chàng cảm ly rượu lên, vòng tay qua tay nàng, uống cạn ly rượu. Vương Dao Dao ngây ngốc làm theo. Đây không phải lần đầu nàng tiếp xúc thân mật với biểu ca như vậy, nhưng lần này bỗng cảm thấy có chút lúng túng.

Buông ly rượu xuống, biểu ca dịu dàng xoa xoa gò má nàng, nói:

“Từ hôm nay nàng đã là chủ mẫu của Lý gia rồi, sống là người Lý gia, chết là ma Lý gia, có biết chưa?”

Vương Dao Dao bắt giắc rung mình một cái, vội vàng nói:

“Khoan đã, biểu ca, hãy nghe muội nói.”

Lý Quân Ngọc nắm lấy tay nàng, xoa xoa nó trong lòng bàn tay, đáp:

“Vị phu đang nghe.”

Vương Dao Dao lấy hết dũng khí, bắt đầu nói:

“Biểu ca, thật sự mà nói, từ nhỏ đến lớn, trong lòng muội vẫn xem huynh như huynh trưởng. Muội biết, biểu ca đối với muội cũng là tình cảm như huynh muội...”

Nàng nói chưa hết câu, lại nghe thấy Lý Quân Ngọc bật cười.

Vương Dao Dao ngạc nhiên hỏi:

“Biểu ca, tại sao huynh lại cười?”

Lý Quân Ngọc đáp:

“Ta chỉ đang nghĩ xem bản thân rốt cuộc đã làm những gì để nàng hiểu nhầm đó là tình cảm huynh muội.”

Nụ cười bên khóe môi của chàng lại hiện lên mấy phần chua xót, nửa như trêu đùa, nửa như tự giễu.

“Biểu ca... Muội...” Vương Dao Dao sững người, có vẻ còn chưa tiếp thu kịp thông tin mình vừa nghe thấy.

Lý Quân Ngọc nhìn vào mắt nàng, chậm rãi nói:

“Mấy năm nay ta đối với nàng như thế nào, cả Cô Tô thành đều hiểu, nhưng hóa ra... Trong mắt của nàng, chỉ là tình cảm huynh muội...”

Vương Dao Dao vẫn không tin là thật, nói:

“Năm đó muội nghe chính miệng huynh nói với phụ thân, huynh chỉ xem muội như tiểu muội, tuyệt không có ý khác!”

Biểu ca khẽ cười, nhưng ý cười không lên đáy mắt, đáp:

“Năm đó ta chỉ là một thứ tử của Lý gia, nếu ta không đáp như vậy, tam cữu phụ sẽ yên tâm để muội ở cạnh ta sao?”

Vương Dao Dao bàng hoàng tựa người vào tường. Năm đó tới tuổi đậu khấu, không phải chưa từng có tâm tư của nữ nhi với vị biểu ca mà nàng luôn cho rằng là người tốt nhất với mình chỉ sau phụ thân. Nhưng đó chỉ là cảm giác thoáng qua, sau này nghe thấy lời ấy của biểu ca, nàng tự cảm thấy hổ thẹn. Biểu ca thật lòng xem nàng như tiểu muội, nàng lại nghĩ linh tinh, quả là đáng xấu hổ. Từ đó, nàng chỉ một lòng một dạ kính biểu ca như huynh trưởng. Biểu ca đối với nàng là hình tượng hoàn mỹ nhất, tựa thần tiên không ăn khói lửa nhân gian vậy, chỉ có thể kính ngưỡng, không thể tơ tưởng.

Nàng vẫn thường nghĩ, một nữ tử thế nào mới xứng đôi với biểu ca nhà mình? Chắc hẳn đó phải là đại mỹ nhân như tỷ tỷ, hay là tài nữ xuất khẩu thành thơ, hoặc là một tiểu thư Giang Nam dịu dàng ôn nhả, tình thông cảm kỳ thi họa, có thể cùng biểu ca cảm sát hòa mình. Tóm lại, biểu ca hoàn mỹ như vậy, chỉ có một người cũng hoàn mỹ mới có thể xứng đôi với chàng. Bản thân nàng chỉ là tục nhân, nàng cảm thấy Dương Húc Minh thích hợp với mình hơn, thi thoảng cùng nhau đầu khâu, cài vớ, giặt đồ, rồi lại làm hòa. Một cuộc sống đầy mùi vị củi lửa nhân gian mới là thứ mà nàng hướng tới.

Nàng không bao giờ có thể ngờ tới, có một ngày nào đó, biểu ca sẽ nảy sinh tình cảm nào ngoài tình huynh muội với mình.

Điều này không nằm trong dự tính của Vương Dao Dao, nàng bối rối không biết làm sao, cuối cùng hạ quyết tâm, cắn răng nói tiếp:

“Biểu ca, thật sự xin lỗi. Muội... Trong lòng muội đối với huynh vẫn là yêu kính, không hề có tâm tư khác. Trước đây muội luôn cho rằng mình rất hận A Minh, cho đến ngày hôm nay, khi nghe tin hấn gặp nguy hiểm, muội mới phát hiện ra, lúc đó, trong đầu muội không thể nghĩ bất cứ gì khác. Mãi đến hôm nay, muội mới có thể hiểu rõ tình cảm của mình. Mà thứ tình cảm này, lại không thể tự mình không chế. Trần Bắc vương phi nói với muội, trước khi A Minh gặp chuyện có bảo rằng hấn vừa tìm ra chứng cứ chứng minh hung thủ thật sự sát hại cha muội là ai. Đợi A Minh tỉnh lại, mọi chuyện có thể sáng tỏ.”

Lý Quân Ngọc vẫn thật bình tĩnh nhìn nàng, hỏi:

“Cho nên?”

“Cho nên, muội muốn đợi A Minh tỉnh lại.”

“Nếu như, hấn vĩnh viễn cũng không tỉnh lại?”

“Muội sẽ đợi, cho dù phải đợi cả đời.”

Lý Quân Ngọc khẽ cười, khẽ sát vào bên tai nàng, thì thầm:

“Miễn nhi ngốc, muộn rồi.”

“Nàng đã hứa ở bên biểu ca cả đời, thì cả đời này của nàng là của ta. Muốn đợi hấn? Chờ kiếp sau đi.”

Biểu ca dùng một giọng ôn nhu nhất khe khẽ thì thầm bên tai nàng.

Rõ ràng ôn nhu như nước, lại khiến sống lưng Vương Dao Dao lạnh toát.

“Xin lỗi biểu ca.” Nàng hoảng hốt đẩy chàng ta ra, nói một câu xin lỗi, đoạn dậm bước chạy đi.

Nhưng mà, nàng bỗng cảm thấy tay chân mình mềm nhũn, lao đảo ngã vào vòng tay biểu ca.

Biểu ca cười khẽ, cúi xuống cẩn nhẹ vào vành tai trắng nõn của nàng, nói nhỏ:

“Biểu ca đã nói rồi, không cần xin lỗi ta. Bởi vì... Trên đời này, không ai có thể có lỗi với ta.”

--- -----≡-----

*Chú thích:

[1] Một đoạn trong bài “Bạch đầu ngâm” của Trác Văn Quân.

Tạm dịch:

“Trắng như tuyết trên núi

Sáng tựa trăng giữa mây

Nghe người có hai ý

Đành dứt tình trước đây.

Buồn đau lại buồn đau,

Vợ chồng nên chẳng trách.

Mong được người một lòng,

Bạc đầu chẳng xa nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tiền Trần Như Mộng (4)

(*Chú ý: Chương này có cảnh nhạy cảm... à mà thôi, cảnh báo H là cái cảnh báo vô dụng nhất:v)

Vương Dao Dao không hiểu mình đang bị làm sao, chỉ cảm thấy cả người nóng ran, chân tay mềm nhũn ra, thần trí mơ màng mụ mị, không thể nghĩ được gì nữa.

Biểu ca dùng chóp mũi cọ cọ vào má nàng, khẽ hỏi:

“Miên nhi khó chịu lắm đúng không?”

Dạ thịt của biểu ca mát lạnh mịn màng như gấm lụa Tô Châu thượng đẳng, lúc này lại trở thành cây cớ cứu mạng của nàng. Tiểu cô nương cố áp sát vào biểu ca để làm vơi đi cái cảm giác nóng trong người, nhưng rốt cuộc vẫn khó chịu vô cùng. Nàng ngược đôi mắt ngân ngấn nước nhìn biểu ca, nức nở nói:

“Biểu ca... Miên nhi khó chịu... Khó chịu lắm...”

Vương Dao Dao vốn ưa những nhẽo, chịu đau và chịu khổ đều cực kỳ kém, một chút ỳ khuất nhỏ cũng mếu máo khóc với biểu ca. Thật ra trước khi đến Tô Châu, nàng cũng không phải cô bé mít ướt như vậy. Cái tính này, mười phần hết chín là do biểu ca chiều hư mà ra. Mỗi lần nàng rung rung nước mắt, biểu ca tất sẽ mềm lòng, dịu dàng dỗ nàng, không bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu nào của nàng. Dần dà, Vương Dao Dao trở nên ỷ lại vào biểu ca, “bệnh công chúa” ngày càng nặng hơn.

Chính vì bởi biết có người đau lòng xót dạ vì mình, cho nên mới khóc.

Mà quả là trông thấy nước mắt của nàng, biểu ca thoáng mềm lòng đi thật. Chẳng thờ dãi, hôn lên mắt nàng, khẽ than một câu:

“Nếu nàng ngoan một chút, ta cần gì phải làm vậy...”

Vương Dao Dao nhắm mắt lại, cảm nhận môi của biểu ca từ mắt nàng dời xuống má, cuối cùng áp lên cánh môi anh đào của nàng. Nụ hôn của chàng cũng giống như chính chàng vậy, ôn nhu nhẹ nhàng mà tình ý triền miên, phảng phất chiếc bầy ngọt ngào khiến người ta không dứt ra được. Hương hoa quế trên người chàng thoang thoảng như có như không, lại làm thần trí người ta chìm đắm vào mơ hồ.

Có một câu chuyện kể rằng, con ếch rơi vào chậu nước lạnh đặt trên bếp. Bởi vì nước ấm lên dần dần, con ếch nhỏ không nhận ra được nguy hiểm, đến khi thấy nóng muốn thoát ra thì đã muộn. Cuối cùng, con vật đáng thương ấy đã chết trong làn nước ấm áp ấy.

Sự ôn nhu, chính là cái bẫy chết người.

Mà Vương Dao Dao, chỉ là con ếch bé nhỏ góc nghếch trong chiếc bẫy ôn nhu của biểu ca.

Nàng không hiểu biểu ca đang làm gì. Tuy nàng với A Minh có tình cảm, nhưng đó lại là tình cảm hết sức trong sáng, nhiều nhất là nắm tay, tựa đầu kê vai. Nàng sớm mất mẹ, không có ai nói cho nàng nghe về chuyện nam nữ. Xúc cảm này đối với nàng mà nói thật lạ lẫm. Trong lúc thần trí bị được hiệu làm cho nửa tỉnh nửa mê, nàng chỉ còn biết biểu ca sẽ không hại mình. Đó là một niềm tin tuyệt đối. Nàng hoàn toàn phó mặc cho biểu ca bày bố, từ nụ hôn dịu dàng triền miên, cho đến khi bàn tay mát lạnh kia chu du khắp cơ thể nàng, vồn vồn đôi thỏ trắng mềm mại trước ngực. Hi bảo không biết từ bao giờ rời khỏi người nàng, nàng cũng không còn đủ tỉnh táo để biết, chỉ thấy biểu ca gục vào hõm vai của nàng, không ngừng ní non gọi “Miên nhi, Miên nhi...”. Thanh âm của chàng thật êm tai, khẩu âm Tô Châu lại càng dịu dàng như rót mật, có cảm giác phảng phất đó là những âm tự được nâng niu âu yếm trên đầu gối, sau đó mới lưu luyến nhả ra từng chữ, từng chữ một.

Nhưng tất cả chỉ là cái bẫy ôn nhu hương.

Cảm giác đau như bị xé rách đột nhiên ập tới khiến nàng bừng tỉnh khỏi bề mặt sâu thẳm đó. Đối với một tiểu cô nương chỉ đứt tay cũng cảm thấy đau muốn khóc mà nói, cái đau hiện tại thật là quá sức chịu đựng. Nàng đau đến bật khóc, giờ hai nắm tay trắng nõn mềm như bông đâm lung tung vào người biểu ca, cố gắng đẩy chàng ra. Nhưng tất nhiên, nàng chẳng có chút sức lực nào để làm đau chàng ta mây may. Nàng ảm ức khóc, biểu ca không ngừng hôn dọc theo cổ xuống tới nơi mềm mại trước ngực nàng, ôn nhu dỗ:

“Miên nhi ngoan... Thả lỏng một chút... Vì biểu ca chịu đựng một chút nữa...”

Nàng tức giận, cảm thấy biểu ca là kẻ lừa gạt người ta, thậm chí sẽ không tin chàng nữa. Nhưng dần dà, cảm giác đau thật sự vơi bớt đi. Biểu ca vẫn ôn nhu vô cùng ra vào trong nàng. Có cảm giác như một buổi nào đó, nàng cùng biểu ca chèo thuyền ra giữa Thái Hồ mênh mông, rồi để yên cho con thuyền tự trôi xuôi dòng. Mặt hồ êm đềm gợn sóng nhẹ nhẹ, sen nở thơm ngát, nàng thấy mình như nhẹ hẫng đi, bèo trôi theo dòng nước, bên tai vẫn là những lời nhu tình mật ý triền miên của biểu ca.

Nhưng nàng lại quên mất, biểu ca giới nhất đánh lừa người ta. Giác mộng Thái Hồ êm đềm chợt biến mất, nàng thấy như mình rơi vào xoáy nước cuộn cuộn. Nàng không thể chịu nổi, khóc nức lên, vùng vẫy.

“Miên nhi ngoan, nói cho ta nghe, ta là ai?” Biểu ca thờ gấp, cúi xuống cắn cắn vành tai của nàng, câu hỏi tựa ma ám vang lên bên tai nàng.

Vương Dao Dao vẫn còn ảm ức, không chịu đáp lời. Biểu ca vẫn rất kiên nhẫn, tiếp tục dụ dỗ:

“Ngoan, nói đi, ta sẽ tha cho nàng sớm một chút...”

“Biểu... Biểu ca... A...”

“Sai rồi, phải gọi phu quân. Nhớ chưa?” Biểu ca khẽ cười, cắn nhẹ lên đỉnh hồng hồng nào đó.

“... Phu quân...” Tiếng gọi nhỏ như mèo kêu.

Biểu ca nhéo nhéo chớp mũi nàng, bảo:

“Gọi lại lần nữa.”

“Phu quân...”

“Thêm một lần nữa.”

“Phu quân...” Trong tiếng gọi đã có mấy phần ghen ngào ủy khuất.

“Ngoan, cho nàng...”

....

Hạ Trúc cùng Đông Mai ở bên ngoài gác đêm, hai má đỏ bừng, thâm nghĩ, vị cô gia ôn nhu như ngọc này, hình như... không hẳn thật sự ôn nhu.

Cùng lúc đó, ở Vương phủ sát vách, An Thân vương vừa nghe thuộc hạ bẩm báo Quận chúa đã trở về Lý phủ.

“Vương gia, hôm nay Miên nhi gây ra chuyện lớn như vậy, Nhuận Chi sẽ không làm khó con bé chứ?” An Thân vương phi lo lắng hỏi.

Nhuận Chi đây là tên chữ của Lý Quân Ngọc.

An Thân vương vuốt bộ râu bạc trắng, cười ha ha, nói:

“Nàng yên tâm đi, bản vương đoan chắc, chỉ cần nha đầu này nhỏ vài giọt nước mắt, cháu rể của chúng ta liền mềm lòng ôm nó dỗ dành ngay thôi.”

Bản thân ông dù tức giận cỡ nào cũng không thể bỏ mặc con bé, huống hồ gì là Lý Quân Ngọc có thể xem là ở bên cạnh nhìn nàng từ nhỏ tới lớn, nuông chiều nàng đến vô pháp vô thiên?

An Thân vương phi thoáng yên lòng, bảo:

“Đứa bé Nhuận Chi này đúng thật là quân tử độ lượng, đối với Miên nhi bao dung có thừa.”

An Thân vương lắc lắc đầu, nói:

“Quân tử độ lượng thì không đâu, ngược lại, theo ta thấy, đứa cháu rể này tuyệt đối không dễ quên thù, nhưng bao dung có thừa với Miên nhi là đúng. Chẳng qua là chuyện ngày hôm nay, y nhất định đem nó tính lên đầu của vị ở Trần Bắc vương phủ kia. Nàng chờ xem, vị kia sắp tới chắc chắn không dễ chịu đâu.”

Vương phi nghe vậy, giật mình, hỏi:

“Vương gia, nếu ngài đã biết y là người như vậy, sao còn gả Miên nhi cho y? Đó chẳng phải là đẩy con bé vào hố lửa?”

An Thân vương cười lớn, nói:

“Nàng nghĩ như thế nào là hố lửa? Như thế nào mới là phu quân tốt?”

Ông cụ vuốt ve chiếc nhẫn bằng ngọc thạch trên ngón tay cái, tiếp lời:

“Ta ở trong triều bao năm nay, người nào ra sao ta nhìn đều thấy rõ. Tuy rằng Lý Quân Ngọc che giấu rất tốt, nội hiểm rất sâu, nhưng ta vẫn nhìn ra y là kẻ có dã tâm, cũng có đủ trí tuệ để thực hiện dã tâm đó. Y biết mình muốn gì, và biết phải làm gì để có được thứ mình muốn. Từ một thứ tử đến Trạng Nguyên lang, tuy rằng tân khoa Trạng Nguyên ban đầu chỉ có thể được bổ nhiệm một chức quan ngừ phẩm, nhưng ta tin, rất nhanh y có thể leo lên càng cao. Nếu thật y là một người hiền lành, e rằng đã sớm bị chèn ép đến chết ở Lý gia rồi, làm sao đi đến được ngày hôm nay? Nhưng ta không cho rằng điều đó có gì không tốt, trái lại, chính vì y có tâm cơ, ta mới muốn gả Miên nhi cho y.”

Vương phi nghe thế, kinh ngạc hỏi:

“Vương gia có ý gì? Thần thiếp chưa hiểu rõ.”

“Vương phi cũng giống như Miên nhi, tâm tư đơn thuần, không hiểu được trong triều là chốn hỗn tạp, người quá sạch sẽ, quá chính trực, sẽ giống như Trọng Nhân... Năm đó ta một mực không muốn gả con gái cho Trọng Nhân cũng là vì vậy. Cuối cùng, nàng cũng thấy đó, làm một trung thần liêm khiết đến cả mạng cũng mất...”, An Thân vương dừng một chút, lại nói, “Nói thật, cho dù vị kia không phải Trần Bắc thể tử, ta cũng sẽ không đồng ý hôn sự giữa hần và Miên nhi. Một người quá cương trực, ngạo mạn, không biết thu liễm như hần, ở trong triều đình này là nguy hiểm muôn trùng. Hần ngay cả bản thân mình còn không bảo vệ nổi, lấy gì bảo vệ Miên nhi? Huống hồ Trần Bắc vương phủ tay nắm binh quyền, công cao át chủ, không biết ngày nào... Nàng phải biết, bệ hạ thích những đại thần xuất thân hàn vi như Lý Quân Ngọc hơn vương tôn công tử của danh gia vọng tộc.”

“Nhưng Dương Húc Minh có thể vì Miên nhi từ bỏ vinh hoa phú quý, từ bỏ thân phận Thế tử. Nặng tình như vậy thật không phải dễ tìm.” Trong lòng vương phi vẫn thiên về Thế tử gia kia hơn. Bởi vì bà là một nữ nhân hạnh phúc, ở nhà thì phụ mẫu thương yêu, xuất giá lại được trượng phu che chở một đời, nên tâm tư vốn đơn thuần, chỉ mong cháu gái có thể gả cho người mình yêu.

An Thân vương hiểu thế tử, nên cũng không giải thích dài dòng, chỉ cười, nói:

“Đó chỉ là suy nghĩ của một thiên chi kiêu tử sinh ra trong nhung lụa, không hiểu cái khổ của nhân gian.”

Bởi vì hần chưa từng trải qua cuộc sống bần hàn, tất nhiên cảm thấy một túp lều tranh hai quả tim vàng là thơ mộng.

Bởi vì hần chưa từng nếm thử mùi vị bị khinh khi, bị bắt nạt, nên không hiểu quyền thế địa vị quan trọng như thế nào.

Tình yêu tất nhiên quan trọng, nhưng nếu phải chặt vật mưu sinh, ăn một bữa lại phải lo một bữa, tình yêu sẽ bị cuộc sống mài mòn đi. Đến lúc đó, liệu có còn hạnh phúc?

Một người sống trong an nhàn chỉ nghĩ làm sao để được ở bên cạnh người mình yêu, dù có phải cùng người đó chịu khổ.

Nhưng một người từng chịu khổ cực lại sẽ nỗ lực để người họ yêu không bao giờ phải nếm trải cuộc sống mà họ đã từng trải qua.

Người trước, chính là Dương Húc Minh.

Mà người sau, lại là Lý Quân Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tiền Trần Như Mộng (5)

“Có những người, đã dùng hết vận may của kiếp này để gặp được nhau, thế nên chẳng còn duyên phận để có thể ở bên nhau đến bạc đầu.”

Hần tên là Dương Húc Minh. Húc là ánh sáng khi mặt trời mới mọc, Minh là sáng rõ, sạch trong. Hần cũng không phụ cái tên đó, tính cách sáng sủa tựa ánh mặt trời, làm người quang minh lỗi lạc, tuy có chút kiêu căng ngạo mạn, nhưng không rắp tâm hãm hại ai, chưa từng thẹn với lòng.

Năm đó hần cải trang đến Tô Châu du ngoạn, gặp một cô nương thật thú vị.

Thiên hạ truyền rằng, người Tô Châu đều dịu dàng uyển chuyển, nói năng nhẹ nhàng, đáng đi khoan thai, ôn nhu như nước Thái Hồ.

Vị tiểu cô nương này lại hoàn toàn khác hần. Nàng trắng trắng tròn tròn, chẳng những không yếu điệu thực nữ giống một tiểu thư khuê các, tính cách lại ương ngạnh khó chiều, nào có chút gì gọi là dịu dàng ôn uyển.

Hôm ấy nàng va vào hần, làm rơi cái túi tiền trên người. Hần nhặt được, định bụng mang trả. Nàng trông thấy hần cầm nó trên tay, lại bảo là hần ăn trộm. Hần vốn kiêu căng tự mãn, sao chịu được nổi nhục bị người ta vu oan như vậy, bèn tức giận, một mực không chịu trả lại nàng.

Hai bên đang giằng co qua lại thì có một vị công tử đi tới, nhẹ nhàng kéo nàng ra sau lưng mình, ý tứ duy hộ rất rõ.

Ngọc thụ lâm phong, ôn kỳ như ngọc.

Đó là những gì hiện lên trong đầu hần khi trông thấy chàng ta.

Nàng vừa nhìn thấy biểu ca, mắt sáng rực lên, gọi:

“Biểu ca!”

Chàng ta lo lắng nhìn khắp người nàng, hỏi:

“Miên nhi có bị làm sao không?”

Nàng lắc lắc đầu, rồi lại ôm cánh tay của biểu ca, ra vẻ ủy khuất cáo trạng:

“Biểu ca, hần bắt nạt muội, còn không chịu trả lại túi tiền!”

Tiểu cô nương mới đây còn xù lông lên với hần, ở trước mặt biểu ca của nàng lại xù xuống, mềm mại đáng yêu như một cái bánh bao, khiến hần đột nhiên nảy lên ý muốn đưa tay nhéo nhéo cái gò má trắng nõn kia.

Tất nhiên, ý muốn của hần không thể thực hiện được.

Biểu ca của nàng dịu dàng xoa đầu dỗ dành nàng, trong mắt đầy vẻ cưng chiều, sau đó nhìn về phía hần, mắt nhanh chóng lướt qua ngọc bội treo trên thắt lưng của hần, lập tức tươi cười tiến lên một bước, cúi người chấp tay, nói:

“Tiểu muội tính tình trẻ con không hiểu chuyện, vô tình đắc tội công tử, tại hạ thay nàng tạ lỗi, xin công tử lượng thứ cho.”

Tiểu cô nương kia nghe vậy, ầm ừc nói:

“Biểu ca, tại sao phải xin lỗi hần... Hần...”

Vị biểu ca kia xoa xoa đầu nàng, dịu giọng dỗ:

“Ngoan, xin lỗi vị công tử này đi.”

Nàng rõ ràng rất không phục, nhưng bất giác ánh mắt nghiêm túc của biểu ca, liền hừ một tiếng, cúi đầu lí nhí nói:

“Xin lỗi.”

Hần buồn bực trong lòng, nghĩ thầm, trước mặt hần thì hung dữ như hổ, tên này vừa nói một vài câu liền ngoan như mèo, vậy chẳng phải là khinh thường hần sao?

Hần vốn muốn mang trả lại túi tiền cho nàng, cuối cùng lại bị cảm giác buồn bực đó quấy phá, cứ thế quay đầu bỏ đi.

“Nè, sao ngươi có thể đi như vậy... Còn túi tiền?”

Tiểu cô nương cuống quýt muốn đuổi theo hần, lại bị biểu ca của nàng nắm tay giữ lại, nói:

“Miên nhi, không cần đuổi theo.”

“Nhưng đó là tiền biểu ca dùng để mua văn phòng tứ bảo cơ mà!” Nàng nhìn chằm chằm vào bóng lưng càng đi càng xa dần của kẻ xấu kia, tức giận nói.

Biểu ca vuốt tóc nàng, ôn tồn bảo:

“Không sao đâu, chúng ta về nhà lấy thêm ngân lượng là được. Người đó thân phận không thăm thường, sau này gặp hần, muội nhớ tránh xa một chút, đừng gây chuyện với hần, biết chưa?”

Tiểu cô nương trước giờ luôn nghe theo biểu ca, cũng không hỏi vì sao, liền ngoan ngoãn gật gật đầu.

Biểu ca khẽ lại xoa đầu nàng, nói:

“Ngoan. Tạm thời ầm ừc cho Miên nhi.”

Chàng dừng một chút, đoạn chậm rãi nói:

“Rồi sẽ có một ngày, biểu ca khiến người trong thiên hạ gặp muội đều phải cúi đầu.”

Một câu này, chàng nói ra thật nhẹ, nhưng trong mắt lại chứa đựng gió cuốn mây vần.

Người khác nghe thấy chỉ nghĩ chàng là người si nói mộng, tiểu cô nương lại không hề may mắn nghi ngờ, cười thật tươi, nói:

“Ừm, đến lúc đó phải bắt hần đứng trước mặt muội xin lỗi một trăm lần, không, một ngàn lần!”

Biểu ca bật cười, điểm nhẹ lên trán nàng, đáp:

“Tất cả đều nghe muội.”

Mà lúc này, Dương Húc Minh tuy đã đi được một quãng đường, nhưng hần vốn có võ công cao, thính lực cũng rất tốt, thế nên hai biểu huynh muội kia nói nói cười cười những gì, hần đều nghe được rõ ràng.

Hần nhếch môi cười khinh thường, nghĩ thầm:

“Quả thật là hoang tưởng.”

Một tên thư sinh tay trái gà không chặt, cho dù đỗ đạt công danh thì sao chứ, nhất phẩm Thừa tướng gặp Thế tử gia như hần cũng phải kính ba phần, khom người chào một tiếng. Dựa vào y mà vọng tưởng bắt hần cúi đầu?

Nằm mơ ban ngày.

Lần thứ hai gặp nha đầu kia chính là khi hần đang bị đám thích khách truy sát trong đêm, cuối cùng bị thương nặng, nấp trong phòng bếp một tòa phủ trạch nào đó.

Lại thật không may, đó là nhà của nàng.

Hần đã nghĩ, lần này mình chết chắc rồi, nha đầu đó không ghi thù mang hần ném ra ngoài thì cũng tuyệt sẽ không cứu chữa vết thương cho hần. Huống hồ, cha nàng lại còn vì cha hần nên mới bị giáng chức tới đây.

Không ngờ rằng, nàng đã cứu hần, lại còn giấu hần ở trong phòng mình để tránh phụ thân biết được.

Ba tháng dưỡng thương ở trong phòng của nàng, hóa ra lại là ba tháng vui vẻ nhất trong đời hần. Hai người sớm chiều chung đụng, tuy rằng cãi vã khắc khẩu không ngừng, nhưng lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Hần nhận ra nàng chỉ là con hổ giấy, bề ngoài thì điêu ngoa kiêu kỳ, nội tâm lại đơn giản thiện lương.

Ở một góc độ nào đó mà nói, hai người có nhiều điểm tương đồng. Đều có chút trẻ con, có chút nóng nảy bốc đồng, nhưng đều suy nghĩ đơn thuần, không có tâm cơ thâm sâu, ở bên cạnh nhau cứ như hai đứa trẻ, cãi đó rồi quên đó, giận dỗi đó rồi làm hòa ngay tắp lự.

Hần nói hần tên Húc Minh.

Nàng nói:

"Khi mặt trời mới mọc chỉ có gà gáy sáng, ta cứ gọi ngươi là Gà Trống đi!"

"Được, ta là Gà Trống, vậy cô là Bánh Bao."

Từ đó, câu chuyện của Gà Trống công tử và Bánh Bao cô nương bắt đầu.

Nàng lên mang hần ra bên ngoài đi chơi. Hần khác hần biểu ca của nàng. Biểu ca luôn quy quy củ củ, tâm tư tỉ mỉ, đi cùng với biểu ca, tuyệt không được ăn những món đường phố mà chàng cho là không sạch sẽ, không tốt cho sức khỏe, cũng không thể ăn quá cay theo ý thích của nàng. Dương Húc Minh thì lại khác, hần sẽ không quản nhiều như vậy, lại còn hùa theo nàng làm xằng làm bậy, ăn chơi quên trời đất.

Ở cạnh biểu ca như ở cạnh trưởng bối, mọi thứ đều phải quy củ. Ở cạnh A Minh, nàng được tự do tự tại làm chính mình, phóng túng cái tôi của mình.

Biểu ca không cho nàng ăn kẹo hồ lô ở ngoài đường, chàng nói: "Nếu Miên nhi thích ăn, về nhà biểu ca sẽ làm cho muội."

A Minh lại mua cho nàng rất nhiều xâu đường hồ lô, còn hứa:

“Sau này đến kinh thành ta sẽ đưa Bánh Bao cô nương đi ăn kẹo hồ lô, ngon hơn ở đây nhiều!”

Kỳ thực, những thức quà vặt ven đường ấy làm sao sánh được với điểm tâm mà biểu ca làm? Nhưng trong tâm trí nàng lúc đó, chúng lại rất rất ngon. Đó chính là cái tâm lý không có được mới là tốt nhất, bởi vì nàng không được ăn chúng, thế nên vị ngon của chúng được khuếch trương lên gấp trăm ngàn lần trong đầu nàng, trở thành mỹ thực khó kiếm trong thiên hạ.

Rất nhiều năm sau nghĩ lại, Vương Dao Dao mới phát hiện ra, nàng nhớ mãi không quên A Minh, phải chăng cũng là cùng một lí do như vậy. Nếu năm đó có thể dễ dàng ở bên nhau, liệu có còn khắc cốt ghi tâm đến thế?

Thời gian vui vẻ ở Tô Châu cũng đi đến kết thúc. Dương Húc Minh phải trở về kinh thành.

Lúc ly biệt, nàng dúi vào tay hần một cái khăn tay thêu một con gà trống lớn cùng với một cái bánh bao.

Hần bật cười sảng sặc, nói:

"Xấu chết đi được!"

Nàng tức giận, toan giật lại, bảo:

"Xấu thì trả lại đây!"

Hắn vội vàng giấu khăn tay vào ngực áo, ra vẻ miễn cưỡng nói:

"Dù sao đây cũng là tâm ý của Bánh Bao cô nương, bản thể tử sẽ cố mà nhận lấy vậy."

Nàng hừ một tiếng, nói:

"Đừng quên lời hứa dẫn ta đi ăn kẹo hồ lô."

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!" Hắn bước lên thuyền, đứng trên mạn thuyền vẫy vẫy tay, nói lớn.

Nàng bật cười, thầm nghĩ, hắn chỉ là một con gà trống thích ra vẻ kiêu ngạo thôi, quân tử gì chứ.

Hôm ấy ly biệt, không ai ngờ rằng, gặp lại chính là lúc ân đoạn nghĩa tuyệt.

Hắn ở kinh thành, mỗi mắt chờ đợi vẫn không thấy thư nàng gửi tới. Rõ ràng đã hứa rằng sẽ gửi thư cho hắn, tại sao Bánh Bao cô nương lại nuốt lời?

Sau đó nữa, hắn nghe tin phụ thân nàng đã mất.

Hắn một đường lặn lội đến Tô Châu an ủi nàng, lại chỉ nhận được lưỡi kiếm kề lên cổ cùng với ánh mắt oán hận của nàng.

Thời điểm đó, hắn chịu oan ức thấu trời, có miệng mà không thể biện minh. Lý Quân Ngọc thì ở bên giả người tốt, không ngừng thêm dầu vào lửa, khiến nàng càng hận hắn. Khoảng cách giữa cả hai mỗi lúc một xa hơn, xa tựa chân trời góc biển.

Hắn bỗng có linh cảm, kiếp này, có lẽ hắn và nàng thật sự tận duyên rồi.

Có những người, đã dùng hết vận may cả đời để gặp được nhau, thế nên, chẳng còn duyên phận để có thể ở bên nhau đến bạc đầu.

Dương Húc Minh vẫn luôn chán ghét Lý Quân Ngọc.

Không vì gì cả, chỉ đơn giản là bởi "biểu ca" là từ xuất hiện với tần số cao nhất trong mọi lần nói chuyện với Vương Dao Dao. Nàng ngậm miệng mở miệng đều là "biểu ca", "biểu ca", người không biết còn nghĩ đó mới là tình lang trong mộng của nàng.

Nàng ăn điểm tâm bên ngoài, việc đầu tiên chính là bình phẩm:

"Món này không ngon bằng biểu ca ta làm"

"A, món này gần bằng biểu ca làm rồi, còn kém một chút nữa thôi!" Đây là cách nàng khen ngợi đó!

Quan trọng là, gặp một nam nhân tuấn tú, câu mà nàng thốt ra lại là:

"Không bằng biểu ca của ta, có gì đặc sắc đâu!"

Dương Húc Minh cảm thấy nàng nhất định bị mù rồi, hắn đường đường là đệ nhất mỹ nam của kinh thành, nếu có so sánh, tất nhiên phải so sánh với hắn, tại sao nàng lại luôn nghĩ đến biểu ca đó đầu tiên? Rõ ràng trong lòng nàng biểu ca kia mới là chuẩn mực lý tưởng nhất! Nàng vô cùng sùng bái biểu ca, quyết không cho hắn nói một câu không tốt về y. Đôi lúc hắn nghĩ, nếu hắn dám mắng biểu ca của nàng, nàng hoàn toàn có thể tuyệt giao với mình.

Vì vậy, hắn đồ kỵ.

Bản thân hắn cũng hiểu mình có chút vô lý. Nhưng hắn luôn không tự chủ được mà đố kị với Lý Quân Ngọc. Lý Trác Ngọc cũng là biểu ca của nàng, nhưng hắn chỉ chán ghét một mình Lý Quân Ngọc. Hắn luôn luôn cảm thấy người này giả dối, nham hiểm, nguy hiểm. Hắn ghen tị với y, vì khoảng ký ức mười năm thanh mai trúc mã ấy, là khoảng không gian riêng thuộc về y và nàng mà hắn không bao giờ có thể chen vào được.

Hoặc giả, đó là do hắn mơ hồ cảm thấy, Lý Quân Ngọc là một kẻ nguy hiểm. Nguy hiểm, không phải chỉ vì y gọi đến đâu, mà là vì, hắn linh cảm rằng, người mà nàng yêu thật sự, kỳ thực chính là y.

Tuy rằng nàng luôn luôn khẳng định bản thân đối với biểu ca chỉ có tình huynh muội, hắn cũng tin tưởng sự thành thật trong mắt nàng. Nhưng mà, lại không thể thuyết phục mình đánh tan đi cái suy nghĩ kỳ quặc kia.

Hắn từng hỏi:

"Rốt cuộc trong lòng nàng, ai quan trọng hơn? Ta, hay là biểu ca của nàng kia?"

Những lúc như thế, nàng luôn rất bối rối, không hiểu vì sao nhất định phải phân định rạch ròi ai quan trọng hơn ai. Thân tình và ái tình hình như là hai khái niệm không mâu thuẫn nhau mà, đúng không?

Nàng nghĩ là hẳn có thành kiến với biểu ca, bèn nói:

"Sao huynh cứ luôn muốn so đo với biểu ca vậy chứ? Biểu ca tính tình tốt, làm người cũng khoan dung rộng lượng, có chỗ nào đắc tội với huynh sao?"

Hắn nghe vậy, càng thêm giận, bảo:

"Đúng đó, biểu ca của nàng tốt như thế, nàng đi tìm hắn mà bảo muốn ăn kẹo hồ lô!"

Cứ như vậy, hắn và nàng nhiều lần tranh cãi, lý do đa phần đều xoay quanh vị biểu ca này.

Hôm đó gặp nhau trước Phụng Hoàng lâu, là hắn cố ý đã kích Lý Quân Ngọc.

Hắn muốn y hiểu rằng, y chỉ là một Giải Nguyên nho nhỏ, không có tư cách so với hắn.

Nhưng hắn không ngờ, phong thủy thay phiên chuyển dời, thế gian vô thường.

Nhiều năm sau đó, khi Lý Quân Ngọc đã là đương triều Thừa tướng, Dương Húc Minh bị khám xét nhà, phát hiện trong mật thất có một trăm vạn lượng, mà vừa vận quân lương cũng bị tham ô một trăm vạn lượng.

Hắn bị đẩy vào thiên lao chờ xét xử.

Trong một mùng bóng tối của phòng giam hôi hám bẩn thỉu, cửa thiên lao chợt mở, một ánh sáng lóa mắt ập vào khiến hắn không thích ứng kịp, phải lấy tay che bớt đi.

Đúng lúc ấy, hắn nghe một giọng nói quen thuộc vang lên:

"Đã lâu không gặp, Thế tử gia vẫn khỏe chứ?"

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy Lý Quân Ngọc đứng đó, vàng sáng chói lóa bên ngoài chiếu vào, soi rõ nụ cười mỉm thông dong bên môi y, toàn thân y như khoác lên luồng hào quang sáng rực, y từ trên cao nhìn xuống hắn trong bóng tối, phảng phất Bồ Tát phổ độ chúng sinh lâm than.

Nhưng, hắn hiểu rõ, y hoàn toàn không phải Bồ Tát.

Y là Tu La khoác áo Bồ Tát giả từ bi.

Đột nhiên, Dương Húc Minh chợt nhớ tới, mười năm trước, y chỉ là một Giải Nguyên nho nhỏ phải cúi đầu chào hắn, gọi một tiếng Thế tử gia.

Mười năm sau, đến lượt hắn phải ngẩng đầu nhìn lên, gọi y một tiếng Tướng gia.

Bãi bễ nướng dầu, chẳng qua chỉ một chớp mắt.

Chợt nghĩ đến lời hứa năm xưa của y với Vương Dao Dao mà hắn từng cho là nằm mộng ban ngày. Hóa ra, cuộc đời vốn chỉ là giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hôn Sự Xung Hỉ

Tháng năm bình lặng trôi qua, mấy mùa sen nở sen tàn trên Thái Hồ, mấy độ xuân thu luân chuyển, chẳng mấy chốc mà Vương Dao Dao đã đến tuổi đậu khấu niên hoa [1]. Lý Quân Ngọc cũng vừa nhөрүc quán [2], lấy tự là Nhuận Chi.

"Châu viên ngọc nhuận" [3], chàng cũng không phụ cái tên chữ ấy, văn tài nổi danh khắp Giang Nam. Một năm trước, chưa đầy nhөрүc quán đã đỗ Cử nhân trong kỳ thi hương của Tô Châu phủ, lại còn là Giải Nguyên nhất bảng, bao người ngưỡng mộ.

Vương Diệu Diệu khi nghe tin này, trong lòng rất là kinh ngạc. Theo nguyên tác mà nói, Lý Quân Ngọc cũng sẽ đỗ Giải Nguyên, nhưng là Giải Nguyên của kỳ thi Hương ba năm sau kia. Hay là vì sự xuất hiện của nàng nên gây ra hiệu ứng cánh bướm, khiến mọi thứ lệch khỏi quỹ đạo ban đầu?

Lúc đó, Vương Dao Dao suy nghĩ tương đối đơn giản, hay tin biểu ca đỗ cao liền vui mừng vô cùng, báo với Hạ Trúc:

“Chúng ta mau sang Lý phủ thăm tứ cô cô, sẵn tiện chúc mừng biểu ca!”

Vương thị từ bốn năm trước sức khỏe rất yếu, chỉ có thể nằm trên giường bệnh, may mà Lý Quân Ngọc tìm được danh y đến chữa trị, mới cảm cụ được đến ngày hôm nay. Vương Dao Dao thường ngày vẫn hay sang thăm cô cô, có cô bé riu rít bên giường bệnh, Vương thị cũng khuây khỏa phần nào.

Lúc Vương Dao Dao bước vào Tích Thúy viện của Vương thị, đã thấy bà đang nằm trên giường nói gì đó với biểu ca, vẻ mặt đầy vui mừng kích động, hai mắt đỏ hoe.

Tiểu cô nương cười tươi, ngọt ngào gọi một tiếng:

“Tứ cô cô! Biểu ca!”

Vương thị quay đầu nhìn về phía nàng, trên khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc hôm nay cũng phảng phất hồng hào hơn một chút, ngoắc ngoắc tay, bảo:

“Dao Dao đến rồi à, mau lại đây với cô cô.”

Vương Dao Dao lập tức chạy ù đến, biểu ca thấy vậy liền nhú mày, nhắc nhở:

“Đi chậm một chút, đừng chạy.”

Tiểu cô nương lè lưỡi, nhưng vẫn nghe lời, bước chậm lại.

Vương Dao Dao sà vào bên giường cô cô, vui mừng nói:

“Chúc mừng cô cô, chúc mừng biểu ca! Năm nay Giải Nguyên, năm sau nhất định sẽ trúng Hội Nguyên, sau đó lấy luôn Trạng Nguyên!”

Vương thị bật cười, nói:

“Nha đầu ngốc, từ khi triều ta khởi đầu đến nay, chưa có ai đỗ liền Tam Nguyên. Đâu có dễ như vậy chứ.”

“Biểu ca giỏi như vậy, nhất định sẽ làm được!” Nàng xưa nay luôn xem biểu ca như thần thánh, không ai có thể giỏi hơn biểu ca, không gì biểu ca làm không được.

Vương thị nghe khen nhi tử nhà mình tất nhiên trong bụng cũng cảm thấy hân diện, lại thấy nhi tử không vui vẻ là mấy. Chàng lấy ra khăn tay, cẩn thận lau mồ hôi lấm tấm trên trán của tiểu cô nương, còn căn dặn:

“Lần sau đi chậm chậm thôi, không được chạy nhanh như vậy, nhớ rõ chưa?”

Tiểu cô nương dẫu môi phụng phịu:

“Biểu ca thật giống lão ma ma.”

Biểu ca cười cười, cốc nhẹ lên trán nàng, mắng một tiếng:

“Nha đầu nghịch ngợm.”

Ngữ khí mềm mại như nước này chẳng giống mắng chút nào, rõ ràng là mắng yêu thôi.

Vương thị nhìn cảnh ấy cũng bật cười, lại nhìn nhìn về phía Lý Quân Ngọc, thấy ánh mắt nhi tử đầy nhu hòa, trong lòng bà cũng hiểu một hai. Tuy đứa con này của bà từ nhỏ đã khó đoán tâm tư vui buồn yêu ghét, nhưng mấy năm nay bà nhìn từng cử chỉ của con mình với cô bé này, làm sao không hiểu gì. Bà cũng yêu thương Vương Dao Dao, chỉ là...

Vương thị thờ dài một tiếng, bỗng dừng chuyển đề tài:

“Bây giờ Nhị Lang công danh xem như có chút thành tựu, đáng tiếc mãi chẳng chịu cho cô cô của con ẵm cháu. Nhìn xem Đại công tử chỉ hơn nó có một tuổi, mà con trai người ta đã đầy tháng..”

Các công tử khác vừa mười lăm đã có thông phòng nha hoàn, Lý Quân Ngọc lại vẫn kiên quyết từ chối, trì hoãn mãi tới nay còn chưa có khai trai, khiến Lý lão gia lo lắng rằng Nhị công tử nhà mình có bệnh khó nói.

Vương Dao Dao nghe vậy, hồn nhiên quay sang giáo huấn biểu ca:

“Biểu ca, vậy là huynh không đúng rồi, sao lại không sinh cháu cho cô cô chứ?”

Lý Quân Ngọc che miệng ho nhẹ một tiếng, bảo:

“Nhị nương, sao người lại nói chuyện này với biểu muội...”

Tuy Vương thị là mẹ đẻ của chàng, nhưng vì bà chỉ là thiếp thất, thế nên chỉ có thể gọi là “nhị nương”.

Vương thị thở dài, nói:

“Ta chỉ sợ, cứ thế này thì đến khi ta nhắm mắt cũng không thấy được mặt cháu mình...”

Không khí bỗng ngưng đọng xuống.

Lý Quân Ngọc nắm tay bà, khẽ nói:

“Sẽ không như thế đâu, người đừng lo lắng.”

Vương Dao Dao bước ra khỏi Tích Thúy viện, lòng vẫn còn rối rắm. Nàng dựa đầu vào vai biểu ca, ôm cánh tay chàng, thở thỏ hởi:

“Biểu ca, làm cách nào mới sinh được em bé? Sao biểu ca không sinh một đứa cháu cho cô cô?”

Thì ra tiểu cô nương băn khoăn suy tư này giờ chính là vì vấn đề này.

Biểu ca thoảng cương cứng người, sau đó liền khẽ cười, xoa xoa đầu nàng, bảo:

“Miên nhi còn nhỏ, đợi muội lớn hơn một chút, biểu ca sẽ dạy muội.”

Vương nhị cô nương hoàn toàn không cảm nhận được nguy hiểm, vô cùng hưng phấn thể hiện tinh thần ham học hỏi, nói:

“Biểu ca nhất định phải dạy muội đó, không được nuốt lời!”

Biểu ca cọ cọ cằm vào trán nàng, than nhẹ một tiếng:

“Miên nhi ngốc.”

Bất kể là kiếp nào, nàng cũng dễ lừa như vậy. Khiến cho người ta có chút... cảm thấy áy náy.

Hạ qua, thu đi, đông đến. Mất thấy ngày Lý Quân Ngọc lên kinh ứng thí không còn bao xa, mà bệnh tình Vương thị mỗi ngày một nặng thêm.

Một ngày nọ, Lý lão phu nhân nói:

“Nhị Lang cũng sắp vào thi Hội, trong nhà có người bệnh thật không phải điềm may. Hôm trước ta đã hỏi ý Bạch Vân đạo trưởng ở Thanh Hư quan, ngài bảo nhà chúng ta nên tổ chức việc vui để xung hỉ. Vừa khéo ta cũng vừa nói chuyện với Trọng Nhân, nhà bên ấy cũng đang muốn tìm một phu tử tốt cho Vương đại cô nương. Nhị Lang, con cảm thấy hôn sự này thế nào?”

Lý Quân Ngọc mỉm cười, bình thản đáp:

“Tôn nhi xin nghe tổ mẫu an bài.”

Lúc Vương thị nằm trên giường bệnh, nghe được chuyện này, tức giận đến tím mặt, bảo:

“Lý nào lại thế!”

Dứt lời, bà liền bật ho khù khụ.

Lý Quân Ngọc đưa cho bà một cốc trà, vỗ vỗ lưng giúp bà bình tĩnh lại.

“Nhị Lang, con không phản đối sao? Con thích Diệu Diệu?” Vương thị khó khăn lắm mới ngừng được cơn ho, ngẩng đầu hỏi.

Vương Diệu Diệu đích xác là rất xinh đẹp, năm nay tuổi vừa mười tám. Tuy ở thời đại này, mười tám chưa gả đã bị xem là quá lứa lỡ thời, nhưng quả thật nữ nhi đương tuổi này mới là rực rỡ nhất. Lại nói Vương đại cô nương dựa vào mớ văn thơ học được ở hiện đại, mấy năm gần đây trở thành tài nữ nổi danh khắp Giang Nam.

Vương thị nghĩ thầm, hay là bà đoán sai ý nhi tử? Cũng phải, nhi tử cầm kỳ thư họa đều là nhất tuyệt, tất sẽ thích một tài nữ tài mạo tương xứng. Nhưng bà lại không thích đứa cháu gái này lắm, không chỉ vì xuất thân thấp không giúp ích được nhiều cho con mình, mà còn là bởi bà không muốn có một nàng

dầu ưa xuất đầu lộ diện, trở thành đề tài cho người ta bình phẩm lúc trà dư tửu hậu.

Kỳ thực, Vương thị không biết rằng Lý Quân Ngọc cũng không ưa thích tài nữ như Vương Diệu Diệu. Tuy rằng chàng có chút bất ngờ, đại biểu muội kiếp trước rụt rè nhút nhát, kiếp này lại có vẻ khác hẳn hoàn toàn, thậm chí còn trở thành tài nữ vang danh. Thế nhưng, chàng tuyệt không vì điều đó mà động tâm với nàng ta. Bề ngoài Lý Quân Ngọc mềm mỏng ôn hòa, bên trong thực ra lại khá gia trưởng, tính chiếm hữu cao. Chàng mong muốn một cô gái toàn tâm toàn ý tin tưởng mình, ý lại mình, cũng thuộc về mình toàn bộ, không cho phép người khác nhìn thấy điểm tốt của nàng dù chỉ một chút; Vương Diệu Diệu lại quá độc lập, quá bản lĩnh, thích thể hiện, khiến bản thân trở thành tâm điểm chú ý. Lý Quân Ngọc sẽ không bao giờ thích một cô nương như vậy.

Chàng khẽ cười, lắc lắc đầu, chậm rãi nói:

“Nhị nương đừng lo lắng. Mọi sự rồi sẽ ổn.”

Nụ cười treo trên khóe môi của chàng vẫn ấm như gió xuân, đáy mắt lại sâu thăm thẳm.

-----_-----

Người phản đối hôn sự này dữ dội nhất chính là Vương Diệu Diệu.

Vừa mới nghe phụ thân nói muốn gả nàng cho Lý Quân Ngọc, Vương đại cô nương đã bật đứng dậy.

“Phụ thân, không thể được! Con không muốn!”

Vương đại nhân có chút không vui, bảo:

“Hôn nhân xưa nay là cha mẹ đặt đâu, con ngồi đấy. Bao giờ đến phiên con không đồng ý? Lại nói, Nhuận Chi là Giải Nguyên Tô Châu, tài mạo song toàn, phẩm đức hơn người, tiền đồ vô hạn, con còn không hài lòng chỗ nào?”

Phẩm đức hơn người? Vương Diệu Diệu rung mình, nhớ lại kết cục chết yểu của Vương đại cô nương trong tiểu thuyết, lập tức thề chết cũng phải phản đối.

Vương đại nhân trước sau vẫn không nghe nàng, tức giận dần mạnh cốc trà xuống bàn, bảo:

“Hôn sự này đã định, cứ y đó mà làm. Đồng ý thì gả, không đồng ý cũng phải gả!”

Nói đoạn, ông liền phát tay áo bỏ đi.

Vương Diệu Diệu bị cấm túc trong nhà, lòng vô cùng sốt ruột, nhớ tới Lý Quân Ngọc hẳn cũng không hài lòng hôn sự này, bèn nghĩ cách lên sang Lý phủ thương thảo kế sách với chàng ta.

Lúc Vương Diệu Diệu nghĩ trăm phương ngàn kế mới trốn được sang Cầm Vân cư, vừa bước vào, chỉ thấy Lý Quân Ngọc đang đọc sách bên án thư, Vương Dao Dao gối đầu lên chân chàng, rúc vào lòng chàng ngủ ngon lành, trên người còn đắp một cái áo choàng bằng lông thú dày, vừa nhìn đã biết là của biểu ca.

Bấy giờ đương mùa đông, tuy phương Nam không quá rét, nhưng cũng đủ lạnh tê tái, trong phòng đã đốt than sưởi vẫn còn hơi lạnh. Lý Quân Ngọc vừa đọc sách vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của tiểu cô nương, như mẹ dỗ con ngủ.

Vương Diệu Diệu thấy cảnh ấy, trong lòng càng thêm quyết tâm phải hủy bỏ hôn sự này. Có ma mới tin hai người đó chỉ là huynh muội bình thường, nàng cũng không muốn gả cho một người mà trong mắt chỉ có muội muội của mình.

Vương đại cô nương đang định lên tiếng, Lý Quân Ngọc ra dấu cho nàng giữ yên lặng. Chàng nhẹ nhàng nâng Vương Dao Dao đang say ngủ lên, cẩn thận đặt xuống trường kỷ cạnh đó, dùng chân bông đắp lên người nàng, toàn bộ quá trình vô cùng tỉ mỉ dịu dàng. Sau khi sắp xếp xong cho nàng, chàng mới ra hiệu mời Vương Diệu Diệu sang phòng bên cạnh nói chuyện.

Vương Diệu Diệu sẵn ầm ức trong lòng, trực tiếp nói thẳng:

“Ta không muốn gả cho huynh!”

Lý Quân Ngọc không có vẻ gì là bất ngờ, mỉm cười đáp:

“Được, ta sẽ giúp cô.”

-----_-----

*Chú thích:

[1] đậu khấu niên hoa: chỉ bé gái 13 tuổi

[2] nhược quán: Chàng trai 20 tuổi. Thời xưa đàn ông 20 đều làm lễ đội mũ (quán), xem như thành niên, nhưng cơ thể còn chưa có tráng kiện, tương đối niên thiếu, nên xưng là “Nhược”.

[3] Châu viên ngọc nhuận: châu tròn ngọc mịn, dùng để tỉ dụ văn từ trơn tru hoặc tiếng hát tròn đầy. Người xưa tới tuổi nhược quán thường đặt tên tự (tên chữ) theo tên huy, từ đây được xem là người trưởng thành, người ta sẽ kiêng gọi tên huy, thay vào đó gọi bằng tên tự để tỏ lòng tôn trọng. Biểu ca tên huy là Quân Ngọc, nên đặt tự là Nhuận Chi, liên kết với nhau theo câu thành ngữ trên.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chuẩn Bị Hỉ Sự

Sau khi Vương Diệu Diệu trở về từ Lý phủ, bỗng nhiên không còn kịch liệt phản đối hôn sự với Lý nhị công tử nữa, tuy vẫn không mấy mặn mà vui vẻ, nhưng cũng chẳng chống cự như trước.

Vương đại nhân thấy vậy, lấy làm ngạc nhiên hồi lâu. Ông hiểu rõ tính tình hai con gái của mình, tiểu nữ nhi dù bề ngoài bướng bỉnh tùy hứng, kỳ thực chỉ là tính trẻ con quen được nuông chiều, đồ ngọt con bé một chút là ngoan ngoãn nghe theo ngay; ngược lại, đại nữ nhi luôn ôn trọng hiểu chuyện, nhưng lại kiên định cứng rắn, không dễ thay đổi chủ kiến. Ông không hiểu điều gì đã khiến con gái mình đổi ý nhanh như vậy, trong lòng có hoài nghi, liền sai thị vệ canh giữ phủ nghiêm ngặt hơn, giám sát đại tiểu thư cho thật kỹ.

Tuy Vương Diệu Diệu chỉ là thứ nữ, nhưng Vương đại nhân không hề để nàng chịu thiệt, Lý Quân Ngọc cũng vừa đỗ Giải Nguyên, tương lai chắc chắn có công danh, Lý phủ không dám qua loa có lệ, thế nên tràng hôn lễ này rất long trọng, đủ cả tam thư lục lễ. Cái gọi là tam thư, chính là sính thư, lễ thư cùng nghênh thân thư; mà lục lễ, chính là nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kỳ, cuối cùng là thân nghênh.

Lý lão phu nhân ngò lòi xin cưới con gái của Vương đại nhân cho tôn nhi, đó là nạp thái. Sau đấy Lý phủ nhờ người sang hỏi ngày sinh tháng đẻ của Vương đại cô nương, đem bát tự của hai người đến tông miếu bói toán cát hung, kết quả là “cát”, vậy là tiếp tục tới bước nạp cát, Lý gia mang sính thư sang Vương phủ. Như thế, hôn sự đã định ra. Giải Nguyên Tô Châu thành thân với nữ nhi của Tri phủ đại nhân, cả thành Cô Tô nhất thời xôn xao bàn tán.

Tiếp đến là nạp chinh, Lý phủ mang sính lễ cùng lễ thư sang. Theo lý mà nói, Lý Quân Ngọc chỉ là thứ tử, cưới một thứ nữ, sính lễ hẳn không cần quá mức long trọng. Nhưng cái hôm nạp chinh ấy, sính lễ xếp một hàng dài, Vương đại nhân cũng phải ngạc nhiên về độ hào phóng của Lý phủ.

Vương Dao Dao ra bên ngoài nhìn trộm, sau đó liền chạy vào trong cười hi hi “mặt báo” với tỷ tỷ:

“Đại tỷ, biểu ca thật thương tỷ đó, sính lễ ngoài kia đầy ắp, mọi người đều nói biểu ca dốc hết của để dành bấy lâu để chuẩn bị sính lễ này!”

Tiểu cô nương thật lòng vui mừng cho tỷ tỷ, nhưng vẫn thoáng có chút buồn buồn trong bụng. Sau khi biểu ca thành thân với tỷ tỷ, hẳn là không còn có thể dành thời gian cho nàng nhiều như trước, cũng không thể ngày ngày làm điểm tâm cho nàng ăn, đánh đàn cho nàng nghe, hát dỗ nàng ngủ như trước đây. Nói không cảm thấy mất mát, đó là giả. Nhưng tiểu cô nương vốn nhanh buồn nhanh quên, cũng không để bụng quá lâu. Hơn nữa, biểu ca cưới tỷ tỷ vẫn tốt hơn là cưới một người lạ nàng không quen biết, nghĩ đến sau này vừa có biểu ca vừa có tỷ tỷ nuông chiều yêu thương mình, Vương Dao Dao cảm thấy cũng không tệ lắm.

Vương đại cô nương lại chẳng thể hiện chút vui mừng nào trên mặt, xì một tiếng, nói:

“Hắn cũng tính trước là không mất trắng mà.”

Vương Dao Dao ngồi xuống, nhích lại gần, tựa đầu lên vai tỷ tỷ, nhỏ giọng hỏi:

“Đại tỷ, sao tỷ không vui vậy? Biểu ca rất tốt, biểu ca sẽ tốt với tỷ!”

Vương Diệu Diệu thờ dài, nói:

“Tốt thì sao chứ, ta vốn không thích hắn!”

Vương Dao Dao bảo:

“Phụ thân nói nữ nhi xuất giá không nhất thiết phải chọn người mình thích, tốt nhất là gả cho một người thích mình...”

Vương Diệu Diệu cười lạnh, nói:

“Hắn cũng đâu có thích ta...”

Nói đoạn, nàng lại nghĩ tới tiểu muội nhìn như hoạt bát tùy hứng, không ngờ cũng bị tư tưởng phong kiến cổ hủ này tiêm nhiễm vào đầu, bèn cố gắng

“khai sáng” cho con bé, bảo:

“Dao Dao, nghe tỷ nói, sau này thành thân, nhất định phải gả cho một người muối thật lòng yêu thương, như vậy mới có thể hạnh phúc được. Hôn nhân miễn cưỡng cũng giống như dưa hấu xanh, làm sao mà ngọt được, phải không? Cho nên, nói cái gì hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, cha mẹ đâu có thay chúng ta sống một đời với người đó được? Làm người, phải sống theo ý mình, sống cho bản thân mình, muối hiểu không?”

Vương Dao Dao nghe tỷ tỷ nói một tràng, cái hiểu cái không, mơ hồ gật gật đầu.

Sau nạp chính là thỉnh kỳ, chọn ra ngày lành tháng tốt. Vương đại nhân cân nhắc kỹ lưỡng, quyết định đợi đông qua, xuân vừa sang sẽ cử hành hỉ sự. Như vậy, chỉ còn chờ ngày thân nghênh trao nghênh thân thư, kiệu hoa đưa tân nương về Lý phủ bái đường.

Thời gian vùn vụt trôi qua, tuyết rồi cũng tan, mùa xuân ấm áp đã đến, khoác lên Thái Hồ tấm áo gấm đầy hoa thơm cỏ biếc. Hàng liễu rủ lơ thơ trong gió cũng trở nên xanh mướt, nhẹ nhẹ đong đưa trong tiết trời ấm áp như đang vẫy chào nắng xuân.

Trước hôn lễ một ngày, Vương phủ bắt đầu chuẩn bị của hồi môn để đưa sang Lý gia. Vương đại nhân đang cân nhắc đóng đếm Liêm Nghi lục (1), lại thấy Vương Dao Dao bước vào.

“Phụ thân, người sắp xếp xong chưa ạ?” Tiểu cô nương quần lấy tay áo phụ thân, riu rít hỏi.

Vương đại nhân xoa đầu con gái, nói:

“Cũng gần xong rồi.”

Vương Dao Dao tựa đầu vào vai phụ thân làm nũng, bảo:

“Phụ thân nhớ chuẩn bị cho tỷ tỷ nhiều một chút, không cần để phần con, Miên nhi không xuất giá đâu, mãi mãi ở bên phụ thân thôi!”

Vương đại nhân bật cười, nói:

“Nha đầu này, lớn rồi còn không nhẽo! Đợi phụ thân lo cho xong hôn sự của tỷ tỷ con thì đến phiên con đó. Chỉ là không biết có ai chịu rước một cô nương nghịch ngợm bướng bỉnh như con hay không đây...”

Hôn sự của Vương Dao Dao mới chân chính là thứ khiến Vương đại nhân đau đầu, gả cho vương tôn công tử trong kinh thành thì không nỡ xa con, lại sợ con gái đơn thuần ở trong hậu viện hào môn sẽ bị bắt nạt, mà gả cho người không môn đăng hộ đối thì An Thân vương nhất định không đồng ý.

“Phụ thân! Miên nhi đâu có tệ đến mức gả không được chứ!” Tiểu cô nương phụng phịu phản đối.

“Xem đi, xem đi, là ai mới vừa nói không muốn xuất giá, bây giờ lại sợ gả không được kìa!” Vương đại nhân cười ha ha trêu ghẹo con gái.

Vương Dao Dao bị trêu đến đỏ bừng mặt, nói:

“Không nói chuyện với phụ thân nữa, con theo đoàn người đưa của hồi môn sang Lý phủ, sẵn tiện giúp biểu ca sắp xếp các rương lư!”

Dứt lời, tiểu cô nương đã chạy đi ra ngoài như một con gió.

Vương đại nhân nhìn theo, chỉ lắc đầu cười, thâm than:

“Thật là, lớn rồi vẫn như một đứa trẻ.”

-----○-----

Vương đại nhân không hề keo kiệt với đại nữ nhi, của hồi môn vô cùng phong phú, vốn là chia đôi hai phần cho hai con gái, không phân biệt đích thứ.

Vương Dao Dao theo đoàn người mang của hồi môn vào Cẩm Vận cư, chỉ thấy Lý Quân Ngọc đã đứng đón sẵn, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa như gió xuân tháng ba không đổi.

“Biểu ca, muội đến giúp huynh sắp xếp tân phòng.” Vương Dao Dao ôm lấy cánh tay của biểu ca, cười khúc khích nói.

Kỳ thực nàng là ham vui mới tới thôi, không quá rối biểu ca là mừng rồi, nào có giúp được gì. Chỉ là Lý Quân Ngọc sẽ không làm tiểu biểu muội mất hứng, cười xoa đầu nàng, bảo:

“Miên nhi vất vả rồi.”

Tiểu cô nương hí hửng gọi người khiêng các hòm rương vào, bắt đầu chỉ tay năm ngón hướng dẫn gia phó sắp xếp vị trí các vật.

“Biểu ca, lọ sứ này muội để ở đây được không?” Tiểu cô nương chỉ chỉ chiếc kệ gỗ, quay đầu lại hỏi.

Biểu ca cười cười, bảo:

“Tất cả cứ theo ý Miên nhi đi.”

Vương Dao Dao nói:

“Vậy làm sao được, đây là tân phòng của biểu ca mà, phải lấy ý thích của huynh làm trọng chứ!”

“Chỉ cần Miên nhi thích, biểu ca cũng sẽ thích.” Biểu ca tiến lại gần, vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán nàng, khẽ nói.

Vương Dao Dao chớp chớp mắt, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không biết không đúng ở chỗ nào, liền dứt khoát quẳng ra sau đầu, nói:

“Vậy mọi cứ xếp theo ý mình trước, biểu ca xem lại nếu không hài lòng chỗ nào thì sửa sau nha!”

Đương lúc tiểu cô nương bận rộn chỉ đông chỉ tây, ngoài cửa vang lên tiếng của tứ cô cô:

“Dao Dao tới rồi à?”

Vương Dao Dao giật mình quay lại, vội vàng chạy ra đỡ cô cô, lo lắng hỏi:

“Tứ cô cô, sao người lại ra đây? Sức khỏe của cô cô...”

Vương thị lắc đầu, nói:

“Cô cô khỏe hơn rồi, có lẽ là nghe tin Nhị Lang thành thân, trong lòng có việc vui nên bệnh tật cũng lui đi.”

Vương Dao Dao mừng rỡ, bảo:

“Tốt quá rồi, thì ra đạo sĩ gì đó nói thật. Vậy sau khi biểu ca bái đường thành thân, bệnh tình của cô cô nhất định sẽ khỏi hẳn, người nhất định sẽ mau chóng khỏe lại!”

Vương thị cười cười, nắm lấy tay của cháu gái, nói:

“Cô cô cũng hi vọng như vậy. Chỉ mong hôn lễ ngày mai diễn ra thuận lợi suôn sẻ, nếu có gì bất trắc, cô cô sẽ...”

Vương Dao Dao vội an ủi:

“Nhất định sẽ suôn sẻ, nhất định sẽ suôn sẻ, cô cô đừng lo lắng quá.”

Vương thị mỉm cười từ ái xoa xoa đầu nàng, mắt lại nhìn về phía nhi tử ở đằng sau.

Lý Quân Ngọc bắt gặp ánh mắt của bà, cũng mỉm cười, khẽ gật đầu một cái.

--- ----○-----

Buổi tối.

Vương đại nhân cùng Lưu di nương ngồi trên bàn dùng bữa, thấy Vương Dao Dao đi ra, ông liền hỏi:

“Tỷ tỷ của con đâu? Sao không gọi nó ra ăn luôn?”

Vương Dao Dao nói:

“Đại tỷ nói không muốn ăn, để con mang vào phòng cho tỷ ấy vài món, khi nào tỷ ấy đói sẽ dùng.”

Lưu di nương chần chừ, bảo:

“Như thế không hợp quy củ...”

Vương đại nhân khoát tay, nói:

“Cứ mặc nó, dù gì nha đầu này cũng chỉ còn có mỗi đêm nay là được ở nhà mẹ đẻ mà nhõng nhẽo, cứ cho nó thoải mái một chút, sau này sang bên ấy rồi thì đâu còn được như ở nhà với cha mẹ...”

Lưu di nương nghe vậy, lòng cũng thấy bùi ngùi. Tuy bà vui mừng vì con gái gả được phu lang tốt, tiền đồ rộng mở, không phải chịu cảnh thiếp thất như mình, nhưng con gái nuôi mười tám năm, bây giờ phải về nhà người ta, người làm mẹ nào mà chẳng lo lắng, không biết nhà bên ấy có thương con mình hay không...

Vương Dao Dao tự dưng cũng thấy buồn, tuy hai nhà gần kề, nhưng vẫn cảm giác tỷ tỷ sắp không còn là tỷ tỷ nhà mình nữa. Về sau, tên của tỷ tỷ sẽ được khắc vào gia phả họ Lý, đâu còn họ Vương nữa.

Một bữa ăn, cứ thế mà trở nên nặng trĩu tâm trạng.

Ăn uống xong xuôi, Vương đại nhân gọi Vương Dao Dao ra ngoài sân đánh cờ ngắm trăng.

“Phụ thân, người đừng đi nước này, đừng đi nước này, phải đặt chỗ này mới đúng!” Tiểu cô nương mắt thấy mình sắp thua, liền giở trò mè nheo chơi xấu.

Vương đại nhân cười ha ha, vuốt râu nói:

“Nha đầu này, tính tình trẻ con như vậy, lại bị chiều đến hư rồi, nghĩ đến sau này cũng phải gả con đi như tỷ tỷ con ngày mai, vì phụ thật không nỡ...”

“Phụ thân, Miên nhi đã nói là suốt đời không gả mà!”

Vương đại nhân lắc lắc đầu, nói:

“Phải gả, phải gả!”

Ông thở dài một hơi, nói tiếp:

“Không phải tự nhiên mà phụ thân muốn sớm gả tỷ tỷ con ra ngoài như vậy. Phụ thân cũng là có khổ tâm... Ta già rồi, có gì thì cũng không sao, các con còn trẻ, phụ thân nhất định phải an bài tốt cho các con, để các con có một chỗ dựa vững chắc, sau này... cũng có người có thể thay ta bảo vệ các con chu toàn...”

Tấm lòng của bậc cha mẹ trên thiên hạ, ai không mong muốn con mình được tốt nhất?

“Phụ thân biết tỷ tỷ con luôn oán trách ta ép gả nó cho một người nó không yêu, nhưng phụ thân cũng là bất đắc dĩ. Biểu ca của con, đối với tỷ tỷ của con mà nói, đã là lựa chọn tốt nhất rồi. Phụ thân không phải vì hấn đồ Giải Nguyên mới vội vã muốn kết thân, mà bởi vì hấn là Giải Nguyên, chỉ ít sau này cũng có chức quan trên người, có thể bảo vệ tỷ tỷ con, cho nên ta mới...”

Vương đại nhân nói tới đây, hai mắt đã hoe đỏ, cũng không nói tiếp nữa.

“Phụ thân, tỷ tỷ nhất định sẽ hiểu nỗi khổ tâm của phụ thân mà.” Vương Dao Dao tuy không hiểu hết những lời phụ thân nói, nhưng nàng cũng cảm nhận được phụ thân thật lòng yêu thương hai tỷ muội mình ra sao. Ngày hôm nay gả con, phụ thân là người không nỡ nhất.

Tiểu cô nương ôm tay áo phụ thân, thỏ thẻ nói:

“Phụ thân đừng buồn, tỷ tỷ gả đi rồi, vẫn còn Miên nhi ở bên phụ thân mà.”

Vương đại nhân mỉm cười, vuốt vuốt tóc con gái, nói:

“Đúng rồi, may mà còn tiểu Miên nhi ở bên phụ thân. Phụ thân sẽ không gả Miên nhi đi sớm như vậy, đợi mấy năm nữa hẵng tính, phải chọn lựa kỹ càng cho Miên nhi một phu lang tốt. Ài, tìm một người chịu hi sinh giúp nam nhân trong thiên hạ rước con mèo nhỏ điều ngoa ở phủ chúng ta về cũng không dễ...”

“Phụ thân!”

Vương nhị cô nương dẫu môi phụng phịu, Vương đại nhân bật cười ha ha.

Ánh trăng lạnh lạnh cũng hóa ấm cúng.

--- ○ ---

Đêm mỗi lúc một sâu, Vương Dao Dao ôm gối đầu trong tay, gõ cửa phòng tỷ tỷ nhà mình, nhỏ giọng nói:

“Đại tỷ, đêm nay muội có thể ngủ cùng tỷ không? Dù gì cũng là đêm cuối cùng tỷ còn ở nhà...”

Vương Diệu Diệu ngồi dậy, khẽ đáp:

“Vào đi.”

Vương Dao Dao bước vào, leo lên giường, chui vào chăn, đột nhiên ôm chặt tỷ tỷ nhà mình, khóc rung rức.

Vương đại cô nương thở dài, vỗ vỗ lưng tiểu muội, nói:

“Nha đầu ngọc, đâu phải không còn gặp lại nữa, chỉ là cách một bức tường thôi mà, khóc cái gì!”

Có điều, đôi khi, cách một bức tường, đã như cách cả một thế giới.

.-----.

*Chú thích:

[1] Liêm Nghi lục: danh sách các rương đồ hồi môn của tân nương trong nghi thức

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tủy Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thay Mận Đổi Đào

Vương Dao Dao ôm tỷ tỷ khóc cả đêm, cuối cùng mệt quá mà ngủ thiếp đi. Đến khi tiểu cô nương mơ mơ hồ hồ thức dậy, đưa tay quờ quạng, giật mình phát hiện bên cạnh trống không.

Nàng ngồi bật dậy, chỉ thấy bên gối có một tờ giấy. Nàng vội cầm lên, mở ra đọc, bên trong rõ ràng là bút tích của Vương Diệu Diệu.

“Phụ mẫu thân khai,

Xin thứ cho nữ nhi bất hiếu không từ mà biệt.

Nữ nhi thật sự không thể thành thân cùng biểu ca, ví dầu có miễn cưỡng ở bên cạnh nhau cũng không thể tình đầu ý hợp, chi bằng sớm chấm dứt từ đây.

Mong phụ mẫu hiểu cho lòng con.

Đội phụ mẫu nguôi giận, nữ nhi nhất định sẽ trở về thành tột.

Nữ nhi bất hiếu cúi đầu bái lạy, nguyện phụ mẫu thân thể an khang.

Diệu Diệu kính bút.”

Vương Dao Dao hoảng hốt, vội vàng chạy ra ngoài tìm phụ thân.

Vương đại nhân đọc xong bức thư, giận tái mặt, đập bàn quát:

“Càn quấy! Thật là càn quấy!”

Lưu di nương ôm mặt khóc, lo âu than thở:

“Trời ơi, Diệu Diệu nó có thể đi đâu chứ? Thân gái một mình bên ngoài, biết ăn đâu ở đâu...”

Vương đại nhân xoa xoa trán, nói:

“Nó đã có gan làm ra chuyện như vậy, thì phải lường trước được hậu quả chứ! Bây giờ bà nên lo xem phải ăn nói thế nào với Lý gia, với Nhuận Chi? Kiệu hoa sắp đến nơi rồi đây kia!”

Vương Dao Dao bảo:

“Còn một khoảng thời gian nữa mới tới giờ lành, để con mang theo gia phó đi tìm tỷ tỷ!”

Vương đại nhân nói:

“Con đi đi, nhớ kín kẽ một chút, đừng huyên náo lên.”

Vương Dao Dao dạ một tiếng, lập tức chạy đi.

Tiểu cô nương chạy đông chạy tây, đi qua tất cả những chỗ tỷ tỷ có thể đến, nhưng vẫn không tài nào tìm thấy. Nàng cuống hết cả lên, bởi vì từ xa đã nghe thấy tiếng pháo nổ vang vọng lại từ Lý phủ, có nghĩa là đoàn nghênh thân đã bắt đầu khởi hành. Hai nhà gần kề nhau, thế nên kiệu hoa sẽ phải đi một vòng quanh thành, nàng cũng chỉ còn từng ấy thời gian để tìm ra tỷ tỷ.

Vương Dao Dao tuy tâm tư đơn giản, nhưng nàng cũng hiểu được rằng, việc này không chỉ can hệ đến danh tiết của tỷ tỷ, mà còn cả danh dự của hai

nhà Lý – Vương, danh dự của ca ca, bệnh tình của cô cô...

Tràng hôn sự này, cũng như tên đã lên dây, không thể hủy được.

Hà quân gia chạy lại, bẩm báo:

“Nhị tiểu thư, đã tìm hết những nơi có thể tìm, vẫn chưa thấy tung tích của đại tiểu thư.”

Vương Dao Dao nghe vậy, lại hỏi:

“Có nơi nào chưa tìm qua hay không?”

Hà quân gia đáp:

“Thưa, chỉ còn Lý phủ... Theo lý mà nói, Cầm Vận cư của biểu công tử ở gần phủ của chúng ta nhất, hay là...”

Vương Dao Dao ngẫm nghĩ, nói:

“Không thể nào, Cầm Vận cư hôm nay là tâm điểm của mọi sự chú ý, đại tỷ sẽ không đến đó đâu. Chúng ta về phủ bẩm lại với phụ thân, để người nghĩ cách ứng đối.”

Vương nhị cô nương có nằm mơ cũng không ngờ tới là, người mà nàng tất tả tìm kiếm, bấy giờ quả thực lại đang ở trong Cầm Vận cư.

Vương Diệu Diệu ngồi trong một gian phòng nhỏ, lắng nghe tiếng động huyền ảo bên ngoài, nhếch môi cười thầm. Ai mà ngờ được tân nương đào hôn lại đang trốn trong nhà của tân lang, mà còn là dưới sự tương trợ thông đồng của tân lang cơ chứ?

Đội ngũ nghênh thú đi một vòng quanh thành Cô Tô, cuối cùng cũng dừng trước cổng lớn của Vương phủ. Đám rước rất long trọng, kiệu hoa trang hoàng lộng lẫy, kiệu lớn tám người khiêng, không có chỗ nào không thể hiện sự trân trọng của tân lang dành cho tân nương.

Người ta túm tụm đứng xem, chỉ thấy trên lưng bạch mã là vị tân lang Giải Nguyên Tô Châu kia, toàn thân hi bảo đồ thẫm, khuôn mặt đẹp như quan ngọc luôn mang ba phần ý cười ôn hòa tựa gió xuân, từng cử chỉ đều tao nhã thông dong, không lạnh lẽo xa cách, cũng không bỏ bễ xuề xòa, khiến người ta sinh lòng muốn thân cận, lại tuyệt không dám khinh nhờn.

Quả thật là chi lan ngọc thụ, mạch thượng nhan như ngọc, công tử thế vô song. Chỉ nhìn thôi, đã cảm thấy dễ chịu tựa hồ đang đứng trước Thái Hồ xanh biếc ngút ngàn, hưởng thụ cái mát lạnh mon man của gió xuân, đắm chìm trong một mảng xanh mướt mắt của Giang Nam.

Đám đông xì xầm bàn luận, trầm trồ khen tân nương thật có phúc.

Tân lang ghim cương ngựa, bước xuống, khom người trình trọng bái Vương đại nhân một bái. Vương đại nhân gật đầu cười, trong nụ cười lại có mấy phần gượng gạo.

Theo tục lệ, tân lang phải trải qua khảo nghiệm của người nhà tân nương, thường gọi là “cản môn”, sau khi tân lang thông qua cửa ải này mới có thể nghênh đón tân nương.

Vương đại nhân dốc sức làm khó, ra toàn nan đề, chỉ mong kéo dài thêm thời gian. Nào ngờ Lý Quân Ngọc vẫn cứ thông dong, hỏi một câu liền đáp một câu, chưa từng nao núng.

Mất thấy đã ra quá nhiều câu đối, không thể cứ kéo dài mãi được, Vương đại nhân đành thờ dài, mời Lý Quân Ngọc vào trong.

Đám đông đứng vây quanh xem cũng nhận ra có gì đó bất thường. Bình thường sau khi tân lang vượt qua khảo nghiệm, tân nương liền bước ra, bái biệt phụ mẫu, lên kiệu hoa về nhà chồng. Tại sao nhà này lại đặc biệt mời tân lang vào trong? Hay là có sự cố gì xảy ra chăng?

Mà ở chính sảnh Vương phủ bấy giờ, Vương đại nhân bỗng đứng khom lưng, hướng về phía Lý Quân Ngọc thật sâu bái một cái.

Lý Quân Ngọc vội vàng khom người càng thấp hơn, nói:

“Nhạc phụ đại nhân hà cố làm vậy, tiểu tể kính sợ...”

Vương đại nhân khoát tay, đáp:

“Một bái này, cữu phụ trả lại cho con. Cữu phụ không có cách dạy dỗ con gái, khiến nó gây ra chuyện mất mặt này, cữu phụ tất phải tạ lỗi với Lý gia.”

Một tiếng “cữu phụ” này, ý tứ đã rõ, hôn sự không thể thành.

A, há có thể dễ dàng như vậy?

Khóe môi của Lý Quân Ngọc thoáng cong lên, lại rất nhanh bày ra vẻ kinh ngạc, điệu giọng hỏi:

“Nhạc phụ đại nhân có ý gì, xin thứ tiểu tể ngu đốt vẫn chưa hiểu.”

Giải Nguyên Tô Châu có thể ngu đốt được sao?

Vương đại nhân cắn răng, nói:

“Tiểu nữ ngộ nghịch, sáng nay... đã để lại thư, trốn đi.”

Sắc mặt Lý Quân Ngọc nhất thời trắng bệch như giấy, nụ cười thường trực bên khóe môi cũng thu lại.

“Nhạc phụ đại nhân, người đang đùa với tiểu tể phải không?”

Vương đại nhân thờ dài, nói:

“Không phải đùa, đây là sự thật. Tràng hôn lễ này, không có cách nào tiếp tục được nữa...”

Ông đã nghĩ sẽ nhìn thấy Lý Quân Ngọc tức giận, và phải chi chàng ta nổi giận thật, đừng đừng trách tội nhà họ Vương, rồi sau đó hủy hôn ước, xem như xong.

Thế nhưng, đứa cháu trai này của ông lại vô cùng bình tĩnh.

Chàng ta cúi đầu, rù rì, chậm rãi nói:

“Gia phụ từng kể với Nhuận Chi, gia phụ cùng với nhạc phụ trước kia là bạn đồng môn thân thiết, tình như thủ túc. Nhớ mùa đông năm đó, nhạc phụ ngã xuống hồ, gia phụ đã nhảy xuống cứu người, cũng vì vậy mà sinh bệnh một hồi lâu, bỏ lỡ thi Hội. Gia phụ vẫn nói, mệnh định là như thế, không thể thay đổi được, xưa nay vẫn không đề chuyện đó trong lòng. Hai nhà chúng ta thân thiết đến vậy, Nhuận Chi sao dám trách biếu muội, càng không dám trách nhạc phụ đại nhân.”

Vương đại nhân nghe đến đây, tay nắm chặt lại. Vừa mở miệng đã mang ân tình năm xưa ra, hôm nay nhất định không thể dễ dàng xong chuyện.

Lý Quân Ngọc vẫn ôn tồn nói tiếp:

“... Nếu chuyện này chỉ can hệ đến danh dự của một mình Nhuận Chi, Nhuận Chi sẽ tuyệt không oán thán nửa lời. Chẳng qua chỉ là cho người ta có thêm một đề tài để nói lúc trà dư tửu hậu mà thôi, cũng không có tổn hại gì. Có điều, bệnh tình của gia mẫu... Nhạc phụ cũng hiểu rõ, nhị nương mấy năm nay vẫn nằm trên giường bệnh, gần đây bởi vì hi sự này mà mới có chút khởi sắc, người luôn mong chờ uống tách trà con dâu. Nếu nhị nương nghe được tin này...”

Nói đến đây, chàng dừng lại, dường như bị thương đến độ không nói nên lời.

Vương đại nhân thật không biết phải nên nói gì, rõ ràng nhà mình sai trước, nghe người ta nhiếc mắng vài câu cũng không sao, sinh con không dạy là lỗi của cha mẹ. Thế nhưng, ai đó hãy nói với ông là đứa cháu trai này đang muốn gì đây? Đầu tiên là mang đại ân ra trấn áp, sau đó lại dùng tình cảm đánh động. Nhưng cho dù thế nào thì người cũng chạy trốn rồi, ông đâu còn cách nào khác?

“Nhuận Chi, chuyện đến nước này, đã không thể cứu vãn nữa, thôi thì...”

... Hủy hôn sự này đi.

Nhưng Vương đại nhân chưa kịp nói hết, Lý Quân Ngọc đã khẽ lắc đầu, nói:

“Nhuận Chi cảm thấy vẫn còn có thể cứu vãn.”

Vương đại nhân ngạc nhiên, hỏi:

“Làm sao cứu vãn?”

Lý Quân Ngọc mỉm cười, nói:

“Xin hỏi nhạc phụ đại nhân, trên thiệp mời phát đi của hai nhà viết như thế nào?”

“Lý thị chi tử kết liên lý cùng Vương thị chi nữ, [1] “Vương thị chi nữ” ở đây cũng không có nói rõ là đại cô nương hay nhị cô nương...” Chàng tiếp lời, mỗi câu mỗi chữ như nện vào trong lòng của Vương đại nhân.

Ông vội vàng khoát tay, cự tuyệt:

“Không được! Không thể được! Miên nhi hãy còn nhỏ, hướng hồ hôn sự của con bé phải bàn bạc với An Thân vương, ta không thể tự mình làm chủ được!”

Lúc bấy giờ, Lý Quân Ngọc bất thình lình quỳ xuống, nghiêm cẩn nói:

“Về phía An Thân vương, Nhuận Chi khi đến kinh thành sẽ lập tức đến thỉnh tội. Kính xin nhạc phụ đại nhân giúp tiểu tể hoàn thành tâm nguyện của thân mẫu.”

Vương đại nhân thật đau đầu. Người ta đã làm đến mức này, ông không đồng ý đó là vong ân phụ nghĩa, lãnh tâm vô tình. Thế nhưng, bảo ông gạt đầu gả Miên nhi, ông lại không nhẫn tâm.

Đúng lúc này, Vương nhị cô nương đứng ở ngoài cửa, vô tình nghe hết những lời biểu ca nói. Nàng sững người, khép mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh cô cô run run nắm lấy tay mình, nói: “Cô cô cũng hi vọng như vậy. Chỉ mong hôn lễ ngày mai diễn ra thuận lợi suôn sẻ, nếu có gì bất trắc, cô cô sẽ...”

Từ nhỏ đến lớn, Vương Dao Dao xem cô cô như là mẹ ruột của mình, nàng thật không thể trơ mắt nhìn cô cô có chuyện, cũng không nỡ lòng để cô cô thất vọng.

Cô cô chờ mong uống tách trà con dâu lâu như vậy, bây giờ nếu hay tin hôn sự này bị hủy rồi, người có chịu được đả kích không?

Còn phụ thân và biểu ca, sau khi chuyện này xảy ra, chắc chắn sẽ bị người ta đàm tiếu. Phụ thân đã lớn tuổi, biểu ca thì lại chuẩn bị ứng thí, nếu còn phải chịu lời ra tiếng vào, tinh thần sa sút, thì...

Tiểu cô nương mở mắt ra, dường như đã hạ quyết định.

“Phụ thân, Miên nhi đồng ý thay đại tỷ lên kiệu hoa.”

*Chú thích:

[1] kết liên lý: ý chỉ kết duyên vợ chồng, trích từ hai câu trong bài “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị:

“Tại thiên nguyện tác tỷ dục điều,

Tại địa nguyện vi liên lý chi.”

Tạm dịch:

“Trên trời nguyện làm chim liền cánh

Dưới đất nguyện như cây liền cành.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bái Đường Thành Thân

“Một chái, chái đến đuôi

Hai chái, cô nương của chúng ta tóc bạc còn cừ án tề mi

Ba chái, cô nương con cháu đầy nhà

Bốn chái, chồng cô may mắn, ra đường gặp quý nhân

Năm chái, con cái thi đỗ về đón mẹ, phú quý giàu sang không thiếu loại nào

Sáu chái, thân bằng tới chúc phúc

Bảy chái, Thất tiên nữ xuống trần gả Đồng Vinh, bắt cầu Hỉ thước đến gặp nhau

Tám chái, Bát tiên tới mừng thọ, cả đời phúc lộc an khang

Chín chái, cửu tử liên hoàn loại nào cũng có

Mười chải, phu thê bên nhau tới bạc đầu.”

Vương Dao Dao ngồi yên để hi nương thay mình chải tóc, vừa chải vừa hát bài “Thập Sơ ca” chúc phúc lành.

Trong lòng nàng, vô vàn cảm xúc chùng chéo lên nhau. Nàng không rõ mình đã đưa ra quyết định này như thế nào, cũng không biết nó có đúng hay không, nàng chỉ làm theo cảm tính nhất thời của mình, trong đầu chỉ nghĩ rằng, nàng không muốn cô có chuyện, không muốn phụ thân và biểu ca bị người ta chê cười.

Tiểu cô nương mân mê vạt áo cưới đỏ thẫm, tự nhủ, không sao đâu, không sao đâu, rồi mọi người sẽ tìm ra được tỷ tỷ, sau đó sẽ đổi cho nàng trở về nhà mà. Đừng lo lắng, đừng lo lắng!

Hi nương chải tóc xong, liền quấn mái tóc đen nhánh của nàng lại, tạo thành một búi tóc lớn ở trên đầu. Búi tóc này thể hiện, từ đây tân nương đã là vợ người, bước vào giai đoạn trưởng thành.

Hi nương lại cột một nhánh trúc bách diệp và một sợi dây buộc tóc đỏ lên tóc nàng.

Cuối cùng thì, nghi thức vấn tóc đã xong.

Vương Dao Dao chậm chậm bước ra đại sảnh. Vương đại nhân đã nhiều lần tưởng tượng cảnh gả Miên nhi đi, nhưng hôm nay nhìn thấy nữ nhi trong hi phục tân nương, ông lại chẳng vui vẻ gì. Hai mắt cũng hoe đỏ, bước tới cầm lấy bàn tay của con bé, ông thở dài, hỏi:

“Miên nhi, con thực sự nguyện ý thay tỷ tỷ lên kiệu hoa sao? Ngoan, thành thật nói cho phụ thân nghe, nếu con có nửa điểm không bằng lòng, thì hôm nay dù phụ thân có mất hết danh dự, phải mang tiếng vong ân phụ nghĩa, ta cũng sẽ không gả con vào Lý gia!”

Vương Dao Dao nghe phụ thân nói vậy, mũi cay cay, nghèn nghẹn nói:

“Phụ thân, Miên nhi thật lòng nguyện ý, không có ai bắt ép con cả... Phụ thân đừng buồn, Miên nhi chẳng qua... chẳng qua chỉ là sang Cẩm Vận cư của biểu ca ở một lúc, cách một bức tường thôi, cũng không phải là đi biệt không về... Phụ thân đừng buồn, người khóc làm con cũng muốn khóc...”

Chưa nói hết câu, tiểu cô nương đã gục đầu lên vai của phụ thân khóc nức nở.

Lý Quân Ngọc thoáng nhú mày, bước tới gần, không dấu vết tách tân nương ra khỏi phụ thân nàng, cung kính cúi người, chấp tay nói:

“Nhạc phụ xin yên tâm, tiểu tể nhất định sẽ chăm lo cho Miên nhi thật tốt. Giờ lành sắp qua, đành xin bái biệt người tại đây.”

Nếu những hạ nhân trong phủ Thừa tướng kiếp trước có ở đây, chắc hẳn có thể nhìn ra được. Tướng gia của bọn họ mặt nào cũng tốt, tính tình cũng hiền hòa dễ gần, duy có một tí vết, đó là ưa ăn dấm chua đến mức gần như trở thành một bệnh thái tâm lý. Ngay cả khi phu nhân gần gũi với người thân của nàng, chẳng ta cũng cảm thấy không thoải mái.

Vương đại nhân thở dài, đưa tay lau nước mắt trên mặt nữ nhi, lại thay nàng đội lên khăn hi.

Có người nói rằng, quy định che khăn hi xuất phát từ tục “cướp vợ” thời cổ, tân nương trùm khăn lên liền vĩnh viễn tìm không thấy đường trở về nữa.

Sinh ra con gái, vất vả nuôi dạy mười mấy năm ròng, cuối cùng cũng trở thành con nhà người khác.

Vương đại nhân cố nén không cho lệ trào ra khóe mắt, nhìn theo bóng con gái được hi nương che ô công trên lưng, dần dần đi ra cổng.

Ở cổng lớn Vương phủ, đám đông hiếu kỳ chờ đợi thật lâu, cứ ngỡ đã có biến cố, cuối cùng cũng thấy hi nương công tân nương ra, mọi người nhất thời ồ lên một tiếng, chẳng biết là vui mừng hay thất vọng.

Vương Dao Dao được hi nương công lên kiệu hoa, quay người nhìn phụ thân qua lớp khăn hi, đoạn cúi đầu bái biệt.

Vương đại nhân rót cuộc không kiềm được nước mắt.

Hi nương hô lớn:

“Khởi kiệu!”

Cùng lúc đó, tiếng pháo trúc nổ vang trời.

Lưu di nương lặng lẽ nhận lấy một lọ nước từ tay hi nương, tắt nước ra ngoài. Ý nghĩa chính là, con gái gả cho người cũng như nước đổ đi, không thể thu hồi.

Vương đại nhân cứ đứng nhìn theo bóng đoàn nghênh thân, mãi cho đến khi chiếc kiệu hoa chỉ còn là một chấm nhỏ nơi cuối đường. Sau đó, mắt hút.

“Lão gia, chúng ta vào nhà thôi.” Lưu di nương khẽ gọi.

Vương đại nhân khoát tay, nói:

“Bà vào trước đi, ta muốn ở đây nhìn Miên nhi thêm một lúc nữa.”

Lưu Di Nương đưa mắt trông về phía cuối đường sớm đã không còn bóng dáng của đoàn người nghênh thân, chỉ đành thở dài bước vào nhà.

Từ xưa đến nay, ngày tân hôn luôn là như thế, một nhà buồn, một nhà vui.

Ở bên này, chỉ cách một vách tường, Lý phủ lại đang tung bừng náo nhiệt.

Vương Diệu Diệu bấy giờ mới cảm thấy có chút kỳ lạ. Rõ ràng tân nương đã đào hôn, hôn lễ này cũng nên bị hủy rồi chứ? Tại sao tiếng động huyền náo bên ngoài vẫn vọng lại, mọi thứ có vẻ chẳng có gì khác thường cả?

Nàng đứng dậy, đi mở cửa ra, định bụng sẽ ra ngoài thám thính một chút tin tức, nào ngờ cửa không mở ra được, dường như đã bị khóa bên ngoài.

Vương Diệu Diệu hô lớn:

“Người đâu! Mở cửa cho ta!”

Có tiếng tiểu nha hoàn bên ngoài đáp lời:

“Tiểu thư, xin cô yên tâm nghỉ ngơi trong đó, công tử đã căn dặn, đợi sau đêm động phòng hoa chúc của công tử với phu nhân, lúc ấy tiểu thư có thể đi rồi.”

“Cái gì? Phu nhân? Ai là phu nhân?” Vương Diệu Diệu kinh ngạc hỏi. Nàng đã đào hôn, vậy thì phu nhân ở đâu ra?

Tiểu nha hoàn đáp:

“Tất nhiên là biểu tiểu thư của Vương gia rồi ạ.”

Vương Diệu Diệu vội vàng hỏi lại:

“Tiểu thư nào?”

“Nghe công tử nói, tân phu nhân là nhị cô nương.”

Vương Diệu Diệu sửng sốt, một lúc sau mới kịp phản ứng.

Nàng đã bị Lý Quân Ngọc lừa.

Chàng ta chỉ nói sẽ giúp nàng đào hôn, không có nói rằng sẽ đem tiểu muội của nàng thay thế vào.

Rốt cuộc, chính tay nàng đã dâng tiểu muội của mình vào miệng sói.

--- ☆ ---

Bên này, kiệu hoa đưa Vương Diệu Diệu dừng trước cửa Lý phủ.

Cửa kiệu bị đá nhẹ một cái, sau đó một bàn tay thon dài xuất hiện trước mặt nàng. Vương Dao Dao nắm lấy bàn tay ấy, cảm giác vô cùng ấm áp, vô cùng yên tâm.

“Đừng sợ, có biểu ca ở đây.” Biểu ca khe khẽ nói.

Nàng gật gật đầu, nắm lấy một đầu dải lụa đỏ, cùng chàng bước vào hi đường.

Trên hàng ghế cao đường, Lý lão gia cùng Vương thị đã ngồi sẵn. Vương thị tuy sắc mặt vẫn còn hơi tái, nhưng thần sắc tươi vui hẳn ra, nhìn nhi tử cùng cháu gái yêu của mình bái đường, có bệnh cũng thành khỏe. Mà Lý lão phu nhân sau khi nghe tin tân nương đổi người, liền than cảm thấy không khỏe, sau đó trở về Diên Phúc viện nghỉ ngơi. Vương thị nhếch môi cười, nghĩ thầm, tốn bao nhiêu công sức để may áo cưới sẵn cho người ta, làm sao mà khỏe cho được!

Giờ lành đã đến.

Người chủ trì hôn lễ lần lượt xướng lên:

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

Hai lần bái đầu tiên, Lý Quân Ngọc vẫn rất thông dong. Đến lần thứ ba, Vương Dao Dao đột nhiên cảm thấy biểu ca dường như trở nên căng thẳng.

Chàng nắm dài lụa đỏ rất chặt, chặt đến nỗi nàng sợ nó sẽ đứt.

“Phu thê giao bái.”

Hai người xoay mặt lại đối diện với nhau, cùng cúi người bái một cái.

Cuối cùng, nghi thức cũng đã xong.

Người chủ trì lại hô to:

“Đưa vào động phòng.”

Đến lúc này, Lý Quân Ngọc mới có thể thả lỏng. Nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra. Vẫn là hi đường này, tân nương vẫn đang đứng bên cạnh chàng, không bỏ chạy đi để lại một mình chàng với vô số ánh mắt miệt khinh của đám đông.

Thật tốt, những chuyện tiền kiếp, chỉ như giấc mộng hoàng lương.

Đời này, không còn ai có thể cướp đi bất cứ thứ gì trong tay chàng nữa.

Miên nhi, rốt cuộc, đã thuộc về chàng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Có Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Có Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Kịch Giả Tình Thật

“Ồ trên đời này, chỉ có tình cảm thật sự mới có thể thật sự đánh động đến trái tim người khác. Cho nên, phàm là kẻ diễn kịch giỏi, đều phải đưa vào ba phần chân tình. Có điều, tình cảm đâu phải là thứ con người có thể tùy ý thu phóng, tự do kiểm soát. Có những kẻ, diễn kịch quá nhập tâm, nhập tâm đến mức đem giả thành thật, tới khi nhận ra, thì đã không thể thu lại cảm tình.”

--- ☆ ---

Vương Diệu từng đoán sai nhiều thứ về Lý Quân Ngọc, nhưng chỉ ít vẫn có một điều đúng, đó là: chàng ban đầu tốt với Vương Dao Dao, chẳng qua chỉ vì tư lợi.

Một người lý trí như Lý Quân Ngọc, thứ nhất, không thiện lương nhân hậu; thứ hai, không dư thừa tình cảm; nếu ban đầu không phải vì An Thân vương, chàng tuyệt đối sẽ tốn quá nhiều thời gian trên người của Vương Dao Dao.

Kiếp trước, Lý Quân Ngọc không có những ngày tháng thoải mái như bây giờ. Mẹ cả của chàng không qua đời sớm như vậy, Vương thị ở trong Lý phủ địa vị vẫn vô cùng thấp. Tuy bà xuất thân từ họ Vương ở kinh thành, cũng xem như thế gia vọng tộc, nhưng mẫu thân chỉ là một kỹ nữ thanh lâu, thân phận cực kỳ ti tiện. Bà gả đến Lý phủ, chỉ là một thiếp thất nhỏ bé, không được lòng lão phu nhân, lại còn không ngừng bị chính thất chèn ép. Lý phu nhân Trương thị luôn nhìn hai mẹ con Lý Quân Ngọc không vừa mắt, chỉ tiêu mọi mặt đều bớt xén không ít. Dù gì cũng là nhị công tử, ấy vậy mà tiêu chuẩn ăn mặc lại chỉ như gia phó trong nhà, hạ nhân trên dưới đều không để trong mắt, Lý Trác Ngọc thì thường xuyên bắt nạt. Những ngày tháng đó, Lý Quân Ngọc cả nhớ cũng không muốn nhớ lại.

Có điều, trong họa có phúc, chính nhờ khoảng thời gian cơ cực ấy, mới có một Lý Quân Ngọc am hiểu nhìn sắc mặt người mà đoán biết ý, đối nhân xử thế khéo léo không thể bắt bẻ ở điểm nào. Từ nhỏ, chàng đã hiểu, thứ tử nếu muốn sống lâu một chút dưới mắt của mẹ cả, tất không được vượt qua đích tử. Cho nên, suốt những năm tháng tuổi thơ kiếp trước, chàng luôn giữ mình chừng mực, không thể hiện quá xuất sắc, không đoạt đi ánh hào quang của Lý Trác Ngọc, làm một thứ tử vô hình như Trương thị mong muốn.

Thế nhưng, chàng không hề nghĩ mình sẽ cam chịu sống ti tiện như thế suốt đời. Từ bé, Vương thị luôn nghiêm khắc đốc thúc nhi tử học hành. Bất kể

mưa nắng, bất kể đêm ngày, bất kể khỏe mạnh hay ốm đau, bà đều không cho phép con thư thả một khắc. Vương thị đã chịu đủ khinh khi, bà muốn con trai phải là người trên vạn người, cho nên bắt buộc chàng khổ công học. Trong khi Lý Trác Ngọc còn đang nô đùa bên đám bạn, chàng phải miệt mài đọc sách, luyện đàn đến mười đầu ngón tay tứa máu cũng không thể dừng lại, luyện chữ tới chai cả tay. Tuổi thơ của chàng, hồi tưởng lại chẳng có ký ức nào vui vẻ, tất cả đều là những tủi nhục và áp lực mà mẫu thân đặt lên người bất chàng phải gánh lấy.

Năm đó, chàng nghe tin biểu muội nhà tam cữu phụ đến Tô Châu, liền dốc tâm dốc sức tiếp cận cô bé. Lý do chỉ có một, bởi vì nàng là cháu ngoại của An Thân vương. Chàng muốn tiến thân, cần phải lấy được hảo cảm của biểu muội, sau đó thông qua biểu muội mà diện kiến An Thân vương, trăm lợi không hại.

Bởi vì lấy lòng tiểu cô nương, chàng hết mực chu đáo săn sóc nàng, dốc lòng tìm hiểu từng li từng tí sở thích của nàng, học cách làm những món mà nàng thích, quan tâm, chiều chuộng nàng. Quả nhiên không ngoài dự liệu, Vương Dao Dao sớm mất mẹ, thiếu thốn sự ân cần chăm sóc của mẫu thân, thấy biểu ca ôn nhu như nước, tỉ mỉ chăm lo cho mình, liền ngây ngô tin tưởng, cảm động không thôi, cũng toàn tâm toàn ý ý lại biểu ca. Trong mắt của nàng, biểu ca luôn luôn là tốt nhất, hoàn hảo nhất, không cho ai xúc phạm tới biểu ca.

Lý Trác Ngọc thường kiếm có bắt nạt chàng, Lý Quân Ngọc đều nhẫn nhịn, nhưng mà tiểu biểu muội này lại còn sốt ruột hơn chàng, trực tiếp xù lông lên với Lý Trác Ngọc, một mực bảo vệ chàng.

Có một lần, Lý Trác Ngọc mang theo đám hồ bằng cầu hữu của hắn đến gây sự với chàng, Lý Quân Ngọc vốn quen nhẫn nhịn, thầm nghĩ mặc kệ bọn họ, nào ngờ cô nương ngốc này lại xông lên che ở phía trước chàng, nhe nanh múa vuốt nói:

“Ai dám bắt nạt tới Quân biểu ca, chính là bắt nạt bản tiểu thư. Mà bắt nạt bản tiểu thư, chính là không xem ngoại công cùng phụ thân của ta ra gì!”

Đám người Lý Trác Ngọc dù tức tới, đến cùng vẫn là không dám thật sự đụng chạm tới Tri phủ đại nhân, càng không dám mạo phạm An Thân vương.

Sau khi họ bỏ đi, Lý Quân Ngọc mới xoa xoa đầu nàng, nói:

“Đại ca cũng không làm gì quá đáng, lần sau có thể cho qua thì cho qua, đừng khiến chuyện bé thành to.”

Vương cô nương ôm cánh tay của chàng, âm ức bảo:

“Chính là vì biểu ca huynh quá thiện lương hiền lành nên bọn họ mới được thể lần tới!”

Nói đoạn, nàng lại nhoèn miệng cười ngọt ngào, đắc ý nói:

“Biểu ca yên tâm đi, từ bây giờ đã có muội ở đây, muội sẽ bảo vệ biểu ca, không cho bọn họ bắt nạt huynh nữa!”

Lý Quân Ngọc có một thoáng ngẩn người.

Thiện lương ư? Hiền lành ư? Chàng cũng không nghĩ là hai chữ này thích hợp với mình. Chỉ là, nhẫn được cái nhục nhất thời mới có thể làm được chuyện lớn. Tất cả những gì kẻ khác nợ chàng, chung quy sẽ có một ngày chàng đòi lại một vốn bốn lời.

Nhưng mà, cảm giác có người lo lắng cho mình, hết lòng bảo vệ mình, vẫn rất là ngọt ngào.

Khỏe môi chàng khẽ cong lên, nhẹ nhàng xoa xoa gò má mềm mại của nàng, dịu giọng nói:

“Miên nhi ngốc, muội vẫn còn trẻ con lắm. Chỉ có trẻ con mới người cắn ta một cái, ta cũng phải cắn trả một cái. Sau khi trưởng thành, người ta sẽ học được, đôi khi phải lùi một bước để có thể tiến ba bước.” Tiểu cô nương có chút mơ hồ không hiểu.

Lý Quân Ngọc cũng không có ép nàng hiểu. Thực ra, chàng cũng không mong muốn nàng trưởng thành, tốt nhất là cứ mãi mãi cứ làm một tiểu cô nương hồn nhiên vui vẻ, chân thành nhiệt tình như bây giờ vậy.

Có thể đơn thuần mà sống cả đời với tâm hồn trong trẻo của một đứa trẻ thơ, há lại không phải là một loại điểm phúc?

Những năm tháng ấy, giữa lúc mọi người khinh thường thân phận thứ tử của chàng, có một cô nương ngốc vẫn kính ngưỡng chàng như thần thánh. Mãi đến nhiều năm sau này, kẻ người khác gièm pha nói chàng xấu xa ra sao, nàng vẫn một lòng tin tưởng biểu ca là người tốt nhất trên trần đời.

Lý Quân Ngọc từng thầm cười nàng ngốc, sau đó lại nghĩ, nếu như nàng không ngốc, làm sao có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng chàng như thế, làm sao có thể kiên trì duy hộ chàng, không hỏi nguyên nhân, không màng kết quả.

Trong lúc chàng khốn cùng nhất, nàng dốc tận sức giúp đỡ. Bởi vì biết Trương thị cất xén ngân lượng cho Cầm Vận cư, nàng thường âm thầm mua sách vở cùng với văn phòng tứ bảo tốt nhất cho biểu ca, sau đó lại sợ làm tổn thương đến lòng tự tôn của chàng, liền nói dối là phụ thân mua về ép nàng học, nàng không muốn học nên đành phải mang nhờ biểu ca “tiểu thư” giúp.

Có một loại cảm tình, ví như đưa than sưởi ấm trong ngày đông giá lạnh.

Nếu đổi lại là Lý Quân Ngọc quyền khuynh triều dã sau này, có quá nhiều người xum xoe chàng, tất nhiên sẽ chẳng để tâm đến Vương Dao Dao ngốc này.

Nhưng mà, đối với Lý Quân Ngọc thuở hàn vi, Vương Dao Dao lại là tất cả ấm áp giữa trời đông lạnh lẽo.

Lý Quân Ngọc là cao thủ diễn kịch. Chàng hiểu rõ, trên đời này, chỉ có tình cảm thật sự mới có thể thật sự đánh động đến trái tim người khác. Cho nên, phàm là kẻ diễn kịch giỏi, đều phải đưa vào ba phần chân tình. Chàng cũng như thế, tùy ý cho phép mình sinh ra cảm tình với nàng. Chàng tự tin rằng, bản thân đủ lý trí để kiểm soát tình cảm đó.

Nhưng mà, mấy ai có thể khống chế được tình cảm của mình?

Có những kẻ, diễn kịch quá nhập tâm, nhập tâm đến mức đem giả thành thật, tới khi nhận ra, thì đã không thể thu lại cảm tình.

Tình chàng biết bắt đầu từ lúc nào, quay đầu nhìn lại đã thấy đậm sâu.

Có lẽ là từ cái đêm mẫu thân qua đời, tiểu cô nương ôm lấy chàng, hứa hẹn sẽ mãi mãi không rời không bỏ. Từ đó, trong kế hoạch của Lý Quân Ngọc, danh sách những thứ chàng nỗ lực để có được, có thêm một biểu muội ngốc.

Chàng thầm nghĩ, dù gì nàng cũng ngốc như vậy, gả cho người khác sẽ bị bắt nạt đến chết, chỉ bằng chàng mang nàng về, vừa có được sự tương trợ của An Thân vương, vừa có thêm một cô nương ngốc trong mắt trong lòng đều chỉ có một mình chàng, nhất cử lưỡng tiện.

Đúng vậy, tình cảm của Lý Quân Ngọc đối với Vương Dao Dao, ban đầu chỉ xuất phát từ lợi dụng, sau đó là cảm động, là thân tình, là thói quen có nàng bên mình. Đó không phải là tình yêu thuần khiết vô trùng như tình yêu của Dương Húc Minh, mà lại hỗn tạp nhiều tạp chất khác. Chàng cũng không thể giống như vị Thế tử gia kia, chỉ cần mỹ nhân, xem danh lợi như cỏ rác. Chàng tham quyền quyền lực, cả đời mưu tính để đứng ở vị trí dưới một người, trên vạn người, hưởng tận vinh hoa phú quý.

Bởi vì, biểu muội của chàng từ nhỏ đã được cưng chiều như một tiểu công chúa. Chàng muốn, sau khi nàng gả vào Lý gia, vẫn tiếp tục là một công chúa, tiếp tục cao ngạo kiêu căng, đi lại ngang dọc không phải sợ một ai, ăn sơn hào hải vị quý hiếm nhất, mặc gấm vóc lụa là quý giá nhất, cả đời vô ưu vô lo, không phải phiền muộn vì cơm áo.

Đáng tiếc, khi chàng chỉ còn một bước nữa là đạt được mục đích, kẻ phá rối Dương Húc Minh lại xuất hiện, phá tan kế hoạch chàng đã dày công mưu tính từng bước một. Và cũng đoạt đi cô nương ngốc ấy.

Hắn là Thế tử gia tôn quý, từ khi sinh ra đã có tất cả mọi thứ. Tại sao lại còn đi cướp bảo bối duy nhất trong tay chàng?

Phàm là kẻ cản đường chàng, đều đáng chết.

Nhưng, chàng sẽ không để hắn chết, hắn phải sống, sống không bằng chết.

--- ☆ ---

*Tác giả: Muốn viết về một biểu ca không phải ngay từ đầu đã yêu thương và tốt với nữ chính thật lòng. Tình thâm thường không thọ, mình vẫn thích kiểu nước chảy đá mòn như vậy nhất. ^^

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trương Xưởng Họa Mi [1]

Ánh nắng ban mai xuyên qua song cửa sổ, đánh thức Vương Dao Dao đang say trong giấc nồng. Nàng ngo ngoáy mấy cái, mơ màng mở mắt ra, lại dụi mắt. Chỉ thấy bản thân đang nằm trong một căn phòng rèm trướng đều một màu đỏ rực, khăn trải giường cũng đỏ thắm, áo gối đều một đôi uyên ương quần quít không rời. Nhìn sang bên cạnh, là khuôn mặt tuyệt mỹ của biểu ca. Mà nàng, lại đang ôm cứng ngực biểu ca, còn gác một chân lên người chàng.

Hắn là đêm qua nàng lăn qua lăn lại, lằm lằm biểu ca là gối ôm, sau đó cứ tự nhiên mà ôm lấy người ta ngủ cả đêm.

Vương nhị cô nương, à không, chính xác là Lý nhị thiếu phu nhân, bây giờ mới nhớ ra một sự kiện quan trọng, ngày hôm qua nàng đã thay tỷ tỷ lên kiệu hoa, sau đó mơ màng ung thuận gả cho biểu ca thật.

Nhìn một vòng khắp tân phòng, rất nhiều thứ đều do nàng tự tay sắp xếp. Ngày đó hơn hờ giúp biểu ca bài trí hi phòng, đâu ngờ nó sẽ trở thành hi phòng của chính bản thân mình.

Nàng khẽ thở dài một tiếng, chẳng biết vì cái gì.

Có điều, nàng vốn không phải người hay thương xuân bi thu, đối với mọi chuyện đều nghĩ đơn giản đi, cho nên cũng không quá sầu tư nhiều, vừa mới chau mày nhăn mi, thoáng chốc đã quên bẵng mất. Tâm tư đơn thuần, cũng có phúc của đơn thuần.

Nàng nhẹ bỏ tay ra khỏi người biểu ca, rút cái chân đáng xấu hổ kia về, đoạn xoay người nằm sấp lại, hai tay chống lên đôi má bánh bao, từ trên nhìn xuống quan sát đáng về khi ngủ của biểu ca.

Biểu ca quả thực là một người rất quy củ, tư thế ngủ cũng vô cùng quy củ, là tư thế tiêu chuẩn điển hình: nằm ngay ngắn, hai tay đặt trên bụng, hai chân song song duỗi thẳng, không hề có chút nghiêng ngả. Vương Dao Dao thầm nghĩ, đến ngủ cũng phải khuôn khổ như vậy, biểu ca có lúc nào cảm thấy mệt hay không?

Lại nói, tóc của biểu ca còn dài hơn tóc của nàng. Chẳng những dài, lại còn mượt mà như tơ lụa. Gió xuân lượn qua khe cửa, khe khẽ lướt qua khiến lọn tóc trước trán của chàng nhẹ lay động. Quả là cảnh đẹp ý vui.

Kỳ thực, nếu nói từng đường nét trên khuôn mặt của biểu ca đều rất tinh xảo thì không đúng. Lúc nàng ở kinh thành, gặp qua nhiều vương tôn công tử, kẻ có dung mạo xuất chúng cũng không thiếu. Luận về tuấn mỹ, biểu ca không phải là người xếp đầu. Chỉ là, dung mạo tám phần, khí chất lại tới mười hai phần, ngũ quan không hẳn quá mức xuất sắc, đặt ở trên người chàng lại muốn phần thanh nhã, không phải tuấn mỹ kinh người, mà là nhu hòa tựa nước, khiến người ta cảm thấy thoải mái kỳ lạ. Huống hồ, lúc nhỏ Vương Dao Dao nhìn quen soái ca phương Bắc cương dũng mãnh, đột nhiên gặp một mỹ nam tử Giang Nam âm nhu văn nhã như biểu ca, lập tức ấn tượng sâu sắc. Mấy năm nay nàng ở Tô Châu, lại ít khi được ra ngoài, chỉ quanh quẩn ở hai phủ Lý – Vương, trong tầm mắt chỉ có hai biểu ca nhà họ Lý, so sánh với nhau, liền cảm thấy biểu ca là trích tiên hạ phàm.

Mỗi lần nàng ngắm biểu ca, luôn có một cảm giác tiếc hận. Đáng lẽ người ôn nhu hiền thực như chàng phải là nữ nhi mới đúng chứ. Nghĩ đến từ nay mỗi ngày thức dậy đều phải đối diện với một dung nhan còn đẹp hơn nữ nhi như mình, Vương Dao Dao cảm thấy thật áp lực. (= _ =)

Nghe nói thê tử của Phan An năm xưa qua đời rất sớm, nói không chừng chính là vì cùng một lý do này mà ra!

Vương Dao Dao có chút buồn bực nghĩ vậy, lại liếc nhìn tới rèm mi dài và dày như liễu rủ của biểu ca, tức thì thấy ngứa ngứa trong lòng, bất giác vuron đầu ngón tay muốn chạm vào thử.

Nào ngờ, khi nàng sắp đặt được mục đích, rèm mi kia đột nhiên rung động, sau đó người đang ngủ kia bỗng dưng mở mắt ra. Một đôi mắt phượng chứa đầy ý cười nhìn nàng, bàn tay như ngọc theo thói quen lại vuron ra nhéo nhéo đôi má bánh bao trắng nõn của nàng.

“Nương tử nhìn lâu như vậy, có cảm thấy hài lòng hay chẳng?” Giọng nói êm êm tựa đàn reo vang lên, tuy rằng nói lời trêu ghẹo, lại ra vẻ vô cùng đứng đắn nghiêm túc.

Vương Dao Dao cố gắng giải cứu gò má của mình khỏi ma quỷ, vô cùng khẩu thị tâm phi đáp:

“Cũng tạm được.”

Lý Quân Ngọc khẽ cười, nói:

“Hôm nay vừa khéo là Nguyên Tiêu, vi phu vốn định vì nàng làm một ít bánh trôi, xem ra là nương tử không muốn ăn rồi, thế thì thôi vậy.”

Vương Dao Dao nghe tới đây, lập tức nhoẻn miệng cười, giọng nịnh nọt:

“Biểu ca mạo như thiên tiên, tâm địa bờ tát, nhất định không nhỏ nhen như vậy đâu, phải không, phải không?”

Lý Quân Ngọc cong cong khóe môi, nói:

“Biểu ca? Xem ra hôm nay không cần làm bánh nữa rồi.”

Vương Dao Dao thoát tiên ngẩn người ra, sau đó mới hiểu ý của biểu ca, cắn răng gọi:

“Phu quân...”

“Đã muộn rồi, nương tử.” Lý Quân Ngọc tìm tìm nhìn nàng, dù là kiếp trước hay kiếp này, chàng vẫn yêu nhất đáng về bị trêu chọc đến quần bách của tiểu thê tử.

Vương Dao Dao biết mình lại bị trêu, ầm ức trong lòng, cuối cùng hóa thành hành động, vuron ra hai tay...

... Cù cho chàng cười chết luôn!

Nàng hí hửng cù vào bụng biểu ca, lại cảm thấy có gì đó sai sai.

Viễn cảnh biểu ca bị nàng cù đến mức cười ngặt nghèo không dừng lại được liên tục xin tha đâu?

Tại sao chàng không cười? Lại còn nhìn nàng như vậy làm gì?

Vương Dao Dao còn đang thất vọng, lại chợt bị kéo một cái, cả người đã nằm dưới thân biểu ca. Nàng giật mình vùng vẫy, biểu ca đột nhiên cúi xuống, ngậm lấy cánh môi mềm mại của nàng. Nàng tròn xoe mắt, không hiểu biểu ca đang làm gì, cũng không biết phản ứng như thế nào.

Tiểu cô nương gả cho biểu ca vốn dĩ là bởi không có trâu nên bắt chó đi cày, hoàn toàn không được dạy qua trước về chuyện nam nữ, vẫn còn rất vô tư hồn nhiên. Nàng cũng không biết hành động của mình vừa này nguy hiểm đến chừng nào.

Biểu ca rất ôn nhu cạy hàm răng của nàng ra, sau đó lại là một nụ hôn triền miên kéo dài. Hương hoa quế trên người chàng thoang thoảng như có như không, lại khiến nàng quên mất phản kháng, thần kinh tê dại đi, buông xuôi mặc chàng bày bố.

Mãi đến khi nàng tưởng như mình sắp chết vì thiếu không khí, biểu ca mới lưu luyến rời khỏi môi nàng.

Nàng bấy giờ mới sức tỉnh, cựa quậy muốn ngồi dậy, lại bị biểu ca giữ lại, khàn khàn nói:

“Đừng động dậy, ngoan, nằm yên một lúc thôi.”

Nàng ngo ngắc ngược đầu mắt tròn xoe lên nhìn biểu ca.

Chàng nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng, khẽ than nhẹ một câu:

“Miên nhi, phải lớn lên nhanh một chút, biết không?...”

Nửa như giày vò, nửa như ngọt ngào.

Vương Dao Dao phảng phất người đi trong sương mù, cho đến khi về mặt biểu ca khôi phục lại như bình thường, bảo nàng đứng dậy sửa soạn để ra ngoài kính trà trường bồi.

Nàng loay hoay trước gương đồng, đang định gọi Hạ Trúc vào giúp mình chải đầu vấn tóc, đã thấy biểu ca cầm lên chiếc lược gỗ. Bàn tay thon dài trắng như ngọc của chàng nhẹ nhàng lướt trên tóc nàng, đoạn lại thoăn thoắt giúp nàng vấn tóc lên. Động tác thuần thục như là đã làm rất nhiều lần.

Vương Dao Dao thầm nghĩ, quả nhiên biểu ca chính là còn giống nữ nhân hơn mình.

Chỉ thoáng chốc, biểu ca đã đem mái tóc dài của nàng vấn thành một búi tóc lớn, là kiểu búi tóc của phụ nhân đương thời, nhưng chàng vấn rất khéo, lại cài lên một cây trâm ngọc. Vương Dao Dao vốn nghĩ khuôn mặt bánh bao của mình mà búi hết tóc lên thì thật là thảm họa, nhưng dưới bàn tay của biểu ca, xem ra cũng không tệ lắm.

Nàng đang muốn đứng dậy, biểu ca lại ra hiệu cho nàng ngồi yên, sau đó buông lược gỗ xuống, cầm lên bút vẽ mày.

Vương Dao Dao kinh ngạc, hỏi:

“Biểu ca cầm vật ấy lên làm gì?”

Lý Quân Ngọc cũng không bắt bẻ việc nàng lại quên thay “biểu ca” bằng “phu quân”, chỉ tủm tỉm cười, nói:

“Đương nhiên là vì muốn học Trương Xường họa mi. Ngoan, ngồi yên, vi phu vẽ mày cho nàng.”

Chàng đối với việc này có vẻ rất quen tay, lại tỉ mỉ cẩn trọng vô cùng. Vương Dao Dao ngược mắt lên nhìn dáng vẻ chăm chú cầm bút vẽ mày của biểu ca. Bình thường nàng cùng biểu ca rất mực thân thiết, cũng không cảm thấy có gì khác lạ, hôm nay lại chẳng hiểu vì sao thoáng thấy lúng túng, mặt nóng ran, tim chọt đập mạnh.

Nàng nghi tới nghĩ lui, cuối cùng đổ tội cho hương thơm trên người biểu ca.

Hừ, một đại nam nhân, thơm như vậy để làm gì?

Biểu ca vẫn thong dong vì nàng vẽ mày ngài, tiểu dung chưa từng thay đổi.

Cuối cùng, chàng đặt bút xuống, lại nhìn vào gương đồng.

Trong gương phản chiếu hình bóng hai người gần bó không rời.

Chàng mỉm cười, khẽ ngâm:

“Phượng kết kim nê đối,

Long vân ngọc chương sơ.

Khử lai song hạ tiểu tương phù.

Ái đạo họa mi thâm thiển nhập thời vô.

Lộng bút ôi nhân cửu,

Miêu hoa thí thủ sơ.

Đăng nhân phương liễu tú công phu.

Tiểu vấn uyên ương lưỡng tự chăm sinh thư.” [2]

Giọng ngâm êm ái như ca xướng, đầy nhu tình mật ý.

Vương Dao Dao: “...” Biểu ca, xin hãy nói tiếng người có được hay không !

Trình độ văn hóa không tương thích thật đáng sợ mà !

-----•-----

*Chú thích:

[1] Trương Xưởng họa mi: một điển cố, hai chữ "họa mi" (vẽ lông mày) chỉ tình vợ chồng xuất xứ từ truyện Trương Xưởng trong sách Tiền Hán Thư: Đòi Tiền Hán, Trương Xưởng làm chức Kinh Triệu Doãn. Tương truyền, thê tử của ông lúc nhỏ bị thương, có sẹo trên mày. Mỗi sáng ông vẽ lông mày cho vợ rồi mới vào triều, vì thế thường hay bị muộn. Quan hữu tư đem chuyện ấy tâu với hoàng đế. Hoàng đế trách tội. Trương Xưởng thưa rằng: "Thần nghe nói trong chốn phòng khuê, chuyện vợ chồng riêng tư còn có điều quá hơn là việc vẽ lông mày. Huống hồ, ngài xem trọng là tài học của thần." (Khuê phòng chi nội, phu phụ chi tư, hữu thậm ư họa mi giả). Bấy giờ tuy rằng hoàng đế không nói gì cả, nhưng từ đó về sau Trương Xưởng không còn được trọng dụng nữa.

[2] Bài “Nam kha tử” của Âu Dương Tu.

Dịch thơ:

“Búi tóc cánh phượng, kẹp vàng giắt

Lược chạm hoa rồng, tay ngọc chải

Đỡ nhau cười, chạy đến bên song

Hỏi yêu: “mày kẻ đậm nhạt có hợp thời?”

Cầm bút đã quen

Về hoa mới thử

Nỡ để thuê thùa kém đẹp chăng?

Cười hỏi “Hai chữ uyên ương viết thế nào?””

-----•-----

@Tác giả: Hôm nay viết chương mới nên tra về việc phu quân họa mi cho thê tử thời xưa, mới biết hóa ra cũng có một trượng phu tốt như vậy trong lịch sử. (*^.*^*)

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tâm Mộng Thái Hồ

Có một câu chuyện, Vương Dao Dao chưa từng kể với ai.

Từ sau khi đến Tô Châu, có một giấc mộng kỳ quái cứ trở đi trở lại trong cơn mơ của nàng.

Trong giấc mộng ấy, nàng tựa hồ vẫn đang ở Cô Tô, nhưng mà, lại phảng phất như không phải Cô Tô của hiện tại.

Mà là Cô Tô của ngàn năm về sau.

Trong mộng, nàng cũng là lần đầu tiên đến Cô Tô. Thế mà, lại có cảm giác như trùng phùng hội ngộ.

Phảng phất quay về nhà sau nhiều năm phiêu bạt.

Nhân gian truyền rằng, Cô Tô là chốn mà mỗi chúng ta đều có thể tìm thấy tiền kiếp của mình.

Ngày đầu tiên ở Cô Tô, nàng đi dọc những dãy phố cổ kính rêu phong, nghe bên tai toàn những “Ngô nông nhuyễn ngữ” mà chính nàng chỉ có thể mơ hồ hiểu, lại đột nhiên thấy thân thương quá đỗi. Đưa tay chạm nhẹ vào những bức tường loang lổ tháng năm, lại có cảm giác đang chạm vào ký ức ngàn năm bị phong kín.

Ngày thứ hai ở Cô Tô, bên vịnh Minh Nguyệt, có một đôi mắt hiền từ dõi theo nàng. Nàng quay đầu nhìn lại, trông thấy một bà lão tóc bạc trắng như cước. Bà nhìn nàng, mỉm cười. Bà tiến lại gần, dùng Ngô ngữ để nói với nàng gì đó mà nàng không thể hiểu. Bà lão ấy dùng sự nồng ấm nơi đáy mắt và đôi tay để gửi đến nàng một lời chào. Sau đó, bà đưa nàng đến một nơi.

Đó là một từ đường cổ. Bên trên có một bức họa đã ố vàng. Trong bức họa vẽ một thiếu nữ, mình vận cổ phục, tóc cài ngọc trâm, khuôn mặt bầu tròn phúc hậu, mắt đen lấp lánh như sao. Nàng đang mỉm cười, người ta tựa hồ có thể xuyên qua bức họa, cảm nhận được niềm vui nơi đáy mắt của nàng.

Bà lão đưa bàn tay răn reo chỉ về phía bức họa, rồi lại chỉ vào nàng.

Lần này, nàng bỗng dưng có thể nghe hiểu được Ngô ngữ của bà.

Bà vừa nói:

“Nhìn xem, con rất giống người trong bức họa đúng không? Có phải con từ trong tranh ấy bước ra không?”

Nàng ngẩn người, ngắm bức họa một hồi lâu, quả là cảm thấy chính mình cùng với thiếu nữ trong tranh có mấy phần giống nhau.

Đột nhiên, một ý nghĩ thoáng hiện lên trong đầu nàng. Phải chăng, nàng có mặt ở Cô Tô này, cũng là sự an bài âm thầm của tiền nhân từ ngàn năm trước?

Lần nào cũng vậy, mỗi khi Vương Dao Dao mơ đến lúc mình nhìn thấy bức họa ấy, đều giật mình bừng tỉnh giấc.

Nhưng mà, trong đêm động phòng hoa chúc hôm ấy, nàng lại chưa tỉnh dậy.

Nàng mơ tới ngày thứ ba ở Cô Tô thành. Nàng trông thấy mình tiếp tục đi trên con đường nhỏ hẹp giữa những bức tường trắng ngói đen. Liều rủ lo thơ buông mình, cầu đá trầm mặc soi bóng đáy nước, dưới hiên dây leo giăng kín, che phủ lịch sử ngàn năm.

Bấy giờ, nàng dường như không còn là một du khách thưởng ngoạn phong cảnh, mà vô hình trung đã hóa thành một phần của nơi đây.

Nàng phải đi tìm kiếm những bí mật liên quan đến bản thân được ẩn giấu trong làn mưa bụi Giang Nam này.

Nàng cứ đi, đi mãi, đi tìm lại những ký ức đã lạc mất của chính mình.

Những mái ngói uốn lượn, tựa như muôn lớp sóng trùng điệp, đưa nàng về với lịch sử thâm trầm

Chẳng biết, trong từng hơi thở ở đây, phải chăng vẫn còn lưu giữ lại một chút ánh trắng, hay là, hương thơm của một ấm trà Bích Loa năm đó?

Sau cùng, nàng bước đến ngôi nhà cổ của một vị Tể tướng Minh triều.

Trương truyền, vị Tể tướng này từng liên tiếp đỗ Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên, là thầy của Thái tử, cũng là thầy của một vị thi nhân nổi danh kim cổ.

Chi biết, nói về thầy của mình, vị thi nhân ấy từng gọi ông là: “Hải nội văn chương đệ nhất, sơn trung Tể tướng vô song”

Nàng bản thân đứng trước tòa cổ viện thanh nhã tịch mịch này. Biết bao cố sự đã từng diễn ra ở nơi đây, đến bây giờ, chỉ còn một tòa nhà trống không, lạnh lẽo.

Nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa hoen ố đầy bụi, cũng mở ra trang sử bị lãng quên trong dòng chảy ngàn năm.

Tiểu kiều nước chảy róc rách, đình viện thâm sâu quanh vắng.

Nàng ngược mắt lên nhìn đình đài lầu các, tựa hồ trông thấy, cô nương mở ra song cửa gỗ điêu hoa năm ấy, vẫn còn đứng tựa lan can trông ngóng.

Nàng rủ mi nhìn xuống chiếc đu dưới gốc cổ thụ, phảng phất nghe thấy, tiếng cười của thiếu phụ ngồi trên chiếc đu năm ấy, vẫn còn khúc khích vang vọng ngàn năm sau.

Nàng rào bước đến gần, leo lên cầu thang gỗ. Mỗi một bước, cầu thang vang lên một tiếng kẽo kẹt, như đánh động ký ức phủ bụi. Cuối cùng, nó đưa nàng đến một gian phòng cổ quanh vắng. Chỉ thấy trong phòng đã phủ một lớp bụi dày, mạng nhện giăng đầy. Nhưng mà, mọi vật dụng trong ấy, lại tựa hồ vẫn còn nguyên vẹn. Gương đồng, hộp yên chi, chiếc lược gỗ mòn nhẵn, mấy mảnh son gầy đã sớm khô quắt.

Có lẽ, ngàn năm trước, từng có một nữ tử ở nơi này.

Nàng nhìn ngấm xung quanh một hồi, bỗng nhiên như thấy trong lò mờ ảo ánh, có một thiếu phụ đang ngồi trước gương đồng, lại có một nam tử không trông được rõ mặt đang âu yếm cầm bút vẽ mày cho nàng.

Cảnh vật chung quanh nhòe đi, đến khi nàng có thể nhìn rõ được mọi thứ một lần nữa, đã thấy thiếu phụ nọ đang đứng gần lan can, toàn thân là áo tang trắng toát, tay cầm một đoản đao sáng loáng kề sát vào cổ mình, lớn tiếng hô:

“Các người đừng bước qua đây! Các người tiến lên một bước nữa, ta liền cắt cổ tự sát!”

Nam tử không rõ mặt kia lập tức lệnh cho thuộc hạ:

“Các người lui xuống!”

Đoạn, chàng lại hết mực dịu giọng khuyên:

“Phu nhân, vì phu đã bảo bọn họ lui xuống rồi, ngoan, bỏ đao xuống đi. Xem như vì phu cầu xin nàng, bỏ đao xuống đi, được không?”

Thiếu phụ lắc lắc đầu, nói:

“Nếu ta bỏ đao xuống, các người nhất định sẽ bắt ta lại. Người làm ra bao nhiêu chuyện như thế, ta còn ở bên cạnh người, chính là vô tình vô nghĩa, bắt trung bất hiếu...”

Nam tử tựa hồ rất nhẫn nại, nhỏ nhẹ nói:

“Nàng buông đao xuống, vì phu thả nàng đi, nàng muốn tìm hân thì tìm hân, vì phu không ngăn cản, được không?”

Thiếu phụ vẫn lắc đầu, bảo:

“Người gạt ta. Người vẫn sẽ bắt ta về. Chỉ có chết, mới là giải thoát duy nhất.”

Nam tử nghe đến đây, tựa hồ đánh mất bình tĩnh, đúng lúc gia nhân mang một cậu bé độ chừng năm, sáu tuổi đến. Chàng vội nói:

“Ngôn nhi, mau đến đây khuyên mẹ của con, cầu xin mẹ con buông đao xuống!”

“Mẹ, người không cần Ngôn nhi nữa sao?” Đứa bé nức nở khóc.

Tay cầm đao của thiếu phụ thoáng run lên. Nàng nhìn đứa bé, nhất thời trong mắt xuất hiện do dự.

Lúc này, một viên đá bay đến hất đoản đao tuột khỏi tay nàng.

Mắt thấy đám người chuẩn bị xông lên bắt lấy mình, thiếu phụ quyết tuyệt quay người, nhanh như chớp gieo mình xuống lầu cao.

“Đừng!”

Một tiếng kêu thống thiết vang lên.

Toàn bộ không gian ngập tràn sắc đỏ của máu.

Vương Dao Dao trong mộng cảnh cũng bất giác sợ hãi, hoảng hốt muốn chạy ra khỏi tòa nhà đáng sợ này.

Nhưng mà, nàng chạy mãi, chạy mãi, vẫn không tìm thấy lối ra.

Đến lúc trời sụp tối, nắng tắt dần phía sau chân trời. Nàng đang sợ hãi tột độ, đột nhiên thấy trước mặt mình có một bóng người. Bạch y trắng tuyết, tóc đen như thác, ngọc thụ lâm phong, thật là một nam tử phong nhã vô song. Người này tay cầm đèn lồng, nàng chỉ có thể thấy một nửa khuôn mặt của y.

Chợt, y quay người lại, đối diện với nàng. Vẫn là không thể nhìn rõ mặt.

Nàng vô cùng hoảng sợ, lùi về phía sau.

Thoáng chốc, người đó đã biến mất trước mặt nàng.

Nàng cứ lùi mãi, lại va phải vật gì đó lạnh lạnh.

Nàng chợt quay người, kinh khiếp hét lên một tiếng, ngã ngồi xuống đất.

Hóa ra người kia, chẳng biết từ lúc nào, đã xuất hiện ở phía sau nàng.

Nam tử khẽ cười một tiếng. Tuy rằng không thể nhìn thấy mặt y, nàng vẫn nhận ra y đang cười.

Y bước đến trước mặt nàng, ngồi xuống, khẽ vươn bàn tay thon dài trắng bệch chạm vào má nàng.

Lạnh như xác chết.

“Muốn trốn ư? Cho dù đầu thai luân hồi bao nhiêu kiếp, vì phu vẫn tìm thấy nàng.”

-----_-----

Vương Dao Dao hét lên một tiếng, choàng tỉnh giấc.

Biểu ca lo lắng hỏi:

“Làm sao vậy? Mơ thấy ác mộng?”

Nàng gật gật đầu, rúc vào lòng biểu ca, vẫn còn chưa hết sợ hãi.

Biểu ca nhẹ vỗ vỗ lưng nàng an ủi, khẽ nói:

“Đừng sợ, mộng mị không phải là thật. Ngủ tiếp đi, bây giờ mới canh ba thôi.”

Nàng nằm trong lòng biểu ca, một lúc sau cũng thiếp đi, đem giấc mơ kỳ dị bỏ vào quên lãng.

Đêm ấy, mặt Thái Hồ vẫn tĩnh lặng như gương, âm thầm lưu giữ hết thảy mọi trầm tích dưới đáy hồ.

Dưới bầu trời Thái Hồ, phẳng phất có một cánh cửa vô hình.

Đẩy cửa bước vào, sẽ bắt gặp giấc mộng tiền kiếp của chính mình.

--- ☆ ---

*Tác giả: Chương này có thể xem như ngoại truyện. =>) Đáng lẽ nên đặt nó lên trên chương 19 mới phải, mà lỡ rồi nên thôi cứ để vậy đi. ^^

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túc Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thương Thay! Thương Thay!

Một màn “Trung Xường họa mĩ” tình chàng ý thiếp tri hoãn không ít thời gian, lúc hai người bước ra khỏi phòng thì mặt trời đã lên cao. Nếu là bình thường, con dâu như thế ắt sẽ bị nhà chồng chê trách, cũng may trường bối Lý phủ đều là những người nhìn Vương Dao Dao từ bé đến lớn, xem tiểu cô nương này không khác gì con cháu trong nhà, tất nhiên là không nỡ lòng nặng nề nửa câu.

Lại nói, các tân nương khác thì ngày đầu luôn cảm thấy lo lắng lạ lẫm, Vương Dao Dao lại không mấy khác thường ngày. Nàng quen thuộc Lý phủ như nhà của mình, thân thiết với các trưởng bối Lý gia như người thân của mình, thế nên không có lý gì phải nom nớp sợ sệt.

Lý Quân Ngọc chuẩn bị sẵn trà cho nàng, giúp nàng rót ra thành ba tách trà, lần lượt dâng cho Lý lão phu nhân cùng Lý lão gia và Vương thị.

Vương Dao Dao hai tay nâng tách trà, quỳ xuống, hướng về phía lão phu nhân, nói:

“Mời tổ mẫu dùng trà.”

Sắc mặt của Lý lão phu nhân sáng nay đã tốt hơn nhiều, tuy đây không phải là kết quả khiến bà hài lòng, nhưng bà vốn là người biến tiến biết lùi, dù sao gạo đã nấu thành cơm, cũng không thể thay đổi được gì, chỉ bằng vui vẻ đón nhận. Huống hồ, bà cũng có mấy phần thật tình yêu thích nha đầu này, liền cười hiền từ nhận lấy tách trà, đoạn lại căn dặn:

“Đưa bé ngoan, từ nay con đã là con dâu Lý gia, chúng ta vốn dĩ là người một nhà, bây giờ chỉ là thân càng thêm thân thôi. Sau này con ở đây, không cần quá mức câu nệ, chỉ cần làm đúng bổn phận, hầu chồng dạy con, thay Lý gia chúng ta khai chi tán diệp. Nếu có ai dám ức hiếp con nửa lời, cứ nói với tổ mẫu, ta sẽ thay con chủ trì công đạo.”

Vương Dao Dao cười hi hi, nói:

“Tạ ơn tổ mẫu. Vẫn là tổ mẫu thương con!”

Lý lão gia đang hắng một tiếng, hỏi:

“Ý con là ta không thương con rồi?”

Vương Dao Dao vội vàng đáp:

“Không có, không có, tở mẩu thương Miên nhi, cô phụ... công công [1] cũng thương Miên nhi, mọi người ai cũng tốt với Miên nhi.”

Lời này nói cũng không sai, nàng quả thực là vô cùng tốt số, tuy rằng không khéo léo tháo mai, nhưng được ở chỗ thật thà khả ái, lại không đến mức lỗ mãng kênh kiệu với trưởng bối, thế nên đi tới đâu cũng được yêu thương cưng chiều. Mặc kệ là có mấy phần thật lòng, mấy phần giả ý, Vương Dao Dao cũng quả là lớn lên trong ngàn vạn sủng ái.

Lý lão gia bật cười, cũng không làm khó nàng nữa, cầm lên tách trà uống một hớp. Đặt tách trà xuống bàn, ông mới từ tốn nói:

“Hôm qua chuyện xảy ra bất ngờ, cuối cùng vẫn là thiệt thòi cho con... Nhưng đổi một cách nói khác, biết đâu lại là duyên phận trời định phải như thế. Ký lai chi tắc an chi, đã đến nhà thì đâu phải khách, con hãy yên tâm ở lại. Về phần Diệu Diệu... Xem như Nhị Lang cùng tỷ tỷ con không có duyên phận, cũng đừng bận tâm nữa.”

Lời này thoát nghe là an ủi, kỳ thực cũng có vài phần ẩn ý. Lý gia có thể không tính toán chuyện Vương Diệu Diệu nữa chừng đào hôn, nhưng điều kiện tiên quyết là, Vương Dao Dao phải ở lại.

Nhưng Vương Dao Dao làm sao nghe ra được ẩn ý ngụ ý gì chứ, chỉ biết ngoan ngoãn “ạ” một tiếng.

Lại đến Vương thị, hôm nay sắc mặt của bà rất tốt, hồng hào hơn rất nhiều. Bà nhận lấy tách trà, mỉm cười nhìn nàng, lại liếc sang con mình một cái. Cuối cùng, bà lại không nói gì cả, chỉ từ ái xoa đầu nàng, khen một tiếng:

“Đứa bé ngoan.”

Hành lễ vừa xong, Lý Quân Ngọc đã lập tức đỡ nàng đứng dậy, cùng cáo lui.

Vừa bước ra tới cửa chính viện, chàng dừng lại, khẽ hỏi:

“Miên nhi cảm thấy sao rồi? Chân có đau không?”

Hai chân của nàng bẩm sinh vốn yếu, là bởi sinh non. Mẫu thân nàng vì khó sinh mà qua đời, nàng năm đó tuy có thể giữ được mạng sống, nhưng cũng không được khỏe mạnh, đặc biệt là hai chân này, đi nhanh một chút cũng có thể bị ngã, trời trở lạnh một chút lại đau nhức vô cùng. Nàng bản tính nghịch ngợm, thi thoảng quên đi sức khỏe của mình mà vô tư chạy nhảy. Vì thế, biểu ca luôn rất nghiêm khắc giám sát, không cho phép nàng đi nhanh, càng không được chạy.

Vừa nãy, chàng đã cẩn thận lót một tấm bồ đoàn dưới sàn để nàng quỳ cũng không thấy đau, nhưng vẫn còn lo lắng xót ruột.

Vương Dao Dao cười cười, đặc ý vô cùng, vỗ vỗ ngực bảo:

“Không sao, không sao, ta đâu có yếu ớt như vậy chứ!”

Ai ngờ, hai gối của nàng vừa quỳ lâu, có chút bần rần, nàng vừa dứt lời, chân lại bước hụt một cái, lão đạo ngã, cũng may có biểu ca kịp thời đỡ nàng lại, nhưng chân cũng đã bị trật khớp.

Nàng thử đặt chân xuống đất bước đi, cuối cùng đau đến khóc ròng, đành bỏ cuộc.

Vương Dao Dao biết chắc không tránh khỏi bị biểu ca căn nhắc thuyết giảng một buổi vì cái tội bất cẩn của mình, không dám nhìn vào mắt chàng, cúi đầu chuẩn bị nghe giáo huấn.

Biểu ca từ nhỏ rất ít khi giận, có đôi lúc chàng giống như là không biết giận vậy, mặc kệ người khác đối với chàng ra sao, bất kể nàng bướng bỉnh phiền phức như thế nào, chàng vẫn cứ luôn dịu dàng nhỏ nhẹ.

Có điều, với một vài chuyện, biểu ca lại cực kỳ nghiêm khắc. Tỉ dụ như việc kiểm soát không cho nàng ăn cay nhiều, không cho nàng ăn thức ăn ngoài đường phố, và đặc biệt là không cho nàng chạy nhảy hay vận động mạnh ảnh hưởng đến chân.

Biểu ca nhìn như ôn hòa, kỳ thực Vương Dao Dao lại sợ chàng nhất, dù có ương ngạnh với người khác ra sao, với biểu ca vẫn là ngoan ngoãn một phép.

Nhưng mà lần này, nàng cứ chờ mãi chờ mãi vẫn chẳng thấy biểu ca giáo huấn nửa lời, chỉ thấy chàng khẽ thở dài một tiếng, khom người nhẹ nhàng ôm nàng lên.

Vương Dao Dao ngẩn ra. Vậy là xong rồi sao? Biểu ca hôm nay đột nhiên không lái nhai như lão ma ma nữa?

Hạ Trúc đi phía sau cũng kinh ngạc, định lên tiếng gọi người mang kiệu gõ đến cho tiểu thư ngồi lên, lại thấy nhoáng một cái Lý Quân Ngọc đã bế nàng đi được một quãng xa, lòi sắp thốt ra liền nuốt xuống bụng, vội vàng chạy theo sau.

Bấy giờ, Lý Trác Ngọc vừa ngập vừa bước vào chính viện thính an trường bối, đúng lúc thấy đệ đệ mình đang ôm đệ muội mới qua cửa kia đi về hướng Cẩm Vân cư, liền cảm khái không thôi. Tuy hẳn không ưa gì Lý Quân Ngọc, nhưng cũng không khỏi đồng tình với chàng ta. Rõ ràng tưởng chừng lấy được tài nữ thông minh hiền thực, cuối cùng lại thành ra nhà đầu này. Xem đi, ngày đầu tiên mà nàng ngay cả tự mình đi bộ cũng không thêm đi, còn bắt nhị đệ phải ôm nàng ta.

Người ta đều nói, gả cao cưới thấp, cưới thê từ ai lại rước một người thân phận cao quý về để áp ở trên đầu mình chứ? Xem dáng vẻ nhu nhược này của nhị đệ, nhất định là cả đời đều phải sống kiếp thê nô, bị đè đầu cưỡi cổ rồi! Thương thay! Thương thay!

Lý Trác Ngọc lắc lắc đầu, vẻ mặt đầy thương cảm.

Vương Dao Dao: “...” Ta bị oan mà! ~~~

--- ☆ -----

Lý Quân Ngọc nói là nói như vậy, nhưng đến chiều vẫn làm hai phần bánh trôi, một phần mang sang cho thân mẫu Vương thị, một phần tất nhiên sẽ chui vào bụng Vương Dao Dao.

Vương Dao Dao trông thấy bánh, cười đến mắt cũng híp lại như mèo thấy cá, vội vàng nhận lấy, không quên nịnh nọt chàng mấy câu.

Chân nàng khi sáng bị trật khớp, đã được Lý Quân Ngọc nắn lại, tuy rằng quá trình vẫn rất là đau đớn đầm máu và nước mắt, nhưng kết quả là bây giờ nàng đã đi được, cũng xem như không uống công chịu đau.

Hiện tại, Lý nhị thiếu phu nhân đang nhàn nhã ngồi bên chân biểu ca đại nhân, vừa ăn bánh uống trà, vừa nhìn chàng đọc sách viết chữ.

Tuy rằng người ta nói tú sắc khả xan [2], nhưng mà không có nói ngắm người đẹp có thể thay thế cho các hoạt động giải trí, cho nên Vương Dao Dao vẫn cảm thấy buồn chán.

Nàng đảo mắt một vòng, cuối cùng quyết định lay lay ống tay áo của biểu ca, thỏ thẻ nói:

“Phu quân, nghe người ta nói hôm nay ngoài phố có tổ chức hội hoa đăng, rất là náo nhiệt đó!”

Biểu ca “ừm” một tiếng, mắt vẫn không rời khỏi sách, có vẻ như hoàn toàn không có hứng thú.

Vương Dao Dao sốt ruột, nói tiếp:

“Tối nay chúng ta cũng ra ngoài đi chơi nha?”

Biểu ca thoáng dời mắt khỏi trang sách, đương lúc nàng vui mừng khắp người, từ khóe môi tuyệt mỹ của chàng lại phun ra hai chữ:

“Không được.”

Vương Dao Dao vội ngẩng đầu lên, hỏi:

“Tại sao? À, ta nhớ ra rồi, ngày thi tới gần, chàng phải chú tâm học. Không sao, ta có thể đi một mình mà. Có Hạ Trúc đi theo, sẽ không có chuyện gì đâu...”

Lý Quân Ngọc khẽ cười, ngón tay điểm nhẹ lên trán nàng, nói:

“Miên nhi ngốc, đọc sách thêm hay bớt đi một buổi tối cũng không có gì quan trọng. Có điều... Hội hoa đăng này vốn là dịp để nam nữ gặp nhau, tìm kiếm lương duyên, nàng là người đã có lang quân, đến đó để làm gì, hửm?”

Vương Dao Dao nào để ý nhiều như vậy, mắt thấy sự chú ý của biểu ca lại quay trở về sách trong tay, nàng phụng phịu, giở ra chiếu bài thường khi, mất ngân ngân nước, lên án:

“Tại sao có phu quân lại không được dạo hội hoa đăng chứ? Ta thấy rõ ràng là chàng muốn bắt nạt ta! Ngoài phụ thân ra, quả nhiên không còn ai thương Miên nhi thật lòng...”

Biểu ca trông thấy nàng thút thít như vậy, chỉ biết lắc lắc đầu, bỏ sách xuống, ôm nàng vào lòng, dỗ dành nói:

“Được rồi, được rồi, cho nàng đi cũng không phải không thể.”

“Thật sao?” Vương Dao Dao vừa mới còn thút thít, chớp mắt đã cười tươi roi rói.

Biểu ca gật gật đầu, mỉm cười, nói:

“Thật. Nhưng mà có một điều kiện...”

Nàng liền chém đinh chặt sắt bảo:

“Điều kiện gì cũng được cả!”

Cho đến khi nhìn biểu ca giúp mình mang lên tấm mạng che mặt, Vương Dao Dao mới cảm thấy mình bị hố rồi.

Vương Dao Dao: “...”

Biểu ca thật lo lắng quá nhiều rồi, một tiểu nha đầu mười ba tuổi nhan sắc bình thường cho dù có vút ra đường cũng sẽ không ai chú ý tới ! Không phải tất cả mọi người đều vừa bị mù vừa luyến đồng như chàng đâu! (=___=)

-----☆-----

*Chú thích:

[1] Công công: cha chồng. Thật ra trong phương ngôn Tô Châu, cha chồng gọi là a công, nhưng nếu đổi theo phương ngôn hết thì có một số xưng hô rất lạ, nên mình cứ dùng cách xưng hô cổ đại thông thường vậy.

[2] Tú sắc khả xan: Sắc đẹp có thể thay cơm

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nguyễn Ngã Như Tinh

Đêm Nguyên Tiêu, toàn bộ thành Cô Tô rực rỡ ánh đèn. Những dãy đèn lồng treo dọc theo các con phố dài, chiếu xuống mặt nước muôn vàn ánh sáng lung linh huyền ảo. Trên bờ, đèn lồng sáng rực. Dưới nước, mặt hồ dập dềnh sáng, phảng phất một dải lụa mềm mại đang bông bênh trôi.

Trùng trùng, Nguyễn Tiêu là ngày đầu tiên Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau. Vào đêm này hằng năm, nam nữ đạo hội hoa đăng, mong tìm được tri kỉ trăm năm. Trên phố, người qua kẻ lại tấp nập, tiếng cười nói xôn xao. Mấy đứa trẻ xếp thành hàng tung tăng nô đùa, tay chúng cầm dăm ba que pháo nhấp nháy nổ lè xèo. Những tia sáng xẹt lóe lên, kéo theo từng tràng cười giòn giã của lũ trẻ.

Vương Dao Dao ngồi trên xe ngựa, vén lên rèm xe, háo hức ló đầu ra bên ngoài nhìn. Cả khuôn mặt của nàng bị tấm vải lụa che mắt, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn đen lay lắt liên tục đảo quanh, hết như đứa trẻ lần đầu được nhìn thấy thế giới bên ngoài.

“Phu quân, phu quân! Nhìn xem, cái que sáng lấp lánh mà bọn trẻ đang chơi thật đẹp quá! Chúng là gì vậy? Chàng mua cho ta một cái như vậy, có được không?” Vương Dao Dao lay lay ống tay áo của biểu ca vờ vĩnh, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào mấy cái que sáng kia không rời.

Lý Quân Ngọc khẽ bật cười, vươn tay ra, cách một lớp vải mỏng xoa xoa gò má mềm mại của nàng, lắc lắc đầu, nói:

“Không được, vật ấy rất nguy hiểm”

Vương Dao Dao lập tức thất vọng vô cùng, mặt cũng xui xuống, lại không dám phản bác chàng, chỉ có thể nhỏ giọng lầu bầu:

“Ta rõ ràng đã lớn rồi mà, lúc nào cũng xem ta như trẻ con...”

Lý Quân Ngọc nghe vậy, ngón tay thon dài khẽ điểm vào chóp mũi của nàng, buồn cười trêu:

“Nương tử thật sự lớn rồi sao? Vậy tiểu hài tử vừa mới mè nheo xin mua đồ chơi khi nãy là ai đây?”

Vương Dao Dao thẹn quá thành giận, hờn dỗi quay đi, vờ như chú tâm ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài, không thèm để ý tới chàng.

Lý Quân Ngọc vòng tay ôm lấy thắt lưng của nàng, tựa cằm lên hóm vai nàng, than nhẹ một tiếng:

“Nàng đó, nếu thật sự đã lớn thì tốt rồi...”

Tiếng thở dài khe khẽ nhanh chóng lọt thỏm giữa muôn vàn thanh âm huyền ảo.

--- ☆ ---

Sau một hồi lâu đấu tranh dữ dội, cuối cùng Vương Dao Dao cũng được biểu ca cho phép xuống xe ngựa, đi dạo hội hoa đăng.

Nàng háo hức nhìn nhìn ngó ngó khắp nơi, thấy cái gì cũng cảm thấy lạ lẫm, thú vị, may là e ngại có biểu ca giám sát ở bên cạnh, nếu không đã tung tăng

quên trời quên đất.

Đi tới một gian hàng, trên kệ bày đầy những chiếc hoa đăng lồng lầy tinh xảo, xung quanh có rất nhiều người túm tụm lại, nằng tồ mò đứng lại ngắm nhìn.

Ông lão bán hàng thấy vậy, liền đơn đã cười, nói:

“Vị phu nhân này thật có mắt nhìn, chiếc hoa đăng mà cô đang ngắm chính là thành phẩm được làm ra từ tay của người làm hoa đăng khéo nhất thành Cô Tô này! Phu nhân có muốn thử vận may một lần hay không?”

“Thử một lần?” Vương Dao Dao vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, ngơ ngác hỏi lại.

“Đúng vậy, đây chính là trò chơi đồ đèn, mỗi người nộp một lượng bạc để được tham gia, nếu trả lời đúng các câu đố thì hoa đăng là của phu nhân.” Ông lão giải thích.

Vương Dao Dao chần chừ:

“Nhưng mà... ta không giỏi trả lời câu đố lắm...”

Lý Quân Ngọc khẽ hỏi:

“Miên nhi thích chúng sao?”

Nàng liền gật gật đầu lia lịa.

Lý Quân Ngọc mỉm cười, nói:

“Miên nhi thích những cái nào, vị phu lấy về cho nàng?”

Vương Dao Dao liền chỉ chỉ vào mấy cái hoa đăng mà nàng thích nhất.

Lý Quân Ngọc bước đến, đưa cho ông lão mấy lượng bạc, bắt đầu đáp các câu đố. Thoạt tiên, ông lão còn khinh thường, nghĩ thầm chàng trai trẻ này tự tin quá mức. Đến khi chàng đáp trúng liên tiếp ba câu, ông mới giật mình, biết là gặp phải kẻ không tầm thường, mồ hôi đổ ròng ròng, chỉ cầu mong chàng ta đừng lấy hết cả cái sạp này của ông.

Cũng may, Lý Quân Ngọc làm việc luôn luôn chừng mực, đạt được thứ mình muốn liền thôi, chỉ lấy đủ những chiếc hoa đăng mà Vương Dao Dao yêu thích, không hề có hứng thú với những cái khác.

Vương Dao Dao vui sướng nhận lấy mấy cái hoa đăng, nhìn biểu ca đầy sùng bái.

Trong đám đông có người nhận ra Lý Quân Ngọc, tiến lên chấp tay chào:

“Lý Giải nguyên, không ngờ có thể gặp huynh ở đây, thật là vinh dự của tại hạ. A, vị giai nhân này là...?”

Lý Quân Ngọc không dấu vết kéo Vương Dao Dao về phía sau, cản đi ánh mắt của người trước mặt, đoạn cũng mỉm cười đáp lễ:

“Lại huynh quá lời, xin cứ gọi tại hạ là Nhuận Chi, hai chữ “Giải nguyên” thật quá xa cách. Đây là nội tử, nàng có chút không khỏe, tại hạ đành thất lễ cáo từ trước, mong Lại huynh lượng thứ.”

Người kia nghe vậy, vội nói:

"Đâu dám, đâu dám. Lý huynh đi thông thả."

Ông lão kia nghe vậy, vội vàng muốn trả lại mấy lượng cho Lý Quân Ngọc. Giải Nguyên tức là sẽ có chức quan sau này, tiền đồ vô lượng, mấy cái hoa đăng này của ông không hề lỗ chút nào.

Lý Quân Ngọc lại không chịu nhận lại ngân lượng, khéo léo từ chối, quay người đưa Vương Dao Dao rời đi.

Vương Dao Dao ôm mấy cái hoa đăng trong lòng, vui vẻ hơn hờ đi tìm chỗ thả hoa đăng. Lại chợt thấy một ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào mình. Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đứa bé quần áo rách rưới, mặt mũi lem luốc, tóc tai bù xù, nhưng đôi mắt vô cùng sáng.

Nàng quay sang nhìn biểu ca, nhỏ giọng hỏi:

“Nếu ta chia một cái hoa đăng cho người khác, chàng sẽ không giận chứ?”

Biểu ca xoa đầu nàng, nói:

“Làm sao lại giận chứ, chúng bây giờ là của nàng, tùy nàng quyết định.”

Nàng vui mừng mỉm cười, sau đó đi đến gần đứa bé kia, đặt một cái hoa đăng vào tay cô bé, nói:

“Tiểu muội muội, tặng cho muội.”

Đứa bé ngẩng đầu nhìn nàng, mắt bỗng dưng ngân ngấn nước.

Nàng liền lúng túng, chẳng biết vì sao tiểu muội muội này lại khóc, hay là đáng vè của nàng rất đáng sợ.

“Đừng khóc, đừng khóc mà.” Nàng xua xua tay, cuống quýt an ủi.

Đứa bé lau nước mắt, nói một tiếng:

“Đa tạ tỷ tỷ.”

Sau đó, liền chạy đi mất.

Nàng ngơ ngẩn nhìn theo, cảm thấy thật kỳ lạ.

Lý Quân Ngọc quan sát từ đầu đến cuối, biết rõ đứa bé đó vốn không phải nhìn nàng vì thích hoa đăng trong tay nàng, mà là đang mưu tính cách trộm túi tiền trên thắt lưng nàng. Nhưng chàng vẫn không nói cho nàng biết. Có chàng bảo vệ tốt cho nàng là được rồi, nàng không cần phải biết thế giới này đen tối trần trụi như thế nào.

Đứa bé kia xem như thông minh, biết dừng tay kịp lúc. Nếu không..

“Cô bé nhất định là vui mừng quá nên khóc, không có gì đáng ngại đâu. Chúng ta đi thả hoa đăng thôi.” Chàng bước tới xoa xoa đầu nàng, nói.

Vương Dao Dao lập tức mỉm cười, gạt đầu một cái, liền ôm khư khư hoa đăng đi theo biểu ca.

Tìm một nơi để thả hoa đăng ở Cô Tô này cũng không phải khó. Đi một lúc đã tới mép sông, cạnh bên có một cây cầu đá bắc ngang. Dưới sông bấy giờ đã có rất nhiều hoa đăng. Chúng trôi theo dòng nước, khiến cả một vùng mặt sông loang loáng ánh đèn.

Trước khi thả hoa đăng, phải thành tâm viết điều ước nguyện lên trên hoa đăng. Lý Quân Ngọc từ chối không viết, vì vậy Vương Dao Dao một mình ngồi hí hoáy viết hết lên mấy cái hoa đăng. Nàng nghe người ta nói nếu để người khác thấy ước nguyện của mình thì sẽ không linh nghiệm nữa, nên luôn nom nớp đề phòng, không cho biểu ca nhìn trộm mấy may.

Lý Quân Ngọc thấy vậy chỉ tùm tùm cười mà không nói.

Đến khi nàng viết xong, thả lên hoa đăng, chàng mới bảo:

“Bờ sông trơn trượt, để vì phụ thay nàng thả đi.”

Vương Dao Dao cảnh giác nói:

“Chàng không được xem trộm đó!”

Lý Quân Ngọc rất đạo mạo nói:

“Miễn nhi không tin ta sao?”

Vương Dao Dao nghĩ lại, cảm thấy nhân phẩm của chàng rất đáng tin, liền giao ra hoa đăng.

Lý Quân Ngọc thay nàng lần lượt thả từng ngọn hoa đăng xuống nước.

Chàng liếc mắt nhìn những dòng chữ ghi trong mép hoa đăng, đại ý là cầu mong cho phụ thân cùng cô cô được an khang, tỷ tỷ được bình an, biểu ca thi cử đỗ đạt, mọi người trong nhà đều yên ổn...

Chàng khẽ cười, chọn một góc khuất tầm mắt của nàng, lấy bút ra viết thêm gì đó lên cái hoa đăng cuối cùng.

“Phu quân, xong chưa?” Vương Dao Dao trên bờ nóng lòng hỏi.

Lý Quân Ngọc thả ngọn hoa đăng cuối cùng xuống mặt nước dập dềnh, sau đó bước lên bờ.

Chỉ thấy trên hoa đăng có thêm một dòng chữ, nét bút ngay ngắn đẹp đẽ, khác hẳn các chữ còn lại.

“Nguyện ngã như tinh quân như nguyệt, dạ dạ lưu quang tương kiêu khiết.” [1]

Cả biển hoa đăng lấp lánh trôi theo dòng nước, mang theo vô vàn ước nguyện của phạm nhân tặc thế, đi ra biển lớn.

-----☆-----

*Chú thích:

[1] Tạm dịch: Nguyên ta như sao, người như trăng, đêm đêm tỏa sáng cùng soi chiếu.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Định Mệnh An Bài

“Có những người vận mệnh đã định là phải tương ngộ, cho dù cách trăm núi ngàn sông, chân trời góc bể, giữa biển người vẫn có thể gặp phải nhau.”

-----☆-----

Lúc Lý Quân Ngọc thả hoa đăng xong, bước lên cầu, lập tức trông thấy một cảnh tượng khiến sắc mặt chàng thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Chỉ thấy, trên cầu đá, dòng người đổ về mép sông để thả hoa đăng càng lúc càng đông, Vương Dao Dao bị người ta xô qua đẩy lại, chân đứng không vững cho nên đã mấy lần lao đảo suýt ngã.

Lý Quân Ngọc đang vội chạy tới đỡ nàng, thì đã thấy Vương Dao Dao bị người phía sau đẩy một cái, bỏ nhào về phía trước, va vào người một vị công tử. Vị công tử kia dường như là người học võ, phản xạ cực nhanh đẩy nàng ra, lại quên mất là hai người đang đứng trên cầu, một cái đẩy của hắn sẽ khiến nàng trực chỉ ngã xuống sông. Hắn thấy vậy, vội vàng đưa tay kéo nàng lại. Vương Dao Dao theo quán tính lại một lần nữa bị ngã nhào vào người hắn, tấm vải che mặt đột nhiên bị tuột xuống, mà môi hắn cũng phớt qua má nàng.

Mọi việc chỉ diễn ra trong một phút chốc, trong lúc vị công tử kia còn đang kinh ngạc ngăn người, Vương Dao Dao đã kịp phản ứng lại, nhận ra tay hắn vẫn đang ôm chặt eo mình.

“Vô lại!” Nàng vung tay tát vào mặt hắn một cái, lớn tiếng mắng.

Mọi người chung quanh bắt đầu để ý tới hai người, xì xầm chỉ trỏ.

Một cái tát của nàng làm Dương Húc Minh bừng tỉnh lại. Bấy giờ, con tức giận lại bùng lên trong đầu hắn.

Nha đầu vong ân phụ nghĩa này! Hắn rõ ràng đã cứu nàng, nàng còn dám đánh hắn! Từ trước đến nay, chưa từng có ai dám đánh hắn.

Dương Húc Minh vừa tức giận vừa âm ỉ, liền không chịu buông nàng ra, cười lạnh, nói:

“Dám đánh bản thể tử, lại còn mắng ta vô lại? Được, ta sẽ vô lại cho cô xem!”

Nói đoạn, hắn bèn cúi đầu xuống, vẻ như muốn hôn lên má nàng lần nữa.

Vương Dao Dao hoảng loạn thật sự. Biểu ca cũng từng hôn lên má nàng, thậm chí còn thân thiết hơn như vậy, nhưng nàng vẫn một mực xem biểu ca là người nhà, cho nên không cảm thấy gì lạ. Đối với tên này lại khác. Nàng chỉ cảm thấy chỗ mà hắn chạm vào như bị kiến cắn, nóng ran người.

Cũng may hắn chưa kịp chạm vào nàng, có người đã tiến đến, giúp nàng đẩy hắn ra.

Vương Dao Dao trông thấy biểu ca, nhất thời mừng rỡ gọi một tiếng:

“Biểu ca!”

Dứt lời, nàng đã âm ỉ nhào vào lòng chàng cáo trạng:

“Biểu ca, kẻ này ức hiếp ta!”

Biểu ca vốn dĩ nhìn thấy dáng vẻ ủy khuất của nàng đã tràn đầy thương xót, nhưng nghe nàng lại gọi mình là “biểu ca” trước mặt người nọ, trong mắt chàng cũng lạnh đi mấy phần. Chàng khẽ vỗ vỗ lên lưng nàng trấn an, giúp nàng đeo lại mạng che mặt, lại kéo nàng ra phía sau, bản thân chàng chắn ở trước, chấp tay ôn tồn nói:

“Đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp nội tử. Nội tử lỗ mãng, vô tình đắc tội công tử, tại hạ thay mặt nàng tạ lỗi, mong công tử bỏ qua.”

Vương Dao Dao nghe biểu ca phải xuống giọng xin lỗi người kia, vô cùng khó chịu, cũng có chút cảm thấy áy náy. Khó chịu là vì người này ngang ngược hống hách, biểu ca đã rất lễ độ với hắn, hắn còn bày ra vẻ mặt khinh khỉnh kia. Áy náy là bởi, chuyện này chung quy vẫn do nàng mà ra.

Nàng nép ở sau lưng biểu ca, trừng mắt nhìn “tên vô lại” ấy.

Dương Húc Minh vốn định dạy dỗ nàng một trận ra trò, lại nghe tên mặt trắng này gọi nàng là “nội tử”, chẳng hiểu sao đột nhiên không còn tâm trạng đó nữa. Hắn cũng không hiểu chính mình bị làm sao, bỗng dưng cảm thấy như vừa đánh mất một thứ gì đó, lẽ ra nên là của hắn.

Hắn liếc mắt nhìn tiểu cô nương cũng đang trừng mắt nhìn mình kia, cuối cùng không nói gì cả, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Có những người vận mệnh đã định là phải gặp gỡ, cho dù cách trăm núi ngàn sông, chân trời góc bể, giữa biển người vẫn có thể gặp phải nhau.

Nhưng mà, đến cuối cùng, vẫn là chậm một bước, lỡ một đời.

Vương Dao Dao nhìn theo bóng lưng của “tên vô lại” kia, bỗng cảm thấy nao nao kỳ lạ. Cảnh tượng này, dường như đã từng diễn ra ở trong ký ức của nàng, nhưng rõ ràng đây là lần đầu nàng gặp hắn.

“Chân nàng có còn đi được không?” Trong lúc nàng đang chìm vào mớ suy nghĩ hỗn độn, biểu ca không biết đã quay người lại từ khi nào. Chàng lẳng lặng nhìn nàng, nhẹ giọng lên tiếng hỏi, giọng điệu cũng lạnh lạnh khác lạ, chẳng ấm áp như thường ngày.

Vương Dao Dao cũng cảm nhận được biểu ca lúc này không mấy vui vẻ, nàng không hiểu vì sao, chỉ biết khẽ lắc lắc đầu.

“Lên đây, ta cõng nàng về xe ngựa.” Biểu ca khom người xuống, nói.

Nàng cảm thấy những lúc như thế này tốt nhất là nên nghe lời, liền ngoan ngoãn vòng tay ôm cổ biểu ca, để cho chàng cõng về.

Dọc đường đi, biểu ca không nói gì cả, nàng nhiều lần chủ động nói chuyện trước, biểu ca vẫn không đáp lời, cuối cùng nàng đành tiu nghỉu bỏ cuộc.

Trăng tròn vành vạnh treo trên cành liễu, hai người cứ thế lặng lẽ đi hết một đoạn đường.

Dương Húc Minh đứng trên lầu nhìn xuống dưới, một cảnh này trong mắt hắn lại là tình chàng ý thiếp, đột nhiên có chút không vui.

Người bên cạnh nhìn theo tầm mắt hắn, ngẫm nghĩ gì đó, cuối cùng vờ như lơ đãng, nói:

“Lý Giải nguyên này thoát nhìn quả là cung chiều thê tử, nhưng mà... đáng tiếc chỉ là vì một chữ danh lợi. Thật là một cô nương tội nghiệp...”

Dương Húc Minh liếc mắt về phía bên này, lạnh nhạt hỏi:

“Lời này có ý gì?”

Lại Tử Khang mỉm cười, nói:

“Tại hạ là đồng môn với Lý huynh, bình thường chỉ cảm thấy người này là chính nhân quân tử, ai ngờ...”

“Nói vào trọng điểm” Dương Húc Minh tựa hồ không có quá nhiều kiên nhẫn, ngắt lời y.

Lại Tử Khang lập tức nói tiếp:

“Mấy tháng trước tin tức Lý phủ định thân với Vương phủ lan truyền khắp nơi, mọi người đều đoán, tân nương nhất định là Vương đại tiểu thư, thứ tử cưới thứ nữ mới là hợp tình hợp lý. Nhưng đến ngày bái đường, mới hay hóa ra tân nương là nhị tiểu thư này. Thật là khiến người ta cảm thấy kỳ lạ... Lại nói, không giấu gì ngài, Vương đại tiểu thư là bằng hữu của tại hạ. Nàng từng than phiền với tại hạ về việc bị phụ thân ép gả cho nhị biểu ca. Như vậy, có thể nói, ngay từ đầu, tân nương đã định là đại cô nương, không phải nhị cô nương...”

Y nói tới đây lại ngừng, nhắc lên tách trà uống một ngụm.

Dương Húc Minh nâng mắt, bảo:

“Nói tiếp đi.”

“Sáng hôm nay, tại hạ gặp Vương đại tiểu thư uống rượu say mèm, buồn rầu ủ rũ. Tại hạ mới hỏi duyên cớ, nàng lại nhất quyết không nói, chỉ luôn miệng bảo mình bị Lý Quân Ngọc lừa, phá hỏng hạnh phúc cả đời của tiểu muội, rồi lại mắng họ Lý là nguy quân tử... Ngài nói xem, tại sao lại như vậy?” Lại Tử Khang chậm rãi nói tiếp.

Dương Húc Minh nhíu mày, bảo:

“Có thể nàng ta đào hôn, sau đó Vương phủ mới “thay mận đổi đào” để tránh mất thể diện?”

Đối với danh gia vọng tộc mà nói, thể diện thanh danh càng quan trọng hơn so với người thân con cái. Hắn vốn không cảm thấy lạ gì.

Lại Tử Khang đáp:

“Cố lý. Nhưng nếu như vậy, tại sao Vương đại tiểu thư lại bảo là mình bị lừa? Theo lẽ thường mà nói, Lý Quân Ngọc phải có bất mãn chứ? Nhưng vừa nãy tại hạ gặp hai người ở trên phố, thái độ của hân đối với nhị tiểu thư, quả thật là nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan... Lại nói, Vương nhị tiểu thư là cháu ngoại của An Thân vương. Lý Quân Ngọc chuẩn bị vào kinh ứng thí, ắt hẳn mong muốn vào triều làm quan. Mà với thân phận của hân, ở trong triều nếu không có ai nâng đỡ, thật là khó tiến thân. Phải chăng...”

Lại Tử Khang nói một nửa lại dừng, đưa mắt liếc nhìn Dương Húc Minh.

Dương Húc Minh lại đột nhiên hỏi:

“Nàng ta là cháu ngoại của An Thân vương? An Thân vương có bao nhiêu cháu ngoại?”

Lại Tử Khang ngạc nhiên, đáp:

“Nghe nói An Thân vương chỉ có một con gái duy nhất là Ninh Dương quận chúa, quận chúa năm đó chỉ sinh một mình Vương nhị cô nương, sau đó đã qua đời.”

Dương Húc Minh rù mắt, chẳng biết đang suy nghĩ gì, cuối cùng phất tay áo đứng lên, nói:

“Người nói cho ta nghe chuyện này để làm gì? Nàng ta có làm sao đi nữa thì cũng có liên quan gì đến bản thể từ!”

Nói đoạn, hân đã hăm hăm phẩy tay áo bỏ đi.

Lại Tử Khang biết tính khí Dương thế tử xưa nay vẫn thất thường như vậy, chỉ lắc đầu cười, không hề kinh ngạc.

Đợi khi Dương Húc Minh đã đi xa, từ ngoài cửa bước vào một thiếu nữ.

“Tiểu Lại, làm tốt lắm!” Một giọng nói du dương réo rắt vang lên. Chính là Vương Diệu Diệu đang vén rèm bước vào.

Lại Tử Khang cười khỏ, nói:

“Nhưng thế tử gia có vẻ không muốn can thiệp vào chuyện này.”

Vương Diệu Diệu cười cười, bảo:

“Hân không muốn can thiệp thì cũng đã không hỏi nhiều như vậy.”

Lại Tử Khang nhún vai, nói:

“Nói thật, Lý huynh cũng là một trượng phu không tệ. Hơn nữa cũng đã bái đường rồi, cô lại muốn đem thế tử của người ta tác hợp với Thế tử gia, không phải quá thất đức sao?”

Vương Diệu Diệu hừ lạnh, nói:

“Lý Quân Ngọc lừa gạt ta thì không phải thất đức sao? Lúc hân tính kế tỷ muội ta, có cảm thấy thất đức không? Huống hồ, số trời đã định Dao Dao với Thế tử gia mới là một đôi, ta đây là thuận theo ý trời, có biết chưa?”

Lại Tử Khang ngạc nhiên, hỏi:

“Cô biết cả thiên cơ sao?”

Vương Diệu Diệu đắc ý đáp:

“Đương nhiên.”

Thế nhưng lúc này, Vương Diệu Diệu không hề ngờ, thiên cơ mà cô ấy biết trước, đã sớm lệch khỏi quỹ đạo.

"Này A Minh, trong thoại bản có nói, nam nhân da trắng ấy à, đều rất dịu dàng chu đáo!"

"Hừ, mẫu phi của ta cũng có nói, nam nhân quan trọng nhất là khí khái, da trắng búng beo thì là loại nam nhân gì chứ!"

"Chắc chắn, huynh đang ghen tỵ đúng không, bởi vì huynh không trắng bằng biểu ca của ta!"

"..."

"Bánh Bao, nếu ta cùng biếu ca của muối rơi xuống nước, muối sẽ cứu ai trước?"

"... Vấn đề nhảm chán như vậy mà cũng hỏi sao."

"Trả lời mau đi!"

"Cứu huynh."

"Thật sao? Quả nhiên trong lòng muối, ta vẫn quan trọng hơn hẳn!"

"... Không phải, cứu huynh là bởi vì biếu ca lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam, làm sao có thể không biết bơi? Còn con vịt cạn phương Bắc như huynh nhất định sẽ chết đuối, hiểu chưa?"

"... Muối có thể không cần giải thích mà."

--- -----

"Này, A Minh, chân của bản tiểu thư đau rồi, mau công ta đi!"

"Cái gì? Ta đường đường là Thế tử của Trần Bắc vương phủ, là tướng quân thống lĩnh mười vạn binh mã ở Nhạn Môn quan, là..."

"Nói ngắn gọn thôi, công hay không công?"

"... Ta công."

"Gà Trống công tử ngoan lắm."

"... Kiếp trước ta nhất định có thiếu nợ muối đúng không?"

"Đúng đó, cho nên huynh phải công ta cả đời để trừ nợ!"

"... Được."

--- -----

Dương Húc Minh giật mình thức giấc.

"A Phúc, bây giờ là giờ nào rồi?"

"Bẩm gia, mới giờ Sửu ạ."

Dương Húc Minh trầm nghĩ, giờ Sửu, vậy là trời còn chưa sáng.

Thật là một giấc mộng hoàng lương, tỉnh dậy nòi kê vẫn chưa vàng. [1]

--- ----- ☆ -----

*Chú thích:

[1] Hoàng lương" có nghĩa là kê vàng.

Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nòi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Y Quan Cầm Thú

Vương Dao Dao vô cùng rầu rĩ.

Chẳng hiểu vì sao mà biểu ca lại đột nhiên kỳ quái đến lạ. Từ lúc gặp tên vô lại kia, biểu ca bỗng trở nên trầm lặng. Chẳng không còn dịu dàng cười nói với nàng như thường ngày, tựa hồ là đang giận.

Hóa ra biểu ca cũng biết giận.

Từ nhỏ đến lớn, chẳng lúc nào cũng ôn hòa ân cần với nàng, bây giờ đột nhiên không nóng không lạnh như thế, khiến Vương Dao Dao khó chịu vô cùng.

Nhưng mà giận cái gì?

Vương Dao Dao nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết mình chọc giận biểu ca ở chỗ nào, thậm chí than một câu: Lòng dạ nam nhân thật là như mò kim đáy bể mà!

Đến khi nàng thở dài đến lần thứ hai trăm sáu mươi ba, cuối cùng xe ngựa cũng đã về đến Lý phủ.

Vương Dao Dao lại không nhìn về phía cổng lớn của Lý phủ, mà đưa mắt về hướng Vương phủ xa xa. Nàng rất nhớ phụ thân, chỉ là phải chờ đến ba ngày sau tam triều hồi môn (1) mới có thể về nhà thăm người. Quy củ tục lệ gì đó, thật đáng ghét.

Nàng còn đang đắm chìm trong nỗi nhớ nhà, đã thấy người mình bị nhắc bổng lên. Biểu ca nhẹ nhàng ôm nàng xuống xe ngựa, đi vào trong phủ.

Vương Dao Dao cong cong khóe môi, cảm thấy vô cùng ấm áp. Quả nhiên, biểu ca cho dù thế nào đi nữa, thì cũng vẫn không nỡ nhẫn tâm bỏ mặc nàng.

Nàng hít một hơi thật sâu, nghe hương hoa quế trên người chàng thấm vào gan ruột mình, rồi lại lén lút đặt đầu vào lòng biểu ca, hết như mèo con không nhẽo. Lý Quân Ngọc thoáng khựng lại, cuối cùng vẫn đưa tay vuốt vuốt tóc nàng.

Về đến Cẩm Vân cư, chàng sai người mang vào một chậu nước ấm, sau đó liền dùng nước làm ướt chiếc khăn mềm, chăm chú lau mặt cho nàng. Mới đầu Vương Dao Dao cũng không cảm thấy gì khác thường, cho đến khi nàng nhận ra biểu ca tựa hồ cứ lau đi lau lại một chỗ trên má nàng. Tuy rằng động tác vô cùng dịu nhẹ, nhưng mà vẫn bắt đầu có chút đau.

Nàng nhú mày, lên tiếng:

“Đau quá, chàng đừng lau nữa, đừng lau nữa mà...”

Nàng xoa xoa cái gò má hần đã ửng đỏ lên của mình, âm ỉ nhìn biểu ca, đẩy về lên án.

Biểu ca vẫn thản nhiên như không, nói:

“Bên ngoài nhiều bụi bẩn, vì phụ đã bảo Hạ Trúc chuẩn bị nước nóng, nàng đi tắm đi.”

Vương Dao Dao nhìn nhìn lại người mình. Rõ ràng là không có chỗ nào bẩn cả. Nhưng bất giác ánh mắt của biểu ca, nàng chỉ đành “dạ” một tiếng, tiu nghỉu đi tắm. Ai bảo nàng trước mặt biểu ca luôn bất giác mềm nhũn ra, chẳng còn tí cốt khí nào chứ!

Đây gọi là thiên địch, ngũ hành tương sinh tương khắc, tất có một vật sinh ra để khắc chế một vật.

Đôi khi Vương Dao Dao tắm rửa sạch sẽ thơm tho rồi, trở vào gian trong để ngủ, thì đã thấy biểu ca đang ngồi tựa vào thành giường đọc sách. Ngọc quan trên đầu chàng đã được lấy xuống, ba ngàn tóc đen buông xõa, trường bào khoác hồ lên bờ vai, mắt chăm chú nhìn vào trang sách. Biểu ca luôn luôn tao nhã như vậy, nhưng lúc mà chàng đọc sách, thương trà, gảy đàn, đó mới là tao nhã nhất, mê hoặc lòng người nhất.

Lý Quân Ngọc nghe tiếng bước chân, biết là nàng đã trở về, liền ngẩng đầu lên, nhích ra một chỗ trống cho nàng chui lên giường, bò vào góc phía trong.

Nàng biết mình ngủ hay lăn tới lăn lui, biểu ca luôn nhường nàng ngủ ở trong chính vì lo lắng nàng sẽ lăn xuống đất, lòng rất là cảm động, liền rón rén nhích nhích tới gần, sau đó tựa cằm lên vai chàng, thủ thi:

“Biểu ca... không, phụ quân... Chàng đang giận ta à?”

Lý Quân Ngọc buông sách xuống, quay đầu sang nhìn vào mắt nàng. Nàng cũng mở to đôi mắt trong veo nhìn lại, cứ như là đang dò mắt ai to hơn với biểu ca. Một lúc sau, cuối cùng biểu ca cũng thở dài một tiếng, vươn tay vuốt vuốt tóc nàng, tựa như người ta vuốt ve con mèo.

Vương Dao Dao nhân cơ hội liền nằm lên đùi chàng, với tay đùa nghịch mấy lọn tóc đen nhánh của chàng.

Lý Quân Ngọc vươn ngón tay điểm nhẹ lên chóp mũi của nàng, than nhẹ:

“Nàng đó, xem đáng về này, nhất định là vẫn chưa biết mình sai ở đâu, phải không?”

Vương Dao Dao cực kỳ oan ức, nói:

“Ta vốn không làm gì sai mà!”

Chàng nheo mắt, tay vẫn đều đặn vuốt tóc nàng, hỏi:

“Miên nhi có nhớ lúc nãy trước mặt người ngoài, nàng đã gọi ta là gì?”

Vương Dao Dao nhú mày ngẫm nghĩ, mới nhớ ra lúc nãy trông thấy biểu ca, nàng nhất thời mừng rỡ, lại quen miệng gọi chàng là “biểu ca”.

“Đó... đó chỉ là quen miệng gọi nhầm thôi, chàng đừng nhỏ mọn như thế...” Nàng chống chế.

Lý Quân Ngọc cúi xuống nhìn nàng, vẻ như lơ đãng hỏi:

“VẬY... Trong lòng của nàng, ta chỉ là biểu ca, hay là... trượng phu của nàng?”

Vương Dao Dao khó hiểu, ngược mắt lên, nói:

“Không phải đều giống nhau cả sao?”

Được rồi, trong suy nghĩ của nhị thiếu phu nhân nhà chúng ta, biểu ca và phu quân không có gì khác nhau. Dù là cái gì đi chăng nữa, biểu ca vẫn yêu thương, quan tâm nàng, làm món ngon cho nàng ăn, vậy là được rồi.

Lý Quân Ngọc khẽ cười, nhẹ giọng nói:

“Miên nhi ngốc, để vì phu dạy cho nàng biết, phu quân khác biểu ca ở chỗ nào...”

Nói đoạn, chàng đột nhiên cúi xuống, đầu tiên là hôn lên trán nàng, sau đó dần dần di chuyển dọc theo sống mũi, cuối cùng ngậm lấy cánh môi mềm mại phơn phớt hồng. Chàng nhắm nháp lần môi ấy như đang thưởng thức mỹ thực, từng chút, từng chút một, êm ái, dịu dàng, tràn đầy nhu tình. Cho dù là ở trên giường, biểu ca vẫn thanh tao như lan, không hề có chút thô tục.

Vương Dao Dao cho rằng biểu ca chỉ muốn cắn cắn môi mình một lúc như lần trước, thế nên không còn hoảng sợ nữa, chỉ im lặng mở to mắt nhìn biểu ca, thầm nghĩ không biết bao giờ mới xong đây, nàng sắp ngạt thở chết mất rồi.

Ánh mắt trong veo của nàng làm Lý Quân Ngọc thoáng mất tự nhiên. Chàng tạm rời đi “mỹ thực” ngon lành kia, chẳng biết tìm ở đâu ra một chiếc khăn lụa trắng, che đôi mắt của nàng lại.

Áp sát vào vành tai trắng nõn của nàng, chàng thì thầm nói:

“Đừng nhìn ta như vậy nữa, đêm nay vì phu sẽ không thương xót cho nàng nữa đâu. Nàng sẽ nhanh chóng biết được phu quân nghĩa là gì...”

Vương Dao Dao thoáng run lên một cái, linh cảm cho nàng biết có nguy hiểm đâu đây. Mắt đột nhiên bị bịt kín khiến nàng càng thêm sợ hãi, không ngừng giãy giụa, muốn tháo ra tấm khăn che trên mắt mình để tìm lại ánh sáng, nhưng tay chân đã bị biểu ca khóa chặt, dùng dây lụa trói lại. Bình thường chàng trông như một thư sinh trói gà không chặt, vậy mà lúc này nàng lại không cách nào thoát khỏi chàng.

Lý Quân Ngọc bấy giờ mới tiếp tục thưởng thức “mỹ thực”. Nhưng không còn mềm dịu như khi nãy, chàng bắt đầu cuồng nhiệt triền miên, phảng phất muốn đem thiếu nữ dưới thân nuốt vào bụng. Vương Dao Dao lần đầu trông thấy mặt đáng sợ này của biểu ca, nàng muốn hét lên gọi Hạ Trúc vào cứu mình, nhưng tất cả đều bị biểu ca nuốt trọn, chỉ còn những âm thanh a a vô nghĩa.

Phải mất một lúc lâu, Lý Quân Ngọc mới buông tha cho cái môi sưng mọng lên của nàng. Chàng nằm nghiêng một bên, một tay chống xuống giường, một tay đặt lên trán nàng, vuốt vuốt lọn tóc ướt đầm mồ hôi, rồi bàn tay ấy từ từ lướt xuống, phác họa hình dáng của nàng, từ mắt, mũi, môi, qua cổ, xương quai xanh, nơi mềm mại trước ngực,... cho đến tận gót chân. Chàng chưa làm gì cả, chỉ chăm chăm lướt qua, lại khiến Vương Dao Dao thoáng run lên, toàn thân nổi lên gai ốc, các đầu ngón chân co quắp lại.

Lý Quân Ngọc khẽ cười một tiếng, lật người lại, đè lên trên người nàng, đưa tay tháo đi sợi thắt lưng của nàng, động tác thành thục như đã lặp đi lặp lại hàng trăm lần. Không còn đai lưng, hai mép áo giao lĩnh lập tức hở ra, để lộ một khoảng da thịt trắng muốt, khiến đáy mắt của chàng càng thêm sâu thẳm, bàn tay thon dài nhẹ nhàng luồn vào trong mép áo.

So với các cô gái Giang Nam mình hạc xương mai, Vương Dao Dao đầy đặn hơn một chút, cho nên thân thể của nàng quả thực mềm mại như bông, đặc biệt là nơi nào đó càng thêm phần tròn đầy. Từng có mười năm phu thê, Lý Quân Ngọc tất nhiên rất quen thuộc với mọi điểm trên thân thể nàng, chỉ là không ngờ nàng ở độ tuổi này đã “đầy đặn” đến vậy, một nắm tay cố sức nắm mới bao được trọn một bên.

Chàng khẽ cười, ái muội kê bên tai nàng, nói nhỏ:

“Miên nhi quả là mềm như sợi bông. Có phải nàng làm từ bông không, hửm?”

Dứt lời, chàng lại không cho nàng cơ hội đáp trả, lập tức triền miên quấn lấy môi nàng, tay âm thầm đẩy ra mép áo của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn. Đang lúc tình mê ý loạn, chàng chợt cảm thấy một giọt nước nóng hôi hổi chảy xuống khoeo môi, quần quýt không rời của hai người. Mặt đỏ bừng.

Không phải nước mắt của chàng, thì tất nhiên là của nàng.

Nàng đang khóc.

Đầu tiên là rơi nước mắt, sau đó là rầm rức khóc, cuối cùng nước nở thành tiếng. Vương Dao Dao không giống với các thiếu nữ khác, người ta khóc thì chính là im lặng nhỏ lệ, như lệ hoa đầm nước mưa, thê mỹ đẹp đẽ; nàng thì lại khác, khóc luôn bù loà bù loà tựa trẻ con, không có tí mỹ cảm nào, nhưng lại khiến người ta thấy đau lòng.

Nàng vừa khóc vừa nước nở đứt quãng nói:

“Biểu ca xấu xa... hức hức... Ước hiệp ta... Sau này không để ý tới biểu ca nữa... hức hức...”

Nhìn thấy nước mắt của nàng, trong đầu Lý Quân Ngọc không rõ vì sao lại hiện lên hình ảnh một nữ tử xiêm y trắng toát, sắc mặt trắng bệch, trên hai tay mang theo hai sợi xích lớn. Nàng ta cũng khóc, nhưng lại khàn giọng tê tâm liệt phế [2] mà thét lớn:

“Trả trượng phu lại cho ta! Trả con lại cho ta! Trả trượng phu lại cho ta! Trả con lại cho ta!”

“Ngươi là y quan cầm thú [3]! Ta vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho ngươi! Vĩnh viễn!”

....

Lý Quân Ngọc sực tỉnh, vội vàng lau nước mắt cho nàng, giúp nàng mặc lại xiêm y chỉnh tề, cời trói ra, sau đó ôm nàng vào lòng vỗ về:

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa. Là vì phu không tốt, ta không nên làm như vậy, ngoan, đừng khóc nữa. Ngủ đi...”

Vương Dao Dao hức hức một lúc, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi trong vòng tay của biểu ca.

Một đêm không mộng寐.

*Chú thích:

[1] Tam triều hồi môn: Tân nương đi lấy chồng sau ba ngày cùng chồng quay về nhà thăm cha mẹ.

[2] Tê tâm liệt phế: diễn tả nỗi đau tận cùng khiến tim phổi cũng tê liệt đi.

[3] Y quan cầm thú: Loài vật mà mặc áo đội mũ. Tiếng dùng mỉa mai bọn người quyền quý mà lòng dạ xấu như loài cầm thú.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mong Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ngoại Truyện: Quỳnh Lâu Ngọc Vũ (*)

“Mình nguyệt kỳ thời hữu?

Bà tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khùng quỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thăng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian.” [1]

---.---.---

Trương truyền, xưa thật xưa trước kia, trên Cửu Trùng Thiên cao vời vợi, có một vị tiên tử, mỹ danh Dao Cơ. Nàng là con gái nhỏ nhất của Thiên Đế bệ hạ và Vương Mẫu nương nương, xếp hàng thứ tám, là Bát công chúa của Thiên đình. Theo lý mà nói, nàng hẳn rất nổi danh, nhưng kỳ lạ là, ghi chép về

Dao Cơ lại không nhiều, tựa hồ đã bị ai đó cố tình che giấu đi phần lớn sự tình.

Trong pho “Thiên Đình sử ký” đồ sộ mấy ngàn vạn năm, tiên quan chép sử chỉ để lại vài dòng ít ỏi: “Dao Cơ tiên tử, Thiên Đế chi nữ, cả đời vì dân tạo phúc, công đức vô số. Năm Thái Vi thứ tám trăm ba mươi hai, hạ phàm trừ diệt ác giao [2], chẳng may bị ngộ hại tại Vu sơn. Dân chúng cảm ân đức, xưng tụng là Vu Sơn Thần Nữ.”

Đó là tất cả những gì hậu thế biết về Dao Cơ tiên tử.

“Hà dĩ chu chi, duy ngọc cập dao.” [3] Dao nhi, tên của muội chính là chữ “Dao” trong câu ấy, phải viết như thế này, có nhớ chưa?”

Trong Thính Tuyết cung, bên án thư bằng cẩm thạch trắng muốt, giữa mây khói bông bành lượn lờ, có một bóng lưng bạch y trắng tuyết, tựa như ngọc thụ lâm phong. Chàng đang khom người, ân cần cầm tay một tiểu cô nương viết chữ trên vuông giấy trắng trước mặt. Chỉ thấy bàn tay chàng cũng trắng như bạch ngọc, năm ngón tay thon dài tinh xảo, lại vẫn đủ rộng lớn để bao kín bàn tay nhỏ nhỏ của tiểu cô nương. Thanh âm của chàng êm ái dịu dàng tựa gió xuân lướt qua mặt hồ tĩnh lặng, vang lên rất khẽ, lại như cứ chòn vòn vương vấn đầu dây trong không trung, mãi không tan đi.

Tiểu cô nương trông đáng vẻ độ chừng bảy, tám tuổi, tròn tròn trắng trắng như một nắm bột, dung mạo ngọt ngào khả ái. Nàng chăm chú nhìn theo những nét chữ đẹp đẽ đang dần hiện lên trên giấy trắng theo từng chuyển động của bàn tay đang cầm lấy tay mình kia, nhăn mày nhủu trán, phụng phịu nói:

“Nhị Lang biểu ca, chúng ta là thần tiên, phát tay một cái có thể biến ra mọi thứ, sao còn cần phải luyện chữ làm gì?”

Bạch y nam tử cũng không giận, chỉ nhẹ giọng giảng giải:

“Luyện chữ không phải chỉ là luyện chữ, mà còn là luyện nhẫn nại, luyện phẩm tính. Muội đó, tính tình luôn bốc đồng hấp tấp, phải luyện nhiều hơn nữa.”

Tiểu cô nương vẫn đầy vẻ uể oải, lại chợt liếc nhìn chữ trên giấy, hai mắt sáng rực, reo lên:

“A, Nhị Lang biểu ca, trong tên của Dao nhi có tên của huynh kia!”

Nam tử nghe vậy, khẽ mỉm cười, xoa đầu nàng, nói:

“Đúng vậy, bởi vì “Dao” vốn thuộc bộ Ngọc, cho nên...”

Chàng chưa nói hết lời, trong không trung bỗng vang rền tiếng chuông.

“Chuông triệu tập chúng tiên?” Chàng khẽ thì thầm.

Tiểu cô nương ngạc nhiên:

“Lạ thật, sao hôm nay phụ hoàng lại dùng đến chuông triệu tập chúng tiên vậy?”

Bạch y nam tử xoa xoa đầu nàng, khẽ bảo:

“Chúng ta đến Linh Tiêu điện xem thử.”

-----●-----

Linh Tiêu điện là tòa cung điện lớn nhất trong chín tầng trời, uy nghi tráng lệ, tiên khí dày đặc.

Vào lúc này, chúng tiên gia nghe thấy tiếng chuông, tất cả đều tề tựu đông đủ đến Linh Tiêu điện. Chỉ thấy chính giữa điện, một nữ tử đang bị Khốn Tiên tác trói chặt, bị hai gã thiên binh kèm hai bên, ép phải quỳ xuống.

Tiểu cô nương vừa trông thấy nữ tử kia, hét lên một tiếng:

“Thất tỷ...”

Nàng vừa định xông lên coi trối cho Thất tỷ, đã bị một bàn tay nhẹ nhàng ngăn lại.

Bạch y nam tử giữ chặt lấy tay nàng, khẽ nói:

“Đừng vội, xem tình thế trước đã.”

Tiểu cô nương đành gật gật đầu, lại đưa mắt nhìn về phía đài cao. Thiên Đế toàn thân hoàng bào sáng rực, đầu độiicorn miện, thần thái uy nghi凛凛, ngự trên bảo tọa Linh Tiêu. Ngồi cạnh ngài là Vương Mẫu nương nương, phượng bào lộng lẫy, dung mạo tuyệt trần, thần sắc lại tràn đầy bi thương.

Thiên Đế liếc mắt nhìn Thất tiên nữ đang bị trói quỳ giữa đại điện, lạnh giọng hỏi:

“Thất nhi, trăm cho con cơ hội cuối cùng, con đã biết tội hay chưa?”

Thất tiên nữ cố hết sức thẳng lưng lên, ngẩng đầu nhìn Thiên Đế, không hề nao núng, đáp:

“Thất nhi không có tội. Yêu, không có tội.”

Thiên Đế hờ hững khép mắt, nói:

“Điều Cơ, con khiến trăm... quá thất vọng.”

Nói đoạn, ngài mở mắt ra, trong mắt đã là một mảnh lạnh lẽo. Ngài cất giọng, đồng dục phán:

“Thất công chúa Điều Cơ, nảy sinh dục niệm, tư luyến phạm gian, cả gan cùng phạm nhân kết duyên, xúc phạm Thiên quy, tội không thể tha. Nay trăm tuyên phạt, tước bỏ tiên cốt, đày xuống phạm gian, chịu nỗi khổ luân hồi, vĩnh viễn không thể quay về tiên đạo, lập tức hành hình. Trăm triệu chúng tiên gia đến đây, chính là để các khanh lấy đó làm gương, bắt kẻ ai, vi phạm Thiên quy, đều sẽ có kết cục như vậy.”

Vương Mẫu nương nương thẳng thốt, vội lên tiếng:

“Bệ hạ...”

Thất công chúa lại ung dung mỉm cười, cúi người bái Thiên Đế một cái thật sâu, nói:

“Tạ ơn phụ hoàng.”

Tiểu cô nương đứng trong hàng tiên gia, mắt thấy Thất tỷ bị giải đi Tru Tiên đài hành hình, nàng nóng lòng xót ruột vô cùng. Tuy rằng nàng chưa bao giờ trông thấy tận mắt, nhưng đã từng nghe kể, tước bỏ tiên cốt là loại hình phạt đau đớn như thế nào.

Nàng toan xông lên, lại bị bạch y nam tử ôm chặt.

“Nhị Lang biểu ca, huynh bỏ muội ra, muội phải đi cứu Thất tỷ!” Nàng nước mắt lưng tròng, cố gắng vùng vẫy khỏi bàn tay của biểu ca.

Thất công chúa dường như nghe thấy được động tĩnh bên này, quay đầu lại, nhìn về phía tiểu muội, dùng mật ngữ truyền âm nói với nàng:

“Bát muội, đừng đau buồn. Con đường này, là do tỷ tự mình chọn lựa. Cả đời này, tỷ chỉ có nuôi tiếc, chưa từng hối hận.”

Tiểu cô nương bấy giờ vẫn còn chưa hiểu một chữ tình kia là gì, chỉ biết, từ nay về sau, nàng sẽ không còn trông thấy Thất tỷ nữa. Từ hôm nay, sẽ không còn một Thất tỷ ưa đùa đùa nàng, một Thất tỷ thường xoa đầu kể cho nàng nghe về những chuyện thú vị ở phạm gian, một Thất tỷ tuy ngoài miệng không nói, lại luôn âm thầm nhường những thứ tốt nhất cho nàng.

Không còn nữa.

Thất công chúa bị cột vào hình đài, sấm chớp bắt đầu giáng xuống.

Có một bàn tay ấm áp che lại mắt của tiểu cô nương. Nàng gục khóc trong lòng biểu ca, lần đầu nhận ra mình nhỏ nhoi bất lực như thế.

-----●-----

Thời gian như nước trôi, chảy mãi không ngừng. Thoáng chốc, đã qua một ngàn năm.

“Mảnh ngọc này là biểu ca, mảnh ngọc này là Dao nhi, đem cả hai cùng treo lên phong linh này, vậy là chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau, không bao giờ phải rời xa...”

Trong Thánh Tuyệt cung, tiểu cô nương phất điều ngọc mai [4] đang rúc ở trong lòng bạch y nam tử, hớn hờ khoe ra chiếc phong linh với chàng. Qua một ngàn năm, tiểu cô nương đã lớn hơn một chút, dáng vẻ hiện tại trông như thiếu nữ mười hai, mười ba tuổi dưới phạm gian. Còn vị bạch y nam tử kia, lại vẫn như một ngàn năm trước, chi lan ngọc thụ, ôn nhuận như nước, không hề thay đổi.

Chàng mỉm cười nhìn chiếc phong linh bằng ngọc, chỉ thấy trên phong linh có hai mảnh ngọc, một mảnh trắng muốt tựa tuyết, một mảnh màu hổ phách trong suốt lấp lánh, chất ngọc mượt mà láng mịn, là ôn ngọc đồng âm hạ mát hiếm thấy. Chàng cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt vuốt mấy sợi tóc mai lòa xòa trước trán nàng, khẽ nói:

“Vi huynh giúp muội treo phong linh này lên, được không?”

Tiểu cô nương vui vẻ gật gật đầu, ánh mắt long lanh đầy chờ mong dán vào cái phong linh.

Nam tử cẩn thận treo phong linh lên cao. Ánh sáng từ những viên dạ minh châu trong bốn góc cung phản chiếu vào hai mảnh ngọc, tỏa ra một vầng hào quang ấm áp lung linh.

Tiểu cô nương tươi cười nhìn biểu ca. Biểu ca dịu dàng ôm nàng vào lòng.

Hôm ấy, vẫn như bao ngày, từ Thính Tuyết cung vẫn vang lên một tiếng hát êm dịu trầm ấm.

“Nơi xa có ngọn núi

Trên núi có gốc cây

Dưới gốc cây có một ngôi nhà, ngôi nhà tranh.

Trên trời có đám mây

Dần dần tan thành sương

Dưới đất con gió khẽ đuổi nhau, khẽ đuổi nhau.

Nơi xa có ngọn núi

Trên núi có gốc cây

Một gia đình cùng ở trong ngôi nhà ấy

Vô cùng, vô cùng, vô cùng hạnh phúc...”

Bạch y nam tử xướng hết khúc ca, đã thấy tiểu cô nương ngủ thiếp đi trên vai mình từ lúc nào.

Chàng khẽ mỉm cười, bắt đầu đi lác lác đầu, lại không đánh thức nàng dậy.

Cứ thế, chàng xem bản tấu, nàng ngủ trên vai chàng. Trên cao, phong linh vẫn nhẹ nhàng đưa, ngân lên từng tiếng đỉnh đang khe khẽ.

Năm tháng tĩnh hảo, kiếp này bình an.

---•---

Lại một ngàn năm nữa trôi qua, càn khôn biến dời, trời đất đổi chủ, bãi bể hóa nương dâu. Trong trận đại chiến với Ma giới, Thiên Đế hi sinh thân mình, cùng Ma vương đồng quy vô tận. Ngai vị chủ nhân Tam giới được truyền lại cho Thái Vi Tinh Quân Nhuận Ngọc, cháu trai của Thiên Đế. Thái Vi Tinh Quân đăng cơ, hiệu là Thái Vi Ngọc Đế, người đời thường gọi là Ngọc Đế.

“Thiên Đình sử ký” chép rằng: “Ngọc Đế bệ hạ nhân từ đức độ, dùng đức để cai trị tam giới, khoan hậu với chúng sinh, được vạn người kính phục. Trong suốt thời gian trị vì của Ngài, hai giới Tiên – Ma chung sống hòa thuận, không có chiến tranh, là thời kỳ cực thịnh.”

--- -----

Quyển Liêm tướng quân từ xa nhác trông thấy một tà áo màu vàng nhạt thấp thoáng giữa những đụn mây trắng bông bồng trôi, liền đã đoán ra được người tới là ai. Khắp cả Thiên Đình, có thể mặc màu vàng đi ngang dọc như vậy, ngoài trừ bệ hạ ra, chỉ có một người duy nhất. Khắp cả Thiên Đình, một ngày rảnh rỗi đi đến Linh Tiêu bảo điện ba bốn lượt, lại còn được đặc quyền vào thẳng bên trong mà không cần đợi ở bên ngoài chờ bẩm báo, cũng chỉ có một người duy nhất.

Hắn chấp tay, cúi người hành lễ, chào một tiếng:

“Bát công chúa.”

Chỉ thấy nàng kia nhẹ nhàng đáp xuống trước cửa đại điện, trên người vận một bộ xiêm y màu vàng nhạt, tà áo phất phới bay trong gió, mềm mại bồng bênh đến mức tưởng chừng như kết mây mà dệt thành. Dung mạo nàng thủy linh thanh tú, làn da trắng nõn như sứ, không phải sắc đẹp lộng lẫy kinh diễm như Hằng Nga tiên tử, mà lại mang vẻ trong trẻo tựa nước, khiến người ta sinh lòng yêu mến. Đây chính là Dao Cơ – Bát công chúa của Cửu Trùng Thiên, cũng là bảo bối trong lòng của bệ hạ.

Dao Cơ công chúa nhoèn miệng cười, phất tay nói:

“Tướng quân miễn lễ.”

Vừa dứt lời, nàng đã bay vào bên trong điện.

Quyển Liêm tướng quân bấy giờ mới sực tỉnh, hốt hoảng gọi với theo:

“Công chúa, công chúa, không thể vào trong, bệ hạ đang xử lý chính sự...”

Nhưng bóng Dao Cơ đã biến mất từ lâu. Hắn lại không được phép vào trong. Quyển Liêm chỉ đành đứng bên ngoài rầu rĩ lo lắng.

Dao Cơ một đường bay vào bên trong, chỉ thấy giữa chính điện có bóng một người cao to đang quỳ.

“Xin bệ hạ giáng tội!” Người kia cúi người dập đầu một cái thật mạnh, nếu không phải dưới nền Linh Tiêu điện là mây trắng bông bênh, thì có lẽ trán của gã đã thủng một lỗ.

Trên bảo tọa chỉ tôn, Ngọc Đế bệ hạ toàn thân khoác nguyệt sắc long bào, so với hoàng bào của Thiên Đế trước kia thì bớt đi ba phần uy nghiêm, thêm vào bảy phần ôn hòa cao khiết, không quá xa cách, lại cũng không thể khinh nhờn. Thời gian một ngàn năm không hề để lại dấu vết gì trên khuôn mặt tựa quan ngọc của chàng, chỉ có đáy mắt như nước hồ thu kia, càng thêm sâu thẳm.

“Thiên Bồng, ngươi lại phạm lỗi gì sao?” Dao Cơ từ ngoài bước vào, cười khúc khích hỏi.

Nhìn thấy nàng, ánh mắt của Ngọc Đế thoáng nhu hòa đi, ngoắc tay khẽ gọi:

“Dao nhi, qua đây.”

Dao Cơ mỉm cười bay lên đài cao. Bảo tọa rất rộng, vẫn còn một khoảng trống. Nàng rất vô tư ngồi xuống, ôm lấy cánh tay Ngọc Đế, mặt lại quay xuống nhìn Thiên Bồng, nói:

“Thiên Bồng, ngươi đừng lo lắng, Nhị Lang biểu ca luôn luôn khoan dung độ lượng, nhất định sẽ không phạt nặng ngươi đâu.”

Thiên Bồng mở hơi đỏ rờn rờn, trong lòng cũng rất kinh ngạc. Phải biết hành động vừa nãy của Dao Cơ công chúa rõ ràng là phạm thượng, đáng tội chết, vậy mà nhìn thần sắc của bệ hạ lại không có vẻ gì muốn trách nàng. Vốn nghe nói bệ hạ sủng ái công chúa vô cùng, chỉ có điều không ngờ rằng ngay cả bảo tọa cũng có thể cho nàng ngồi cùng.

Ngọc Đế liếc mắt nhìn Thiên Bồng một cái, khoát tay nói:

“Công chúa đã mở lời, trăm sẽ khoan thứ cho ngươi lần này. Ngươi có thể lui ra, hãy trở về ngắm lại cái sai của mình, sau này tuyệt đối không thể tái phạm nữa.”

“Tạ ơn bệ hạ, tạ ơn công chúa. Mặt tướng xin cáo lui.” Thiên Bồng tựa hồ không thể tin được bệ hạ lại thứ tội cho mình, vội vàng mừng rỡ dập đầu tạ ơn, sau đó lui ra ngoài điện.

Tất nhiên, lúc này, gã vốn không ngờ rằng chờ đợi mình ở bên ngoài kia sẽ là vận mệnh bị ném xuống lục đạo luân hồi, đầu thai thành lợn.

Đội bóng của Thiên Bồng khuất sau đại môn rồi, Ngọc Đế mới quay mặt lại nhìn Dao Cơ, hỏi:

“Dao nhi cất công đến đây xin tội thay cho Thiên Bồng, là vì lẽ gì?”

Dao Cơ giả vờ vô tội, nói:

“Xin tội? Nào có chứ, Dao nhi không có xin tội cho hần...”

Ngọc Đế im lặng không nói, chỉ dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng.

Dao Cơ cuối cùng vẫn phải chịu thua, thành thực nói:

“Nhị Lang biểu ca, Thiên Bồng mấy ngàn năm nay đã vì Thiên Đình góp sức không ít, công đức vô số. Hôm nay hần uống say, nói ra mấy lời đùa giỡn với Hằng Nga tỷ tỷ, nhưng mà cũng không phải là cố ý mạo phạm, tuy có tội, lại cũng không đến mức phải xử theo Thiên quy, tước bỏ cốt tiên, đánh vào lục đạo luân hồi...”

Nàng ngừng một lúc, tựa đầu vào vai biểu ca, lại thở dài, nói:

“Muội chỉ là nhớ tới Thất tỷ...”

Ngọc Đế dịu dàng vỗ vỗ lưng nàng, nhẹ giọng an ủi:

“Đừng lo lắng, có lẽ Thất công chúa ở phạm gian vẫn sống rất tốt.”

Chàng không muốn nàng tiếp tục u buồn, liền nói sang chuyện khác:

“Dao nhi xem, đây là cái gì?”

Dao Cơ nhìn lại, chỉ thấy trong lòng bàn tay của biểu ca chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một vật nho nhỏ bằng kim loại sáng ngời, được khắc theo hình dáng của một con mắt.

Nàng tò mò cầm lấy, lật tới lật lui để xem, hỏi:

“Nhị Lang biểu ca, đây là gì vậy?”

Ngọc Đế mỉm cười, đáp:

“Đây là Thiên Nhân. Nó là pháp bảo từ thuở thượng cổ hồng hoang, có thể phân biệt rõ vạn vật thật giả, nhìn thấu được tâm can con người cùng mười hai nhân duyên, cũng có thể phòng tránh ám khí, đao thương từ xa. Vì huynh không thể thời thời khắc khắc đều ở bên bảo vệ muội, Dao nhi mang vật này theo bên người có thể phòng thân.”

Dao Cơ nhận lấy Thiên Nhân, trong lòng chợt dâng lên nỗi cảm động, dụi đầu vào vai biểu ca, nói:

“Biểu ca thật tốt với Dao nhi... Trên thế gian chỉ có biểu ca tốt với muội nhất...”

Chàng xoa xoa đầu nàng, chậm rãi nói:

“Cho nên Dao nhi chỉ có thể tin vì huynh, vì huynh sẽ không hại muội. Nếu có người nói với muội những lời hồ ngôn loạn ngữ không tốt về ta...”

Dao Cơ vội ngẩng đầu lên, bảo:

“Đó tất nhiên chỉ là bọn họ hiểu lầm biểu ca! Nhị Lang biểu ca là thần tiên tốt nhất trong thiên hạ, huynh làm việc gì, ắt hẳn đều có lý do. Dao nhi vĩnh viễn tin tưởng biểu ca, cho dù tất cả người trong thiên hạ đều hiểu lầm huynh, Dao nhi vẫn sẽ luôn luôn tin tưởng huynh.”

Biểu ca lặng im nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng ôm lấy nàng, khẽ nói:

“Dao nhi ngoan.”

Rất lâu sau này, trong những tháng ngày bị giam dưới Vu sơn, Dao Cơ thi thoảng vẫn bắt gặp nhớ tới lời khẳng định như chém đinh chặt sắt của mình năm ấy.

Mới hay, hai chữ “vĩnh viễn” này, vốn chỉ là lời nói dối đẹp đẽ nhất.

Trên thế gian, nào có điều gì là vĩnh viễn?

-----•-----

*Chú thích:

[*] Quỳnh lâu ngọc vũ: Lầu quỳnh điện ngọc (quỳnh là ngọc đẹp), cụm từ thường dùng để chỉ chốn thần tiên ở.

[1] Bài thơ “Thủy diệu ca đầu – Trung thư” của Tô Thức, Cao Tự Thanh dịch thơ:

“Trăng có từ bao thuở,

Nâng chén hỏi trời cao.

Cung khuyết trên trời chẳng rõ,

Đêm nay vốn thuộc năm nào.

Muốn cười gió mây về đó,

Lại sợ lầu quỳnh gác ngọc,

Lạnh buốt chỗ riêng cao.

Múa may đùa bóng lạnh,

Cõi trần thích hơn nhiều.”

[2] Ác giao: giao long hung ác (giao long là thường luân, thân rắn nhưng lại có bốn chân như rồng).

[3] “Hà dĩ chu chi, duy ngọc cập dao”: trích từ Thi Kinh, nghĩa là: “Lấy gì mà đeo, Chỉ ngọc và dao.” Dao là một loại ngọc đẹp. Bên trái chữ Dao (瑤) là bộ Ngọc (玉) cho nên Dao Cơ mới nói trong tên mình có tên biểu ca.

[4] Phấn điêu ngọc mài: Mặt đẹp như tượng, da mịn như ngọc

Chương 26: Quỳnh Lâu Ngọc Vũ (2)

"Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khủng quỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thắng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian.” [1]

-----•-----

Ngày hôm ấy, là một ngày định mệnh.

Như thường lệ, Dao Cơ đi đến Linh Tiêu điện tìm biểu ca, từ xa đã thấy toàn bộ đại điện rung chuyển dữ dội. Nàng vội vàng bay đến gần, chỉ thấy một con giao long bay ra từ nóc điện, Thiên Bồng nguyên soái, Quyền Liêm tướng quân cùng đám thiên binh thiên tướng đang đuổi theo giao long ấy.

Nàng chớp lấy một tiểu binh, hỏi:

“Xảy ra chuyện gì vậy? Nhị Lang biểu ca đâu?”

Tên tiểu binh luống cuống đáp:

“Khải bẩm công chúa, bệ hạ nhận lời mời của Nguyên Thủy Thiên Tôn nên đã di giả đến Côn Luân. Nào ngờ Tam Thủ Thần Giao nhân cơ hội bệ hạ đi vắng, trộm lấy Long châu trốn đi. Chúng thần đang truy bắt hắn.”

Dao Cơ nghe vậy, nhanh chóng phi thân đuổi theo Tam Thủ Giao. Long châu là bảo vật trấn giữ điện Linh Tiêu, không có nó, e là điện Linh Tiêu sẽ nhanh chóng sụp đổ!

Nàng vốn là tiên thai, vừa sinh ra đã có tiên cốt, thần lực tất nhiên thuần khiết hơn những thần tiên từ người phạm tu thành như Thiên Bồng và Quyền Liêm, nhaoáng một cái đã đuổi kịp bọn họ. Mắt thấy Thiên Bồng sắp bị Tam Thủ Giao đá thương, Dao Cơ hóa ra tiên kiếm. Kiếm tuốt ra khỏi vỏ, trực chỉ hướng Tam Thủ Giao mà bay đến. Tam Thủ Giao lập tức buông ra Thiên Bồng, xoay người né tránh đường kiếm, sau đó vọt bay đi.

Dao Cơ cùng Thiên Bồng đuổi theo Tam Thủ Giao, nhưng y đã vượt qua ranh giới giữa trời và đất.

“Không xong rồi, trên trời một ngày, dưới đất một năm. Ra khỏi ranh giới này, tốc độ của hắn sẽ nhanh lên gấp ba trăm năm mươi tư lần, sợ rằng chúng ta không thể đuổi kịp hắn nữa!” Thiên Bồng lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, nhìn Dao Cơ nói.

Dao Cơ nghĩ đến Nhị Lang biểu ca vừa đăng cơ, Long châu lại bị trộm mất, vậy chẳng phải sẽ bị người ta dị nghị hay sao?

Nàng vội nói:

“Pháp lực của ta mạnh hơn ngươi, bây giờ ta đuổi theo hắn, ngươi hãy trở về bẩm cáo với biểu ca!”

Dứt lời, nàng đã hóa thành một luồng sáng, vọt bay đi. Chớp mắt đã xa tít phía chân trời.

Thiên Bồng bấy giờ mới hốt hoảng thật sự, gọi với theo:

“Công chúa điện hạ!”

Nhưng nào còn thấy bóng người.

Thiên Bồng rầu rĩ nghĩ, để mất Long châu thì cơ may vẫn còn đường sống, để mất công chúa điện hạ thì...

Gã rùng mình một cái, thầm nói: Công chúa, cô nhất định phải bình an quay về đó!

-----•-----

Dao Cơ một đường đuổi theo Tam Thủ Giao, với sự trợ giúp của Thiên Nhân, cuối cùng cũng tìm ra dấu vết của y.

Tam Thủ Giao đang dốc hết tốc lực bỏ chạy, đã thấy từ trên trời vô vàn dải lụa buông xuống, bủa vây lấy y. Dao Cơ lướt trên lụa trắng mà bay xuống, ba ngàn tóc đen tung bay trong gió, xiêm y bông bênh như mây.

Nàng chỉ kiếm vào Tam Thủ Giao, dùng Thiên Nhãn quan sát y, cuối cùng mới cất tiếng:

“Hóa ra ngươi là vì động dục niệm nên mới trộm Long châu hạ phạm. Tam Thủ Giao, ngươi tu luyện ngàn vạn năm mới có thể thành thần, hà cớ lại vì dục niệm mà hủy đi tiền đồ, cam tâm làm yêu quái? Mau theo ta về Cửu Trùng Thiên nhận tội, ta có thể xin tội giúp ngươi.”

Tam Thủ Giao cười lớn, nói:

“Dục niệm? Vậy thì đã sao? Ai không có dục niệm? Công chúa điện hạ, ta nói cho cô biết, biểu ca đạo mạo của cô kia, Ngọc Đế bệ hạ cao cao tại thượng kia, cũng có dục niệm đấy! Cô nghĩ rằng bản thân có được Thiên Nhãn thì có thể nhìn thấu được tất cả mọi thứ ư? Cô nương ngốc, Thiên Nhãn của cô chỉ có thể nhìn thấy được những gì vị đó muốn cô nhìn thấy thôi!”

“Câm miệng! Hồ ngôn loạn ngữ!” Dao Cơ không thể nghe ai nói xấu biểu ca một câu, thế nên liền tức giận vung kiếm tới.

Tam Thủ Giao giằng đứt những dải lụa, vuron ra độc thảo. Dao Cơ tuy có pháp thuật tinh thuần, nhưng dù sao cũng là nữ nhi, lại ít kinh nghiệm thực chiến, Tam Thủ Giao thì vừa nuốt Long châu, pháp lực tăng lên đáng kể, thế nên nàng mấy lần rơi vào thế hung hiểm. Cũng may, Tam Thủ Giao chưa đủ thời gian hấp thu tinh hoa của Long châu, vẫn không phải là đối thủ của nàng, qua nửa buổi giao tranh, cuối cùng cũng bị Dao Cơ đánh bại.

Nàng liếc mắt nhìn y, toan vung kiếm lên, thì đã nghe y rồi rít cầu xin:

“Công chúa điện hạ, xin hãy tha mạng cho ta! Ta cũng chỉ là... cũng chỉ là giống như Thất công chúa năm đó, nhất thời tham luyện phạm gian, vẫn chưa gây ra họa lớn... Xin hãy tha mạng cho ta!”

Dao Cơ thoáng nghĩ tới Thất tỷ, lòng cũng hơi mềm đi, hạ kiếm xuống, bảo:

“Giao Long châu ra đây, ta sẽ tha mạng cho ngươi.”

Tam Thủ Giao ép Long châu ra ngoài, nâng lên trước mặt nàng.

Dao Cơ vẫn là tiểu công chúa không hiểu lòng người hiểm ác, bèn đưa tay nhận lấy, nào ngờ Tam Thủ Giao bỗng trở tay đánh lén. Nàng nhất thời không đề phòng, bị trúng một thảo của Tam Thủ Giao. Y vận sức tàn nhẫn đánh nát trái tim của nàng.

Dao Cơ mất đi thần thức, từ trên không xuống rơi xuống chạc cây, mê man bất tỉnh.

Tam Thủ Giao nhếch mép cười, nói:

“Dục niệm? Ha ha, cô hãy ở lại nhân gian này mà nếm trải thất tình lục dục đi.”

-----•-----

Hoàng hôn buông xuống, ráng chiều nhuộm vàng cánh đồng lúa chín. Chim mỗi từng đàn sải cánh bay về tổ.

Từ xa có một tiếng tiêu da diết vang lên, lay động cây cỏ. Một nam tử áo vải ngồi trên lưng lừa, tay cầm ống tiêu trúc, lừa của hắn dừng đình từng bước đi tới. Chưa thấy bóng người, tiếng tiêu đã vang vọng khắp bốn bề.

Đi đến một góc cây, lừa của hắn chẳng hiểu vì sao lại không chịu bước tiếp. Nam tử ngừng thổi tiêu, đang giục lừa đi tiếp, bỗng đầu từ trên cao lại có một vật gì đó rơi vào bàn tay của hắn, trông hình dáng điều khác như là một con mắt. Nam tử ngẩng đầu lên cao, chỉ thấy một bóng người đang vắt vào trên cành cây. Nhìn kỹ hơn thì thấy hóa ra là một cô nương, trên xiêm y còn loang lổ máu.

Hắn vốn tốt bụng nhân hậu, liền leo lên cây, trầy trật mãi mới mang được nàng xuống, đặt nàng lên lưng lừa, đưa về nhà, định bụng sẽ giúp nàng tìm đại phu chữa trị.

Nắng chiều vàng ủa in bóng nam tử cùng cô nương đang hôn mê trên lưng lừa, kéo thành một vệt dài trên mặt đất.

Đó là lần đầu tiên Dao Cơ gặp Dương Thiên Hựu, mở ra một tình kiếp kéo dài mấy đời.

-----•-----

Dương Thiên Hựu mang Dao Cơ về đến ngôi nhà tranh của mình, sau đó liền vét hết tất cả mấy đồng lẻ trong nhà đi vào thôn mời đại phu tới khám cho nàng. Hắn vắt và lăm mới nắn nỉ được một vị đại phu chịu đi khám với mấy đồng còm côi, cuối cùng đại phu ấy vừa bắt mạch cho Dao Cơ, đã lắc lắc đầu, thờ dài nói:

“Không có mạch tượng, không còn cách cứu được nữa. Cậu hãy chuẩn bị hậu sự cho cô ấy đi.”

Dương Thiên Hựu vội nói:

“Đại phu, xin ông hãy cứu cô ấy đi, sau này ta sẽ cố gắng kiếm bạc trả thêm cho ông...”

Đại phu khoát khoát tay, bảo:

“Không phải lão không muốn cứu, mà là Hoa Đà tái thể cũng không cứu được cô ấy đâu.”

Nói đoạn, ông ta phất tay áo, mang hòm thuốc rời đi.

Dương Thiên Hựu bản thân một lúc lâu, nghĩ đến một cô nương còn trẻ tuổi lại xinh đẹp như thế mà phải chết yểu, thật là đáng thương.

Đúng lúc này, hần nghe một tiếng nói khe khẽ vang lên gọi tên mình.

“Dương Thiên Hựu...”

“Dương Thiên Hựu...”

Giọng nói thật êm ái, trong trẻo.

Hần nhìn quanh quất, trong căn nhà tranh rách nát này chỉ có một mình hắn và cô nương đang hấp hối kia... Hắn không có nói, vậy là...

“Ma! Có ma!” Dương Thiên Hựu hét lớn, toan bỏ chạy ra ngoài.

“Không, không! Ta không phải ma! Huynh đừng chạy!” Tiếng nói trong trẻo ấy lại cất lên.

Dương Thiên Hựu nép vào góc tường, cảnh giác nói:

“Cô hôn mê sắp chết, lại có thể nói chuyện, không phải ma thì là gì?”

“Ta là thần tiên. Huynh hãy để Thiên Nhân trước mắt, sẽ có thể trông thấy ta.”

“Thiên Nhân?” Dương Thiên Hựu hỏi lại.

“Chính là vật khi này huynh nhặt được.”

Dương Thiên Hựu làm theo lời nàng, quả nhiên thấy một cái bóng lơ mơ mỏng lung của cô nương kia hiện ra trước mắt mình. Hắn ngẩn người, nhìn nàng phong thái cao quý, ánh mắt trong veo sáng ngời, quả thật là không giống ma quỷ.

Cô nương ấy nhìn hắn, khẽ nói:

“Ta là Dao Cơ tiên tử trên Cửu Trùng Thiên, hôm nay hạ phàm truy đuổi ác giao, sơ suất bị hần ám toán, đánh nát trái tim, bây giờ ta đang dùng thần thức để nói chuyện với huynh. Đa tạ huynh đã có ý tốt muốn cứu ta. Nhưng mà... Huynh không cứu được ta đâu, đừng phí công vô ích nữa.”

Dương Thiên Hựu hỏi:

“Thật sự không có cách nào để cứu cô nương sao?”

Dao Cơ lắc lắc đầu, đáp:

“Tim của ta đã bị đánh nát, không còn cách nào nữa. Ba ngày sau, thần thức của ta cũng sẽ tan thành mây khói.”

Dương Thiên Hựu rủ mắt nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên, nói:

“Nếu cô nương không chê, vậy thì dùng tim của ta đi!”

Dao Cơ sững sờ nhìn hắn, hỏi:

“Chúng ta không quen không biết, huynh lại đồng ý cho ta tim của mình sao? Kể cả dù huynh phải chết?”

Dương Thiên Hựu nghĩ là nàng không tin, liền cầm lấy đoản đao trên bàn, toan đâm vào ngực mình, nói:

“Chết đi một Dương Thiên Hựu nhỏ nhoi mà có thể cứu được một vị tiên tử tạo phúc cho bá tánh, thì cũng đáng lắm.”

Dao Cơ vội vàng ngăn hắn lại, bảo:

“Không cần! Huynh không cần chết, ta cũng có thể dùng trái tim của huynh... Có điều... Ta chưa bao giờ thi triển loại pháp thuật này, chỉ từng đọc qua trong sách cổ, ta cũng không rõ nó có để lại hậu quả gì hay không...”

Dương Thiên Hựu khẳng khái nói:

“Mặc kệ là hậu quả như thế nào, miễn cứu được cô nương là tốt rồi.”

Dao Cơ ngậy người nhìn hắn, lẩm bẩm:

“Phàm nhân nào cũng tốt bụng đến ngốc nghếch như huynh sao...”

Chính vì thế, từ đó, Dao Cơ cùng Dương Thiên Hựu chia đôi một quả tim, mỗi người một nửa. Mấy ngày đầu tiên, cả hai cũng không cảm thấy có vấn đề gì, thậm chí phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng vậy là yên ổn.

Dao Cơ ở lại ngôi nhà tranh của Dương Thiên Hựu để dưỡng thương. Dương Thiên Hựu quả thực rất nghèo, cả gia sản chỉ có ngôi nhà rách nát và một con lừa già. Nhưng hắn tiếp đãi Dao Cơ rất chu đáo, cố gắng làm việc nhiều hơn để kiếm tiền mua thức ăn ngon cho nàng. Chỉ là Dao Cơ vốn là thần tiên, không cần ăn ngũ cốc nhân gian. Thế nhưng, nàng thấy hắn có thành ý như vậy, cũng cố gắng ăn cho hắn vui lòng.

Những ngày tháng ấy, tuy không có cuộc sống thanh thoi an nhàn như trên Thiên cung, chỉ ngày ba bữa đạm bạc, vậy mà lại vui vẻ đến lạ. Mỗi tối, nàng cùng hắn ngồi ngoài sân ngắm trăng, hắn thổi tiêu cho nàng nghe. Tiếng tiêu nỉ non như thấm vào lòng người.

Trước đây, Dao Cơ chỉ từng nghe biểu ca gảy đàn, cầm âm khoan thai dịu dặt, đó là tiên nhạc đẹp đẽ nhất trên đời, có điều, chung quy vẫn là thiếu đi một chút sinh khí. Tiếng tiêu của Dương Thiên Hựu không thể siêu phàm thoát tục như dao cầm của biểu ca, lại mang một vẻ đẹp mộc mạc, gần gũi, khiến người ta cảm thấy thật thân thiết.

Được rồi, kỳ thực Dao Cơ cũng không phải rất giỏi về âm luật, cho nên nàng luôn nghe không hiểu tiếng đàn của biểu ca, vẫn là tiếng tiêu của họ Dương phù hợp với trình độ thưởng thức của nàng hơn thôi.

“Thì ra, ngắm trăng từ góc độ dưới phạm gian, cũng có một vẻ đẹp riêng...” Dao Cơ ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn vành vạnh, thầm nghĩ.

Dao Cơ ở nhà của Dương Thiên Hựu được một tháng thì nói lời cáo biệt.

“Ta phải truy tìm Tam Thủ Giao, sau đó quay về Thiên đình. Đa tạ huynh đã cứu ta, lại còn chiếu cố ta lâu như vậy. Huynh có ước nguyện gì, nhà cao cửa rộng, thiên kim vạn lượng, quyền thế mỹ nữ, chỉ cần huynh nói ra, ta sẽ giúp huynh thực hiện.”

Dương Thiên Hựu bản thân ngần người, bật hỏi:

“Cô quay về Thiên đình rồi, có còn trở lại phạm gian nữa không?”

Dứt lời, hắn mới nhận ra mình vừa hỏi một câu ngớ ngẩn.

Dao Cơ lắc lắc đầu, đáp:

“Có lẽ là không, bình thường hạ phạm phải được sự đồng ý của Ngọc Đế, cũng không phải muốn xuống là xuống. Huống hồ... Trên trời một ngày, dưới đất một năm, nếu lần sau ta có hạ phạm đi nữa, e rằng huynh đã luân hồi bao nhiêu kiếp rồi...”

Dương Thiên Hựu cúi đầu, gượng cười, nói:

“Đúng vậy, ta quên mất, cô là thần tiên mà...”

“Vậy huynh có nguyện vọng gì, cứ nói đi, ta giúp huynh.” Dao Cơ rất nghiêm túc lặp lại lần nữa.

Dương Thiên Hựu như người mất hồn, thì thầm:

“Nguyện vọng? Ta... ta chỉ muốn trông thấy cô cười... Cô có thể cười với ta một cái không?”

Dao Cơ bỗng nhiên tức giận, nhú mày nói:

“Dương Thiên Hựu, ta thật lòng muốn báo ân, huynh lại đùa giỡn với ta! Huynh... Tâm của huynh không trong sáng, huynh đã động đến dục niệm!”

Dương Thiên Hựu sững sờ nhìn nàng.

Dao Cơ bất chợt nhú mày ôm ngực. Một nửa quả tim bên ngực trái của nàng bỗng đau nhói. Tuy rằng không dùng đến Thiên Nhãn, nàng vẫn cảm nhận được, người trước mặt mình đang tổn thương.

Gần đây, nàng mới phát hiện ra, hậu quả của việc dùng chung một trái tim chính là, nàng luôn luôn có thể dễ dàng cảm nhận được cảm xúc của hắn. Tệ hơn nữa đó là, nàng tựa hồ bị tác động bởi những cảm xúc ấy.

Nàng cho rằng đó là dục niệm, dùng Thiên Nhãn nhìn vào tâm can của hắn, lại giật mình phát hiện ra một nửa trái tim ấy hoàn toàn sạch trong, không hề có chút vẩn đục.

Tại sao có thể như thế?

Dương Thiên Hựu nhếch môi cười một cái, cười mà còn khó coi hơn là khóc. Sau đó, hắn lăm lăm bỏ đi.

“Dương Thiên Hựu!” Dao Cơ gọi với theo.

Dương Thiên Hựu quay đầu lại, kinh ngạc trông thấy nàng đang nhìn mình, mỉm cười.

Nhất tiểu khuynh thành.

Dương Thiên Hựu bỗng dưng quay lưng bỏ chạy, không dám nhìn lâu thêm nữa.

“Dao Cơ, nếu giữa chúng ta đã định sẵn là không thể, xin đừng cho ta thêm si tâm vọng tưởng nữa.”

Một nửa trái tim trong lồng ngực Dao Cơ lại nhói đau.

Nàng quay đầu, nhìn bóng lưng của Dương Thiên Hựu, tự dưng khước mắt ứa ra một dòng lệ.

Chẳng phải lệ của nàng.

--- ----

Dao Cơ rời khỏi ngôi nhà tranh của Dương Thiên Hựu, đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của Tam Thủ Giao. Nhưng mà, nàng cũng nhận ra từ khi nàng rời xa Dương Thiên Hựu, một nửa trái tim kia không ngày nào không quấy phá tâm trí nàng. Nàng có thể cảm nhận được tất cả từng cảm xúc của hắn.

Cũng giống như lúc này, hắn đang nhớ đến nàng.

Dao Cơ tự nhủ, nàng là thần tiên, nàng có thể điều khiển trái tim này theo ý muốn của mình.

Nhưng mà, không thể.

Nàng càng ngày càng bị nó khống chế.

Đến một ngày, nàng vô thức trở về ngôi nhà tranh đó.

Tiếng tiêu văng vẳng ni non vang lên. Trong tất cả các loại nhạc cụ, tiếng tiêu giống với tiếng khóc nhất. Nhói tận tâm can.

Dao Cơ bước vào cái ngõ xiêu vẹo, trông thấy Dương Thiên Hựu đang ngồi đứng tại cái nơi trước kia nàng cùng hắn hay ngồi ngắm trăng.

Hắn cũng phát hiện ra nàng, nửa vui mừng nửa không dám tin.

Hắn bật đứng dậy, chạy đến ôm chầm lấy nàng.

“Ta biết, ta như vậy là phạm sai lầm, nhất định sẽ bị trời phạt, nhưng mà... Ta không có cách nào tự khống chế mình...” Hắn thì thầm.

Dao Cơ bấy giờ mới cảm thấy con đau nhói nơi ngực trái dịu đi.

Nàng mỉm cười, nói:

“Không đâu, trời sẽ không nợ phạt huynh đâu.”

Dương Thiên Hựu ngậy ngốc hỏi:

“Tại sao?”

“Vì từ nay trở đi, huynh sẽ là biểu muội phu [2] của huynh ấy.” Dao Cơ cười khúc khích, nhón chân lên, khẽ thom lên má hắn một cái, nói.

Dương Thiên Hựu một lúc sau mới tiêu hóa kịp những gì mình vừa nghe, nhất thời kích động đến mức ngất đi.

--- ----

*Chú thích:

[1] Trích trong bài “Thủy điệu ca đầu – Trung thư” của Tô Thức, Cao Tự Thanh dịch:

"Muốn cười gió mây về đó,

Lại sợ lầu quỳnh gác ngọc,

Lạnh buốt chỗ riêng cao.

Múa may đùa bóng lạnh,

Cõi trần thích hơn nhiều."

[2] biểu muội phụ: em rể họ ==))

--- ----•---

@Tác giả: Biểu ca, thật có lỗi với anh, viết mãi mà vẫn chưa cho anh lên sàn được nữa. =(Thôi xem như chương này dành tặng cho Dương Thiên Hựu đi, dù gì lúc xem “Bảo Tiên” mình vẫn khá thích Dương ba ba.vv Vậy là lại bôi ra thêm một chương nữa, chương sau nhất định ngược. *quyết tâm*

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Quỳnh Lâu Ngọc Vũ (3)

“Chuyển chu các,

Đề ý hộ,

Chiếu vô miên.

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên.

Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp,

Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,

Thử sự cố nan toàn.

Đã nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên quyên.” [1]

... ..

“Nhị Lang, con có biết vì sao mẹ lại đặt cho con nhũ danh là Nhị Lang không? Đó là vì, mẫu thân hi vọng, sau này con lớn lên, sẽ giống với biểu cửu của con vậy, làm một chính nhân quân tử, khoan dung nhân hậu, đối tốt với tất cả mọi người xung quanh con...” Dao Cơ ôm tiểu nam hài trong lòng, nhẹ giọng nói.

“Biểu cửu rất tài giỏi sao?” Tiểu nam hài chớp chớp mắt, ngây thơ hỏi.

Dao Cơ mỉm cười, nhéo nhéo chóp mũi của cậu bé, đáp:

“Đúng vậy, biểu cửu của con là người tốt nhất trong tam giới, cũng là người tài giỏi nhất trong tam giới. Chỉ cần có biểu cửu, không ai dám bắt nạt con.”

Tiểu Nhị Lang ngộ nghê hỏi:

“Vậy biểu cửu đang ở đâu hở mẹ?”

Dao Cơ thoáng ngẩn người, chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn lên bầu trời cao diệu vợi, khẽ nói:

“Huynh ấy... đang ở một nơi rất xa, rất xa...”

“Nương tử, ta đã chuẩn bị xong mấy viên đá mà nàng cần đây!” Dương Thiên Hựu tươi cười từ trong nhà bước ra, trên tay còn cầm theo mấy viên đá đủ màu sắc.

Dao Cơ mỉm cười nhận lấy, sau đó dùng một sợi chỉ kết mấy viên đá ấy thành một cái phong linh. Nàng nhìn trượng phu và tiểu nhi tử, nói:

“Viên đá màu lam này là phụ thân, viên đá màu trắng này là mẫu thân, còn viên màu lục là Tiểu Nhị Lang. Chỉ nguyện cầu cho cả nhà ta giống như phong linh này vậy, mãi mãi đoàn đoàn viên viên ở bên nhau, cùng tấu lên nhạc khúc du dương của gió.”

Nàng đem phong linh treo lên trước cửa nhà. Trăng sáng trên trời rơi vào ba viên đá, phản chiếu lại một thứ ánh sáng êm dịu lung linh.

Có cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, phong linh đing đang đing đang vang lên.

Dưới ánh trăng tròn vành vạnh, cả nhà ba người cùng ăn bánh Trung Thu, nói nói cười cười vui vẻ. Sau đó, Tiểu Nhị Lang nằm trong lòng mẫu thân. Dao Cơ nhẹ vỗ vỗ vào lưng cậu bé, cất giọng ngân nga một khúc hát ru mà năm xưa biểu ca vẫn hay dùng để dỗ ngủ.

“Nơi xa có ngọn núi

Trên núi có gốc cây

Dưới gốc cây có một ngôi nhà, ngôi nhà tranh.

Trên trời có đám mây

Dần dần tan thành sương

Dưới đất cơn gió khẽ đuổi nhau, khẽ đuổi nhau.

Nơi xa có ngọn núi

Trên núi có gốc cây

Một gia đình cùng ở trong ngôi nhà ấy, ngôi nhà ấy,

Vô cùng, vô cùng, vô cùng hạnh phúc...”

Trong tiếng hát ru êm ái của mẫu thân cùng tiếng tiêu du dương của phụ thân, Dương Nhị Lang nhanh chóng chìm vào giấc mộng. Trong giấc mộng của cậu bé, có ánh trăng sáng ngời, có một biểu cữu hiền từ nhìn hân mĩm cười.

Thời gian dường như ngưng đọng.

-----•-----

Mấy ngày sau, Dương phủ đón tiếp một vị khách không mời mà đến. Toàn thân bạch y phiêu dật, nhan sắc kinh diễm thế nhân.

“Hằng Nga tỷ tỷ !” Dao Cơ mừng rỡ ra cổng tiếp đón.

Hằng Nga lại không có tâm trạng hàn huyên với nàng, thần sắc hoảng hốt, vội nói:

“Các người nhanh chạy đi, nếu không sẽ không kịp nữa!”

Dao Cơ ngạc nhiên, hỏi:

“Tỷ tỷ sao lại nói vậy?”

Hằng Nga đáp:

“Ta từ miệng của Thiên Bồng nguyên soái nghe được tin bệ hạ vừa trở về từ Côn Luân, biết muội xuống trần thành thân với một người phạm, vô cùng tức giận, sai Thiên Bồng nguyên soái cùng Đại Kim Ô mang theo mười vạn thiên binh thiên tướng đến bắt muội về. Còn nói... còn nói... Ngoài Dao Cơ công chúa ra, diệt môn toàn bộ Dương phủ, chó mèo cũng không tha!”

Dao Cơ lắc lắc đầu, không cho là thật, nói:

“Hằng Nga tỷ tỷ, tỷ nhất định là nghe nhầm rồi ! Nhị Lang biểu ca không làm như vậy đâu! Huynh ấy sao có thể nhẫn tâm như vậy!”

Hằng Nga thở dài, bảo:

“Nếu là bệ hạ trước kia thì quả thực sẽ không làm vậy, nhưng mà từ khi ngài ấy đăng cơ thì... Thôi, thôi, các người mau chạy đi, sắp không kịp nữa rồi!”

Dương Thiên Hựu cười khổ, nói:

“Đa tạ tiên tử có lòng báo tin, nhưng mà... Khắp tam giới này, có nơi nào không thuộc quyền cai quản của Ngọc Đế? Nếu ngài ấy thực muốn bắt cả nhà chúng ta, chúng ta có thể trốn đi đâu chứ?”

Hắn dừng lại, nhẹ nắm lấy bàn tay của Dao Cơ, nhìn vào mắt nàng, lại nói:

“Huống hồ, ngay từ thời khắc ta quyết định cho nàng nửa trái tim, đã không còn để ý tới cái chết nữa rồi. Ba năm nay có thể ở bên cạnh nàng, ta đã cảm thấy mãn nguyện, chết cũng không hối hận.”

Dao Cơ tựa đầu vào vai hắn, thì thào:

“Không đâu, không đâu, biểu ca không làm vậy đâu, chàng đừng lo lắng...”

Chẳng biết là nàng đang trấn an Dương Thiên Hựu, hay tự trấn an chính mình.

Hằng Nga thờ dài, cuối cùng vẫn bay về trời. Nàng đã tận trách nhiệm của một người báo tin, về sau như thế nào, phải xem số mệnh thôi.

Giữa trưa hôm đó, bầu trời Quán Giang khầu đột nhiên mây đen vần vũ, nhiệt độ lại càng lúc càng nóng lên bất thường.

Dao Cơ đỡ Nhị Lang ngồi, rồi lại bần thần ngồi trước hiên nhà, đưa mắt nhìn trời, lẩm bẩm:

“Không phải đâu, không phải đâu... Không phải binh mã của biểu ca... Không phải...”

Dương Thiên Hựu vẫn nắm chặt tay nàng, yên lặng chờ đợi.

Một lúc sau, cuồng phong nổi lên, gió mây đổi sắc, từ trên trời, mười vạn thiên binh thiên tướng giáng xuống Dương phủ. Dẫn đầu là Đại Kim Ô, kim giáp sáng lóa, từ người hân toát ra hơi nóng khiến người ta kinh khiếp. Bên cạnh hắn là Thiên Bồng nguyên soái.

“Bệ hạ có chỉ, triệu Bát công chúa trở về Thiên đình, còn những người khác... giết không cần hỏi.” Đại Kim Ô đứng trên tầng mây nhìn xuống, lạnh lùng nói.

Dao Cơ thoáng lão đảo, cả người đứng không vững, tưởng như ngã quỵ xuống. Dương Thiên Hựu đỡ lấy nàng, tiến lên phía trước che ở trước mặt nàng, nói lớn:

“Thường nghe nói trời có đức hiếu sinh, tại sao Ngọc Đế bệ hạ lại không biết phân biệt thị phi phải trái, muốn giết tận diệt tuyệt những người vô tội? Trăm tội ngàn tội, đều chỉ do một mình Dương Thiên Hựu gây ra, là ta cho nàng một nửa trái tim, lại dùng trái tim ấy mê hoặc khống chế nàng. Ba năm nay, nàng làm tất cả mọi chuyện đều là thân bất do kỷ, nàng không có tội. Gia nhân trong phủ càng vô tội. Các người muốn giết hãy giết một mình ta, đừng liên lụy người khác!”

Dao Cơ lắc lắc đầu, từ khóe mắt ứa ra hai giọt lệ, vẫn một mực nói:

“Không, không phải, đây không phải chỉ lệnh của biểu ca.”

Nàng lấy lại trấn tĩnh, ngược mắt lên, quát:

“Các ngươi dám giả truyền thánh chỉ, có biết đó là tội gì hay không?”

Đại Kim Ô nói:

“Có phải giả truyền hay không, công chúa điện hạ theo tiểu thần trở về gặp bệ hạ, tự nhiên khác biệt!”

Dứt lời, hắn phất tay ra hiệu, đám thiên binh thiên tướng đã xông lên.

Dao Cơ đẩy Dương Thiên Hựu ra phía sau, xông lên trước, triệu hồi tiên kiếm, vung lên ba thước lụa trắng, cản lại đám thiên binh.

Đám thiên binh thiên tướng đều biết nàng là công chúa mà bệ hạ thương yêu nhất, không ai dám ra tay.

Đại Kim Ô quát:

“Xông lên, diệt môn, ai giết được Dương Thiên Hựu, tất có thưởng!”

Bấy giờ cả đám mới bắt đầu lục tục tiến lên đối chiến.

Bóng kiếm loang loáng, lụa trắng phát phới bay, tiếng đao kiếm chạm nhau lạnh buốt sống lưng.

Gia nhân trong phủ nghe tiếng động, cuống cuống bỏ chạy tán loạn.

Đại Kim Ô phất tay, ra lệnh:

“Bắn tên!”

Ngàn vạn mũi tên trực chỉ đám gia nhân lao đến.

Dao Cơ hoảng hốt, vội vàng chớp mắt một cái, dùng đến Thiên Nhân. Chỉ thấy từ trán nàng tỏa ra một luồng hào quang, luồng hào quang ấy bao lấy tất cả mọi người trong phủ, tạo thành một lớp bảo vệ. Ngàn vạn mũi tên khi chạm vào lớp bảo vệ ấy đều tan rã thành tro bụi.

Đại Kim Ô cầm kim luân trong tay, phi thân xuống đất, gia nhập chiến trận.

Thiên Bồng lo lắng nói với theo:

“Đại Kim Ô, bệ hạ đã nói tuyệt đối không được dẫm thương công chúa!”

Đại Kim Ô và Dao Cơ đã bắt đầu động thủ với nhau, Dao Cơ một mình chống lại Đại Kim Ô cũng đã có chút cố sức, vậy mà còn cả ngàn vạn thiên binh thiên tướng lần lượt xông lên, lại phải phân tâm bảo vệ Dương Thiên Hựu, thật sự hung hiểm vô cùng. Thiên Bồng thấy vậy, lớn tiếng nói:

“Công chúa điện hạ, bệ hạ chỉ muốn triệu cô trở về, sẽ không truy cứu chuyện tư phạm, cô mau tránh ra đi, đừng để bị thương!”

Dao Cơ cười lạnh, nói:

“Kẻ nào dám động đến trượng phu và nhi tử của ta, bản công chúa nhất định giết không tha!”

Đúng lúc này, Tiểu Nhị Lang bị đánh thức, từ trong chạy ra, khóc gọi:

“Mẫu thân! Mẫu thân!”

Dao Cơ bị phân tâm, tay kiếm thoáng run lên, đã bị kim luân của Đại Kim Ô cắt qua, trên tay xuất hiện một vết máu dài.

Đại Kim Ô có chút giật mình, hẳn cũng không muốn dẫm thương nàng. Ai cũng biết bệ hạ thương yêu vị công chúa này như thế nào. Lỡ như sau này nàng ta quay trở về Thiên đình, ở bên tai bệ hạ nói mấy lời không hay về hắn, vậy là xong cả tiền đồ!

Dao Cơ nhân lúc Đại Kim Ô phân tâm, bay đến ôm lấy Tiểu Nhị Lang, tránh thoát khỏi lưỡi kiếm của một tên thiên binh.

Tiểu Nhị Lang ôm chặt lấy mẹ, méo máo hỏi:

“Mẫu thân, tại sao có nhiều người muốn giết chúng ta như vậy? Không phải mẫu thân nói chỉ cần có biểu cữu, không ai dám bắt nạt Nhị Lang sao? Biểu cữu ở đâu vậy?”

“Nhị Lang, mẫu thân có lỗi với con, ta không nên mang con đến với thế giới này, để con chịu khổ nạn...” Dao Cơ nước mắt rơi lã chã, chỉ biết vỗ vỗ đầu con trai dỗ dành.

Đại Kim Ô trông thấy Dương Nhị Lang, liền quát hai bên tướng sĩ:

“Mau xông lên, giết chết tiểu yêu nghiệt này!”

Dao Cơ vội vàng dúi Thiên Nhân vào tay Tiểu Nhị Lang, nói:

“Giữ kỹ lấy Thiên Nhân này, thay ta chăm sóc phụ thân con!”

Dứt lời, nàng đã cầm lấy kiếm, quay người lại, lao vào đám thiên binh. Lần này, nàng đã mệt là người, không còn bao nhiêu sức lực nữa, ra toàn là sát chiêu, chỉ muốn đồng quy vô tận cùng tất cả bọn chúng, mở ra một con đường sống cho cha con Dương Thiên Hựu.

Đại Kim Ô tuy không muốn ra tay với nàng, nhưng nàng một lòng dồn ép hắn vào đường cùng, rốt cục hắn vẫn không kiềm chế được, dốc toàn lực đánh trả. Thần lực của Dao Cơ đã cạn kiệt, nàng càng lúc càng suy yếu, đến cuối cùng mất thấy kim luân của Đại Kim Ô đã tới gần, vẫn không còn sức để tránh né, Thiên Nhân thì đã đưa cho Nhị Lang, không còn vật gì thay nàng chống đỡ nữa. Nàng nghĩ, lần này nàng nhất định phải chết ở đây rồi. Nàng chết thì không sao, chỉ thương cho Tiểu Nhị Lang không ai bảo vệ...

“Mẫu thân!”

“Nuông tử!”

Dương Thiên Hựu cùng Dương Nhị Lang cùng tê tâm liệt phế hét lớn.

Ngay khi kim luân chuẩn bị chạm vào người nàng, nó đột nhiên ngừng lại, sau đó leng keng leng keng rơi xuống đất.

Từ trong không trung bỗng hiện ra một bóng người, bạch y tuyệt thế không vướng bụi trần, tóc đen như thác buông xuống, vạn vật xung quanh phảng phất mờ đi, chỉ còn một mình chàng thu hết phong hoa. Không ai rõ chàng ta đã ngăn lại kim luân như thế nào, chỉ thấy tay áo trắng khẽ phất nhẹ một cái, kim luân hung hãn kia đã rơi xuống đất tựa hồ một món đồ chơi. Chàng ôm lấy Dao Cơ, nhẹ nhàng đáp xuống.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ!”

Chúng tiên nhất tề quỳ xuống, đồng thanh hô.

Thiên Bồng nguyên soái khẽ thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên gã đoán không sai, bệ hạ có giận đến đâu thì Dao Cơ công chúa cũng là bảo bối trong lòng ngài. May là gã thông minh, từ đầu đến cuối đều án binh bất động. Đáng đời tên Đại Kim Ô ngu ngốc còn tham lập công!

“Bệ hạ, tiểu thần không cố ý dả thương công chúa điện hạ, chỉ là công chúa cứ nhất quyết cản trở thần thi hành thánh lệnh, cố ý kháng chỉ bất tuân, cho nên thần mới...” Đại Kim Ô vội vàng cuống quýt lên tiếng giải thích.

Ánh mắt Nhuận Ngọc chỉ liếc qua hắn một cái, sau đó dời đi, cũng không mở miệng bảo sẽ trừng phạt hay tha tội cho hắn. Chàng vươn tay ra, vuốt nhẹ lên tay của Dao Cơ một cái, chỉ thấy những tia sáng lấp lánh lóe lên, sau đó vết thương trên tay nàng đã biến mất một cách kỳ lạ.

“Còn đau không?” Chàng nhẹ giọng hỏi.

Lúc nhỏ, mỗi lần Dao Cơ luyện tập tiên pháp, không cẩn thận bị thương, biểu ca đều chữa trị cho nàng, sau đó đau lòng hỏi han nàng như vậy.

Dao Cơ ừ ừ khuất nhào vào lòng chàng, nghẹn ngào nói:

“Biểu ca, Dao Nhi biết mà, bọn họ đều đang gọt muôi, biểu ca không bao giờ nhẫn tâm như vậy...”

Vừa nãy nàng thật sự rất hoảng sợ. Từ nhỏ đến lớn, sở dĩ nàng luôn cảm thấy an tâm ngang dọc đi lại khắp mọi nơi, là vì nàng một mực tin tưởng rằng bất kể có chuyện gì xảy ra, cho dù trời có sập xuống, biểu ca vẫn sẽ chống đỡ cho nàng. Lúc này, trong một khoảnh khắc đó, nàng chợt nhận ra bản thân chỉ có một mình thôi, nàng phải một mình đối mặt với thiên binh thiên tướng, bảo vệ Dương Thiên Hựu và Dương Nhị Lang. Không có ai giúp nàng cả. Cảm giác đó, thật đáng sợ.

May mắn là, tất cả không phải sự thật.

Nhị Lang biểu ca, vẫn là một biểu ca yêu thương nàng, che chở nàng như xưa.

“Được rồi, biểu ca ở đây, không ai có thể bắt nạt muôi nữa, đừng khóc, đừng khóc.” Nhuận Ngọc bắt đầu dĩ đành dụ giọng dỗ dành nàng.

Dương Thiên Hựu cảm thấy cảnh tượng này thật chói mắt, bất kỳ ai cũng không thể thấy thoải mái khi thê tử của mình thân thiết với nam nhân khác như thế.

Tiểu Nhị Lang lại chớp chớp mắt nhìn, trong đầu rối rắm, thầm thắc mắc mỹ thúc thúc này là ai, có phải là biểu cữu mà mẫu thân hay nhắc tới không?

Đúng lúc này, Nhuận Ngọc cũng đột nhiên liếc mắt nhìn về phía bọn họ. Ánh mắt vốn đang nhu hòa, bỗng lạnh đi ba phần.

Thiên Bồng rất giỏi xem sắc mặt người khác, Dao Cơ có ân cứu mạng với gã, vì thế gã liền mình bước lên, cười đơn đả, nói:

“Bệ hạ, người xem, đó chính là Tiểu Nhị Lang...”

Nói tới đây, gã mới nhận ra, có phải mình vừa phạm tới nhũ danh của bệ hạ hay không? Ài, cũng tại công chúa cả, tên gì không đặt, sao lại phải đặt trùng tên với bệ hạ?

Gã vội vàng sửa miệng:

“Không, không, ý của tiểu thần là tiểu nam hài bên kia, ngài nhìn xem, khuôn mặt kia thật là giống công chúa điện hạ, nhưng mà đôi mắt thì lại giống bệ hạ. Người ta đều nói cháu trai giống cậu, quả là không sai ha ha...”

Dương Thiên Hựu thoáng đen mặt. Trước mặt cha đứa bé, lại nói nó giống một nam nhân khác, đây là có ý gì?

Nhưng mà câu nịnh nọt này của Thiên Bồng nguyên soái cũng không sai. Dương Thiên Hựu dung mạo thường thường, Tiểu Nhị Lang tuy còn nhỏ nhưng có thể thấy mười phần tuấn mỹ, là bởi cậu bé giống mẫu thân tới tám phần, còn hai phần kia... cũng không liên quan gì với Dương Thiên Hựu. Đặc biệt là đôi mắt kia, cả Dao Cơ và Dương Thiên Hựu đều có đôi mắt hạnh to tròn, Tiểu Nhị Lang lại là mắt phượng hẹp dài. Thiên Bồng len lén nhìn đuôi mắt đang nheo lại của bệ hạ kia, càng nhìn càng thấy giống.

Nhuận Ngọc lại chỉ liếc hai phụ tử họ Dương một cái, không hề có ý muốn nói gì với bọn họ. Chàng vuốt vuốt tóc của Dao Cơ, ôn tồn nói:

“Dao Nhi cùng biểu ca trở về Thiên cung, vì huynh sẽ không làm khó Dương phu, có được không?”

Dao Cơ vội hỏi:

“Vậy sau này muôi còn có thể quay về thăm họ không?”

Nhuận Ngọc khẽ cười, đáp:

“Tất nhiên là có thể.”

Dương Thiên Hựu vội thét lên:

“Nuông tử, đừng tin bọn họ! Ta thà là chết, cũng không muốn rời xa nàng...”

Dao Cơ quay đầu nhìn trượng phu và nhi tử, khẽ nói:

“Nhưng mà ta lại muốn hai người có thể sống. Chỉ cần còn sống, thì còn hi vọng trùng phùng, không phải sao? Huống hồ, biểu ca trước giờ luôn rất thương ta, huynh ấy không lừa ta đâu.”

Nàng bước tới gần, ôm Tiểu Nhị Lang dặn dò đôi điều, sau đó nhìn Dương Thiên Hựu thật lâu, cuối cùng nuốt nước mắt, quay lưng lại, bay lên đám mây trắng, nơi Nhuận Ngọc vẫn đang mỉm cười đứng chờ nàng.

Chỉ trong chớp mắt, mười vạn thiên binh thiên tướng biến mất sau những đụn mây trắng xóa, hình bóng của Dao Cơ cũng không còn. Dương phủ lại trở về im ắng như thường ngày.

Tiểu Nhị Lang nhìn lên trời cao, khóc gọi mẫu thân.

Dao Cơ đã bay đi một quãng xa, vẫn còn nghe thấy tiếng khóc ấy như còn văng vẳng bên tai. Nàng cắn răng, cố nén để không nức nở thành tiếng.

Nhuận Ngọc lặng lẽ lau nước mắt cho nàng. Sau rèm mi dài như cánh bướm, đáy mắt càng thêm sâu thẳm.

Đại Kim Ô đang lo lắng ngay ngáy bay về trời, đột nhiên thấy lão thiên nô bay tới bên cạnh mình.

“Trượng quân, bệ hạ có một mật chỉ cho ngài lấy công chuộc tội đây.”

Bên này, hạ nhân trong Dương phủ đang lục tục thu dọn đồ đạc rời đi, thì bỗng thấy nhiệt độ nóng lên bất thường. Bọn họ hoảng hốt chạy ra bên ngoài, nhưng bốn bề đều là lửa cháy phừng phừng, không có một lối thoát.

Ngày hôm đó, một trận hỏa hoạn lớn thiêu rụi toàn bộ Dương phủ. Tất cả mọi người trong phủ, bao gồm cả hạ nhân, chó mèo, không một ai có thể sống sót.

Thứ duy nhất còn sót lại, chỉ là một cái phong linh bằng đá.

Nhuận Ngọc liếc mắt nhìn cái phong linh có ba viên đá bị cháy xém kia, rồi lại ngẩng đầu nhìn hai mảnh ngọc treo trên phong linh trước cửa cung vẫn đĩnh đĩnh đang đang ngân vang.

Chàng phát tay một cái, tức thời phong linh bằng đá hóa thành tro bụi.

Có những thứ, chỉ cần một cái là đủ rồi.

Sau khi Dao Cơ trở về Thiên đình, nhìn từ bên ngoài, mọi thứ vẫn y hệt như trước đây, chẳng có gì thay đổi. Mọi người vẫn tôn kính gọi nàng một tiếng “công chúa điện hạ”, biểu ca vẫn ân cần dịu dàng với nàng, phảng phất chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Hằng Nga tiên tử vài lần đến thăm nàng, thì thoảng lại đưa mắt nhìn nàng, muốn nói lại thôi, cuối cùng thờ dãi ra về.

Dao Cơ nhớ Tiểu Nhị Lang và Dương Thiên Hựu, nhiều lần xin biểu ca cho phép hạ phàm thăm họ, nhưng lần nào chàng cũng tìm cơ chối từ, nói lảng sang chuyện khác, chỉ cho nàng mượn Huyền Quan kính để nhìn xem bọn họ đang sống dưới trần thế nào.

Qua kính Huyền Quan, nàng trông thấy trượng phu và nhi tử vẫn sống rất vui vẻ, hạnh phúc. Cuối cùng, Dương Thiên Hựu cưới một thê tử mới, mà Tiểu Nhị Lang cũng rất yêu thích kẻ mẫu.

Bọn họ, dường như đã quên nàng.

Dao Cơ thần thờ trả kính Huyền Quan lại cho biểu ca, quay lưng đi để giấu mấy giọt lệ chực trào ra khóe mắt.

Thôi thôi, quên nàng đi, âu cũng là chuyện tốt.

Cứ thế, ngày qua tháng lại, mấy chốc mà nửa tháng trôi qua, biểu ca cũng dần không trông chừng nàng quá cẩn mật nữa. Một hôm, nhân lúc biểu ca đi Dao Trì dự hội bàn đào của mẫu hậu, Dao Cơ nhờ Thiên Bồng giúp đỡ, để giả hóa thành nàng, còn nàng thì hóa thành dáng vẻ của Thiên Bồng, lên xuống trần.

Nàng định bụng, chỉ tới xem bọn họ một chút thôi. Chỉ cần lên nhìn họ một chút là được rồi, không cần gặp mặt, không cần nói chuyện.

Nhưng mà, cái mà nàng nhìn thấy, chỉ là một đồng tro tàn.

Dao Cơ run run hỏi một người qua đường:

“Xin hỏi... Xin hỏi... Dương phủ ở đây đâu rồi?”

Người qua đường thờ dài, chỉ cho nàng một ngôi mộ lớn ở xa xa, nói:

“Mười lăm năm trước không biết nhà họ Dương đắc tội gì với thần tiên trên trời, chỉ trong một ngày mà cháy rụi hết, không một ai sống sót. Người trong thôn đem tro cốt của tất cả hộp táng thành ngôi mộ chung kia.”

Dao Cơ rụng rời tay chân, ngã quỵ xuống đất.

Sau đó, nàng lồm cồm bò dậy, chạy tới bên mộ phần.

Nhìn thấy bốn chữ “Dương phủ chi mộ”, nàng hét lên một tiếng tê tâm liệt phế, ngồi bệt xuống đất.

“Không, đây không phải là sự thật, không phải, không phải...”

Dao Cơ thần thờ nhìn nắm mồ liêu xiêu trong trời chiều. Nàng nhớ tới khuôn mặt non nớt trong sáng của Tiểu Nhị Lang, nhớ tới dáng vẻ chất phác hiền lành của trượng phu, nhớ tới ba năm vui vẻ hạnh phúc của cả nhà họ.

Bên tai nàng như vẫn còn văng vẳng tiếng ca năm nào.

“Nơi xa có ngọn núi

Trên núi có gốc cây

Dưới gốc cây có một ngôi nhà, ngôi nhà tranh...”

Cổ họng nàng nghẹn đắng, không cách nào hát tiếp được nữa.

Nàng gục xuống mộ phần, bật khóc nức nở, khóc đến mức dường như tim phổi cũng chết lặng đi.

“Công chúa điện hạ, xin hãy theo chúng thần trở về !” Thiên binh thiên tướng rất nhanh tìm thấy nàng.

Dao Cơ ngẩng đầu lên, quệt đi nước mắt, sau đó mở mắt ra. Trong mắt đã chỉ còn oán hận.

Nhanh như chớp, nàng quay người lại, rút kiếm ra, hét lớn:

“Trả lại nhi tử cho ta! Trả lại trượng phu cho ta ! Trả lại nhà cho ta!”

Nàng không biết mình đã điên cuồng chém giết bao nhiêu thiên binh thiên tướng, trước mắt của nàng chỉ còn một màu đỏ của máu. Nàng như mất đi ý thức, chỉ còn một ý niệm duy nhất: báo thù!

Đến cuối cùng, một mình nàng vẫn không đấu lại đám đông. Nàng bị trói lại bằng Khốn Tiên tác, giải đến trước mặt Ngọc Đế. Bên cạnh là Thiên Bồng nguyên soái đang quỹ giữa điện.

Giống như Thất tỷ năm đó.

Nàng ngẩng đầu nhìn người mặc long bào ngự trên bảo tọa cao cao kia, cái người mà nàng từng hết lòng tin tưởng, người từng là cả thế giới của nàng.

Đã từng, tức là, không còn nữa.

“Tại sao? Tại sao huynh giết họ? Tại sao!!!” Nàng nức nở hét lên, cho đến câu cuối cùng, đã không còn là một câu hỏi.

Nhượng Ngọc khẽ thờ dài, nói:

“Bọn họ không chết, tâm của muội làm sao chết được?”

Dao Cơ sững sờ nhìn chàng ta, nước mắt vẫn còn chưa khô trên má. Nàng không thể tin được đó là biểu ca của nàng. Tại sao chàng ta có thể thần nhiên trả lời như thế? Tại sao chàng ta lại biến thành như thế? Biểu ca mà nàng quen biết không phải như vậy, không phải như vậy...

Nhượng Ngọc bước tới, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, dịu giọng nói:

“Dao nhi, họ chỉ là phàm nhân mà thôi, bây giờ không chết, mấy mươi năm sau cũng sẽ chết. Nhưng mà muội là thần tiên, sinh mệnh của muội sẽ kéo dài

ngàn vạn năm, thậm chí là trường sinh bất tử, thọ cùng trời đất. Sớm muộn gì, muội cũng phải nhìn bọn họ chết trước mặt mình. Tình yêu như vậy, vừa bắt đầu đã định là đau khổ rồi.”

Dao Cơ lẳng lặng không nói, chỉ mở to mắt nhìn chàng.

Nhuận Ngọc lại chậm rãi nói tiếp, giọng êm ái như mê hoặc tâm trí người khác:

“Biểu ca biết, sở dĩ muội mê luyện phạm nhân đó, chỉ là vì bị một nửa trái tim phạm tặc trong người khống chế thôi. Vì huynh thay cho muội trái tim khác, sau đó lại tiếp tục tu luyện, qua mấy trăm năm sau, tự nhiên sẽ quên đi bọn họ, không còn nhớ nhưng, không còn đau khổ nữa, có được không?”

Dao Cơ khẽ gật đầu, nói:

“Dao nhi biết lỗi rồi, biểu ca cời trói cho muội đi.”

Nhuận Ngọc mỉm cười, xoa xoa đầu nàng, nói:

“Dao nhi ngoan.”

Chàng phát tay, Khôn Tiên tác tự động trở về ống tay áo chàng.

Dao Cơ bỗng nhiên lạnh lùng mở to mắt, hóa ra tiên kiếm, nhanh như chớp đâm về phía Nhuận Ngọc.

“Trả lại nhi tử cho ta! Trả lại trọng phụ cho ta!” Nàng điên cuồng hét lớn, tựa như mất hết thần trí.

Nhuận Ngọc nhất thời không đề phòng nàng, bị kiếm cắt qua một đường. Chàng sửng sờ nhìn nàng, trong mắt đầy vẻ ngỡ ngàng, và cả... đau lòng.

"Thì ra ta dạy cho muội từng chiêu từng thức, chỉ để hôm nay muội dùng nó giết ta." Chàng ta khẽ cười, cười mà lại muôn phần cay đắng.

Nhưng rất nhanh, chàng đã lấy lại thần trí, đoạt đi kiếm trên tay nàng.

“Dao nhi, là muội ép ta phải làm như vậy.” Chàng khẽ thở dài một tiếng, nhẹ như chiếc lá rơi nghiêng trên mặt hồ.

Sau đó, Dao Cơ cảm thấy mình bị một lực rất mạnh cuốn đi, kéo nàng rơi xuống phạm gian.

“Người không xứng làm Ngọc Đế! Người cũng có dục niệm! Người cũng phạm Thiên quy! Người không xứng làm Ngọc Đế!”

Nàng tê tâm liệt phế hét lớn, cả người vẫn rơi xuống không ngừng.

Cuối cùng, nàng thấy ngọn núi to lớn phía dưới mình ầm ầm nứt ra. Nàng bị hút vào sâu trong lòng núi, rơi xuống một cái đài lớn.

Cái đài này hình tròn, nằm giữa một hồ nước mênh mông, bốn bề vọng lại tiếng nước chảy róc rách.

Dao Cơ chưa kịp ngồi dậy, đã thấy những sợi xích lớn từ đáy hồ trời lên, quấn lấy tay chân nàng, lại không hề cảm nhận thấy sức nặng của chúng, cũng không thấy đau đớn.

Nhưng mà, đối với Dao Cơ lúc này, đau hay không, đã không quan trọng.

Nàng thử dùng thần lực phá xích, lại phát hiện tiên pháp của mình đã biến mất hoàn toàn.

“Không cần lãng phí sức lực nữa, sợi xích này đã phong ấn lại thần lực trong người muội, muội có cố gắng đến đâu cũng không phá được.”

Dao Cơ ngẩng đầu lên, chỉ thấy người kia đang đứng ở trước mặt mình, vẫn bạch y trắng tuyết, thần thái ôn hòa tựa gió xuân.

Chàng ngồi xuống, lấy ra cái phong linh bằng ngọc trong tay áo, khẽ hỏi:

“Dao nhi còn nhớ vật này không?”

“Mảnh ngọc này là biểu ca, mảnh ngọc này là Dao nhi, đem cả hai cùng treo lên phong linh này, vậy là chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau, không bao giờ phải rời xa...”

Dao Cơ khép mắt lại, chợt mở to mắt ra, há miệng dùng mười phần sức lực cắn một cái thật tàn nhẫn vào bàn tay như ngọc của chàng.

Đến khi máu tươi tuôn ra, chàng vẫn không hề đổi sắc mặt, cứ thế mà nhu hòa nhìn nàng.

“Ta thật ghê tởm đáng về đạo mạo này của người.” Nàng thì thầm, rồi lại giật mạnh dây xích, điên cuồng hét lớn: “Trả lại nhi tử cho ta! Trả lại trọng phụ cho ta! Trả lại nhà cho ta... A...”

Bỗng nhiên bờ môi của nàng bị chặn lại. Dao Cơ ra sức vùng vẫy, muốn tránh thoát khỏi nụ hôn của chàng ta, nhưng hai tay đã bị trói, không cách nào

chống cự.

“Không phải nàng nói ta cũng có dục niệm sao? Dao nhi thật thông minh, biểu ca lễ nào không thưởng cho nàng, hửm?” Nhuận Ngọc khề hôn lên trán nàng, duỗi tay rút đi sợi thắt lưng trên eo nàng.

“Ngươi muốn làm gì? Buông ta ra! Ngươi là y quan cầm thú! Ta vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho ngươi, vĩnh viễn.”

....

“Nàng biết không, chữ “Dao” vốn thuộc bộ Ngọc. Cho nên, nàng vĩnh viễn thuộc về ta, đó là vận mệnh.”

Trong một vùng mông lung, Dao Cơ thấp thoáng nghe thấy tiếng hát từ đâu vọng lại.

Khúc hát rằng:

“Nơi xa có ngọn núi

Trên núi có một gốc cây

Một gia đình cùng ở trong ngôi nhà tranh ấy

Vô cùng, vô cùng, vô cùng hạnh phúc...”

Tiếng hát tan ra, tan ra, hóa thành nước mắt.

--- ----,-----

*Chú thích:

[1] Trích "Thủy điệu ca đầu - Trung thu" của Tô Thức, Cao Tự Thanh dịch thơ:

"

71.306 bài thơ, 3.513 tác giả

Toggle navigation

Thủy điệu ca đầu - Trung thu 水調歌頭—中秋 • Thủy điệu ca đầu - Trung thu

Thơ " Trung Quốc " Bắc Tống " Tô Thức " Từ

☆☆☆☆☆

63.83

Thể thơ: Từ phẩm

Thời kỳ: Bắc Tống

10 bài trả lời: 9 bản dịch, 1 thảo luận

17 người thích

Từ khoá: Thủy điệu ca đầu (12) trung thu (57) Đạm đạm u tình (9)

Chia sẻ trên Facebook 28

Trả lời

In bài thơ

Tài liệu đính kèm 3

Một số bài cùng từ khoá

- Trung thu dạ Đại Quan viên tức cảnh (Tào Tuyết Cần)

- Bát nguyệt thập ngũ dạ nguyệt kỳ 1 (Đỗ Phủ)

- Dương Quan khúc - Trung thu tác (Tô Thúc)

- Trăng trung thu (Nguyễn Văn Trinh)

- Trung thu (Nguyễn Ngọc Hưng)

Một số bài cùng tác giả

- Tiền Xích Bích phú

- Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ

- Điệp luyện hoa - Xuân tình

- Lô sơn

- Giang thành tử - Ất Mão chính nguyệt nhị thập nhật dạ ký mộng

Đăng bởi Vanachi vào 08/07/2005 14:55, đã sửa 6 lần, lần cuối bởi Vanachi vào 30/12/2006 18:34, số lượt xem: 30353

Đản nguyện nhân trường cửu - Đạm đạm u tình - Đặng Lệ Quân

水調歌頭—中秋

明月幾時有，

把酒問青天。

不知天上宮闕，

今夕是何年。

我欲乘風歸去，

又恐瓊樓玉宇，

高處不勝寒。

起舞弄清影，

何似在人間。

轉朱閣，

低綺戶，

照無眠。

不應有恨，

何事長向別時圓。

人有悲歡離合，

月有陰晴圓缺，

此事古難全。

但願人長久，

千里共嬋娟。

Thủy điệu ca đầu - Trung thu

Minh nguyệt kỷ thời hữu?

Bà tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết,
Kim tịch thị hà niên.
Ngã dục thừa phong quy khứ,
Hựu khùng quỳnh lâu ngọc vũ,
Cao xứ bất thắng hàn.
Khởi vũ lộng thanh ảnh,
Hà tự tại nhân gian.
Chuyển chu các,
Đề ý hộ,
Chiếu vô miên.
Bất ưng hữu hận,
Hà sự trường hướng biệt thời viên.
Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp,
Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,
Thử sự cổ nan toàn.
Đã nguyện nhân trường cửu,
Thiên lý cộng thiên quyên.
Dịch nghĩa
Trăng sáng có từ bao giờ,
Cầm ly rượu hỏi trời xanh.
Không biết là cung điện trên trời,
Đêm nay là năm nào?
Ta muốn cưỡi gió đi,
Lại sợ trên lầu quỳnh điện ngọc,
Nơi cao rét không chịu nổi.
Đứng lên múa, bóng trắng theo người,
Gì vui hơn ở dưới cõi đời.
Soi khắp gác tía,
Ta tà xuống cửa che màn gấm,
Soi cả đến người có bầu tâm sự không ngủ.
Trăng giận gì người,
Tại sao cứ tròn trong những giờ ly biệt.
Người có lúc buồn, vui, tan, hợp,
Trăng có đêm tối, sáng, tròn, khuyết,

Việc này xưa nay khó bề trọn vẹn.

Những mong người lâu dài,

Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng.

Tết trung thu năm Hy Ninh thứ 9 đời Tống Thần Tông (tức năm Bính Thìn 1076), Tô Thức uống rượu vui đến sáng, nhớ đến em là Từ Do (tức Tô Triệt), làm bài từ này.

Xếp theo:

Trang trong tổng số 1 trang (10 bài trả lời)

[1]

Ảnh đại diện

Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn

Gửi bởi Vanachi ngày 08/07/2005 14:55

Đã sửa 1 lần, lần cuối bởi Vanachi ngày 30/12/2006 18:34

Trăng sáng bao giờ có?

Nâng chén hỏi trời cao

Chẳng hay trên đây cung khuyết

Đêm đó nhằm năm nao?

Ráp định cười mây lên đến

Chỉ sợ lâu quỳnh điện ngọc

Cao ngất lạnh lùng sao?

Đứng múa vờ thanh ảnh

Trần thế khác chi đâu.

Xoay gác đỏ

Luôn song lựa

Rọi tìm nhau

Chẳng nên cừ hận

Sao lại nhằm tỏ lúc xa nhau

Người có buồn, vui, ly, hợp

Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết

Tự cổ vẹn toàn đâu

Chỉ nguyện người trường cửu

Ngàn dặm dưới trăng thâu.

Nguồn: Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, Nguyễn Chí Viễn, NXB Văn hoá - Thông tin, 1996

☆☆☆☆☆ Chia sẻ trên Facebook 4Trả lời

Ảnh đại diện

Bản dịch của Nam Trân

Gửi bởi Vanachi ngày 13/07/2006 06:36

Trăng có từ bao thuở

Nâng chén hỏi trời cao

Đêm nay nơi thiên cung nguyệt điện

Chẳng biết thuộc năm nào

Ta muốn bay về theo gió

Chỉ sợ lầu quỳnh gác ngọc

Cao thăm rết nhùng bao

Múa nhảy mừng vui bóng nguyệt

Cõi trần thích thú hơn nhiều

Qua gác tía

Dòm cửa gấm

Dội canh sầu

Chẳng nên oán giận

Cớ sao tròn mãi lúc lia nhau

Người có vui buồn ta hợp

Trăng có tỏ mờ tròn khuyết

Từ xưa khó trọn đều

Chỉ ước người sống mãi

Dặm nghìn chung bóng yêu kiều.

☆☆☆☆☆ Chia sẻ trên FacebookTrả lời

Ảnh đại diện

Bản dịch của Nguyễn Hiến Lê

Gửi bởi Vanachi ngày 14/12/2006 18:43

Có 1 người thích

Mấy lúc có trăng thanh?

Cất chén hỏi trời xanh:

"Cung khuyết trên chín tầng,

Đêm nay là đêm nào?"

Ta muốn cười gió bay lên vút,

Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,

Cúi xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức,

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt ly thì trăng tròn?

Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quỳên.

☆☆☆☆ Chia sẻ trên Facebook 5Trả lời

Ảnh đại diện

Bản dịch của Nam Long

Gửi bởi Vanachi ngày 01/12/2007 09:56

Trăng có từ bao thuở,

Nâng chén hỏi trời cao.

Đêm nay nơi thiên cung nguyệt điện,

Chẳng biết thuộc năm nào?

Ta muốn bay về theo gió,

Chỉ sợ lầu quỳnh gác ngọc,

Cao thăm rết nhùng nào.

Múa nhảy mừng vui bóng nguyệt,

Cõi trần thích thú hơn nhiều.

Qua gác tía,

Dòm cửa gấm,

Dội canh sầu.

Chẳng nên oán giận,

Cớ sao tròn mãi lúc lia nhau?

Người có vui buồn tan hợp,

Trăng có tỏ mờ tròn khuyết,

Từ xưa khó trọn đều.

Chỉ ước người sống mãi,

Dặm nghìn chung bóng yêu kiều.

☆☆☆☆☆ Chia sẻ trên FacebookTrả lời

Ảnh đại diện

Bản dịch của Nhật Chiêu

Gửi bởi Diệp Y Như ngày 17/06/2008 21:27

Đã sửa 1 lần, lần cuối bởi Diệp Y Như ngày 25/06/2009 00:41

Trăng có tự thuở nào

Nâng chén hỏi trời cao

“Không biết bên trên cung khuyết

Đêm nay là đêm nao”

Ta muốn bay lên theo gió

Chỉ e lầu quỳnh gác ngọc

Cao thăm lạnh làm sao

Nhảy múa cùng bóng nguyệt

Trần gian thú biết bao

Đi quanh gác tía

Vào song lựa

Soi bóng sâu

Đừng nên oán hận

Dù trăng đầy ánh lúc xa nhau

Người có buồn vui tan hợp

Trăng có tỏ mờ tròn khuyết

Xưa nay toàn vẹn bao giờ

Chỉ nguyện người trường cửu

Thuyền duyên muôn dặm bên nhau

Nguồn: Nhật Chiêu, Câu chuyện văn chương phương Đông, NXB Giáo dục, 2003

☆☆☆☆☆ Chia sẻ trên FacebookTrả lời

Ảnh đại diện

Bản dịch của Cao Tự Thanh

Gửi bởi Vanachi ngày 13/09/2008 01:13

Trăng có từ bao thuở,

Nâng chén hỏi trời cao.

Cung khuyết trên trời chẳng rõ,

Đêm nay vốn thuộc năm nào.

Muốn cười gió mây về đó,

Lại sợ lâu quỳnh gác ngọc,

Lạnh buốt chỗ riêng cao.

Múa may đùa bóng lạnh,

Cõi trần thích hơn nhiều.

Qua rèm ngọc,

Kề trướng gấm,

Rọi canh sầu.

Cần chi oán hận,

Biệt ly tròn mãi ý càng đau.

Người có buồn vui tan hợp,

Trăng có tỏ mờ tròn khuyết,

Từ xưa khó vẹn màu.

Mong người tình chẳng đổi,

Ngàn dặm tỏ lòng nhau."

*Tác giả: Ôi viết chương này mệt cả tâm hồn lẫn thể xác. :’(

Đây là bài hát “Nơi xa có ngọn núi” cho ai tỏ mờ nó như thế nào :v

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Có Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bức Màn Vén Mở

Ở thế kỷ XXI, Vương Dao chỉ là một cô gái bình thường đến không thể bình thường hơn. Điều không bình thường duy nhất, có lẽ là việc một cô gái sống đến hai mươi tuổi vẫn chưa có mảnh tình vắt vai, kiên định trường kỳ ở trong hội độc thân vui vẻ. Cũng không phải chưa tình âm thầm thích một ai, nhưng mà đó chỉ là cảm nắng thoáng qua, chẳng rõ là do tính cách vốn rụt rè nhút nhát, hay là bởi có một cái gì đấy luôn ngăn trở trong vô hình, Vương Dao cứ thế từ cấp hai lên cấp ba, từ cấp ba lên đại học, và cũng có thể là cho đến khi tốt nghiệp đại học, cô vẫn không có bạn trai.

Người ta đồn rằng, Vương Dao có mệnh sát phu. Chỉ bởi một sự trùng hợp kỳ lạ, hễ cậu bạn nào theo đuổi cô, thì y như rằng, chẳng mấy chốc sau, cậu ấy sẽ xảy ra chuyện, không bị tai nạn thì cũng bị ốm nặng, không ngã xe thì cũng té sông. Chính vì thế, một người không tin quỷ thần như Vương Dao, cũng bắt đầu nghĩ rằng, có lẽ mình cứ nên ở vậy đến già để không gây họa cho người khác nữa.

Là một trạch nữ điển hình, lại thêm những lời đồn ác ý, Vương Dao không có mấy bạn bè, bạn thân duy nhất chỉ có Lưu Diệu Nhi. Hoàn toàn khác với Vương Dao trầm lặng hướng nội, dù có chịu thiệt vẫn lười mở miệng tranh giành thắng thua, Lưu Diệu Nhi là cô gái độc lập, chủ động, mạnh mẽ, luôn đứng ra bảo vệ Vương Dao mỗi khi cô bị ức hiếp. Cũng không biết hai cô gái có tính cách trái ngược như vậy, làm sao có thể trở thành bạn bè.

Mùa hè năm đó, chẳng biết Lưu Diệu Nhi tìm ở đâu ra hai cái vé rẻ, liền rủ Vương Dao đến Tô Châu một chuyến. Vương Dao không chịu được sự dai dẳng lải nhải của cô bạn, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Ngày thứ nhất đến Tô Châu, hai cô gái tìm được một chỗ trọ gần Thái Hồ, tuy rằng có hơi ọp ẹp một tí, nhưng giá cũng rất dễ chịu.

Lưu Diệu Nhi loay hoay sắp xếp hành lý, chợt reo lên:

“Dao Dao, nhìn này! Ở đây có một cuốn sách!”

Vương Dao cũng cầm cuốn sách lên xem thử, chỉ thấy đó là một cuốn sách cũ, giấy đã ố vàng, bìa đề bốn chữ “Thái Hồ kỳ duyên”, được viết bằng chữ

phần thể.

“Chỉ là một cuốn tiểu thuyết thôi.” Cô không mấy hứng thú, lại đặt quyển sách xuống. Đọc phần thể thật là đau mắt, cô cũng không nhàn rồi đến mức tự tra tấn mình.

Lưu Diệu Nhi lại có vẻ rất tò mò với cuốn sách kia, lập tức say sưa đọc. Vương Dao thấy vậy, chỉ đành ra ngoài đi dạo một mình.

Loanh quanh trong mấy dãy phố cổ kính, Vương Dao bỗng gặp một ông lão bày cái quầy xem bói. Cô thầm nghĩ, thời đại nào rồi mà còn có người tin bói toán sao?

Ông lão nhìn thấy Vương Dao, nở một nụ cười bí hiểm, sau đó gọi cô lại, nói:

“Tiểu cô nương, cô có muốn xem một chút mệnh số của mình không?”

Vương Dao lắc lắc đầu, đáp:

“Xin lỗi ông, cháu không có mang theo tiền.”

Ông lão cười khà khà, bảo:

“Cô là người hữu duyên, không lấy tiền, không lấy tiền.”

Vương Dao vốn không giỏi từ chối người khác, chần chờ một lúc, cũng đành ngồi xuống.

Ông lão kia chăm chú nhìn đường chỉ tay của cô, sau đó chợt biến sắc mặt, vội nhắc ghế ngồi dịch ra xa cô một quãng, mới hỏi:

“Tiểu cô nương, có phải từ trước đến giờ, những người khác phải có tình cảm với cô đều gặp chuyện không may?”

Vương Dao kinh ngạc, đáp:

“Dạ phải, mà làm sao ông biết được?”

Ông lão không đáp, vẻ mặt lăm lét nhìn phía sau lưng cô, nhỏ giọng bảo:

“Duyên tiền kiếp, nợ tam sinh. Tiểu cô nương, lão khuyên thật lòng, hai ngày sau là rằm tháng bảy, cô nên tránh ra đường, nếu có ở bên ngoài thì tuyệt đối phải trở về trước khi trời tối. Nếu không... e rằng sẽ nhìn thấy... um... um...”

Ông lão đang nói dở, bỗng nhiên ụt ứ không nói được nữa, sắc mặt tái mét, tay run run chỉ về phía sau lưng Vương Dao.

Đúng lúc đó, một bà cụ hốt hải chạy đến, vội nói:

“Xin lỗi cô gái, ông lão nhà tôi ấy à, thần trí không được bình thường, hay nói lảm nhảm như vậy đó! Mong cô đừng để bụng.”

Vương Dao mỉm cười lắc lắc đầu, tỏ vẻ không có gì, đoạn lại đứng dậy bước đi, sau lưng vẫn nghe loáng thoáng tiếng hai ông bà lão đang tranh cãi.

“Ông điên rồi à? Muốn chết sao?”

“Nhưng mà không thể thấy chết không cứu, đúng không?”

“Cứu? Bằng cách nào? Đó là mệnh số của cô ấy, ông cứu được sao? Đừng lo chuyện bao đồng nữa!”

...

Tiếng huyền não dần dần xa. Vương Dao trở về bên bờ Thái Hồ, trời bắt đầu sụp tối, đường phố lên đèn. Không hiểu vì sao, Thái Hồ luôn mang lại cảm giác sợ hãi vô hình cho Vương Dao. Cô đứng tần ngần cạnh bờ hồ, bên tai vọng lại mấy tiếng xì xào của những người hướng dẫn viên du lịch. Họ đang nói về Thái Hồ cho du khách nghe. Có người kể:

“Theo truyền thuyết, thuở xa xưa, trên Thái Hồ có một ngọn núi rất lớn, tên là Vu sơn. Rồi một ngày, không biết vì sao ngọn núi bị bỏ ra, chỉ còn trơ lại mặt hồ mênh mông.”

Vương Dao chợt cảm thấy tức ngực khó thở. Mọi thanh âm bên tai dường như nhòe đi, sau đó có tiếng xích sắt khua vào nhau vang lên. Tiếng khóc ai oán của một người phụ nữ. Tiếng hát văng vẳng xa.

“Nơi xa có ngọn núi

Trên núi có một gốc cây...”

Vương Dao đưa mắt nhìn bóng mình dưới mặt hồ phẳng lặng, chợt thoáng thấy mặt nước phản chiếu lại một bóng trắng ở phía sau mình. Cô hoảng hốt

quay người lại nhìn.

Không có ai cả.

Vương Dao xoa xoa đôi mắt sau gọng kính dày, thầm nghĩ khi về nhất định phải thay kính mới.

Trở về chỗ trọ, Vương Dao ều oải đặt mình xuống giường, lại thấy Lư Diệu Nhi vẫn còn cầm quyển sách kia đọc.

“Cậu vẫn chưa đọc xong à?” Cô hỏi.

Lư Diệu Nhi như tìm được chỗ trú nổi ức chế, liền huyền thuyên một tràng:

“Cũng sắp xong rồi. Này Dao Dao, cậu biết không, quyển tiểu thuyết này quả thực là mấu chốt mà, chẳng hiểu tác giả nghĩ gì mà lại tàn nhẫn với nam nữ chính như thế. Nam phụ thì vừa độc ác vừa biến thái. Cha của nữ chính phát hiện ra bộ mặt thật của y, y liền nhẫn tâm giết ông ấy, còn tráo phong thư, giả họa cho nam chính. Y tiếp tay cho ông ngoại của nữ chính làm nhiều chuyện xấu, chỉ vì quyền thế và phần thưởng là nữ chính, còn bỏ thuốc cường bức cô ấy, sau đó lại giam cô ấy lại, không cho gặp một ai. Theo tớ thấy, người này nhất định là có bệnh về tâm lý... Này, tớ còn chưa kể xong mà, cậu ngủ rồi à!”

Lư Diệu Nhi hậm hực nhìn Vương Dao đang ngủ ngon lành kia, cuối cùng cũng tắt đèn đi ngủ.

.....

“Miên nhi...”

“Dao nhi...”

“Miên nhi...”

“Dao nhi...”

“Hà dĩ chu chi, duy ngọc cập dao. Đòi đòi kiếp kiếp, Dao nhi đều thuộc về một mình biểu ca, nàng có thể trốn đi đâu?”

“Dao nhi ngoan, gọi lớn tiếng một chút, vì phu thích nghe...”

“Ng ngoan... Sinh cho vì phu một bảo bảo, được không?”

“Dao nhi, chúng ta đánh cược một lần đi. Lần này lịch kiếp ở phạm gian, quên đi tất cả ký ức, nếu nàng vẫn một lòng yêu thích họ Dương đó, biểu ca sẽ buông tay chúc phúc cho hai người. Nhưng nếu, nàng không còn yêu hắn nữa, điều đó có nghĩa là chỉ cần thay đổi một trái tim khác, tình yêu cũng biến mất. Vậy thì, trở về bên cạnh biểu ca, có được không?”

“Bệ hạ, người thua rồi! Công chúa kiếp này vẫn chỉ yêu Dương Thiên Hựu, đến cuối cùng, người vẫn chỉ có được cái xác của công chúa mà thôi.”

“Trẫm, còn chưa thua.”

“Bệ hạ! Người làm như vậy là phạm quy, là không công bằng! Bệ hạ...”

.....

“Dao Dao, cậu dậy đi!”

Vương Dao nặng nề mở mắt ra, thấy khuôn mặt đầy lo lắng của Lư Diệu Nhi.

“Cậu làm sao vậy? Đêm qua cậu ngủ mà cứ chảy nước mắt, khóc suốt cả đêm, gọi thế nào cũng không thức dậy!” Lư Diệu Nhi hỏi.

Vương Dao xoa xoa trán, mơ mơ hồ hồ hỏi lại:

“Tớ đã khóc suốt đêm à? Sao tớ chẳng nhớ gì cả? Ngay cả mơ thấy gì, tớ cũng không nhớ...”

Lư Diệu Nhi đặt tay lên trán cô, hốt hoảng nói:

“Trán cậu nóng quá! Chắc là bị sốt rồi, cậu ở yên đây, tớ ra ngoài mua thuốc cho cậu!”

Vương Dao ở trong phòng một lúc, cảm thấy tù túng, thế nên khoác áo, đi ra bên ngoài dạo một chút.

Ở bên vịnh Minh Nguyệt, cô tình cờ gặp một bà lão. Bà lão ấy đưa cô đến một từ đường cổ, chỉ cho cô xem bức họa một thiếu nữ dung mạo giống y như mình.

Vương Dao buột miệng hỏi:

“Bức họa này vẽ ai nhỉ?”

“Vẽ Vu Sơn thần nữ.” Chợt có tiếng trả lời.

Vương Dao quay người lại, trông thấy ông lão ngày hôm qua.

Ông ấy nhìn vào bức họa, nói:

“Bức họa này là do một vị Tể tướng triều Minh vẽ, tuy nói là vẽ Vu Sơn thần nữ, nhưng lại phỏng theo tướng mạo của phu nhân ngài ấy.”

Vương Dao còn đang ngây ngời, ông lão kia đã bỏ đi, chỉ để lại cho cô một câu nói:

“Tiểu cô nương, nhớ kỹ, ngày mai trước khi trời tối phải trở về phòng, đừng đi lung tung bên ngoài.”

Đêm đó, Vương Dao nằm trằn trọc trên giường, mãi vẫn không ngủ được, chợt buột miệng băng quơ hỏi Lư Diệu Nhi nằm bên cạnh:

“Cậu đọc xong quyển tiểu thuyết kia chưa? Kết cục thế nào?”

Lư Diệu Nhi lăm bầm lâu bâu đáp:

“Chỉ một chữ thảm! Nữ chính phát hiện ra sự thật, nhảy xuống lầu cao tự vẫn. Thật tội cho nam chính vẫn còn bị đẩy ở biên ải, chẳng hay chẳng biết, cứ nghĩ nàng ấy vẫn sống hạnh phúc bên tên cầm thú kia.”

Vương Dao Dao hỏi lại:

“Cầm thú?”

“Đúng vậy, chính là tên phu quân cầm thú biến thái của nữ chính!” Lư Diệu Nhi đáp.

Vương Dao nghĩ ngợi một lúc, lại nói:

“Nếu như đó là phu quân của nữ chính, vậy chẳng phải nam chính mới là tiểu tam sao?”

Lư Diệu Nhi vội bảo:

“Sao có thể nói như thế! Nữ chính rõ ràng đâu có yêu y, chỉ là cái danh phận thôi. Tư tưởng của cậu thật cổ hủ!”

Vương Dao không nói lại Lư Diệu Nhi, bản tính vốn cũng lười tranh cãi, liền đắp chăn ngủ.

Ngày hôm sau, Vương Dao đi vòng quanh thành Cô Tô, mong tìm ra những bí ẩn liên quan tới bức họa giống mình như đúc kia. Sau đó, cô đã tới được ngôi nhà cổ của một vị Tể tướng triều Minh.

Cô muốn ra khỏi đó, lại không tìm thấy cửa.

Sau đó nữa, trời sụp tối, và cô đã gặp nam tử bạch y ấy. Y phảng phất như khoác một tầng nguyệt quang mỏng lung mờ ảo lên người. Vô cùng mỹ lệ, cũng vô cùng quý mỹ.

Có tiếng phong linh đinh đang đinh đang từ đâu vọng tới.

Y bước đến trước mặt cô, ngồi xuống, khẽ vươn bàn tay thon dài trắng bệch chạm vào má cô.

Lạnh như xác chết.

“Muốn trốn ư? Cho dù đầu thai luân hồi bao nhiêu kiếp, vì phu vẫn tìm thấy nàng.”

Ngay lúc đó, một luồng sáng lóe lên. Vương Dao thấy mình bị hút vào đấy, sau đó hôn mê bất tỉnh.

“Dao Dao!” Lư Diệu Nhi hoảng hốt chạy đến, muốn kéo Vương Dao lại, cuối cùng chính cô lại cũng bị hút vào luồng sáng ấy.

.....

“Diệu Diệu, con mau thức dậy đi!” Có một bàn tay ấm áp vỗ nhẹ vào mặt của Lư Diệu Nhi, khiến cô choàng mở mắt ra.

Đập vào mắt cô là người phụ nữ vận y phục cổ đang nhìn mình.

Người phụ nữ ấy thấy cô đã mở mắt ra, vội nói:

“Mau thức dậy thay đồ tang rồi đi đến chủ viện. Đêm qua sau khi phu nhân hạ sinh muội muội con, đã bất hạnh qua đời rồi.”

Lưu Diêu Nhi như người mộng du, chẳng biết đây là đâu, những người này là ai, chỉ đành gật đầu làm theo, hi vọng có thể tìm được Vương Dao rồi tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Năm Tháng Tĩnh Hảo

Tiếng chim hót ríu rít bên ngoài cửa sổ đánh thức Vương Dao Dao đang say trong giấc nồng. Nàng giật giật mi mắt, cuối cùng mở mắt dậy. Ngay lập tức, tiểu cô nương đã thấy hình ảnh của biểu ca chiếm trọn hết cả tầm nhìn của mình. Nàng đang nằm trong lòng biểu ca, gối đầu lên cánh tay của chàng, biểu ca theo thói quen vẫn vòng tay ôm lấy nàng, khoảng cách của giữa hai người cực kỳ gần, gần đến mức nàng có thể đếm được những sợi mi trên rèm mi tựa liễu rủ của chàng.

Vương Dao Dao khe khẽ động dậy muốn ngồi dậy, lại chợt hốt hoảng. Chỉ thấy xiêm y bên dưới của nàng dính đầy máu, máu còn chảy ra cả đệm giường, thậm chí trên y phục của biểu ca cũng có vài đốm đỏ sẫm.

Vương Dao Dao sợ hãi cực độ, không biết phải làm sao. Vừa lúc này, Lý Quân Ngọc cũng bị đánh thức, hàng mi dày như cánh bướm khe khẽ động dậy, sau đó đôi mắt sâu thẳm tựa mặt hồ thu phẳng lặng chậm chậm mở. Chàng còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã thấy tiểu thê từ nhào vào lòng mình òa khóc, nói:

“Phu quân, Miên nhi sắp chết rồi! Miên nhi chảy rất nhiều máu!”

Lý Quân Ngọc giật mình, đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy một màu đỏ sẫm của máu. Kiếp trước, khi nàng quyết tuyệt nhảy xuống lầu cao, trong mắt chàng cũng chỉ có thể trông thấy một màu đỏ lạnh người. Từ đó, Lý Quân Ngọc luôn bị ám ảnh bởi sắc đỏ, và máu.

Không.

Hết thấy kiếp trước đã trở thành một con mơ, bây giờ trong mắt Miên nhi chỉ có một mình chàng, nàng không có oán hận chàng, cũng không có ngày đêm tơ tưởng tên nam nhân khác.

Chàng khép mắt lại, nắm chặt tay đến độ móng tay cắm vào da thịt tứa máu, bắt buộc bản thân trấn tĩnh lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, dịu giọng trấn an:

“Ngoan, ngoan, không sao đâu, đừng lo lắng.”

Chàng cẩn thận quan sát khắp người nàng một lượt, cũng không thấy có chỗ nào bị thương. Đêm qua rõ ràng chàng vẫn chưa sờ ra tay với nàng, vì vậy đây cũng không phải lạc hồng. [1] Vậy chỉ có thể là...

“Miên nhi không bị sao hết, đó chỉ là dấu hiệu thể hiện nương tử của ta đã trưởng thành rồi, không có gì nguy hiểm cả.” Lý Quân Ngọc mặt không đổi sắc, vô cùng bình tĩnh xoa xoa khuôn mặt bầu bĩnh của nàng, chậm rãi giảng giải.

Kiếp trước, chàng bấy giờ vẫn chỉ là một thiếu niên chưa trải sự đời, trông thấy tiểu biểu muội chảy nhiều máu như vậy liền lo lắng hoảng loạn. Nhưng mà sống qua một kiếp, chàng sao lại còn không biết đó là gì.

Vương Dao Dao vẫn còn chưa hết lo âu, ngẩng đầu lên nhìn chàng, hỏi lại:

“Thật sự không sao?”

Lý Quân Ngọc khẽ mỉm cười, trấn an:

“Thật, vì phu không lừa nàng.”

Nếu đổi lại là người khác, khó tránh cười nhạo sự ngây thơ của nàng, nhưng Lý Quân Ngọc lại vô cùng nghiêm túc, từ đầu chí cuối chưa từng tỏ vẻ buồn cười. Chàng hiểu rõ, sở dĩ nàng ngờ nghệch như thế, là vì không có mẹ ở bên cạnh dạy dỗ những chuyện cần biết, vì vậy chỉ càng thêm thương nàng, sao nữa cười cợt.

Lý Quân Ngọc ôm Vương Dao Dao đứng dậy, gọi Hạ Trúc và Đông Mai vào, bảo họ thay đệm chăn, chuẩn bị nước nóng cho nàng tắm rửa sạch sẽ.

Hạ Trúc liếc nhìn một vết máu đỏ sẫm trên y phục của cô gia, thầm lo lắng. Phải biết đa số nam nhân đều cho rằng quỷ thủy [2] là thứ ô uế, có người còn không chịu ngủ cùng giường với thê tử trong những ngày ấy, nói gì đến...

Thế nhưng, Hạ Trúc quan sát chàng, lại không hề thấy chàng có vẻ gì tức giận hay ghê tởm vết máu trên người, chỉ bình thản sai người mang đến một bộ

y phục mới, thay bộ đã bẩn kia ra cho hạ nhân đem đi giặt như thường lệ, cũng không có cản dận vứt bỏ bộ đồ đó. Trong lúc Vương Dao Dao tắm rửa, chàng xuống bếp chuẩn bị nước đường đỏ.

Hạ Trúc thấy vậy, vội nói:

“Cô gia, việc này để nô tỳ làm là được rồi, ngài...”

Lý Quân Ngọc khẽ cười, nói:

“Không cần đâu, cô qua chỗ Miên nhi, xem nàng có gì cần sai bảo hay không. Thiếu phu nhân vẫn còn trẻ con, phiền cô giúp ta giải thích rõ cho nàng hiểu, tránh cho nàng lo lắng.”

Ngừng một chút, chàng nói tiếp:

“Cô cùng với Đông Mai theo Miên nhi đến Lý phủ, lương của nhất đẳng nha hoàn ở Lý phủ không hậu bằng Vương phủ, theo lý mà nói nha hoàn theo gả đến đây cũng nhận cùng một mức ấy. Nhưng hai người đã ở cạnh Miên nhi từ nhỏ, nàng luôn xem hai người như tỷ muội, ta cũng không thể bạc đãi. Thời thì thế này, mỗi tháng sau khi nhận lương từ quản gia, hai người hãy đến gặp Thanh Thư, nhận thêm năm lượng nữa. Chỉ cần chăm sóc cho thiếu phu nhân thật tốt, Cầm Vận cư tất không để hai người chịu thiệt.”

Hạ Trúc vui mừng, vội cúi người, nói:

“Đa tạ cô gia.”

Nàng ta lòng mừng khắp khỏi đi ra ngoài, đến cửa đột nhiên dừng lại, quay đầu len lén nhìn bóng người ngọc thụ lâm phong đang loay hoay trong kia. Người ta đều nói, quân tử tránh xa nhà bếp. Nhưng mà vị quân tử lên được thư phòng, xuống được trù phòng, ôn nhu sẵn sàng, nhỏ nhẹ hòa nhã, lại càng khiến xuân tâm của thiếu nữ rung động. Tương lai chàng lên kinh ứng thí, sau này ắt sẽ là quan lão gia, biết đâu chừng còn là Trạng Nguyên lang, Bạng Nhân lang gì đó. Hạ Trúc hầu hạ kề cận bên Vương Dao Dao, tất nhiên có thể đoán biết tiểu thư và cô gia chưa viên phòng, có lẽ là vì tiểu thư còn nhỏ, cô gia thương xót nàng nên chờ thêm ít lâu. Nhưng mà cô gia đã qua nhọc quán, đương độ tráng niên, có thể chịu được những ngày sống như khổ hạnh tăng này bao lâu chứ? Theo lẽ thường, nha hoàn theo tiểu thư gả đi có thể được thu làm thông phòng. Hạ Trúc lại xinh đẹp và khôn khéo hơn Đông Mai, nàng rất có tự tin có thể được cô gia sủng ái, đợi tiểu thư lớn lên một chút, bản thân nàng lúc ấy hẳn đã có được con cái, cho dù có thất sủng, cũng còn có thể trông cậy vào con trai. Năm xưa nàng ta vốn ở chỗ của Đại tiểu thư, nhưng lại tìm đủ mọi cách lo lót để có thể đến hầu hạ bên người vị Nhị tiểu thư nhỏ tuổi, chính là vì ngày này.

Hạ Trúc cúi đầu, hai má đỏ bừng, quay người bước ra khỏi phòng bếp.

Tất nhiên, nàng ta không thể nhìn thấy cái nhếch môi cười lạnh của vị cô gia kia.

Vương Dao Dao sau khi được Hạ Trúc và Đông Mai phổ cập kiến thức xong, trong lòng vừa ảo não vừa xấu hổ, cảm thấy không có mặt mũi để nhìn biểu ca. Huống hồ, bụng của nàng cứ đau âm ỉ từng trận, khiến nàng chỉ muốn nằm rúc ở trên giường trùm chăn lại, không muốn chui ra.

Lý Quân Ngọc bưng bát đường đỏ vào, đã thấy tiểu thư từ nằm cuộn lại như một cái kén trên giường. Chàng đặt bát nước đường xuống, ngồi bên mép giường, khẽ gọi:

“Miên nhi, ngồi dậy uống bát này đi.”

Từ trong “cái kén” vọng ra một tiếng đáp lời:

“Miên nhi không uống thuốc đâu, không uống thuốc đâu!”

Lý Quân Ngọc khẽ cười, vươn tay đào nàng ra khỏi chăn, nói:

“Không phải thuốc, đây là đường, rất ngọt, không đắng.”

Vương Dao Dao rất tin tưởng chàng, nghe nói vậy liền ngoan ngoãn cầm bát lên uống.

Chàng nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán nàng lên, khẽ hỏi:

“Có phải bụng rất đau không?”

Vương Dao Dao ừm khuaát gật gật đầu, rồi lại chợt nhớ ra gì đó, xấu hổ đỏ bừng mặt, lắc lắc đầu.

Lý Quân Ngọc vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng cho nàng, ôn tồn nói:

“Cô nương ngọc, việc này có gì mà phải xấu hổ. Hơn nữa, chúng ta là phu thê, giữa phu thê với nhau, không có gì xấu hổ, cũng không có gì phải giấu giếm, nhớ chưa?”

Bàn tay của chàng thật ấm áp, nhẹ nhẹ xoa như vậy khiến con đau âm ỉ dưới bụng cũng dịu đi ít nhiều. Vương Dao Dao tựa đầu vào vai chàng, lìm dìm mắt như mèo con được vuốt ve, khẽ “ừm” một tiếng, đáp:

“Miên nhi nhớ rồi.”

-----,-----

Buổi tối.

Đêm mười sáu, trăng vẫn tròn vành vạnh. Vương Dao Dao bị Lý Quân Ngọc đào ra khỏi chăn êm nệm ấm, phải ra sân cùng ngắm trăng thưởng trà với chàng. Nàng dật dựa nằm trong lòng biểu ca, đưa mắt nhìn lên vầng trăng sáng lạnh lạnh trên trời cao, trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến câu thơ của Tô Thức: “Cao xứ bất thướng hàn.”

Người ta truyền rằng, trên cung trăng có một nàng Hằng Nga tiên tử, vốn là thê tử của Hậu Nghệ, uống nhầm tiên đơn nên mới bay lên trời cao, trở thành thần tiên. Chẳng biết rằng, ngàn năm vạn năm ở nơi thiên cung nguyệt điện, Hằng Nga có khi nào cảm thấy quạnh quẽ, luyến nhớ những ngày tháng dưới trần gian chăng?

Lý Quân Ngọc đàn xong một khúc nhạc, quay đầu nhìn lại, thấy nàng đang ngơ ngẩn nhìn lên trời cao, bèn néo néo chớp mũi của nàng, hỏi:

“Miên nhi đang nghĩ gì?”

“Khỏi vũ lộng thanh ảnh, hà tự tại nhân gian.” [3] Nàng bắt giác thì thầm.

Lý Quân Ngọc khẽ cười, nói:

“Thật ra, trời cao chưa hẳn là vô tình, có điều, cái tình của trời, nhân gian không thể hiểu được.”

Vương Dao Dao còn chưa kịp hiểu, đã thấy chàng lấy ra một cái phong linh rất đẹp.

Nàng reo lên:

“Đẹp quá!”

Lý Quân Ngọc nhẹ nhàng vuốt ve hai mảnh ngọc trên phong linh, khẽ nói:

“Mảnh ngọc trắng là ta, mảnh ngọc hồ phách là nàng. Sau này chúng ta có con, sẽ làm thêm những mảnh khác nữa, cùng treo lên đây. Nhà của chúng ta sẽ giống như những mảnh ngọc trên phong linh này vậy, mãi mãi quây quần bên nhau.”

Vương Dao Dao mỉm cười, gật gật đầu.

Nàng đưa mắt nhìn theo chiếc phong linh đang được biểu ca treo lên cao, trong đầu bỗng vang lên một tiếng ca êm ái:

“Nơi xa có ngọn núi

Trên núi có một gốc cây

Một gia đình cùng sống trong ngôi nhà ấy

Vô cùng, vô cùng, vô cùng hạnh phúc.”

Chỉ nguyện, năm tháng tình hảo, kiếp này bình an.

-----,-----

*Chú thích:

[1] Lạc hồng: máu xư nữ

[2] Quý thủy: từ chỉ kỳ kinh nguyệt

[3] Múa may đùa bóng lạnh, sao tự tại bằng trần gian?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tam Triều Hồi Môn

Vương Dao Dao trông ngóng mỗi morn, cuối cùng thì ngày thứ ba cũng tới. Trời vừa tờ mờ sáng, nàng đã tỉnh ngủ, lồm cồm bò dậy chuẩn bị về thăm phụ thân.

Nhưng ngặt nỗi, Vương Dao Dao ngủ ở phía trong. Lý Quân Ngọc lại là một người cực kỳ quy củ, mỗi ngày đều thức dậy theo giờ giấc nhất định. Bảy giờ vẫn còn rất sớm, chưa tới thời gian chảnh thức giấc. Nàng muốn bước xuống, phải bò qua người chàng.

Vương Dao Dao thật cẩn thận nhấc một chân qua, đang lúc nàng muốn nhấc nốt cái chân còn lại, bất thành linh biểu ca mở mắt ra, lên tiếng khẽ hỏi:

“Miên nhi đang làm gì vậy?”

Nàng giật mình, chân tay lóng ngóng ngã ngồi xuống người biểu ca.

Đúng vậy, chính là ngã ngồi.

Vương Dao Dao lo sợ mình đè đau biểu ca, lại càng lo lắng sẽ tiếp tục làm bản xiêm y của chàng, vội vàng luống cuống muốn đứng lên, lại bất chợt cảm thấy mình đang ngồi lên cái gì đó vừa nóng nóng lại vừa cứng cứng. Nàng đang lấy làm lạ, đã thấy đôi mắt phượng của biểu ca chợt tối lại. Chàng đưa tay khẽ kéo nàng xuống, đặt nàng ở dưới thân mình.

“Nàng đó, mới sáng sớm đã giãy vò người khác.”

Nàng chỉ nghe thấy chàng khẽ thì thầm một câu, hai mắt đã bị một bàn tay che lại, mọi thứ bỗng tối sầm đi, chẳng trông thấy gì nữa. Nàng chỉ còn nghe được hơi thở gấp gáp của biểu ca. Được một lúc, chàng khẽ rên một tiếng, sau đó ôm chặt lấy nàng. Đến khi bàn tay che trên mắt nàng bỏ xuống, Vương Dao Dao liền tức giận lên án:

“Sao chàng lại bịt mắt ta lại?”

Lý Quân Ngọc cũng không buồn bực vì thái độ của nàng, đáy mắt dập dờn sóng nước như khói nước trên mặt Thái Hồ, mỉm cười xoa xoa đầu nàng, nói:

“Là vì phu không phải.”

Vương Dao Dao cho dù tức giận đầy bụng cũng như kim đâm vào bông mềm, không thể phát tác được. Nàng chỉ đành hừ một cái, ngồi dậy đi rửa mặt chải đầu.

Vẫn như thường ngày, Lý Quân Ngọc tự tay giúp nàng chải tóc, vẽ mày. Đến khi tắt thấy xong xuôi, Vương Dao Dao nóng lòng muốn gặp phụ thân, toan đứng dậy, đã bị chàng kéo lại.

“Chàng làm gì vậy? Chúng ta phải nhanh một chút, phụ thân nhất định đang đợi ta đó!” Nàng bất mãn nói.

Lý Quân Ngọc khom người xuống, Vương Dao Dao chỉ cảm thấy những nụ hôn nhẹ rơi xuống cổ mình, nóng ran.

“Được rồi, bây giờ có thể đi rồi.” Cuối cùng người nào đó mới tùm tùm cười, nói.

Vương Dao Dao cũng không để ý đến chàng, một lòng chỉ nghĩ tới việc về gặp phụ thân.

Vương Dao Dao vừa đi từ xa, đã trông thấy bóng phụ thân đứng chờ trước cửa. Nàng vội chạy ào tới, ôm lấy phụ thân, nghẹn ngào gọi:

“Phụ thân!”

Chỉ thấy vai áo của Vương đại nhân ướt đầm sương, có lẽ ông đã đứng ở đây từ sáng sớm.

Vương đại nhân vỗ vỗ lưng con gái, nhẹ giọng dỗ:

“Được rồi, lớn thế này còn khóc nhè, không sợ Nhuận Chi cười sao!”

Vương Dao Dao đưa tay quạt quạt nước mắt trên má, cười hi hi nói:

“Không sợ, biểu ca cũng không dám cười đâu!”

Lý Quân Ngọc bấy giờ mới tiến lên, cúi người chào Vương đại nhân đứng lễ của tiểu tể, sau đó gọi Thanh Thư mang lễ vật vào.

Sính lễ ngày ấy đã rất trọng hậu, lễ vật ngày hồi môn cũng không kém phần long trọng.

Vương đại nhân lại chẳng lấy gì làm vui vẻ, khoát tay nói:

“Nhuận Chi, ta có vài lời muốn nói riêng với Miên nhi một chút lát...”

Lý Quân Ngọc vô cùng hiểu lòng người, mỉm cười đáp:

“Nhạc phụ đại thân xin cứ tự nhiên, không cần bận tâm, tiểu tể sẽ chờ ở đây.”

Vương đại nhân gật gù đầu, sai nha hoàn mang trà bánh lên tiếp đãi chàng, sau đó cùng với Vương Dao Dao đi ra hoa viên.

Hai cha con ngồi ở cái đình nhỏ cạnh hồ sen. Gió xuân lướt qua mặt hồ, lay động từng phiến lá xanh ròn. Thi thoảng có con cá đớp mồi dưới nước, vọng lại mấy tiếng bì bõm khe khẽ. Một khung cảnh thật yên bình.

Vương đại nhân thở dài nhìn con gái, nói:

“Cũng là lỗi do vì phụ suy nghĩ không chu toàn. Nếu ta không nhất quyết ép tỷ tỷ con lấy Nhuận Chi, thì Tiểu Miên nhi còn có thể ở bên phụ thân được ít lâu... Hôm nay, ta đã vốn định bắt kẻ mặt mũi, cáo lỗi với Lý gia, mang tỷ tỷ con đi đổi con về. Nào ngờ...” Ông liếc mắt nhìn mấy vết đỏ trên cổ của Vương Dao Dao, trong lòng vô cùng tức giận Lý Quân Ngọc. Con bé còn nhỏ như thế, sao y nở...

Vương Dao Dao ôm cánh tay phụ thân, mỉm cười an ủi:

“Phụ thân đừng buồn, Miên nhi cũng chỉ ở cách có một bức tường thôi, sau này vẫn có thể ngày ngày về thăm phụ thân, cũng không khác gì trước đây.”

Vương đại nhân lắc lắc đầu, nói:

“Không giống, không giống. Con còn nhỏ, không hiểu được. Trước kia con ở nhà mình, muốn gặp lúc nào cũng được. Bây giờ con ở Lý phủ, con muốn về nhà phải xin phép Nhuận Chi. Nếu nó không đồng ý, cũng có thể đóng lại cửa, không cho con về, lúc đó con phải làm sao?”

Vương Dao Dao vội nói:

“Biểu ca sẽ không làm vậy đâu!”

Vương đại nhân khẽ thở dài, không bình luận gì về Lý Quân Ngọc, lại nói:

“Biểu ca của con... Thật ra phụ thân cũng không phải khinh thường xuất thân của nó. Nhưng mà... Miên nhi, từ nhỏ phụ thân dạy dỗ quản giáo con khác với Diệu Diệu, con có thắc mắc vì sao không? Vì sao ta cho phép Diệu Diệu ra ngoài kết giao bằng hữu, mà con thì chỉ có thể ở trong phủ, không được xuất đầu lộ diện? Con có oán trách ta không công bằng?”

Vương Dao Dao lắc lắc đầu, nói:

“Phụ thân làm bất cứ chuyện gì cũng là vì muốn tốt cho Miên nhi. Còn nhớ, lúc nhỏ Miên nhi tới tuổi phải bó chân, phụ thân chỉ vừa nghe tới quá trình bó chân đau đớn ra sao, đã lập tức bảo, con gái của người không cần bó chân, nếu như tất cả nam nhi trong thiên hạ đều xem trọng cái chân bó hơn là phẩm tính đức độ, phụ thân thà nuôi con gái suốt đời cũng không cần gả con cho bọn họ!”

Vương đại nhân nghĩ tới chuyện cũ, cũng bật cười, nói:

“Lúc đó ta chỉ nghĩ, hoàng hậu của Thái Tổ gia cũng đâu có bó chân, chẳng phải vẫn làm được hoàng hậu đấy sao! Lẽ nào con gái của ta lại không tìm được chỗ gả đi!”

Nghe nói, Thái Tổ gia thuở còn hàn vi đã kết duyên cùng tiên hoàng hậu. Hoàng hậu chỉ là nữ nhi nhà nghèo khó, phải làm việc nặng nhọc, không thể bó chân như các tiểu thư quyền quý. Sau khi Thái Tổ đăng cơ, trong dân gian có kẻ gièm pha bàn chân to của hoàng hậu, Thái Tổ nghe được, bèn cho giết hết tất cả những kẻ dám phạm thượng ấy. Hành động này quả thực rất tàn bạo, nhưng cũng nhờ vậy mà từ đó, không còn ai dám mạo phạm hoàng hậu nữa.

Vương đại nhân vuốt vuốt râu, lại nói:

“Nhưng mà, không phải ai cũng có thể một bước lên mây như vậy. Miên nhi, phụ thân quản giáo con nghiêm ngặt, chính là vì để con sau này có thể gả vào danh gia vọng tộc, sống đời an nhàn. An Thân vương có ý muốn đòi vài năm nữa sẽ gả con cho một trong hai vị thế tử của Hoài Quốc công. Cũng là biểu ca của con, nhưng hai vị kia tương lai có thể kế thừa tước vị, nhận đất phong hầu, nhưng Nhuận Chi thì lại khác. Cho dù lần này Nhuận Chi đỗ đạt làm quan, cũng mất ít nhất mười năm để được lên hàng nhất phẩm, nhị phẩm. Mà nhất phẩm phu nhân, gặp phu nhân hầu phủ, cũng phải cúi đầu hành lễ. Bây giờ con còn chưa hiểu chuyện, sau này, vì phụ chi e là con sẽ hối hận...”

Hoài Quốc công là trưởng tử của An Thân vương, ông có hai con trai, cả hai đều lớn hơn Vương Dao Dao vài tuổi, rất nổi danh ở kinh thành. Kinh thành có tứ đại mỹ nam, vị trí đệ nhất thuộc về Thế tử gia của phủ Trấn Bắc, hai trong ba vị trí còn lại chính là hai huynh đệ phủ Quốc Công này. Tính theo vai vế mà nói, Vương Dao Dao cũng phải gọi họ là biểu ca. Nhưng từ nhỏ nàng đã rời kinh thành, ấn tượng với hai vị biểu ca kia vô cùng nhạt nhòa, không thể so được sự thân thiết với Lý Quân Ngọc.

Vương Dao Dao lắc đầu nguầy nguậy, nói:

“Không đâu, nữ nhi không muốn đi đến kinh thành xa như vậy, con chỉ muốn ở đây, ngày ngày bầu bạn với phụ thân!”

Vương đại nhân xoa xoa đầu con gái, lại phảng phất thông qua nàng, có thể trông thấy Ninh Dương quận chúa năm nào.

Lúc ấy, Ninh Dương quận chúa chỉ là một thiếu nữ vô ưu vô lo.

Mà ông, vẫn còn là Trạng Nguyên lang lòng đầy nhiệt huyết.

Thoáng chốc quay đầu nhìn lại, một người đã hóa ra mộ phần lạnh lẽo, một người thì tóc bạc thương lão.

“Cổ nhân vô phục Lạc thành đông,

Kim nhân hoàn đối lạc hoa phong.

Niên niên tuế tuế hoa tương tự,

Tuế tuế niên niên nhân bất đồng.” [1]

Vương đại nhân khẽ ngâm một vài câu thơ, rồi lặng lẽ lau đi giọt lệ nơi khóe mắt nhăn nheo.

*Chú thích:

[1] 4 câu thơ trong bài “Đại bi bạch đầu ông” của Lưu Hy Viên đời Đường, tạm dịch:

“Thành đông người cũ vắng xa rồi

Người nay trong gió ngấm hoa rơi

Năm năm tháng tháng hoa còn đó

Tháng tháng năm năm khách đổi dời.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Có Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Luận Cách Nuôi Mèo

Ngày hôm đó, Vương đại nhân kiên quyết giữ Vương Dao Dao ở lại dùng bữa. Làm một tiểu tể ngoạn hiền hiểu ý, Lý Quân Ngọc tất nhiên không thể chối từ nhạc phụ đại nhân, cũng không thể khiến ông phật ý, cho nên, dù có không vui cách mấy, ngoài mặt chàng vẫn mỉm cười cúi đầu vâng dạ.

Kỳ thực, Lý Quân Ngọc cũng hiểu rõ tâm lý của mình có chỗ bất thường. Có lẽ bởi vì ngay từ lúc mới sinh ra, những thứ thuộc về chàng quá ít ỏi, thế nên, trong tâm thức, chàng luôn có sự cảnh giác thái quá, luôn quá mực bảo vệ những thứ thuộc sở hữu của mình, không thể để người khác chạm đến mây may. Chung quy lại, tất cả đều xuất phát từ một nỗi sợ hãi mơ hồ đeo đẳng theo chàng từ thuở ấu thơ. Khi có được thứ gì đó, chàng luôn luôn bất an, lo sợ rằng có một ngày, người khác sẽ cướp nó đi.

Ấm ảnh tâm lý lúc nhỏ dần dần phát triển thành một bệnh thái tâm lý, cho dù bản thân Lý Quân Ngọc là người vô cùng lý trí, chàng có thể giấu đi tâm lý vụn vụn ấy một cách hoàn hảo, nhưng không thể thay đổi một sự thật rằng, chàng có bệnh. Đối với chàng, Vương Dao Dao đã là của chàng, thì không thể thân mật cùng người nào khác nữa, dù là phụ thân của nàng cũng không được. Kiếp trước, sau khi nàng sinh ra Ngôn nhi, Lý Quân Ngọc cũng không cho phép hai mẹ con nàng gần gũi quá mức, thậm chí nàng muốn cho Ngôn nhi bú cũng không được, phải tìm một nhũ mẫu cho thằng bé. Có đôi lúc, Lý Quân Ngọc nảy sinh ý định mang nàng đến một nơi không ai biết tới, sau đó giam nàng lại, vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình chàng.

Lý Quân Ngọc rù mắt, giấu đi những cảm xúc hỗn tạp nơi đáy mắt, vươn tay gấp một miếng cải vào bát của Vương Dao Dao, khẽ nói:

“Nàng phải ăn cả rau nữa, không được chỉ ăn thịt cá, không tốt cho sức khỏe.”

Vương đại nhân liếc Lý Quân Ngọc một cái, âm thầm quan sát. Trong suốt bữa ăn, cứ chốc chốc chàng ta lại lên tiếng khe khẽ nhắc nhở Vương Dao Dao phải ăn cái gì, không được ăn cái gì, món này món kia ăn bao nhiêu là đủ... Thật là giống y như nhũ mẫu của nàng vậy! Vương đại nhân thầm nghĩ, tiểu tể này còn giống một ông già hơn cả ông. Tuy rằng thiếu niên lão thành vẫn luôn được đề cao, nhưng quá mực già dặn nghiêm khắc thì thật là nhàm chán. Gã Miên nhi cho chàng ta chỉ là một sự bất đắc dĩ, nhưng như thế biết đâu lại cũng là vừa khéo thích hợp. Với tính tình độc lập mạnh mẽ lại ưa thích tự do của Diệu Diệu, phải sống cạnh một người quy củ lại thích quản lý như Lý Quân Ngọc, quả thực là thảm họa.

Dùng xong ngọc thiện, Vương đại nhân gọi người mang ra một vò rượu lớn, bảo:

“Vò rượu Nữ Nhi Hồng này ta đã chôn mười mấy năm. Lúc đó, mẫu thân của Miên nhi vừa qua đời. Chớp mắt mà đã mười ba năm, Miên nhi cũng đã trưởng thành. Nay ta đào nó lên, chúng ta cùng uống cạn, xem như phụ thân đã không phụ tâm nguyện của mẫu thân con năm đó, giúp nữ nhi tìm được một quy túc đáng tin cậy.”

Vương Dao Dao lo lắng nói:

“Nhưng mà biểu ca không uống rượu...”

Ngoại trừ rượu giao bôi đêm tân hôn, nàng quả thực chưa thấy biểu ca uống rượu bao giờ. Trước nay chàng luôn ăn uống thanh đạm, ngay cả trà cũng chỉ dùng loại trà xanh vị nhẹ thoang thoảng như Bích Loa Xuân, loại trà lên men đậm đà như Phổ Nhĩ chàng còn không bao giờ chạm đến một ngụm, nói gì đến rượu.

Không uống rượu? Vương đại nhân mắt húng nhúng mày, cảm thấy tiểu tử này chẳng khác gì khổ hạnh tăng, thật là nhàm chán.

Lý Quân Ngọc mỉm cười, vươn tay rót rượu ra ly, nói:

“Thật ra uống một chút cũng không sao, không nên làm nhạc phụ mất hứng.”

Quả là một đóa giải ngữ hoa hiểu thấu lòng người. Vương đại nhân thảm tán tưởng một tiếng, cầm lên ly rượu, uống cạn.

Dưới ánh mắt lo lắng của Vương Dao Dao, Lý Quân Ngọc cũng thông dong nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm.

Cứ thế hết ly này đến ly khác, cho đến khi Vương đại nhân say tới độ nằm gục ra bàn, Lý Quân Ngọc vẫn tỉnh táo, không có dấu hiệu say, chỉ là mặt hơi hồng lên một chút.

Vương Dao Dao ngạc nhiên, giờ ba ngón tay trước mặt biểu ca, hỏi:

“Đây là mấy ngón tay?”

Chàng buồn cười, vươn tay nhéo nhéo gò má trắng nõn của nàng, nói:

“Ba ngón. Vì phu chưa say đâu.”

Vương Dao Dao kinh ngạc, hỏi:

“Chẳng phải chàng không uống rượu sao, tại sao từ lượng còn tốt hơn phụ thân nữa?”

Lý Quân Ngọc bật cười, nói:

“Thường ngày không uống rượu, không có nghĩa là không uống được.”

Vương Dao Dao cảm thấy biểu ca giống như loại hình nhân đồ chơi của người Tây Dương mà lúc bé phụ thân mang về cho nàng, trông chừng như đơn giản, nhưng mở ra thì bên trong lại có một hình nhân khác, bên trong hình nhân khác kia lại ẩn giấu một hình nhân khác nữa. Cứ thế, một hình nhân bình thường lại cất chứa bảy, tám gương mặt khác bên trong. Mỗi lần mở ra được sâu thêm một lớp, lại là một bất ngờ mới. Có cảm giác, vĩnh viễn không bao giờ có thể khám phá đến tận cùng.

Nàng gạt cái suy nghĩ vẩn vơ so sánh biểu ca với hình nhân kia đi, đứng lên toan dìu phụ thân vào phòng, đã thấy biểu ca thay nàng đỡ lấy phụ thân, nói:

“Miên nhi ở đây, ta đưa nhạc phụ vào trong thay nàng.”

Vương Dao Dao gật gật đầu, ngoan ngoãn ngồi chờ.

Một lúc sau, Lý Quân Ngọc đi ra, mỉm cười nói:

“Xong rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Vương Dao Dao theo chàng bước ra khỏi Vương phủ, đầu vẫn còn ngoái nhìn lại.

Thì ra, giờ đây, “nhà” của nàng, đã không còn là nơi này nữa.

Buổi tối.

Lý Quân Ngọc đang cầm cúi viết gì đó bên án thư. Đêm thật tĩnh mịch, chỉ có ánh trăng sáng ngoài song cửa hắt vào, cùng ngọn đèn dầu leo lét bên

trong hất ngược trở ra. Hai thứ ánh sáng ấy giao hòa cùng nhau, phản chiếu khuôn mặt tựa quan ngọc của chàng.

Vương Dao Dao lẳng lặng bước tới, cầm lên thổi mực, giúp chàng mài mực.

Một lúc sau, nàng bắt chợt lên tiếng hỏi:

“Sao chàng không hỏi ta về việc phụ thân hôm nay đã nói với ta những gì?”

Chàng vẫn chú tâm vào mảnh giấy vuông trước mặt, không hề ngừng tay, chỉ khẽ hỏi lại:

“Nếu ta hỏi, nàng có trả lời thật không?”

Vương Dao Dao ngẫm nghĩ, thành thực đáp: “Không.”

Chàng khẽ cười, nói:

“Cho nên ta sẽ không hỏi nàng, cũng sẽ không khiến Miên nhi khó xử. Khi nào nàng muốn nói, vì phu luôn sẵn lòng lắng nghe.”

Vương Dao Dao ngược mắt nhìn biểu ca, trong lòng bỗng thấy cảm động. Biểu ca vẫn luôn như thế, luôn luôn hiểu thấu lòng người, không bao giờ để ai phải khó xử.

Nàng lại đưa mắt nhìn vào tờ giấy Tuyên trước mặt chàng, chỉ thấy trên giấy hiện lên một chữ: Dao.

Chữ “Dao” này được viết bằng Hành thư, vô cùng uyển chuyển mềm mại, lại không quá phóng túng cầu thả. Lý Quân Ngọc rất ưa thích thể chữ Hành. Hành thư chính là sự trung hòa giữa Thảo thư và Khải thư, không cứng nhắc khô cứng như Khải thư, lại ngay ngắn quy củ hơn Thảo thư. Người ta nói, chữ viết thể hiện con người, điều này quả không sai. Bản thân chàng cũng giống như loại Hành thư này vậy, trung dung hài hòa, khiến người ta nhìn thấy mà trong lòng thoải mái dễ chịu.

Vương Dao Dao ngẩn người, lên tiếng hỏi:

“Tại sao chàng lại viết tên của ta?”

Lý Quân Ngọc mỉm cười, gác bút, ngồi xuống ghế, vòng tay ôm lấy nàng, nói:

“Trước đây ta từng dạy nàng, chữ “Dao” thuộc bộ Ngọc, có còn nhớ không?”

Vương Dao Dao gật gật đầu.

Chàng tựa cầm lên vai nàng, khẽ nói:

“Nàng cũng thuộc về ta, đó là vận mệnh.”

Vương Dao Dao không hiểu phong tình, không cho là đúng, cãi lại:

“Nhưng Trác biểu ca cũng tên là Ngọc đấy thôi!”

Đôi mắt phượng của biểu ca thoáng nheo lại, trên môi vẫn là nụ cười dịu dàng, nhưng Vương Dao Dao chợt rung mình một cái. Nàng vội cười hì hì, nói:

“Ta chỉ đùa thôi, chàng đừng giận.”

Đột nhiên, nàng cảm thấy trên tay thoáng có cảm giác lạnh lạnh. Nhìn xuống, chỉ thấy trên cổ tay mình có thêm một cái vòng ngọc trắng muốt.

“Chiếc vòng này là của hồi môn của nhị nương, người đã muốn tặng cho nàng từ lâu, nhưng lại sợ rằng nàng quen nhìn trang sức quý giá, không thích chiếc vòng rẻ tiền này.” Lý Quân Ngọc nhẹ giọng chậm rãi giải thích, trong giọng nói không nghe ra là cảm xúc gì.

Vương Dao Dao vội xua xua tay, nói:

“Không đâu, ta thích lắm! Chiếc vòng rất đẹp!”

Lý Quân Ngọc mỉm cười, bảo:

“Vậy ngày mai nàng đeo nó đi gặp nhị nương, người nhất định rất vui.”

Vương Dao Dao gật gật đầu, vui vẻ ngắm nghía chiếc vòng trên tay.

Rất nhiều nữ nhân yêu thích vòng tay. Nhưng họ không hề biết rằng, vòng tay, cũng là một loại cùm. Đôi lúc, đeo vào thì dễ, tháo ra lại khó.

Mấy ngày hôm sau, Cầm Vận cư bắt đầu bận rộn chuẩn bị hành trang cho Lý Quân Ngọc lên kinh ứng thí.

Vương Dao Dao rất muốn giúp đỡ, nhưng bọn hạ nhân nói thế nào cũng không chịu cho nàng động tay vào, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng buồn chán.

Đang lúc Vương Dao Dao đang nhàm chán quá đỗi, Lý Quân Ngọc lại mang về Cầm Vận cư một vật thể toàn thân trắng muốt, lại còn béo béo tròn tròn, hai tai vênh vênh, hai mắt tròn xoe long lanh ướt ướt.

Đúng rồi, chính là một bé mèo con.

Vương Dao Dao yêu thích không buông tay, đặt tên cho nó là Noãn Noãn.

Từ lúc có Noãn Noãn, nàng không còn cảm thấy buồn chán nữa, mỗi ngày đều vui vẻ chơi đùa cùng nó. Lý Quân Ngọc dạy cho nàng biết Noãn Noãn thích ăn cái gì, phải làm những món đồ chơi nhỏ cho nó ra sao. Vương Dao Dao rất lấy làm ngạc nhiên, chặc lưỡi, nói:

“Thì ra nuôi một con mèo không hề đơn giản tí nào, chẳng những phải cho nó ăn uống, còn phải tìm đồ chơi cho nó nữa?”

Lý Quân Ngọc tủm tỉm cười, đáp:

“Đúng vậy, nuôi một con mèo, chẳng những phải cho nó ăn ngon, còn phải tìm đồ chơi cho nó, để nó vui vẻ ngoan ngoãn ở trong nhà, không tùy tiện đi theo người khác.”

Con mèo nhỏ Noãn Noãn là vậy.

Con mèo to của chàng, cũng như thế.

Vương Dao Dao hoàn toàn không hề biết mình chính là con mèo trong lời nói của chàng, còn than nhẹ một câu:

“Nuôi mèo thật là khó mà!”

Noãn Noãn meo một tiếng, khinh bỉ nhìn chủ nhân gốc nhà mình, muốn trốn khỏi vòng tay của nàng. Đúng lúc đó, Lý Quân Ngọc liếc mắt nhìn nó. Noãn Noãn lập tức rùng mình một cái, rúc vào trong lòng Vương Dao Dao mà trốn.

Linh tính của mèo cho nó biết, con người này rất đáng sợ. Nằm trong lòng chủ nhân gốc vẫn an toàn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mong Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lý Phủ Cố Sự

Ngày đó, Noãn Noãn lại chạy đi đâu mất biệt, chẳng biết là đang rúc trong góc nào mà ngủ khò. Vương Dao Dao chạy đi tìm nó, đến hoa viên, nàng đang cúi tìm sau hòn giả sơn, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện vọng lại.

“Đại Lang, con nói cái gì? Có phải đi theo đám bạn lêu lổng kia đến mức hồ đồ rồi không?”

Giọng nói uy nghiêm này là của lão phu nhân, Vương Dao Dao dễ dàng nhận ra được. Nàng đang nghĩ xem có nên bước ra hành lễ chào bà hay không, đã nghe thấy một giọng nói khác vang lên.

“Tổ mẫu, tôn nhi không có hồ đồ, cũng đã suy nghĩ rất kỹ. Con biết rõ năng lực của mình, kỳ thi Hương vừa rồi nếu không được tổ mẫu lót tiền cho quan chủ khảo, e rằng đến Cừ nhân cũng không đỗ nổi. Lần này thi Hội ở kinh thành không giống như thi Hương, với năng lực của con thật sự không có chút cơ hội nào, chẳng lẽ tổ mẫu còn có thể mua chuộc quan chủ khảo ở kinh thành sao? Nếu đã không có hi vọng, đi thi chỉ là tốn công vô ích, con cảm thấy tốt hơn hết vẫn là ở nhà chăm sóc Tiểu Nhu cùng hài tử...”

Tiểu Nhu là nha hoàn bên cạnh của Lý Trác Ngọc, sau đó được nâng lên thành thông phòng, vừa mới sinh được cho Lý đại công tử một bé trai. Nàng ta là kiểu mỹ nhân Giang Nam điển hình, mảnh mai như búp bê, dịu dàng tựa nước trong, nói chuyện thì nhỏ nhẹ uyển chuyển, dùng một thứ “Ngô ngôn nhuyển ngữ” thuần túy mà Vương Dao Dao học mãi cũng chẳng nói được cho giống, thế nên nàng rất là ngưỡng mộ Tiểu Nhu.

“Câm miệng! Đại Lang, ngươi còn nhớ vì sao tổ mẫu đặt tên cho ngươi là Trác Ngọc không? “Ngọc bất trác bất thành khí, nhân bất học bất tri lý” [1], ta muốn ngươi thời thời khắc khắc phải lấy việc học làm trọng! Vậy mà ngươi lại chỉ lo ăn chơi lêu lổng, bị một ả nô tỳ mê hoặc. Ngươi muốn lấy ả, tổ mẫu cũng chiều ý ngươi, cho ả làm thông phòng của ngươi. Bây giờ ngươi còn vì ả mà muốn từ bỏ ứng thí... Ngươi... Đứa cháu bất hiếu này! Đúng là cha nào con nấy, đều không nên thân như nhau! Ngươi hãy nhìn mà xem nhị đệ của mình, ngươi quên là mẹ ngươi tại sao mà chết ả, ngươi không thấy có lỗi với mẹ ngươi sao?”

Chỉ thoáng nghe tiếng, Vương Dao Dao cũng có thể tưởng tượng ra lão phu nhân đang tức giận đến độ nào.

Chỉ nghe thấy Lý Trác Ngọc cười một tràng, nói:

“Tổ mẫu, lúc nhỏ ta nghe lời người nói, cũng một mực cho rằng chính mẹ con Lý Quân Ngọc hại chết mẹ ta. Nhưng mà, lớn lên rồi, ta mới hiểu ra, người hại chết mẹ ta... chính là tổ mẫu!”

“Người nói linh tinh gì đó? Từ trước đến nay, người trong phủ ai cũng biết, tổ mẫu thương yêu mẹ của người như con gái ruột!”

“Con gái ruột? Nhưng mà người cũng hủy hoại hạnh phúc cả đời của mẫu thân! Năm đó phụ thân muốn cưới mẹ của Nhị Lang, người lại chê thân phận của bà ấy thấp kém, ép buộc phụ thân phải lấy mẫu thân thì mới được cưới bà ấy làm thiếp. Phụ thân vốn không hề yêu mẫu thân ta, chính bởi vì tổ mẫu nên mẫu thân mới phải ngày ngày ở đây chịu sự lạnh nhạt của trượng phu! Cũng là tổ mẫu xui giục mẫu thân hà khắc với mẹ con Vương thị, cắt xén chi tiêu, dận dỏ hạ nhân trong phủ bạc đãi họ. Khi phụ thân biết chuyện, người lại đổ tất cả tội lên đầu của mẫu thân, để phụ thân oán ghét mẫu thân, vì thế nên bà mới u uất mà chết... Tất cả đều là do tổ mẫu! Từ lúc đại bá lên kinh đến nay, chưa một lần về lại Tô thành, cũng là vì sợ hãi tổ mẫu luôn đem ông ấy ra so sánh với Vương bá bá, rồi lại chê trách ông ấy kém cỏi!”

Vương Dao Dao sững sờ trước những gì nghe được. Trước mặt của nàng, lão phu nhân từ trước đến nay luôn hiền hòa từ ái. Không ngờ rằng... Nhớ đến những lời Lý Trác Ngọc nói, nàng có thể đoán ra thuở nhỏ biểu ca đã chịu khổ bao nhiêu. Trước nay, nàng vẫn lờ mờ hiểu biểu ca ở Lý phủ không được đối xử công bằng, nhưng ở nhà của nàng chưa bao giờ có chuyện phụ thân bắt công với ai, nên nàng không thể ngờ được bên trong Lý phủ lại phức tạp như vậy, trong lòng cũng chợt thấy nghèn nghẹn chua xót thay cho chàng.

Bên này, lão phu nhân vẫn bình tĩnh, đáp:

“Ta làm tất cả cũng vì Lý gia, vì thể diện của Cô Tô Lý thị này!”

“Vi thể diện của Lý gia, hay là vi thể diện của chính người, trong lòng tổ mẫu hẳn là hiểu rõ. Bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ người không có chút nào đồ kỵ với An Thân vương phi và Vương lão phu nhân sao? Ngoài mặt người luôn xem họ như tỷ muội, nhưng trong lòng chẳng phải vẫn luôn muốn so đo cao thấp với họ hay sao?”

Lão phu nhân nghe tới đây, bỗng dừng kích động, thét lớn:

“Không, không phải! Người nói vậy! Hứa ma ma, mau... mau đuổi tên bất hiếu này ra khỏi đây cho ta! Ta không muốn nhìn thấy hắn nữa!”

Thấp thoáng từ xa, vẫn còn nghe tiếng của Lý Trác Ngọc vọng lại.

“Tổ mẫu, người thật ích kỷ!”

Lý lão phu nhân ôm đầu, đưa mắt nhìn bóng mình phản chiếu dưới mặt hồ. Mái tóc bạc trắng, khóe mắt nhăn nheo.

Hóa ra đã một đời người.

Mấy mươi năm về trước, bà vẫn còn là thiên kim tiểu thư ở kinh thành. Nữ tử phương Bắc không đẹp một cách dịu dàng yếu điệu, ôn nhu nhàn thực như phương Nam, mà lại là vẻ đẹp sắc sảo mặn mà, phóng khoáng mạnh mẽ. Lý lão phu nhân thuở trẻ chính là một nữ nhân như thế. Năm đó, trong ba tỷ muội, so về gia thế, bà hơn hẳn Vương lão phu nhân; so về nhan sắc, An Thân vương phi không thể so sánh với bà. Nhưng mà, sau đó, hai người bọn họ, một người may mắn được An Thân vương yêu thương, trở thành Vương phi cao quý. Khắp kinh thành, ai mà không biết An Thân vương muôn phần sủng ái Vương phi, chưa từng có một thiếp thất nào. Một người khác là Vương lão phu nhân thì lại được gả vào Vương thị, thế gia lớn ở kinh thành, xem như cung viên mãi. Còn bà thì, phải xa gả đến Tô Châu này, cả đời không có cơ hội gặp lại phụ mẫu, đến khi mẫu thân qua đời cũng không kịp về gặp mặt.

Bà có được gì chứ? Cô Tô Lý thị nghe qua thì oai phong lẫm, cái gì mà Giang Nam đệ nhất thư hương thế gia, chẳng qua chỉ là hào quang từ trăm năm trước. Trạng Nguyên Lý Tích Chi đã ra người thiên cổ bao lâu rồi, Lý thị cũng chẳng có thêm một Trạng Nguyên nào khác, thế mà vẫn giữ mãi không buông những ký ức vàng son ấy, ngoài mặt luôn tỏ ra danh môn quyền quý, bên trong thì trống rỗng. Lúc bà mới đến đây, nghe không hiểu phương ngữ Tô Châu, như lạc đến một thế giới xa lạ. Giang Nam mưa nhiều, mưa cứ rả rích tí tách bên hiên, càng khiến người tha phương nhớ nhà vô cùng. Nhưng bà cũng không có thời gian để thương xuân bi thu. Trở thành chủ mẫu của Lý gia, bà phải nghĩ trăm phương ngàn cách để xoay sở đủ chi tiêu trong phủ, làm sao để một Lý phủ bên trong rỗng toác nhưng bên ngoài vẫn phải huy hoàng vô hạn, lộng lẫy xa hoa khiến người ta ngưỡng mộ. Nhưng đổi lại là gì? Năm đó, trong lúc bà mang thai con trai thứ hai, trượng phu của bà qua lại với một kỹ nữ, còn muốn đem nàng ta về phủ làm thiếp. Bà tức giận sai người đánh chết kỹ nữ kia cùng đứa con trong bụng của nàng ta, trượng phu lại vì vậy mà oán hận bà cả đời. Sở dĩ Lý lão phu nhân chán ghét mẹ con Lý Quân Ngọc cùng với Tiểu Nhu như vậy, phần lớn đều là do họ gọi cho bà nhớ đến kỹ nữ năm xưa.

Ngươi lòng với trượng phu, bà dốc sức bồi dưỡng hai con trai, mong có thể “mẫu bình từ quý” [2]. Nào ngờ trường tử đã không bằng được con trai của Vương lão phu nhân, tiểu nhi tử lại muốn cưới con của kỹ nữ làm thê tử. Nhìn sang Vương lão gia vừa đỗ Trạng Nguyên, vừa là Quận mã, Lý lão phu nhân làm sao mà không ầm ức trong lòng? Bây giờ, đến cả cháu trai đích tôn cũng vô dụng như vậy.

Mấy mươi năm tranh tranh đấu đấu, so đi tính lại, thì ra, cả một đời của bà, vẫn là một kẻ thua cuộc.

Lý lão phu nhân gói đầu lên chiếc ghế bọc da hồ sang quý, hai dòng nước mắt rỉ ra, chảy dài trên gò má chỉ chít nếp nhăn thương lão.

-----☆-----

Vương Dao Dao ôm Noãn Noãn trở về Cầm Vận cư, trông thấy biểu ca đang ngồi đọc sách ở thư phòng. Nàng đột nhiên buông Noãn Noãn xuống, chạy tới ôm lấy biểu ca.

“Meo!” Đây là tiếng kêu lên án của Noãn Noãn tự dưng bị vút bỏ.

Biểu ca cũng hơi ngạc nhiên trước hành động của nàng, buông sách xuống, xoa xoa đầu nàng, mỉm cười hỏi:

“Miên nhi đói rồi sao? Để vi phu đi làm chút gì đó cho nàng ăn nhé.”

Đúng vậy, lý do duy nhất mà biểu ca có thể nghĩ ra để lý giải cho sự nhiệt tình bất chợt của nàng, chính là: đói bụng, làm nũng vòi ăn. (= __=)

Vương Dao Dao lắc lắc đầu, chỉ im lặng dựa đầu vào vai chàng.

Trước đây, nàng từng ngạc nhiên về khả năng nấu ăn của biểu ca. Đến bây giờ nghĩ lại mới nhận ra, một quý công tử bình thường sao lại biết nấu nướng chứ, trù nghệ lại còn giỏi như vậy, ắt hẳn là trải qua một quãng thời gian rất dài mới luyện ra được.

Biểu ca, rốt cuộc đã trải qua một tuổi thơ như thế nào...

Lý Quân Ngọc thấy nàng rầu rĩ không vui, đưa tay xoa xoa gò má mềm mại của nàng, khẽ hỏi:

“Làm sao vậy? Có người bắt nạt nàng?”

Vương Dao Dao lại lắc lắc đầu, chỉ nói:

“Sau này Miên nhi sẽ ngoan ngoãn, không làm biểu ca buồn nữa.”

Lý Quân Ngọc bật cười, nói:

“Tiểu Miên nhi vẫn luôn rất ngoan.”

Thấy nàng vẫn chưa vui vẻ trở lại, chàng nhéo nhéo chóp mũi nhỏ của nàng, bảo:

“Được rồi, ta kể chuyện cho nàng nghe, có được không?”

Hai mắt của Vương Dao Dao chợt sáng lên, gật đầu lia lịa, nói:

“Chàng kể tiếp chuyện Lương – Chúc hóa bướm ấy đi!”

“Khờ quá, câu chuyện đó quá bí lự, không nên nghe làm gì.”

“Nhưng mà Miên nhi muốn nghe, chàng kể đi, kể đi...”

“Được rồi, được rồi. Vào đời Đông Tấn, có một thiếu nữ ở Thượng Ngu họ Chúc, tên Anh Đài. Chúc tiểu thư giả nam trang đi đến thư viện Nghi Sơn học tập, gặp được Lương Sơn Bá, người ở Cối Kê...”

“Cối Kê? Đó là Tô Châu của chúng ta sao?” Vương Dao Dao tò mò hỏi, bất giác không để ý mình đã xem Tô Châu là “Tô Châu của chúng ta”.

“Đúng vậy, là Tô Châu của chúng ta.” Biểu ca mỉm cười, đáy mắt càng thêm nhu hòa, đáp.

“Sau đó, hai người Lương – Chúc học cùng trường, ở cùng phòng suốt ba năm, nhưng Lương Sơn Bá vẫn không phát hiện ra Chúc tiểu thư là nữ. Sau đó nữa...”

Tô Châu có bình đàn [3] trứ danh khắp nơi, có thể thấy khả năng kể chuyện của người Tô Châu tương đối tốt, mà khẩu âm Tô Châu càng thích hợp để kể chuyện. Vương Dao Dao nằm gối đầu lên chân biểu ca, say sưa nghe câu chuyện mà chàng kể. Tuy rằng đến giờ nàng vẫn chưa hoàn toàn nghe hiểu hết loại “Ngô nông nhuyển ngữ” này, nhưng thanh âm ôn nhu trầm ấm của biểu ca vẫn như có một ma lực kỳ lạ, khiến nàng tựa hồ bị thôi miên, mê mẩn lắng nghe.

Tiểu Noãn Noãn tuy rằng rất sợ hãi Lý Quân Ngọc, nhưng cũng bị hấp dẫn bởi thanh âm êm dịu kia, gác đầu lên hai chân trước, lim dim mắt nằm bên chân chủ nhân.

Ngoài hiên, trời chợt đổ mưa. Mưa xuân Giang Nam lâm thâm rả rích tựa một khúc nhạc đệm, hòa cùng tiếng đình đang của phong linh trên ngưỡng cửa.

Đẹp như một giấc mộng.

-----,-----

*Chú thích:

[1] Trích từ “Tam Tự kinh”, có nghĩa là: Ngọc không mài thì không thành thứ dùng được; người không học thì không hiểu lý lẽ.

[2] Mẫu bình tử quý: Mẹ nhờ con mà được sang quý

[3] Tô Châu bình đàn là một dạng kể chuyện bao gồm cả các đoạn hát với các đoạn nói, chia ra thành bình thoại và đàn từ. Bình thoại thường kể về các tích truyện anh hùng như chuyện về Nhạc Phi, đàn từ thường nói về các chuyện nhi nữ tình trường

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mong Thái Hồ: Túy Có Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lên Kinh Ứng Thí

Từ khi Vương Dao Dao biết được quá khứ cơ cực của biểu ca, nàng quyết tâm phải ngoan ngoãn làm một hiền thê, không để chàng phải lao tâm khổ tứ vì mình nữa. Trước nay đều là chàng làm điểm tâm cho nàng dùng, bây giờ việc đầu tiên mà Vương Dao Dao có thể nghĩ tới, cũng chỉ có vào bếp vì chàng nấu mấy món.

Thường ngày nàng ở một bên nhìn biểu ca nấu, chỉ cảm thấy động tác của chàng vô cùng thông thả nhàn nhã, mấy nguyên liệu bình thường trong tay chàng cũng trở thành một nghệ thuật. Vậy mà đến lượt nàng vào bếp, mới biết mọi thứ không hề đơn giản tí nào.

Hạ Trúc nhìn thấy nàng chật vật với mấy món đơn giản, bèn nói:

“Tiểu thư, hay người cứ để nô tỳ làm thay đi, cô gia cũng không biết được.”

Vương Dao Dao quệt mồ hôi trên trán, kiên định bảo:

“Không được, như vậy còn gì là thành ý?”

Cứ thế, lần đầu tiên Vương Dao Dao vào bếp, sau khi đánh vật cả buổi với cái bếp, toàn thân lem luốc, mồ hôi ướt đầm trán, cuối cùng cũng làm ra được một món miễn cưỡng có thể nhìn ra là vật gì.

Nàng khắp khối vui mừng mang đến thư phòng cho biểu ca, nói:

“Phu quân, chàng nghỉ ngơi một chút đi. Miên nhi có nấu một bát canh, chàng uống thử xem thế nào!”

Lý Quân Ngọc buông sách xuống, thoáng ngạc nhiên nhìn bát canh, rồi lại liếc mắt tới đôi bàn tay của nàng, mày hơi nhíu lại.

“Miên nhi, qua đây.” Chàng ngoắc tay khẽ gọi.

Vương Dao Dao đi đến bên cạnh chàng. Lý Quân Ngọc vươn tay lấy lọ sứ trên kệ sách, sau đó cầm tay nàng lên, nhìn những vết bóng đỏ tấy, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ đau lòng.

Vương Dao Dao hơi chột dạ, rút tay lại, lí nhí nói:

“Chỉ là bất cẩn một tí thôi, không đau chút nào...”

Lý Quân Ngọc không để ý tới lời biện minh của nàng, giữ tay nàng lại, nhẹ giọng bảo:

“Ng Sloan, để yên tay ở đây.”

Nói đoạn, chàng bắt đầu cẩn thận bôi từng chút thuốc lên tay cho nàng. Thuốc mát lạnh dễ chịu làm dịu đi sưng rát ở các vết bong, Vương Dao Dao nhanh chóng cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

Sau khi bôi thuốc xong, chàng vòng tay ôm lấy nàng, khẽ nói:

“Sau này những việc như vậy cứ để hạ nhân làm là được rồi. Hiện tại vì phụ tụy rằng không cho nàng được vinh hoa phú quý, nhưng cũng không đến nỗi phải để nàng vất vả chân tay.”

Vương Dao Dao vội nói:

“Không vất vả, không vất vả! Ta chỉ muốn học làm hiền thê của chàng, lần sau ta sẽ cẩn thận hơn.”

Rõ ràng cụm từ “hiền thê của chàng” làm Lý Quân Ngọc rất hài lòng, chàng cong cong khóe môi, vuốt ve bàn tay mềm mại của nàng, nói:

“Làm một hiền thê vẫn còn nhiều cách. Vì phu cưới nàng về làm thê tử, không phải làm nha hoàn. Việc nặng nhọc trong viện, cứ để hạ nhân làm. Thân phận của ta tuy không cao, nhưng mà ta vẫn có thể cho nàng cuộc sống nhân hạ như khi còn ở Vương phủ. Ở Vương gia nàng là tiểu công chúa, đến Cẩm Vân cư nàng vẫn là tiểu công chúa. Vì phu chỉ muốn đôi bàn tay này của nàng mãi mãi mềm mại như vậy, bốn mùa không thấm một giọt nước. Miên nhi hiểu không?”

Vương Dao Dao tựa đầu vào lòng chàng, ngón tay khe khẽ mân mê bàn tay thon dài của biểu ca. Bàn tay của chàng thoạt nhìn rất đẹp, chỉ khi chạm vào mới biết, trên đó lại nhiều vết chai như thế. Có một số vết chai là vì cầm bút quá nhiều, số còn lại... hẳn là do thường xuyên làm việc nặng mà ra.

Nàng ngẩng mặt lên, gật gật đầu, nói:

“Miên nhi biết rồi, Miên nhi sẽ nghe lời chàng. Nhưng mà bát canh này cũng đã làm rồi, chàng mau ăn đi kẻo nguội mất.”

Trong ánh mắt mong chờ của nàng, Lý Quân Ngọc rút cuộc cầm lên bát canh. Sau khi uống một muỗng đầu tiên, không chờ nàng hỏi, chàng đã mỉm cười, bảo:

“Ngon lắm, Miên nhi thật giỏi.”

Vương Dao Dao vô cùng vui vẻ, lúc này nàng vội mang đến cho biểu ca, vẫn chưa nếm thử, thấy chàng uống canh có vẻ rất ngon lành, nàng cũng nảy sinh tò mò, toan cầm lên cái muỗng dùng thử một chút.

Lý Quân Ngọc không đợi tay nàng kịp chạm vào muỗng canh đã đem nó giấu sang một bên, tùm tùm nói:

“Chàng phải đây là nấu cho vị phu sao, Miên nhi không được đòi lại đâu.”

Vương Dao Dao nhớ đến lúc biểu ca làm điểm tâm cho nàng cũng chưa từng động đũa đến, chỉ mỉm cười nhìn nàng ăn. Bây giờ nàng lại như vậy có phải quá keo kiệt, quá thô tục rồi không?

Nghĩ đoạn, nàng liền cảm thấy có chút xấu hổ.

Hôm ấy, Vương Dao Dao chống cằm nhìn Lý Quân Ngọc từ tốn dùng hết bát canh kia, kiên quyết không chịu nhường cho nàng một chút nào, về mặt khi ăn còn vô cùng thỏa mãn, phảng phất như đang thưởng thức mỹ thực cực phẩm hiếm thấy trong thiên hạ.

Thật sự ngon đến vậy sao?

Vương Dao Dao thầm vui vẻ trong lòng. Hóa ra nàng lại có khả năng nấu ăn thiên phú như thế, sau này nhất định phải thuyết phục biểu ca cho nàng vào bếp nhiều hơn mới được!

Vì thế, tất cả bi kịch của Tiểu Ngôn và Tiểu Liên còn chưa ra đời đều bắt đầu từ ngày hôm ấy.

Mười năm sau, trong nhật ký của mình, Tiểu Ngôn viết:

“Phụ thân thật xấu xa. Mỗi lần mẫu thân xuống bếp nấu gì đó, phụ thân đều giành ăn hết, không chừa lại cho ta và muội muội một chút gì.

Phụ thân thật xấu xa. Ta thấy phụ thân ăn những món do mẫu thân nấu có vẻ rất ngon lành, nghĩ rằng ắt hẳn đó phải là mỹ thực khó gặp, liền tò mò vô cùng, nhân lúc người sơ ý giành ăn thử một ít. Nhưng mà thức ăn do mẫu thân làm thực sự quá quá quá khó ăn rồi! Ta không nhịn được bèn nôn ra, mẫu thân thấy vậy rất buồn, sau đó phụ thân lại phạt ta.

Ta có tội gì chứ?

Có phụ thân nào tàn nhẫn với con trai của mình như vậy không?

Hừ hừ, ta nhất định không phải con ruột của phụ thân.

Đúng rồi, chắc chắn là như vậy. Bí mật lớn đến thế mà ta cũng phát hiện ra được, ta thật thông minh!”

Đối với việc này, Tiểu Liên bình luận:

“Ta có một phụ thân thật lợi hại, không có gì mà người không làm được. Phụ thân có thể dùng một vẻ mặt vô cùng hờn giận để ăn hết những món kinh khủng đến cả Noãn Noãn còn khinh bỉ không thèm nuốt. Sau này lớn lên, ta nhất định phải tìm một phu quân lợi hại như phụ thân.”

Tất nhiên, đây đều là chuyện của sau này.

Bây giờ, Tiểu Ngôn và Tiểu Liên hẳn là... vẫn ở chỗ phụ thân của họ, còn lâu lắm mới chui vào bụng của Vương Dao Dao, càng lâu hơn nữa mới có thể ra đời.

--- --- ---

Buổi tối.

Vương Dao Dao ôm Noãn Noãn chui lên giường, một người một mèo đang chuẩn bị nằm xuống ngủ khò, đã thấy Lý Quân Ngọc từ gian ngoài bước vào. Chàng khoan thai cời ra trường bào treo lên tấm bình phong, bước tới đốt lên hương đỉnh. Làn khói chòn vờn mờ ảo bay lên, quyện theo một hương thơm thoang thoảng lan tỏa khắp gian phòng ấm cúng.

Cuối cùng, chàng bước tới bên mép giường.

Cục bông tròn vo trong lòng Vương Dao Dao khẽ run lên, càng ra sức nép sát vào lòng của nàng. Vương Dao Dao không hiểu vì sao Noãn Noãn bình thường với ai cũng chỉ ra vẻ khinh thường nhìn bằng nửa con mắt, lại đặc biệt sợ hãi biểu ca ôn nhu như nước này.

Nàng đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mại như bông của nó, nhẹ giọng trấn an:

“Ngoan, ngoan, chàng ấy không phải kẻ xấu, đừng sợ, đừng sợ.”

Lý Quân Ngọc liếc nhìn cục bông trắng đang lúi lúi vào ngực của nàng, nheo mắt lại, mỉm cười, nói:

“Miên nhi, hôm nay Noãn Noãn chưa tắm, không được ngủ ở trên giường.”

Vương Dao Dao lưu luyến nhìn Tiểu Noãn Noãn, không nỡ mang nó xuống.

Noãn Noãn cảm nhận thấy ánh mắt của Lý Quân Ngọc đang nhìn về phía mình, thoáng run lên, vội vàng phóng ra khỏi lòng của Vương Dao Dao, chạy ra gian ngoài.

“Noãn Noãn...” Vương Dao Dao gọi với theo.

Lý Quân Ngọc khẽ cười, ngồi xuống giường, thổi tắt đèn, lại nói:

“Noãn Noãn tự biết tìm chỗ ngủ, nàng đừng lo. Sau này không thể cho Noãn Noãn ngủ cùng nữa, sáng nay ta thấy trên giường có nhiều lông mèo, có lẽ là đã đến kỳ rụng lông của nó rồi.”

“Nhưng mà đã ôm Noãn Noãn ngủ bao lâu rồi, đột nhiên không có nó thật không quen...” Vương Dao Dao thở dài thì thầm.

Biểu ca nằm xuống cạnh nàng, đưa tay nhéo nhéo gò má của nàng theo thói quen, nói:

“Nàng đó, chỉ biết Noãn Noãn, không còn nhớ tới phu quân nữa.”

Vương Dao Dao trong đêm tối vẫn tìm được đúng vị trí, gối đầu lên cánh tay của chàng, rầu rĩ khẽ nói:

“Khi nào chứ, ta còn vì việc chàng sắp lên kinh mà rầu rĩ mấy hôm nay...”

Từ lúc đến Tô thành tới nay, nàng chưa từng có ngày nào không nhìn thấy biểu ca, hằng ngày đều bám dính theo chàng như hình với bóng. Bây giờ chàng phải lên kinh ứng thí, ít nhất phải mất mấy tháng nửa năm, nàng thật là không nỡ.

Biểu ca nghe vậy, lại bật cười, nói:

“Miên nhi trông mong rời xa vì phu như vậy sao?”

Vương Dao Dao ngẩn người, hỏi:

“Chẳng lẽ... chàng cũng muốn học theo đại ca, không đi ứng thí? Không được, không được! Nhị nương nhất định tức giận cho mà xem!”

Lý Quân Ngọc lại bật cười, nói:

“Miên nhi đang nghĩ đi đâu vậy? Vì phu tất nhiên sẽ lên kinh ứng thí, nhưng mà... ta làm sao có thể bỏ con mèo nhỏ ở nhà một mình được chứ. Chúng ta cùng lên đường, Miên nhi thấy thế nào?”

Thanh âm của chàng trong đêm tối yên tĩnh càng rõ ràng, càng trầm ấm đầy từ tính. Hai người nằm gần nhau như vậy, tràn đầy chộp mũi của Vương Dao Dao đều là hương hoa quế nhàn nhạt trên người chàng. Nàng bất giác chẳng hiểu vì sao lại đỏ mặt, cũng may trong đêm tối nên hẳn là biểu ca không thấy được.

“Ai là “con mèo nhỏ” của chàng chứ?” Vương Dao Dao đỏ mặt cãi lại, “Huống hồ có ai đi thi mà lại mang theo người thân bao giờ? Còn có tổ mẫu, phụ thân... mọi người đều sẽ không đồng ý đâu...”

Lý Quân Ngọc vẫn chỉ cười cười, nói:

“Vì phu đã nói chuyện này với mọi người rồi, chỉ còn hỏi ý nàng nữa thôi.”

Được rồi, đã bàn với mọi người hết cả thì còn hỏi ý kiến nàng gì nữa? Đây rõ ràng là thông báo, nàng vốn không có quyền phản đối, đúng không?

Vương Dao Dao buồn bực nghĩ, lại sức nhớ tới gì đó, lên tiếng hỏi:

“Khoan đã, chàng nói với phụ thân khi nào vậy? Rõ ràng mấy hôm nay chàng không có gặp người mà?”

Mãi không thấy tiếng trả lời, nàng quay sang nhìn thì đã thấy chàng khép lại hai mắt, an tường nằm ngủ.

Nàng cũng không nổi đánh thức chàng dậy, chỉ đành nén xuống nghỉ hoặc, cứ thế ôm chàng ngủ thiếp đi.

Không có Tiểu Noãn Noãn chắn ở giữa, hai người hầu như không còn khoảng cách nữa, cũng không còn cục bông xù xì che mắt cảnh xuân trước ngực nàng.

Khóe môi của vị biểu ca nào đó thoáng cong lên, khẽ thật khẽ.

Tất nhiên, Vương Dao Dao không thể trông thấy được.

Ngoài trời lại bắt đầu mưa. Tiếng mưa rào rào gõ nhịp bên hiên, tựa như một khúc nhạc êm ái ru người vào cõi mộng.

Tiểu Noãn Noãn nằm ở gian ngoài lại mơ thấy cảnh tượng sáng nay nó bị người nào đó túm lại, cắt đi một nhúm lông, rải lên giường nguy tạo hiện trường vu oan cho nó rụng lông. Thật là đau đớn không thôi đối với một con mèo luôn xem bộ lông là niềm kiêu hãnh như nó! Con người này, thật là vô nhân tính! (>.<)

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lên Kinh Ứng Thí (2)

Thời gian vùn vụt trôi vèo, chẳng mấy chốc mà ngày Lý Quân Ngọc khởi hành lên kinh đã tới.

Đối với Cô Tô Lý thị, ứng thí là một việc vô vùng trọng đại, người lên kinh ứng thí tức là mang theo cả mọi kỳ vọng của dòng tộc, đeo lên lưng nhiệm vụ chấn hưng gia tộc nặng nề. Trời còn sớm tinh sương, Vương Dao Dao đã phải theo Lý Quân Ngọc cùng toàn thể Lý gia đến từ đường dâng hương.

Lý lão gia ngẩng đầu nhìn linh vị của lão tổ tông tám đời trước - cũng chính là vị Trạng Nguyên Lý Tích Chi năm nào, khẽ ừ rầm cầu khẩn:

“Lịch đại tổ tông trên cao, xin phù hộ cho Nhị Lang lần này lên kinh được kim bảng đề danh, vinh quy bái tổ, để Cô Tô Lý thị của chúng ta được trùng hưng, không phụ danh tiếng mà tổ tông đã gầy dựng nên.”

Ngay cả Lý lão phu nhân cùng Lý Trác Ngọc cũng có mặt, lần lượt dâng hương. Vương thị tuy bệnh còn chưa khỏi, vẫn cố gắng đi đến từ đường, thành tâm quỳ bái.

Trong không khí đó, nhân vật chính là Lý Quân Ngọc tuy vẫn rất thành kính, nhưng lại không mấy may lo lắng nao núng. Vương Dao Dao thì ngược lại, nàng khẩn trương cứ như người đi là chính mình vậy, thấy cô cô quý, nàng cũng muốn quý theo. Lý Quân Ngọc nhanh chóng vươn tay ra ngăn lại.

“Nàng đừng quý, chân của nàng không khỏe, chúng ta lại còn phải đi đường xa.” Chàng khẽ thì thầm nói.

Vương Dao Dao tuy lòng nóng như lửa đốt, cuối cùng cũng chỉ đành đứng một bên nhìn.

Lý lão phu nhân lặng lẽ đi đến bên cạnh Lý Quân Ngọc, chậm rãi nói:

“Đi đường bình an. Thanh danh của Lý thị, lần này đều trông chờ vào con cả.”

Lý Quân Ngọc khom người, cung kính bái tạ.

Kết thúc buổi dâng hương, lại là một màn đưa tiễn quyền luyến.

Vương đại nhân theo tận ra bến sông. Vương Dao Dao cứ bám lấy cánh tay của phụ thân, không nổi rời xa.

“Phụ thân, người bảo phu quân đưa Miên nhi cùng đến kinh thành, nhưng mà phụ thân ở đây một mình, Miên nhi không yên tâm...” Nàng thở dài, rầu rĩ nói.

Vương đại nhân mỉm cười, xoa xoa đầu con gái, bảo:

“Nha đầu gối, vì phụ đã bảo Nhuận Chi mang con đi, tất là có lý do. Sắp tới phụ thân phải đi xa một chuyến, Nhuận Chi cũng không ở cạnh bên, con ở lại Tô thành sẽ rất buồn, chi bằng đi cùng Nhuận Chi tới kinh thành, sẵn tiện thăm hỏi ngoại công, ngoại bà của con một chuyến. Dù gì cũng đã lâu rồi con chưa gặp họ...”

Vương Dao Dao biết phụ thân nói phải, nhưng cũng không tránh được bùi ngùi. Nàng dụi đầu vào vai ông, nói:

“Sau khi con đi rồi, nếu tỷ tỷ có trở về, phụ thân đừng giận tỷ ấy nữa. Không phải con xin tội cho tỷ tỷ, chỉ là... lúc này, cũng chỉ còn tỷ tỷ có thể ở bên cạnh hiểu thảo phụ thân.”

Vương đại nhân khẽ thở dài một tiếng, cũng không đáp lời.

Lý Quân Ngọc bước tới gần, lên tiếng nói:

“Nhạc phụ đại nhân, thuyền cũng sắp khởi hành, tiểu tể cùng Miên nhi xin bái biệt. Kính mong nhạc phụ giữ gìn sức khỏe, khi đến kinh thành, con sẽ gửi thư báo bình an.”

Vương đại nhân vỗ vỗ vai chàng, bảo:

“Nhuận Chi, ta giao Miên nhi cho con. Thay thế vì phụ, chăm sóc cho con bé thật tốt. Tính tình của nó trẻ con, không hiểu chuyện, đi theo con trái lại ta cũng được yên tâm. Được rồi, các con mau đi đi.”

Vương Dao Dao bịn rịn bước lên thuyền. Chiếc thuyền dần dần rời bến. Nàng vẫn đau đầu nhìn theo bóng phụ thân trên bờ.

Dần dần, dần dần, trở một chấm nhỏ, rất nhỏ. Sau đó, mất hút.

Chẳng hiểu vì sao nàng lại thấy buồn như vậy. Có lẽ là lần đầu tiên, nàng cảm giác rằng, mình thật sự rời xa phụ thân. Không phải chỉ là cách một bức tường giữa hai tòa phủ đệ, cho dù không thấy mặt nhưng vẫn biết người đang ở bên kia bức tường. Lần này, thật sự là rời xa.

Lý Quân Ngọc để cho nàng ngã đầu lên chân mình, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc nàng, nói:

“Buổi sáng nàng phải dậy sớm, bây giờ ngủ một chút đi.”

Vương Dao Dao gật gật đầu, từ từ ngủ tiếp đi trên chiếc thuyền chòng chành lắc lư theo nhịp khua mái chèo.

Lý Quân Ngọc ngồi tựa vào khoang thuyền, một tay cầm sách đọc, một tay đều đều vuốt tóc nàng.

Lão thuyền gia thoáng thấy cảnh tượng ấy, chặc lưỡi, thầm nói:

“Hắn là đôi phu thê vừa mới thành thân, ân ái như vậy.”

Lên đênh trên thuyền không ít ngày, Giang Nam đẹp đẽ như thơ như mộng dần dần lùi xa. Cảnh vật hai bên đê dần dần đổi khác, dòng sông cũng không còn yên bình hiền hòa như lúc còn ở Giang Nam, có lúc nước chảy cuộn cuộn, khá là hiểm trở.

Khí hậu cũng bắt đầu lạnh hơn. Phương Nam đã là mùa xuân ấm áp, nhưng phương Bắc vẫn chưa thức tỉnh khỏi mùa đông dài. Cũng may Lý Quân Ngọc rất chu đáo, đã chuẩn bị sẵn mấy chiếc áo lông và chiếc lò sưởi ấm nhỏ cho Vương Dao Dao. Mấy ngày này, Vương Dao Dao lại trở về kiếp sống ngủ đông, ngày ngày đều rúc trong lòng biểu ca, mắt vẫn vô ý thức nhìn cảnh vật bên ngoài song cửa.

Hôm nay, Lý Quân Ngọc không tiếp tục chú tâm đọc sách nữa. Pha một ấm trà nóng, chàng thông dong ôm thê từ trong lòng, vừa thưởng trà, vừa thưởng cảnh.

“Nàng rời kinh thành đã nhiều năm, bây giờ trở lại chốn xưa, hẳn là có nhiều cảm xúc?” Bất thành linh, chàng khẽ cất tiếng hỏi.

Vương Dao Dao nghe vậy, thoáng ngẩn ngơ. Từ năm bảy tuổi nàng đã rời kinh thành, đến nay cũng đã hơn sáu năm. Trong mười ba năm nàng hiện diện trên cõi đời này, quá nửa là trôi qua ở kinh thành. Nhưng kỳ lạ là, nàng lại chẳng mấy luyến nhớ nơi ấy. So với kinh thành, Cô Tô càng giống như quê hương của nàng hơn. Nàng yêu Tô thành, yêu Thái Hồ phẳng lặng, yêu những ngày mưa rả rích, yêu những cây cầu đá trầm mặc bắc ngang các dòng kênh xanh thẳm. Nơi đó thật yên bình, không có cái rét tê tái cắt da cắt thịt, không có những buổi tiệc quyền quý mà bóng kiếm giấu sau nụ cười, phụ thân cũng không phải mệt nhọc vì chính sự, cười nhiều hơn, vui vẻ nhiều hơn.

Vương Dao Dao lặng lẽ đưa mắt nhìn khung cảnh ngoài song cửa, khẽ lắc đầu, đáp:

“Đối với ta, kỷ ức duy nhất về kinh thành, chỉ là cái lạnh giá mùa đông.”

Lý Quân Ngọc tựa hồ chợt nhớ đến gì đó mông lung lắm, cũng khẽ cười, nói:

“Đúng vậy, kinh thành thật sự rất lạnh. Đông đến, cho dù có đốt bao nhiêu than sưởi, vẫn cảm thấy lạnh.”

Vương Dao Dao ngạc nhiên, hỏi:

“Chàng đã từng tới kinh thành sao?”

Lý Quân Ngọc mỉm cười, lắc đầu, nói:

“Chưa từng, chỉ là từng nghe nhị nương kể.”

Sau đó, chàng tựa người vào khoang thuyền, khe khẽ nhắm mắt lại.

Chàng đang nói dối.

Chàng đã từng đến kinh thành, thậm chí là còn bốn ba tranh đoạt cả đời ở nơi đó. Mùa đông ở phương Bắc rất dài, có những đêm giật mình thức giấc, mơ màng vẫn ngỡ rằng mình còn đang ở bên bờ Thái Hồ, bên cạnh vẫn là tiểu cô nương đang ngoan ngoãn rúc trong lòng mình như một chú mèo con.

Nhưng mà, tất cả đều chỉ là hồi ức.

Trở về với thực tại, chỉ có cái rét lạnh của mùa đông bầu bạn với chàng.

Trong suốt mấy mươi năm kiếp trước, Lý Quân Ngọc đặc biệt sợ mùa đông. Vào những ngày đông, chàng luôn miệt mài chong đèn xử lý sự vụ. Người ta nhìn vào, chỉ tán dương Tể tướng đại nhân thật tận tụy với dân với nước. Chẳng ai biết rằng, chàng chỉ sợ ngủ một mình trên chiếc giường trống trải, lạnh lẽo.

Rất sợ.

Lý Quân Ngọc mở mắt ra, thấy trên người mình đắp một chiếc áo lông ấm áp.

Vương Dao Dao vẫn đang nằm dưới chân chàng, hí hoáy dùng bút lông viết viết vẽ vẽ gì đó trên giấy.

Chàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên giấy hiện ra phong cảnh Tô Châu với cầu Bảo Đới, chùa Hàn San, những dãy nhà tường trắng ngói đen soi mình bên dòng kênh phẳng lặng.

Vương Dao Dao không giỏi đọc sách làm thơ, nhưng lại có khả năng vẽ tranh thiên phú, dù chỉ có hai màu trắng đen, cảnh vật vẫn hiện ra vô cùng sống động.

Chàng khẽ cười, hỏi:

“Nàng đang vẽ gì đấy?”

Vương Dao Dao ngẩng đầu lên, rầu rĩ nói:

“Rời xa Tô thành lâu như vậy, Miên nhi thấy nhớ nhà, họa vài bức để khuây khỏa đôi chút.”

Lý Quân Ngọc mỉm cười xoa xoa gò má của nàng, bảo:

“Vị phu cũng nhớ nhà.”

“Vậy đợi chàng thi xong, chúng ta lập tức trở về, được không?”

“Được.”

Thật may mắn là, chúng ta vẫn còn có thể cùng nhau trở về.

Nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mong Thái Hồ: Túy Có Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đế Thành Phồn Hoa

Nhờ trời thuận buồm xuôi gió, cuối cùng thuyền cũng cập bến kinh thành. Sau một hồi đấu tranh thất bại, Vương Dao Dao đành phụng phịu mang vào chiếc khăn lụa che nửa khuôn mặt, ôm theo Noãn Noãn bước lên bờ. Nàng vốn muốn đi dạo một vòng kinh thành để thăm lại chốn cũ, nhưng Lý Quân

Ngọc tất nhiên không đồng ý. Chẳng cho rằng đường phố là nơi hỗn tạp rỗng rần lẫn lộn, tốt nhất vẫn nên ngồi xe ngựa về thẳng biệt viện của Lý thị thì hơn. Tất nhiên, phản đối của Vương Dao Dao đều vô hiệu quả.

Nàng ngồi trong chiếc xe ngựa ấm áp mà lão quản gia đã chuẩn bị sẵn theo căn dặn trong thư của Lý Quân Ngọc, một tay ôm Noãn Noãn, một tay khẽ vén lên rèm xe, trộm nhìn ra bên ngoài. Sáu năm trôi qua, bãi bể nương dâu, Bắc Kinh cũng đổi thay không ít, rất nhiều bảng hiệu thay tên đổi chủ, nhiều tòa nhà bị đập đi xây mới. Nàng lại rời đi khi còn nhỏ, không còn nhớ được quá nhiều. Vì vậy, bên ngoài rèm cửa xe ngựa kia, là một tòa thành nhộn nhịp phồn hoa vô cùng xa lạ với nàng. Rốt cuộc, không thể tìm thấy một chút hình ảnh thân thuộc thuở thơ ấu nào nữa.

Có một nỗi buồn nao nao, đó là khi người ta chợt nhận ra, tha hương chưa kịp thành cố hương, thì cố hương đã thành tha hương.

Cho dù Vương Dao Dao vốn không phải một người ưa ưu thời mẫn thế, cho dù nàng cũng chẳng phải quá lưu luyến kinh thành, nhưng vẫn khó tránh khỏi thoáng chạnh lòng.

Trên vai chợt ấm áp kéo thần trí nàng thoát khỏi nỗi buồn miên man, nhìn sang chỉ thấy biểu ca đang choàng lên vai mình một chiếc áo lông dày. Chẳng hề cười, nói:

“Lúc ở trên thuyền nàng cứ quả quyết không cần áo lông, bây giờ thì lạnh đến mặt trắng bệch đi rồi.”

Wang Dao Dao cũng bật cười, tự giễu:

“Sống ở phương Nam quá lâu, khả năng chịu lạnh cũng kém đi. Đối với người dân kinh thành, thời điểm này đã là lúc nên cất áo lông vào tủ rồi. Chẳng xem, ngoài đường phố nào có ai quấn kín mít như ta chứ?”

Lý Quân Ngọc vừa chỉnh lại chiếc áo trên vai nàng cho ngay ngắn, vừa nói:

“Nàng đã gả đến Tô thành, tức là người của Tô thành. Một thiếu phụ từ Tô thành đến Bắc Kinh, dù có mặc nhiều một chút, cũng không ai cười nàng đâu.”

Wang Dao Dao không phản bác chàng, chỉ sờ sờ bộ lông mềm mại của Noãn Noãn, mắt nhìn dòng người tấp nập qua lại bên ngoài, xa xa nơi cao kia là Tử Cấm Thành uy nghi sừng sững với tường đỏ ngói xanh vô cùng nổi bật. Ở đó, là đỉnh cao quyền lực, là khát khao của biết bao con người, là thiên đường, cũng là địa ngục.

Nàng dời mắt khỏi một khoảnh màu đỏ ở xa kia, chợt lướt qua một tủ lâu lớn, bảng hiệu đề ba chữ “Tụ Trân lâu”. Mắt Vương Dao Dao thoáng sáng lên, nàng hớn hờ kéo tay áo của biểu ca, bảo:

“Phu quân, hay chúng ta vào tủ lâu kia dùng chút gì đi, Miên nhi đói rồi, biệt viện lại vẫn còn một quãng nữa mới tới.”

Lý Quân Ngọc nhéo nhéo gò má mềm mại của nàng, nói:

“Nàng đó, đợi một lúc nữa thôi, sắp đến biệt viện rồi, tới nơi vì phu lập tức xuống bếp nấu vài món cho nàng.”

Wang Dao Dao tất nhiên không chịu, lay lay cánh tay của chàng, mè nheo:

“Biểu ca tốt, phu quân tốt, chúng ta vào đó đi mà... Lúc nhỏ phụ thân vẫn thường đưa ta đến đó ăn, ta chỉ muốn vào xem thử một lúc thôi, một lúc thôi, có được không?”

Wang Dao Dao vốn ít khi kiên trì muốn làm một việc gì như vậy, nói thẳng ra thì chính là không có chính kiến, người cũng như tên, mềm như sợi bông, vô nạnh thế nào cũng được, thường khi chỉ cần chàng nói vài câu, nàng đã ngoan ngoãn nghe theo. Lần này thấy nàng mè nheo không thôi, Lý Quân Ngọc chỉ cho là tính bướng bỉnh của trẻ con, lại nghĩ việc này cũng không ảnh hưởng gì lắm, chiều ý nàng cũng không sao, liền bảo mã phu dừng lại trước cửa Tụ Trân lâu.

Lý Quân Ngọc cẩn thận đỡ nàng xuống xe, Thanh Thư hiểu ý công tử nhà mình, nhanh chóng đi vào bên trong đặt một nhả gian yên tĩnh ấm cúng. Vương Dao Dao ôm Noãn Noãn bước vào, đưa mắt nhìn một vòng tủ lâu rộng lớn. Nơi này không mấy thay đổi so với sáu năm trước, từ hình dáng bên ngoài cho đến bài trí bên trong đều như thế, cũng chính vì vậy nên nàng mới có thể nhận ra nó dù chỉ một thoáng liếc qua. Đi giữa tòa thành nơi mình sinh ra lại bỗng hóa xa lạ, tòa tủ lâu này chính là thứ duy nhất khiến cho nàng cảm thấy, bản thân từng có bảy năm sống ở đế đô này.

Tụ Trân lâu không phải quá xa hoa tráng lệ, trái lại còn có mấy phần cũ kỹ đơn giản, nhưng cũng chính cái không khí cổ kính mộc mạc này khiến lòng người chợt thấy lắng lại giữa đế đô phù hoa. Nhả gian bày trí vô cùng tinh tế, trên tường treo toàn là tranh chữ của các bậc danh nhân thời cổ, trong nhà vẫn có trúc xanh hoa nở, nước chảy róc rách, muôn phần thi vị thư thái.

Wang Dao Dao vừa ngồi xuống một lúc, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa. Tiểu nhị bước vào, tươi cười chờ hai người gọi món. Lý Quân Ngọc vô cùng hiểu về sở thích của nàng, cứ y theo đó mà chọn trước vài món, lại quay sang nàng, hỏi:

“Nuông tử cảm thấy như vậy được không?”

Wang Dao Dao thoạt tiên lắc lắc đầu, sau đó lại như sức nhớ ra cái gì, nói:

“Hay là gọi thêm món vịt quay đi, vịt quay ở Tụ Trân lâu nổi tiếng khắp kinh thành đấy!”

Tiểu nhị lấy làm ngạc nhiên, không kiềm được lên tiếng hỏi:

“Vị phu nhân này hẳn là người Tô Châu, làm sao biết được món ăn chiêu bài của Tụ Trân lâu chúng tôi?”

Lý Quân Ngọc cũng thoáng kinh ngạc, nói:

“Vị tiểu huynh đệ đây nhận ra khẩu âm Tô Châu trong giọng nói của tại hạ?”

Tiểu nhị kia lại càng ngạc nhiên hơn, hỏi:

“Công tử không phải người ở đây sao? Thật sự là nghe giọng nói thì không tài nào nhận ra, cho đến khi tôn phu nhân lên tiếng, tiểu nhân mới nghe được vài chỗ vẫn còn khẩu âm Ngô ngữ.”

Hóa ra Vương Dao Dao tiếp xúc với Ngô ngữ trong một thời gian dài, dần dần bị ảnh hưởng, trong vô thức vẫn theo thói quen dùng một vài từ ngữ địa phương mà chính nàng cũng không hay biết.

Vương Dao Dao nghe vậy, buồn bực chơi đùa đem thịt mềm mại dưới bốn cái chân nhỏ xíu của Noãn Noãn để giải khuây.

Lý Quân Ngọc khẽ cười nhìn thê tử, ánh mắt đầy chiều chuộng, nói:

“Nội tử mới là người sinh ra ở kinh thành, tại hạ chỉ là thư sinh đất Ngô đến đây ứng thí thôi.”

Tiểu nhị cũng nhận ra mình vừa vô ý tổn thương thiếu phụ này, cảm thấy hơi áy náy, liền vội vàng lui ra chuẩn bị dọn món ăn lên.

Lý Quân Ngọc nhìn Vương Dao Dao đang ra sức “đầy vò” Tiểu Noãn Noãn ở bên cạnh, rót một cốc trà nóng, đưa sang cho nàng, khẽ nói:

“Uống một cốc trà cho ấm người đi, những lời của tiểu nhị, nàng đừng nên để trong lòng.”

Vương Dao Dao lắc lắc đầu, bảo:

“Ta không buồn, chỉ cảm thấy thật khó hiểu.”

“Khó hiểu về việc gì?” Chàng lại hỏi.

Vương Dao Dao không trả lời chàng ngay, mà nhận lấy cốc trà trước, vén khăn che mặt lên, uống một ngụm, sau đó nhũn mày, nói:

“Trà này đậm quá, thật là đắng.”

Nàng vốn quen uống Bích Loa Xuân do biểu ca pha, cũng quen với vị thanh, nhẹ nhàng như có như không của trà, nhất thời không thích ứng được với cái đắng chát hơi nồng của loại trà này.

“Tại sao cùng là trà với nhau, trà này lại đắng như vậy...” Nàng lẩm bẩm.

Lý Quân Ngọc mỉm cười, nói:

“Thường trà cũng giống như trải qua một đời người, có loại ngọt trước đắng sau, lại có loại đắng trước ngọt sau, cũng có loại đắng chát từ đầu chí cuối, chỉ là không có loại nào chỉ toàn ngọt ngào. Cũng có thể nói, nếu chỉ có vị ngọt, thì đã không phải là trà. Cảm nhận của con người đối với trà cũng muôn hình vạn trạng, đôi với nàng là đắng chát vô cùng, nhưng người khác lại có thể cảm thấy vị ngọt trong đắng chát. Đối với người khác là nhạt nhẽo vô vị, nhưng nàng lại cảm thấy thanh tao nhẹ nhàng.”

Vương Dao Dao chỉ cảm thấy thật thâm ảo khó lường, le lưỡi nói:

“Người với người cũng khác nhau rất xa. Cổ nhân nói “hương âm vô cải, mấn mao tồi” [1]. Đến lượt ta thì tóc mai chưa bạc, giọng quê đã đổi. Nhưng mà kỳ lạ thật, rõ ràng chàng chưa từng đến kinh thành ngày nào, tại sao khẩu âm lại hoàn toàn không thể nhận ra là người nơi khác?”

Lý Quân Ngọc chưa kịp đáp lời nàng, bên ngoài đã vang lên tiếng động ồn ào.

Tiểu nhị gõ cửa bước vào, cười khỏ nói:

“Thật xin lỗi hai vị, hôm nay e là không thể tiếp đãi hai vị được. Thế tử gia của Trấn Bắc vương phủ muốn đến đây dùng bữa, ra lệnh đuổi hết khách đi, chúng tôi chỉ là người làm ăn nhỏ, thật sự không còn cách nào khác...”

Vương Dao Dao tức giận, đang muốn nói gì đó, Lý Quân Ngọc đã đứng lên, dìu nàng đi ra ngoài, ôn tồn nói:

“Bọn họ cũng bắt đắc dĩ mà thôi, chúng ta không nên làm khó họ làm gì. Vị phu đưa nàng về, hôm khác lại tới ăn sau vậy.”

Tiểu nhị đã chuẩn bị tinh thần bị mắng chửi, lại thấy vị khách quan này ôn hòa hiểu lý lẽ như vậy, vô cùng mừng rỡ, ríu rít nói:

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử.”

Khi Lý Quân Ngọc cùng Vương Dao Dao ra đến xe ngựa, chỉ nhác trông thấy bóng một thiếu niên cầm bào bước vào Tụ Trân lâu, đằng sau quả thật tiền hô hậu ủng, khí thế rất lắm liệt.

Vương Dao Dao hừ mũi một cái, nói:

“Có cần phải phô trương như vậy không, ngoại công của ta cũng là Vương gia, lại chưa từng phô trương đến thế.”

Lý Quân Ngọc choàng tay ôm nàng vào lòng, khẽ nói:

“Rồi sẽ có một ngày, Miên nhi muốn ăn ở đâu thì ăn ở đó, vì phu sẽ không để không ai có thể ngăn trở nàng nữa.”

*Chú thích:

[1] Trích một câu trong bài "Hồi hương ngẫu thư" của Hạ Tri Chương, nguyên văn:

"Thiếu tiểu ly gia, lão đại hồi,

Hương âm vô cải, mấn mao tồi.

Nhi đồng tương kiến, bất tương thức,

Tiểu vấn, khách tòng hà xứ lai?"

Dịch thơ:

"Còn trẻ ra đi, lão mới về

Tóc thưa căn cỗi, tiếng còn quê

Trẻ con trông thấy mà không biết

Cười hỏi "Khách từ mô đến tề?" "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hòa: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thành Hóa Chi Niên

Vương Dao Dao rời xa kinh thành sáu năm, trong sáu năm không dài cũng không ngắn đó, Bắc Kinh đã diễn ra những thay đổi nghiêng trời lệch đất. Thay đổi lớn nhất, tất nhiên là chủ nhân ngồi trên bảo tọa ở giữa điện Thái Hòa kia.

Năm Thiên Thuận thứ tám, hai năm sau khi Vương Dao Dao đến Tô Châu, Anh Tông hoàng đế diệt trừ xong hai quyền thần họ Tào và họ Thạch từng phò trợ mình đoạt lại ngai báu trong “Đoạt môn chi biến”, sau đó cũng lâm bệnh nặng, không thể xử lý triều chính được nữa, mọi sự đều do Thái tử Chu Kiến Thâm lo liệu. Tháng chạp năm đó, Anh Tông băng hà, Thái tử đăng cơ, lấy hiệu là Thành Hóa, mở ra một thời kỳ Thành Hóa tân phong vô cùng thịnh trị.

Vì vậy, đương kim hoàng đế đã không còn là biểu cừu của Vương Dao Dao, mà chính là một vị biểu ca khác của nàng.

Tính đi tính lại, Vương Dao Dao rốt cuộc có bao nhiêu biểu ca, bản thân nàng cũng chẳng nhớ nổi, chỉ biết phân theo tên đệm mà gọi, tí như hai biểu ca nhà đại cừu cừu chính là Ôn biểu ca và Kỳ biểu ca. Lúc mới đến Tô Châu, nàng cũng gọi hai biểu ca nhà tứ cô cô là Trắc biểu ca và Quân biểu ca. Thời gian dần trôi, nàng cùng với Lý Quân Ngọc càng ngày càng thân thiết, thân thiết hơn bất kỳ biểu ca nào khác, vì thế nàng tự động bỏ chữ “Quân” đi. Từ đó về sau, nàng gọi các biểu ca khác đều kèm theo tên, còn hai chữ “biểu ca” ấy, chỉ là đặc quyền của một người.

Nói về vị đương kim hoàng đế này, trước kia Vương Dao Dao cũng không tiếp xúc với y nhiều lắm. Lúc nàng còn rất nhỏ, phụ thân bảo nàng gọi y là Nghi vương biểu ca. Sau đó, ông lại bắt nàng sửa miệng, đổi thành thái tử biểu ca. Bây giờ nghĩ lại, mới cảm khái cho tuổi thơ đầy biến động của thái tử biểu ca này, hoặc chính xác hơn là, hoàng đế biểu ca.

Nàng từng nghe phụ thân kể, năm đó khi vị biểu ca này vừa mới được hai tuổi, Anh Tông bị Ngõa Lạt Mông Cổ bắt đi, hoàng đế của ngài là Đại Tông

lên chiếm ngôi hoàng đế, phế đi vị Thái tử của Chu Kiến Thâm để phong cho con trai của mình, giáng y xuống làm Nghi vương. Tuổi thơ của Chu Kiến Thâm, đại đa số thời gian, đều phải chịu cảnh bị giam lỏng trong Nghi vương phủ còn bé hơn tòa phủ đệ của Vương Dao Dao ở Tô Châu. Từ một Thái tử cao quý, Chu Kiến Thâm thành một kẻ vô hình, chịu đủ mọi ghê lạnh, nhẫn nhục sống dưới sự cai trị của hoàng thúc. Năm y mười tuổi, sau “Đoạt môn chi biến”, Anh Tông giành lại được đế vị, Chu Kiến Thâm cũng được khôi phục ngôi vị Thái tử, trở về Đông cung. Mười bảy tuổi, y lại lên ngôi hoàng đế, dời đến cung Càn Thanh. Mỗi lần phụ thân kể với nàng về bề hạ, đều thở dài, than một câu bãi bể nương dâu.

Thành Hóa đế lên ngôi đã bốn năm, tuy tuổi còn trẻ nhưng cai trị sáng suốt, giảm nhẹ tô thuế, ân xá thiên hạ, củng cố triều chính, bốn phương được yên ổn, đất nước phồn thịnh, được ca ngợi là một bậc minh quân xuất chúng.

Nếu nói đương kim hoàng đế có một vết nhơ nào đó, thì ấy ắt hẳn là việc y đã sủng ái quá mức Vạn quý phi.

Kể về Vạn quý phi, ai ai cũng cảm thấy hiếu kỳ. Đầu tiên chính là, Vạn quý phi xuất thân vô cùng thấp kém, thấp kém đến khó thể tin. Nàng chỉ là một cung tỳ, cha vốn là tri huyện ở Ngô huyện thuộc Tô Châu, vì mắc tội mà cả nhà bị đẩy đến biên cương, bản thân nàng lại phải nhập cung. Năm đó, nàng xui xẻo bị đẩy đến Nghi Vương phủ chăm sóc cho vị Thái tử bị phế kia. Vậy mà sau khi Thành Hóa đế đăng cơ, việc đầu tiên chính là sắc phong cho cung tỳ ấy thành quý phi, kể đó, thậm chí còn muốn lập nàng làm hậu. Triều thần nhất tề dâng tấu chương can gián, cho rằng để một phi tần xuất thân cung tỳ trở thành mẫu nghi thiên hạ là một sự khinh nhục đối với quốc thể, ngàn lần không thể được.

Sự kiện phong hậu năm đó, vấp phải sự phản đối kịch liệt của quần thần và hai vị thái hậu, Thành Hóa đế lại vừa lên ngôi, căn cơ chưa vững, cuối cùng đành phải thỏa hiệp. Có điều, Thành Hóa đế thật sự sủng ái Vạn thị đến vô pháp vô thiên. Không thể lập hậu, vậy thì phong hoàng quý phi.

Năm Thành Hóa thứ nhất, Vạn Trinh Nhi được sắc phong là Cung Túc hoàng quý phi, là vị hoàng quý phi đầu tiên trong lịch sử. Thêm một chữ “hoàng” ở trước chữ “quý phi”, ngụ ý chính là, tuy là quý phi, cũng không thua kém hoàng hậu.

Cũng trong năm đó, Ngô thị được lập làm hoàng hậu.

Ngô thị làm chủ lục cung chưa được bao lâu, ba mươi mốt ngày sau đã trở thành phế hậu.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì nàng ta cho rằng Vạn quý phi vô lễ với mình, lỡ tay tát nàng một cái.

Xưa nay hoàng hậu rắn dạy quý phi là chuyện bình thường, ấy mà khi Thành Hóa đế biết chuyện, tức giận vô cùng, hạ chỉ phế hậu.

Chuyện hoàng hậu bị phế vì rắn dạy quý phi, cổ kim chỉ có một.

Sau đó, Vương thị được vời vào cung, thay thế Ngô thị giữ phượng ấn. Lần này, Vương thị rút kinh nghiệm từ phế hậu, hết mực cung kính với Vạn quý phi. Từ đó, trong khắp tam cung lục viện, Vạn quý phi một mình độc sủng thánh ân, không một ai dám khinh nhờn, càng không kẻ nào dám nhắc tới quá khứ làm cung tỳ của nàng nửa lời.

Là một sủng phi như thế, người ta luôn cho rằng, Vạn quý phi hẳn là rất hạnh phúc. Thế nhưng, đời người làm sao được trọn vẹn mỹ mãn.

Năm Thành Hóa thứ hai, Vạn quý phi hạ sinh hoàng trưởng tử. Đây là đứa con đầu tiên của Thành Hóa đế, tất nhiên y vui mừng cực độ, hoàng trưởng tử vừa sinh ra đời đã được phong làm thái tử. Đáng tiếc, tiểu thái tử vừa tròn bảy ngày đã chết non. Thành Hóa đế vô cùng thương xót con trai, bắt cả nước phải để quốc tang, vụ việc này kinh động đến cả Giang Nam, thế nên Vương Dao Dao mới hay biết.

Từ đó về sau, dù hoàng thượng đêm đêm đều nghỉ lại Trường An cung, Vạn quý phi vẫn chẳng sinh thêm được mụn con nào. Cả hậu cung lại càng yên ắng. Vì thế, mãi cho đến năm Thành Hóa thứ tư, Vương Dao Dao cùng Lý Quân Ngọc đến kinh thành, vẫn nghe người ta trộm xì xầm chuyện bề hạ đến nay vẫn chưa có người nối dõi.

Bấy giờ đương là buổi chiều tà, hoàng hôn vàng vọt buông xuống trên bức tường sừng sững của Tử Cấm Thành, nhuộm thành một màu đỏ thẫm như máu. Khác với mảng xanh mướt đan xen với tường trắng ngói đen êm dịu của Giang Nam, đế thành tràn ngập sắc đỏ và vàng, tuy huy hoàng uy nghiêm, lại quá mực nặng nề bức bối. Thành Hóa đế đang ở Ngự thư phòng phê duyệt qua đề thi Hội sắp tới mà quan viên bên dưới trình lên, thánh nhan chẳng nhìn ra được hi lộ. Bất chợt, mây rồng thoáng nhù lại, khiến vị triều quan đang quỳ dưới kia giật thót tim, trong tiết trời lạnh vẫn nhể nhại mồ hôi, chỉ sợ không cẩn thận sẽ mất đầu.

Chỉ thấy Thành Hóa đế cầm ngự bút, đề vài chữ lên đề thi, sau đó vung tay ném chúng xuống bên cạnh vị triều quan kia, trầm giọng lệnh:

“Những chỗ chấm đánh dấu, toàn bộ đều phải sửa lại.”

Vị triều quan quỳ mọp vâng dạ, sau đó theo lệnh lui ra.

Bấy giờ, nắng đã tắt hẳn phía sau chân trời, Tử Cấm thành bắt đầu lên đèn. Thành Hóa đế ngẩng đầu khỏi chõng tấu chương, cất giọng hỏi:

“Hoàng quý phi thế nào rồi, đã dùng thiện chưa?”

Tiểu Lâm Từ vội vàng cung kính đáp:

“Bẩm bề hạ, người bên Trường An cung hồi báo nương nương đã dùng thiện, bây giờ đang ở Phật đường niệm kinh.”

Ánh mắt nghiêm nghị của Thành Hóa đế thoáng nhu hòa, lại bảo:

“Đêm nay trời lạnh, cần đun cung nhân đốt thêm than sưởi ấm ở Phật đường.”

Đến nửa đêm, chồng tấu chương trên án thư mới vui đi, Thành Hóa đế đứng dậy, bãi giá đến cung Trường An.

Trong tất cả các cung điện, cung Trường An là gần với Càn Thanh cung nhất, so với Khôn Ninh cung của hoàng hậu còn lộng lẫy hơn một bậc, sự nguy nga tráng lệ ấy khiến người ta không khỏi liên tưởng tới “kim ốc tàng kiều” của Hán Vũ đế.

Trường An, Trường An, chỉ nguyện năm tháng tinh hảo, kiếp này bình an.

Trong cung Trường An, có một Phật đường. Từ năm Thành Hóa thứ hai, sau khi hoàng trưởng tử bất hạnh qua đời, Vạn quý phi cũng ít xuất đầu lộ diện, ngày ngày đều ở trong cung tụng kinh niệm Phật. Thành Hóa đế cho xây riêng một Phật đường vì nàng, một năm cũng đặt ra mấy ngày lệnh cho cả hậu cung phải chay tịnh, nghiêm cấm sát sinh.

Kỷ Uyển Nhi là cung nữ mới đến Trường An cung chỉ được hai năm. Sau sự kiện hoàng trưởng tử hoẵng thê, toàn bộ thái giám và cung nữ trong Trường An cung đều bị thay đổi. Lúc ấy, Kỷ Uyển Nhi được điều đến đây hầu hạ hoàng quý phi. Nghe nói, sở dĩ cô được lựa chọn, chẳng qua chỉ vì may mắn là đồng hương với hoàng quý phi, vừa khéo đang lúc nàng buồn thương vì cái chết của tiểu thái tử, hoàng thượng muốn tìm mấy cung nữ cũng là người Tô thành đến hầu hạ nàng, để nàng khuây khỏa phần nào.

Trước khi Kỷ Uyển Nhi đến Trường An cung, trong tưởng tượng của cô, Vạn quý phi hẳn là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, tựa thiên tiên giáng trần, nếu không làm sao lại được sủng ái đến như vậy. Phải biết rằng, trong hậu cung này, được đế vương sủng ái chỉ có hai trường hợp: một, gia thế rất cao; hai, dung mạo rất đẹp. Mà Vạn quý phi, tất nhiên chẳng phải loại thứ nhất. Lại nói, Tô Châu quả thật là vùng đất của ôn nhu hương trong thiên hạ, thứ không thiếu nhất là mỹ nữ, bản thân Kỷ Uyển Nhi cũng có thể xem là một tiểu mỹ nữ. Thế nhưng, khi trông thấy dung mạo của vị hoàng quý phi độc sủng hậu cung này, Kỷ Uyển Nhi vô cùng kinh ngạc. Nàng không xấu, nhưng cũng không thể gọi là mỹ nhân, chỉ ít là so với cả hậu cung đầy hoa thơm cỏ lạ, Vạn Trinh Nhi chẳng có gì nổi bật, đừng nói là không thể so sánh với phế hậu Ngô thị, ngay cả Kỷ Uyển Nhi cũng thấy mình có vài phần trội hơn hoàng quý phi về nhan sắc. Vạn quý phi chẳng qua chỉ là một nữ nhân Giang Nam bình thường, đáng người hơi nhỏ bé gầy gò, thần thái nhu hòa mềm mại, giọng nói pha lẫn một chút âm điệu “Ngô nông nhuyển ngữ” nhỏ nhẹ.

Lần đầu tiên Kỷ Uyển Nhi diện kiến Vạn quý phi, chỉ thấy nàng đang ngồi trong Phật đường đọc một bài “Tâm kinh”. Đợi khi tiếng mõ đều đều dừng lại, hoàng quý phi tay vẫn lần chuỗi Phật ngọc xanh biếc, liếc mắt nhìn cô một cái, rồi lại dời mắt đi, ngẩn ngơ nhìn xa xăm vào bầu trời xanh biếc đã bị bức tường cung cao vút che khuất mất một khoảng. Một lúc sau, nàng khẽ hỏi:

“Người cũng là người Tô thành ư? Vào cung được bao lâu rồi?”

Kỷ Uyển Nhi cung kính thưa:

“Khởi bẩm nương nương, nô tỳ nhập cung năm Thành Hóa thứ nhất, đến nay đã gần hai năm.”

Phụ thân của cô trước làm một chức quan nhỏ ở Tô Châu, vì bị liên lụy đến vụ việc Tào - Thạch, cho nên mới phải rơi vào cảnh này. Nếu không có gia biến, Kỷ Uyển Nhi bây giờ hẳn vẫn là một tiểu thư khuê các.

Vạn quý phi nghe vậy, khẽ thật khẽ thở dài một tiếng, nói:

“Còn bản cung thì đã rời Tô thành hai mươi năm. Chóp mắt đã hai mươi năm rồi, không biết cây dương liễu ở bên cầu Báo Đới do chính tay ta trồng có còn hay không... Mỗi độ xuân về, có còn ai ở bên vịnh Minh Nguyệt hát khúc đàn từ?”

Kỷ Uyển Nhi nghe nàng nói, một cảm giác bồi ngùi nao nao chợt dâng lên trong lòng.

Sau này, cô mới biết, Vạn quý phi mỗi lần gặp được ai là đồng hương, đều đem những câu hỏi vụn vặt ấy ra hỏi lại, tựa hồ chẳng phải muốn biết câu trả lời, chỉ là mong nghe kể chút chuyện về cố hương.

Kỷ Uyển Nhi ở Trường An cung có thể nói là rất an nhàn. Người bên ngoài luôn nói Vạn quý phi ý sủng mà kiêu, nhưng cô chưa từng thấy nàng giận dữ lớn tiếng trách phạt hạ nhân bao giờ. Có lẽ do từng xuất thân từ cung tỳ, Vạn quý phi đối đãi với thái giám, cung nữ khá là khoan dung. Mà cũng có lẽ, là bởi nàng chẳng có tâm trí để ý đến bọn họ. Hoàng thượng miễn cho nàng không cần mỗi sáng đến thỉnh an hoàng hậu. Suốt cả ngày, Vạn quý phi chỉ im lặng ở trong Phật đường tụng kinh niệm Phật, chẳng hề đoái hoài đến chuyện bên ngoài, cũng chẳng giống dáng vẻ của một sủng phi. Các vị chủ tử khác, có ai mà không muốn giành được thánh sủng, Vạn quý phi lại vô cùng lạnh nhạt với việc tranh sủng, những lần hoàng thượng đến cung Trường An, nàng vẫn điềm tĩnh ở trong Phật đường, chẳng ra đón tiếp, cũng chẳng nhiệt tình.

Lúc mới đến, Kỷ Uyển Nhi thường hay sợ thót tim, cứ nom nớp lo Vạn quý phi phải tội khi quân sẽ liên lụy tới mình chịu vạ lây. Thế nhưng, dần dà, cô kinh ngạc phát hiện ra, sự bao dung của bệ hạ đối với Vạn Trinh Nhi, dường như là không có giới hạn.

Vạn quý phi vốn là người phương Nam, chịu lạnh rất kém, thế nên cả Trường An cung cho dù đã sang xuân vẫn cửa đóng then cài, liên tục đốt than sưởi. Bệ hạ ban cho Trường An cung loại than tốt nhất, cùng một loại với Càn Thanh cung, so với Khôn Ninh cung tất nhiên còn tốt hơn không ít. Kỷ Uyển Nhi nhờ phúc của chủ tử, cũng được ấm áp hơn khi hầu hạ ở các cung khác.

Lúc ngự giá của Thành Hóa đế đến Trường An cung, Vạn quý phi vẫn còn ở trong Phật đường. Kỷ Uyển Nhi ra quỳ tiếp giá, run run bẩm lại:

“Khởi bẩm bệ hạ, nương nương nói rằng... nói rằng... không khỏe trong người, đêm nay muốn nghỉ ngơi ở Phật đường, mời bệ hạ đi giá đến cung khác.”

Từ cổ chí kim, chưa từng có chuyện hậu phi dám từ chối hoàng thượng. Nói một cách đơn giản, cả hậu cung đều là của hoàng đế, y muốn đến nơi nào thì đến, muốn thị tẩm ai thì thị tẩm, không ai được phép nói chữ “không” với thiên tử.

Thành Hóa đế nghe vậy, lại không giận, cũng không bỏ đi đến cung khác, chỉ lẳng lặng đi tới Phật đường.

Kỷ Uyển Nhi đợi hoàng thượng đi xa rồi, mới dám ngẩng đầu lên, len lén nhìn theo vạt long bào xa xa kia. Dáng hình ấy, luôn luôn cách cô rất xa, rất rất xa.

Có một loại bi kịch, đó là khi người yêu một người, chỉ vì chứng kiến tình yêu của người đó dành cho một người khác.

Lúc Thành Hóa đế bước vào Phật đường, từ ngoài cửa đã nghe thấy tiếng gõ mõ đều đều.

“Quán Tự Tại Bồ Tát, hành thâm Bát nhã Ba la mật đa thời, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách...” [1] Vạn quý phi tựa hồ đã nghe được tiếng bước chân, vẫn không hề đứng dậy, cứ tiếp tục thì thầm đọc bài “Tâm kinh” mà Thành Hóa đế đã nghe đến thuộc lòng.

“Trình Nhi, nghe nói thân thể nàng không khỏe, trẫm đến thăm nàng.” Trình linh, Thành Hóa đế trầm mặc lên tiếng.

Vạn quý phi lại tựa hồ chẳng nghe chẳng biết, vẫn đều giọng bình thản niệm:

“Xả Lợi Từ, sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, thọ tướng hành thức diệt phục như thị. Xả Lợi Từ, thị chư pháp không tướng, bất sanh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm...”

“Trình Nhi, trẫm biết, nàng vẫn còn oán hận trẫm. Nhưng cũng đã hai năm trôi qua, lẽ nào chẳng còn chưa đủ hay sao? Trình Nhi, buông xuống oán hận đi, được không? Chúng ta vui vẻ làm một đôi phu thê ân ái, không tốt sao?” Thành Hóa đế ngồi xuống bên cạnh nàng, choàng tay ôm lấy bờ vai gầy gò của nàng, khẽ thì thầm.

Bàn tay đang lần Phật ngọc của Vạn quý phi thoáng dừng lại. Nàng tạm dừng tụng niệm, quay đầu lại, lẳng lặng nhìn Thành Hóa đế, chậm rãi nói:

“Nô tỳ chưa từng oán hận bệ hạ. Không có yêu, hận từ đâu mà có?”

“Đêm đã khuya rồi, kính xin bệ hạ hãy di giá tới cung khác để nghỉ ngơi, nô tỳ còn phải tiếp tục niệm kinh, không thể đưa tiễn, kính mong bệ hạ thứ tội.”

Thái độ lạnh nhạt của Vạn quý phi dường như đã chọc giận Thành Hóa đế. Y cười lạnh, nói:

“Thứ tội? Nàng có biết, thái độ khi quân của nàng hiện tại, cho dù chết ngàn lần cũng không hết tội?”

Vạn quý phi không hề nao núng, đáp:

“Xin hoàng thượng ban chết cho nô tỳ, nô tỳ nhất định khôn xiết cảm kích thánh ân.”

Thành Hóa đế đặt tay lên cổ nàng, trầm giọng nói:

“Nàng cho rằng trẫm không dám?”

Vạn quý phi không đáp, tiếp tục lầm rầm tụng niệm:

“Thị cô không trung vô sắc, vô thọ tướng hành thức. Vô nhân nữ tử thiệt thân ý, vô sắc thanh hương vị xúc pháp, vô nhãn giới nãi chí vô ý thức giới. Vô vô minh, diệt vô vô minh tận...”

Bàn tay của Thành Hóa đế chậm chậm bao lâu cái cổ mảnh khảnh của nàng, ngón tay toan siết chặt lại, rồi lại không cách nào xuống tay.

Thành Hóa chợt bật cười, chua xót tự giễu:

“Xem đi, nàng kiêu ngạo như vậy, còn không phải vì biết chắc trẫm không nỡ giết nàng sao. Trẫm... thật sự, không dám giết nàng.”

Vạn quý phi chẳng hề để ý đến Thành Hóa đế có giết mình hay không, vẫn dừng dừng niệm:

“Nãi chí vô lão tử, diệt vô lão tử tận. Vô khổ, tập, diệt, đạo. Vô trí diệt vô đắc, dĩ vô sở đắc cố. Bồ đề tát đỏa y Bát nhã Ba la mật đa cố, tâm vô quái ngại, vô quái ngại cố, vô hữu khủng bố, viễn ly điên đảo mộng tưởng, cứu cánh...”

Nàng còn chưa niệm xong hai chữ “niết bàn”, đã bị Thành Hóa đế ôm lấy, đẩy ngã xuống bồ đoàn. Y cúi xuống, chặn lấy đôi môi của nàng, không cho từ đó tiếp tục phát ra một Phật âm nào nữa. Vạn Trình Nhi tất nhiên gãy giữa không thời, khó khăn lắm mới thoát được. Nàng tức giận, nói lớn:

“Trước mặt Bồ Tát, kính mong bệ hạ tự trọng.”

Thành Hóa đế hài lòng nhìn về mặt tức giận đến đỏ bừng của nàng, cảm thấy thuận mắt hơn vẻ lạnh nhạt hờ hững như bức tượng Quan Âm lúc này nhiều lắm. Y hôn dọc theo chiếc cổ trắng muốt của nàng, khẽ nói:

“Cả thiên hạ này đều là của trẫm. Nhớ kỹ, trẫm muốn nàng, ở bất cứ nơi đâu, bất cứ lúc nào, nàng cũng không được quyền chối từ.”

Bàn tay y đưa vào trong vạt áo của nàng, thành thực cõi xuống tầng tầng lớp lớp cung trang. Mặc kệ Vạn Trinh Nhi giãy giụa chống cự bao nhiêu, cũng không thể thắng được sức lực của một nam nhân.

Một đêm đó, thành Bắc Kinh đột nhiên đổ một trận tuyết lớn. Mùa đông tưởng chừng sắp qua đi, nay lại quay trở lại, bao trùm vạn vật, phủ trắng tường đỏ ngói xanh.

Bên trong Phật đường của Trường An cung, không khí vẫn âm áp vô cùng. Sau cuộc mây mưa, Thành Hóa để thỏa mãn ôm lấy Vạn Trinh Nhi, lim dim mắt ngửi mùi hương thoang thoảng trên tóc nàng. Mùi hương này theo y từ lúc thơ ấu, hai mươi năm qua vẫn chưa từng rời. Đêm nào không ngửi mùi hương ấy, y đều mất ngủ, không thể chợp mắt. Vạn Trinh Nhi, đối với Chu Kiến Thâm mà nói, không chỉ là tình yêu, mà còn là một thói quen, thói quen có nàng bên cạnh. Chỉ cần một ngày không thấy nàng, y liền cảm thấy vô cùng bất an, vô cùng khó chịu.

Trường An cung, còn một ý nghĩa khác, đó chính là nơi duy nhất y cảm thấy được bình an, không phải đề phòng, không phải tính toán, chỉ đơn thuần ôm nàng ngủ một giấc tới sáng.

Vạn Trinh Nhi như người mất hồn nằm trong vòng tay Thành Hóa đế. Lâu thật lâu sau đó, nàng khẽ thì thầm:

“Tại sao... Tại sao người không ban chết cho nô tỳ? Tại sao lại bắt ta phải sống dày vò như vậy?”

Thành Hóa đế âu yếm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khẽ nói:

“Nàng muốn đi đoàn tụ với hân? Trinh Nhi, nàng đừng mơ tưởng. Đợi đến khi nào A Thâm băng hà, A Thâm tự khắc sẽ mang nàng đi theo.”

Lúc Thành Hóa đế còn là Nghi vương, y luôn tự xưng với nàng là A Thâm. Chỉ là bãi bể nương dâu, vật đổi sao dời, Chu Kiến Thâm bây giờ, đã không còn là A Thâm thiện lương rụt rè của nàng năm đó.

Thành Hóa đế cũng không muốn nói tiếp đề tài này, bèn chuyển sang chuyện khác, nói:

“Ngoại tôn nữ của An Thân vương vừa từ Tô Châu tới kinh thành, nghe nói phu quân của nàng ta cũng là người ở Ngô Trung. Đợi qua đợt thi Đình, A Thâm vời nàng ta vào cung hầu chuyện nàng giải khuây, được không?”

Vạn Trinh Nhi im lặng không đáp, Thành Hóa đế cũng quen với việc này, tự động xem đó là nàng đã đồng ý.

Một đêm dài lại lặng lẽ trôi qua. Trên cao kia, bức tượng Bồ Tát vẫn mang vẻ từ bi vô hạn nhìn xuống thập loại chúng sinh đang chìm nổi trong chốn hồng trần u tối.

Hai mươi năm trước, Vạn quý phi vẫn chỉ là một cô bé chưa đầy mười tuổi, vì phụ thân phạm phải tội, cả nhà bị đày đến biên cương, chỉ có một mình nàng bị mang đến hoàng cung làm cung tỳ. Lúc đó Chu Kiến Thâm vừa bị phế chức vị Thái tử, giáng làm Nghi vương. Đại Tông vô cùng đề phòng đứa cháu này, chẳng biết ngày nào y sẽ bị trừ khử, chẳng ai dám theo hầu y. Vạn Trinh Nhi một lòng chỉ muốn rời khỏi Tử Cấm thành, cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt, dù gì Nghi Vương phủ vẫn tốt hơn cái lồng giam hoàng cung, biết đâu sau này vị Nghi vương kia có ngày trở mình sẽ niệm nghĩa cũ mà thả nàng về cố hương. Thế nên, nàng bèn xung phong đi đến Nghi vương phủ chăm sóc phế thái tử.

Năm đó, Vạn Trinh Nhi tuyệt không thể ngờ tới, nước cờ sai ấy đã trói nàng vào chiếc lồng vàng Tử Cấm Thành. Cả một đời.

*Chú thích:

[1] Dịch nghĩa “Tâm kinh”:

Ngài Bồ Tát Quán Tự Tại khi thực hành thâm sâu về trí tuệ Bát Nhã Ba la mật, thì soi thấy năm uẩn đều là không, do đó vượt qua mọi khổ đau ách nạn.

Này Xá Lợi Tử, sắc chẳng khác gì không, không chẳng khác gì sắc, sắc chính là không, không chính là sắc, thọ tưởng hành thức cũng đều như thế.

Này Xá Lợi Tử, tướng không của các pháp ấy chẳng sinh chẳng diệt, chẳng nhơ chẳng sạch, chẳng thêm chẳng bớt.

Cho nên trong cái không đó, nó không có sắc, không thọ tưởng hành thức.

Không có mắt, tai, mũi, lưỡi, thân ý. Không có sắc, thanh, hương vị, xúc pháp. Không có nhãn giới cho đến không có ý thức giới.

Không có vô minh, mà cũng không có hết vô minh. Không có già chết, mà cũng không có hết già chết.

Không có khổ, tập, diệt, đạo.

Không có trí cũng không có đức, vì không có sở đắc.

Khi vị Bồ Tát nương tựa vào trí tuệ Bát Nhã này thì tâm không còn chướng ngại, vì tâm không chướng ngại nên không còn sợ hãi, xa lìa được cái điên đảo mộng tưởng, đạt cứu cánh Niết Bàn.

... ..

*Tác giả giải thích:

Xem mấy đoạn cut của “Diên Hy” nên tức cảnh sinh tình nhớ tới Vạn quý phi. => Vạn Trinh Nhi chính là hoàng quý phi đầu tiên trong lịch sử. Từ đó về sau, hoàng quý phi trở thành một phong hiệu cao quý vô cùng, đến hoàng hậu còn phải nể mấy phần, thậm chí, có những hoàng quý phi còn lấn át cả hoàng hậu. Có thể nói, khi hoàng đế phong cho một ai đó làm hoàng quý phi, có nghĩa rằng đây là người ông ta rất yêu sủng, muốn lập thành hậu, nhưng không thể, thế nên phong làm hoàng quý phi.

Tuy nói truyện đặt trong bối cảnh giả tưởng, nhưng mình lấy cảm hứng rất nhiều từ một giai đoạn có thật trong Minh sử, đó là giai đoạn từ những năm Thiên Thuận kéo dài đến những năm Thành Hóa và dự tính là sẽ leo qua thời Hồng Trị luôn. ~v Tính từ lúc Thành Hóa đế lên ngôi (năm 1464) đến khi Hồng Trị Đế qua đời (1505) là 41 năm, bối cảnh truyện sẽ tập trung vào 23 năm Thành Hóa, và có lẽ sẽ có đề cập hay có ngoại truyện về 18 năm Hồng Trị, bởi vì mình siêu thích Hồng Trị đế - vị hoàng đế hiếm hoi chỉ có duy nhất một hoàng hậu, không phi không tần gì cả. Nếu bạn nào hay đọc về lịch sử thì chắc sẽ nhận ra Thành Hóa đế, Vạn quý phi, Hồng Trị đế, và một số nhân vật khác mình đều hư cấu dựa vào một phần sử thật. Hình mẫu của biểu ca là lấy từ Minh triều tể tướng Vương Ngao, ông lần lượt đỗ Giải Nguyên, Hội Nguyên, Thám Hoa, là thầy của Thái tử, cũng là thầy của vị thi nhân nổi tiếng Đường Bá Hổ (sẽ nhắc tới sau).

Nhìn chung thì các nhân vật nam trong truyện này hơi bị ảnh hưởng bởi “bạch nguyệt quang”. “Bạch nguyệt quang” là gì? Đó chính là ánh trăng sáng trong lòng, là hình ảnh đẹp đẽ nhất, hoàn mỹ nhất; đó là bóng hình gắn với thuở thiếu thời hàn vi, là người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết, là lúc chàng tâm thường nhất, chột vạt nhất, bị thiên hạ ruồng rẫy, khinh miệt nhất, vẫn có một cô nương không rời không bỏ; là người mà sau khi chàng ở đỉnh cao quyền lực, nắm thiên hạ trong tay, cho dù có ngàn muôn mỹ nhân vây quanh, cũng không ai có thể so sánh với nàng, không ai có thể thay thế vị trí của nàng. Vị hoàng hậu với bàn chân không bó thô kệch chính là bạch nguyệt quang trong lòng Thái Tổ hoàng đế; Vạn quý phi vừa lớn tuổi, vừa xuất thân thấp kém, vừa không xinh đẹp khuynh thành, lại là bạch nguyệt quang của Thành Hóa đế; còn Vương Dao Dao vừa bánh bèo, vừa ngốc, tất nhiên, là bạch nguyệt quang của biểu ca.

Được rồi, mình thừa nhận mình hơi quái lạ, thật sự là bị ám ảnh bởi một kiểu tình yêu như vậy, nửa là yêu, nửa là tình nghĩa, nửa là thói quen... Tóm lại, chính là, đó không đơn thuần là tình yêu, lại càng nặng hơn tình yêu. Thiên hạ trong mắt chàng chỉ có hai loại phụ nữ: những cô gái khác, và nàng. Ngoài nàng ra, những người khác đều giống như nhau, đều không có ý nghĩa gì cả. Có lẽ hơi cực đoan, hơi ảo tưởng quá mức, nhưng mình thích một tình yêu như thế. =.=

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cẩm Thành Cố Sự

Buổi sáng hôm ấy, tuyết vẫn còn đọng một lớp dày, mặt trời uể oải lấp ló sau tường cung. Cung nhân trong cung Trường An đang cúi cúi quét tuyết, đã thấy cánh cửa Phật đường mở ra, hoàng thượng ôm hoàng quý phi bước ra ngoài, trên người nàng còn được bọc một chiếc áo lông dày. Tất cả cung nhân vội vàng quý mọp xuống, không dám ngăn đầu, càng không dám suy đoán đêm qua trong Phật đường đã xảy ra chuyện gì.

Thành Hóa đế ôm Vạn quý phi bước vào tẩm cung, nhẹ nhàng đặt nàng xuống chiếc giường rộng lớn, sau đó gọi Kỷ Uyển Nhi và một cung nữ khác vào, bảo:

“Các người chuẩn bị nước ấm cho hoàng quý phi mộc dục [1].”

Nói đoạn, y cúi xuống khẽ hôn lên trán nàng, dịu giọng nói:

“Trẫm phải thượng triều, nàng nghỉ ngơi đi, buổi tối trẫm sẽ trở về.”

Vạn quý phi nghiêng mặt tránh đi, không nói không rằng. Thành Hóa đế cũng không giận, lại còn bật cười điểm nhẹ lên chóp mũi nàng, mắng yêu:

“Quả là đã bị trẫm sủng hư!”

Bao nhiêu lưu luyến, cũng phải rời đi để thiết triều.

Kỷ Uyển Nhi mang nước ấm vào, hầu hạ Vạn quý phi tắm rửa. Ngày thường Vạn quý phi đều không quen có người hầu hạ, không cho cung nhân tiến đến giúp đỡ, chỉ là có những khi nàng chẳng còn sức lực để tự mình tắm rửa, chẳng hạn như lúc này, liền phó mặc cho bọn họ.

Kỷ Uyển Nhi giúp nàng cởi ra cung trang, tuy rằng đã quen thuộc, nhưng cô cũng không khỏi đỏ bừng mặt khi trông thấy những vết hôn chi chít khắp người nương nương. Vạn Trinh Nhi lại tương đối bình tĩnh, trước đây nàng cũng từng e thẹn ngược ngùng, chỉ là thời gian qua lâu, dần dần cũng quen. Rốt cuộc, nàng đã chẳng còn là tiểu cô nương ngây thơ năm nào.

Tắm rửa xong, cung nhân lục tục dâng lên mấy món chay cho nàng. Tuy nói là món chay, nhưng được nấu từ tay của Ngự Thiện phòng, tất nhiên cũng vô cùng tinh tế cầu kỳ. Vạn quý phi dùng xong điểm tâm sáng, lại trở về tắm cung đọc kinh. Hôm nay nàng lại không muốn đến Phật đường như thường lệ, bởi vì Thành Hóa đế đã để lại những ký ức chẳng mấy tốt đẹp cho nàng ở đây.

Lúc này, ở Khôn Ninh cung của hoàng hậu lại chẳng yên bình như vậy. Mỗi sáng, tất cả phi tần đều phải tề tựu đến thỉnh an hoàng hậu. Một đám nữ nhân nhàn rỗi ở cùng một chỗ, đương nhiên là không sinh chuyện này cũng có chuyện kia.

Hôm nay, trong các phi tần có thêm một gương mặt mới. Vị phi tần mới này cũng không được khiêm nhường cho lắm, mặt trời lên cao rồi mới thông thả ngồi kiệu đến, để cho Vương hoàng hậu cũng phải chờ một lúc. Chỉ là, nàng ta xuất thân từ Trấn Bắc vương phủ, là đích trưởng nữ của Trấn Bắc vương gia, vừa nhập cung đã được phong quý phi, Vương hoàng hậu cũng không dám trách móc nửa câu.

Dương Tế Vũ toàn thân trang sức quý giá, ung dung bước xuống kiệu, thẳng lưng, ngẩng cao đầu bước vào Khôn Ninh cung, gặp hoàng hậu chỉ thỉnh an qua loa một cái, rồi nhanh chóng ngồi xuống ghế.

Ai cũng biết, người của Dương gia nổi danh vì hai thứ. Đầu tiên phải kể đến là dung nhan kinh diễm thể nhân, Dương Tế Vũ được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân của Minh triều, Dương Húc Minh cũng là kinh thành đệ nhất mỹ nam, tóm lại, chỉ cần người của Dương gia còn sống, vị trí đệ nhất tuyệt đối không nhường cho kẻ khác. Điều nổi danh thứ hai, đó là kiêu ngạo. Trấn Bắc vương phủ năm xưa có tổ tông là khai quốc công thần của bản triều, đời đời về sau đều nắm trong tay binh quyền, trấn giữ biên giới phía Bắc, công lao hạng mã nhiều không kể xiết, trong “Đoạt môn chi biến”, cũng nhờ sự ủng hộ của Trấn Bắc vương phủ, tiên đế mới có thể đoạt lại được ngai vàng. Không cần nói cũng có thể đoán, vị thế của Dương gia vững như bàn thạch, hoàng đế cũng phải kiêng dè. Chính vì vậy, người của Dương gia vô cùng kiêu ngạo, vừa sinh ra đã mang sẵn ngạo khí trong xương cốt. Dương Tế Vũ cũng như Dương Húc Minh, từ bé đã nhận hết mọi cung chiêu của phụ mẫu, là ngọc quý trong tay Trấn Bắc vương gia, quen được mọi người chúng tình phùng nguyệt. Bước vào hoàng cung, nàng ta cũng chẳng để hoàng hậu vào mắt. Vương thị chỉ là một dòng họ quý tộc hết thời, chỉ còn cái vỏ bên ngoài, sao so được với Dương gia hiển hách của nàng?

Vương hoàng hậu mỉm cười thật hiền từ, nói:

“Dương muội muội mới vừa nhập cung, nếu có gì chưa chu toàn thì cứ tự nhiên nói ra, bản cung sẽ sai người sửa sang lại.”

Dương quý phi nâng tách trà lên hóp một ngụm, đáp:

“Vậy thì không cần, Phụng Nghi cung của ta đã là tốt nhất trong hậu cung này rồi, không cần phải sửa sang lại gì nữa đâu.”

Vương hoàng hậu che miệng cười, nói:

“Vậy thì rất tốt. Có điều... Muội muội e là chưa biết, trong cả hậu cung này, cung điện tốt nhất chẳng phải là Phụng Nghi cung, mà là Trường An cung của hoàng quý phi.”

Dương Tế Vũ nhún mày, hỏi:

“Hoàng quý phi?”

Nàng ta nhiều năm ở mặt Bắc cùng phụ thân, vừa về kinh thành không lâu, khó trách không biết đến Vạn quý phi.

Vương hoàng hậu rất tận tình giải thích:

“Hoàng quý phi là phi tần có cấp bậc cao nhất ở đây, cũng là người được bệ hạ sủng ái nhất, lẽ nào Dương muội muội chưa nghe đến?”

Dương Tế Vũ quả thật là chưa nghe qua về hoàng quý phi nào cả, nhưng nghe nói nàng ta có địa vị cao hơn mình thì không vui trong lòng. Trước khi nàng nhập cung, mẫu phi chỉ nói rằng nàng được sắc phong quý phi, mà quý phi chỉ thấp hơn một mình hoàng hậu. Bị hoàng hậu áp ở trên một bậc, nàng đã buồn bực, nay lại còn thêm một hoàng quý phi, nàng vô cùng khó chịu.

“Ở đây ai là hoàng quý phi?” Dương Tế Vũ lướt mắt một lượt nhìn khắp các phi tần trong phòng, lên tiếng hỏi. Nàng vốn háo thắng, chỉ muốn thấy mặt của hoàng quý phi kia, xem thử nàng ta hơn mình ở đâu.

Ninh quý nhân nhanh nhẩu lên tiếng:

“Dương tỷ tỷ lẽ nào không biết ư, hoàng thượng làm sao nỡ lòng để Vạn quý phi vất vả đến đây vào thời tiết thế này! Từ khi muội vào cung đến nay, bọn muội chưa ai từng thấy Vạn quý phi tới Khôn Ninh cung thỉnh an hoàng hậu...”

“Ninh muội muội, đừng nói nữa!” Liễu phi cất giọng nhắc nhở. Tuy rằng Ninh quý nhân nói không sai, nhưng nói thẳng ra như thế trước mặt hoàng hậu, khác nào khiến người bề mặt trước Dương quý phi.

Vương hoàng hậu lại không hề tức giận, vẫn cười cười, nói:

“Ninh muội muội nói đúng đấy. Dương muội muội, bản cung có lòng nhắc nhở muội một câu. Về sau, tốt nhất vẫn là nên tránh đụng chạm với hoàng quý phi thì hơn. Ở trong Tử Cấm Thành này, nếu muội đắc tội với hoàng quý phi, dù bản cung có là chủ lực cung, cũng không che chở được cho muội đâu.”

Dương Tế Vũ cười khẽ một tiếng, nói:

“Nữ nhi Dương gia chúng ta, không cần ai phải che chở cả.”

Vương hoàng hậu nghe vậy, chỉ cười mà không đáp.

“Ngươi nói cái gì? Xuất thân cung tỳ?” Dương Tế Vũ nghe xong Từ ma ma bầm cáo, tức giận hỏi lại.

Sau khi trở về từ Khôn Ninh cung, nàng ta sai Từ ma ma đi dò thám tin tức về hoàng quý phi kia, mới hay nàng trước kia chỉ là một cung tỳ hầu hạ Chu Kiến Thâm khi còn ở Nghi Vương phủ, nhất thời nộ khí công tâm.

“Bản cung đường đường là quận chúa Trấn Bắc vương phủ, cho dù có làm mẫu nghi thiên hạ cũng đủ tư cách. Vậy mà Chu Kiến Thâm lại sỉ nhục bản cung như vậy! Bản cung vì hắn ta, cam chịu trở thành quý phi, dưới một mình hoàng hậu đã là thiệt thòi lắm rồi, lại còn để cho một ả nô tỳ ở trên ta một bậc? Thật là khi người quá đáng!”

Từ ma ma vội vàng khuyên nhủ:

“Nương nương bớt giận, xin người nhỏ tiếng lại, gọi tên hũy của bệ hạ chính là tội khi quân, phải bị chém đầu đấy!”

Dương Tế Vũ ném mớ trang sức châu báu trên bàn xuống, tiện tay cũng ném luôn chiếc lọ hoa quý giá bên cạnh, tức giận nói:

“Hắn dám! Phụ thân và các thúc phụ của bản cung vẫn còn đang ở mặt Bắc trấn giữ biên cương cho hắn kia! Không có phụ thân của ta, năm đó cha hắn làm sao giành lại được ngai vàng, bây giờ ngồi trên bảo tọa kia cũng không phải là hắn!”

Nàng từ nhỏ sinh trưởng ở biên cương, không có nhiều lễ nghi như kinh thành, vốn quen nghĩ gì nói đó, cũng không để ý cái gì là khi quân với chả phạm thượng. Nếu không phải nhìn trộm Thành Hóa đế, nàng đã không bao giờ chịu bước vào cái Tử Cấm Thành ngột ngạt này. Ở mặt Bắc, đàn ông chỉ có duy nhất một thê tử, cả đời sống vui vẻ tự tại bên nhau. Nàng nhìn quen cảnh ấy, tất nhiên cực kỳ bất mãn việc Chu Kiến Thâm phi tần thành đàn. Nàng cho rằng bản thân vì y hi sinh nhiều như vậy, y hẳn phải yêu thương nàng một lòng, cho dù không phế bỏ hậu cung, thì cũng chỉ được sủng ái một mình nàng, không được nhìn đến người khác mấy may. Nào ngờ y còn có một sủng phi, lại còn cho nàng ta phong vị cao hơn nàng một bậc. Nàng ta được miễn thỉnh an hoàng hậu, nàng thì không. Con giận này, Dương Tế Vũ không cách nào nuốt trôi được.

Dương quý phi đứng dậy, nói:

“Bản cung phải đến Trường An cung, nhìn xem ả nô tỳ kia có bộ dạng hồ ly tinh đến đâu!”

Từ ma ma biết rõ chuyện này làm âm lên thì chủ nhân của mình mới là người chịu thiệt, nhưng không dám ngăn cản nàng ta, chỉ đành thờ dài theo hầu phía sau.

Ở bên này, Vạn quý phi tất nhiên còn chưa biết phiền toái sắp tìm đến mình. Nàng đang thông dong cảm kéo tia cảnh cho chậu hoa yêu quý của mình. Bảo Bảo mon men tới gần, cọ cọ vào chân nàng, meo meo mấy tiếng làm nũng.

Vạn Trinh Nhi trông thấy Bảo Bảo, lòng cũng mềm ra, mỉm cười khom xuống bế nó vào lòng. Bảo Bảo là con mèo do Ba Tư mang sang tiến cống, toàn thân trắng muốt, hai mắt xanh thẳm như nước biển, cái mũi ngắn ngủn, trông muốn phần đáng yêu. Lúc đó nàng vừa mất đi con trai, đau lòng tột độ, Thành Hóa đế mang con mèo này đến cho nàng, nàng liền đặt tên cho nó là Bảo Bảo, xem nó như là thể thân của con mình, ngày ngày ôm ấp thương yêu.

“Bảo Bảo đói rồi sao? Ngoan, nương mang con đi ăn chút gì nhé.” Vạn Trinh Nhi vuốt ve cái đầu tròn nhỏ của Bảo Bảo, trên khuôn mặt xuất hiện một vẻ từ ái hiếm thấy.

Khi nàng đang ôm Bảo Bảo trong lòng, dứt cho nó ăn từng chút một, thì Kỷ Uyển Nhi tiến vào, cúi người bẩm:

“Nương nương, bên ngoài có Dương quý phi đến, một mực muốn gặp người.”

Vạn Trinh Nhi mỉm cười, vẫn chỉ chú tâm đến việc dứt cho Bảo Bảo, mặt không ngẩng lên, nói:

“Bản cung trước nay vẫn không gặp khách, người bảo nàng ấy về đi.”

Kỷ Uyển Nhi lui ra ngoài, lát sau lại vội vã chạy vào, nói:

“Nương nương, Dương quý phi kia không chịu trở về, lại còn đập vỡ đồ trang trí ở viện ngoài, bảo rằng nếu nương nương không ra gặp thì sẽ cho người phá nát Trường An cung!”

Từ lúc Thành Hóa để ổn định trên ngai vàng, đã lâu không có ai dám đến quấy rầy Vạn quý phi như vậy. Hơn nữa, đây cũng là lần đầu nàng gặp phải một kẻ phá rối có trình độ thấp kém đến thế, Vạn Trinh Nhi vốn đã an nhàn quá lâu liền cảm thấy có chút đau đầu.

Nàng nhẹ nhàng ôm Bảo Bảo đứng dậy. Đêm qua bị Thành Hóa để quần lầy đến gần sáng, tới giờ chân tay nàng vẫn còn hơi bủn rủn, thoáng lao đảo một chút. Kỷ Uyển Nhi vội tới đỡ, dịu dàng bước ra ngoài.

Dương Tế Vũ đi gặp tình địch, tất nhiên trang điểm rất kỹ càng, ôm tâm lý muốn so đo một phen, đến khi nhìn thấy Vạn Trinh Nhi thì kinh ngạc vô cùng. Vạn quý phi chẳng những không xinh đẹp yêu kiều, lại còn chẳng trang điểm chải chuốt gì nhiều, chỉ vận một bộ cung trang màu tím nhạt, đầu cài một chiếc trâm ngọc đơn giản, trên người cũng không có trang sức gì quý giá, ngoại trừ chiếc áo choàng lông cáo giá trị thiên kim trên cổ ra, hoàng quý phi chẳng khác gì một cung nữ tầm thường. Dương Tế Vũ sâu sắc cảm thấy Chu Kiến Thâm nhất định bị mù rồi, đồng thời cũng cảm thấy chính mình bị sỉ nhục! Đường đường là một quận chúa cao quý xinh đẹp như nàng, lại phải tranh đua với một nô tỳ xấu xí thấp kém như vậy, quả thật là sỉ nhục! Vô cùng si nhục!

Vạn quý phi nhìn những mảnh vỡ dưới đất, khẽ thở dài một tiếng, khoan thai ôm Bảo Bảo ngồi xuống chiếc ghế ở giữa sảnh, chậm rãi nói:

“Nghe nói Dương quý phi lớn lên ở tái ngoại, lễ nghĩa trong cung không tỏ tường lắm. Hôm nay gặp mặt, mới hay là thật.”

Dương Tế Vũ càng giận hơn, chỉ tay vào Vạn Trinh Nhi, mắng:

“Bản cung đường đường là một quận chúa, ngươi chỉ là một nô tỳ rửa chân, lại dám ở đây dạy lễ nghĩa cho bản cung?”

Kỷ Uyển Nhi nghe vậy, nom nớp lo sợ Vạn quý phi sẽ tức giận. Nào ngờ nàng vẫn thông dong vuốt ve Bảo Bảo, ôn tồn đáp:

“Đúng vậy, trước kia bản cung quả thật là nô tỳ rửa chân, còn cô là quận chúa. Nhưng quý phi nên biết, bất kể thế lực nhà mẹ đẻ cao đến đâu, tất cả đều chỉ là thần tử của hoàng thượng. Trong Tử Cấm thành này, không có quận chúa, chỉ có phi tần. Hiện tại, bản cung là chính nhất phẩm hoàng quý phi. Dương quý phi chỉ là chính nhị phẩm quý phi. Tính theo phẩm trật, bản cung lớn hơn cô một phẩm, vậy mà quý phi gặp bản cung lại không hành lễ, nói năng không tôn ti. Quý phi có biết, như thế là đáng tội gì? Nếu quý phi không rõ, bản cung có thể báo cung nữ bên cạnh nhắc cho cô nhớ.”

Dương Tế Vũ quen được người khác nhường nhịn vâng phục, trước giờ nào có ai dám nói với nàng bằng giọng ấy, lập tức giận đến tím mặt, lại không biết phải đáp trả thế nào.

Vạn quý phi mỉm cười, nói:

“Xem ra quý phi đã không còn gì cần nói nữa, bản cung phải đi nghỉ ngơi rồi. Uyển Nhi, tiễn khách.”

Dứt lời, nàng đứng dậy, quay người bước vào trong, tay vỗ vỗ đầu của Bảo Bảo, khẽ nói:

“Bảo Bảo ngoan, buồn ngủ rồi phải không? Nương đưa con vào ngủ đây, ngoan nha.”

Dương Tế Vũ nghe được lời ấy, chợt nhớ ra Từ ma ma từng kể việc hoàng trưởng tử chết yểu hai năm trước, liền bật cười, nói lớn:

“Vạn thị, cho dù ngươi hiện tại hơn ta một phẩm thì sao chứ? Ngươi không có con, ngự y nói ngươi cả đời này không thể sinh con nữa! Còn ta, ta vẫn có thể mang long thai! Ngươi đừng ý sùng mà kiêu, ngươi nghĩ hoàng thượng có thể sùng ái ngươi được bao lâu? Ngươi ta đều nói “Cây độc không trái”, chắc hẳn ngươi phải là một kẻ rắn rết nên mới định sẵn cả đời vô tử! Nói chưa biết chừng, chính là vì có người mẫu thân như ngươi, nên con trai của ngươi mới yếu mệnh! Chính là ngươi hại chết hoàng trưởng tử!”

Vạn quý phi dừng bước. Bóng lưng gầy yếu của nàng thoáng run lên một cái, bàn tay ôm Bảo Bảo cũng run lên bần bật.

Dương Tế Vũ thấy mình đã kích được nàng, trong lòng vừa hả hê, lại có chút cảm thấy chột dạ. Dù gì bản tính nàng ta cũng không hẳn xấu xa, chỉ là tức giận lên liền muốn nói cho thỏa lòng. Rõ ràng, nàng ta biết lấy đứa trẻ đã chết ra mà đã kích một người mẹ là thất đức, nhưng lại không thể khống chế mình bật thốt ra, lại càng không thể khống chế mình cảm thấy vui sướng khi nhìn Vạn Trinh Nhi đau khổ.

Kỷ Uyển Nhi vô cùng lo lắng, bước đến đỡ lấy Vạn quý phi. Từ trước đến nay, mọi người trong cung đều biết, hoàng trưởng tử là một chủ đề cấm kỵ. Nghe nói, hai năm trước, có hai cung nữ thăm xì xầm về chuyện này, vô tình để hoàng quý phi nghe được, khiến nàng đau lòng đến ốm nặng một trận. Hoàng thượng liền ra lệnh đem hai cung nữ kia đi cắt lưỡi, bắt tất cả cung nhân đều phải chứng kiến. Từ đó, không còn ai dám nhắc tới ba chữ “hoàng trưởng tử” nữa.

Vạn quý phi không để Kỷ Uyển Nhi đỡ mình, quay người lại, chậm chậm bước về phía Dương Tế Vũ.

Dương Tế Vũ xưa nay chưa biết sợ ai là gì, hướng hồ Vạn Trinh Nhi trông yếu ớt nhu nhược như cây sậy kia. Có điều, nàng ta đã quên, Vạn Trinh Nhi trước kia từng là cung tỳ. Tất cả những cung tỳ yếu ớt, đều đã chết sớm cả rồi.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng Vạn quý phi chỉ muốn đối đáp lại vài câu, thì nhanh như chớp, một thanh âm chói chói vang lên trong gian phòng tĩnh lặng. Chỉ thấy Vạn quý phi vung tay lên, giáng một cái tát thật mạnh vào mặt của Dương Tế Vũ.

Đám người hầu cận cả Dương quý phi vội vàng muốn tiến lên bảo vệ chủ, Vạn Trinh Nhi quắc mắt nhìn bọn họ một lượt, tất cả đều bắt giắc lùi lại. Vạn quý phi trông gầy yếu thiếu sinh khí thường ngày, lúc này lại vô cùng đáng sợ, khiến người ta không dám đối nghịch.

Từ nhỏ, đừng nói là bị đánh, ngay cả mắng Dương Tế Vũ một câu, Trần Bắc vương gia còn không nỡ. Nàng ta làm sao ngờ tới, một nô tỳ nhỏ nhoi dám ra tay đánh mình. Nàng ta ôm lấy má phải bông rát, trần trối nhìn Vạn quý phi, thét lên:

“Ngươi... Ngươi dám đánh bản cung?”

Vạn quý phi nhếch môi cười một cái, nói:

“Tại sao bản cung không dám đánh ngươi? Bản cung là hoàng quý phi, ngươi không hiểu lý lẽ, bản cung dạy dỗ ngươi là lẽ đương nhiên.”

“Ngươi có biết phụ thân ta là ai hay không? Hoàng thượng nhất định không tha cho ngươi!”

Vạn quý phi mỉm cười, đưa tay vuốt ve Bảo Bảo trong lòng, nói:

“Quý phi cứ tự nhiên bầm cáo với hoàng thượng. Đừng vậy, bản cung chính là ý sủng mà kiêu! Cô cứ đi bầm cáo với hoàng thượng, nói rõ ràng là Vạn Trinh Nhi đánh cô! Bản cung luôn ở Trường An cung chờ đợi nhận phạt. Nếu quý phi có thể khiến hoàng thượng ban chết cho bản cung, bản cung tất sẽ vô vàn cảm kích!”

... ..

Sau một màn ẩm ỉ buổi sớm, Trường An cung lại trở về vẻ tĩnh lặng cổ hữu. Chiều dần tắt, tuyết chỉ còn lác đác rơi ngoài hiên.

Vạn Trinh Nhi ngồi bên song cửa, Bảo Bảo đã ngủ say trong lòng nàng, còn nàng thì lại ngẩn ngời ngắm nhìn bức bình phong. Chỉ thấy, trên bức phong rất lớn ấy là một bức tranh thủy mặc. Trong tranh là cảnh sông nước Giang Nam, những dãy phố cổ kính tĩnh lặng hai bên bờ dòng kênh êm ả, vài chiếc cầu đá bắc ngang, đôi ba chiếc thuyền nhỏ đang đi dưới cầu.

Vạn quý phi cứ nhìn mãi, nhìn mãi, nhìn đến nước mắt chảy ra từ lúc nào cũng không hay, ngay cả Thành Hóa đế bước vào lúc nào, nàng cũng không biết.

Cho đến khi trên vai xuất hiện thêm một chiếc áo choàng, nàng mới ngẩng đầu lên. Nhìn thấy vạt áo màu vàng thêu rồng kia, nàng cười khẽ, hỏi:

“Bệ hạ đến sớm hơn thường ngày là để ban chết cho nô tỳ sao?”

Thành Hóa đế nhíu mày, ngồi xuống, nhẹ ôm lấy nàng, khẽ nói:

“Nàng đó, tại sao cả ngày đều nói đến chết chóc, đó là chữ không lành, không được nhắc tới nữa. Trẫm đã biết chuyện Dương quý phi, lo lắng nàng ta làm gì nàng, không còn tâm trí đọc tấu chương, cho nên đến xem nàng.”

Vạn quý phi mỉm cười, xoay xoay chiếc nhẫn ngọc trên tay, nói:

“Đa tạ bệ hạ nhọc lòng, nô tỳ đã sống ở hoàng cung này gần nửa đời người, nếu một tiểu cô nương không hiểu chuyện cũng có thể bắt nạt nô tỳ, thì nô tỳ đã sớm chết...”

Nàng chưa nói hết câu, đã bị một bờ môi chặn lấy. Thành Hóa đế cúi xuống, triền miên quấn lấy chiếc lưỡi thorn tho của nàng, khiến nàng không thể nói tiếp được nữa. Đến khi thấy nàng dường như sắp ngạt thở, y mới lưu luyến buông tha cho nàng, khẽ cắn vào vành tai của nàng một cái, thì thầm:

“Trinh Nhi lại không nghe lời, đó là trừng phạt.”

Vạn Trinh Nhi nhìn như yếu đuối, lại bướng bỉnh vô cùng, tựa hồ chẳng biết sợ là gì, thờ dãi một cái, về mặt thất vọng, nói:

“Thì ra không phải đến để ban chết sao, hại nô tỳ còn chờ cả ngày... Á! Bệ hạ, người làm gì vậy? Mau bỏ ta xuống! Bảo Bảo...”

Vạn quý phi chỉ nói được nửa câu đã thất thanh hét lên. Hóa ra Thành Hóa đế đột ngột bế nàng lên, mà Bảo Bảo đang ngủ say cũng kịp thức dậy, meo một tiếng, phóng vọt xuống đất, chạy đi mất.

Thành Hóa đế ôm nàng đặt lên giường, sau đó nhanh chóng đè lên trên, lại khẽ cắn vào vành tai của nàng một lần nữa, khàn khàn nói:

“Trinh Nhi đã muốn chết như vậy, thì trẫm sẽ ban cho nàng được chết... trên chiếc giường này...”

Kỷ Uyển Nhi đứng canh gác bên ngoài, trông thấy Bảo Bảo chạy ra, lo là nương nương có chuyện, liền chạy vào xem thử. Đến ngoài cửa phòng, chỉ nghe tiếng nương nương rên khóc khe khẽ, tiếng nàng cầu xin bệ hạ, sau đó lại là tiếng bệ hạ khàn khàn nói:

“Trinh Nhi ngoan, tại sao muốn nàng bao nhiêu lần cũng không đủ?”

Kỷ Uyển Nhi vội bịt tai lại, mặt đỏ ửng chạy ra ngoài, trong lòng vừa xấu hổ, vừa chua xót.

Ngoài trời, tuyết đã ngớt. Nhưng mãi đến khi gà gáy canh ba, trên chiếc giường ở tẩm cung của Vạn quý phi, mưa gió mới ngừng hẳn. Vạn Trinh Nhi tức giận xoay lưng về phía người nào đó, không muốn nhìn mặt y. Thành Hóa đế khẽ cười, choàng tay quấn chặt lấy thắt lưng của nàng, kéo nàng lại gần, thỏa mãn ngửi mùi hương dịu dịu trên tóc nàng, sau đó mới thì thầm nói:

“Chuyện hôm nay nàng không cần lo lắng. A Thâm sẽ xử lí ổn thỏa, sau này sẽ không có ai tới đây làm phiền Trinh Nhi nữa.”

“Người xử lí cách nào?” Nàng hỏi.

Thành Hóa để bình thân đáp:

“Quý phi Dương thị, vô lễ với hoàng quý phi, tội phải xử theo cung quy, may nhờ hoàng quý phi xin tội cho, nay trẫm chỉ phạt cấm túc trong Phụng Nghi cung một tháng. Về phần trong quá trình ấy, hoàng quý phi có răn dạy quý phi một chút, đó cũng là hợp lí lẽ.”

Cái gọi lí lẽ, chẳng qua chỉ nằm trong tay bậc đế vương. Phế hậu Ngô thị răn dạy Vạn quý phi thì là lòng dạ độc ác, điều ngoa ngoạn, Vạn quý phi răn dạy Dương quý phi thì lại là hợp lí lẽ, chuyện thường tình phải thế. Sự khác biệt, không phải là phải trái đúng sai, mà là lòng của đế vương thiên lệch.

Vạn quý phi cười một tiếng, mỉa mai:

“Chỉ vậy là xong sao, ái phi của người sẽ không phục đâu.”

Thành Hóa để lại cắn khế vào vành tai của nàng, buồn cười nhìn khuôn mặt nàng nhả lại đầy bất mãn, nói:

“Ái phi của trẫm, chỉ có một người duy nhất. Trẫm sẽ không để ai dám khinh nhờn nàng ấy.”

Vạn quý phi nghe vậy, cũng chẳng lấy làm cảm động. Đối với nàng mà nói, lời hứa của đế vương, chỉ xem như một câu chuyện vui là tốt rồi, tin làm gì, cuối cùng đau lòng vẫn chỉ là chính mình.

Thành Hóa để thờ dài, đưa tay nhẹ vuốt tóc nàng, nói:

“Trinh Nhi, đợi trẫm một đoạn thời gian nữa thôi. Tất cả những kẻ tổn thương nàng, trẫm đều sẽ không tha một ai.”

Lâu thật lâu sau, đương lúc Vạn Trinh Nhi cho rằng y đã ngủ rồi, thì y lại đột nhiên ôm chặt lấy nàng, thì thầm:

“Trinh Nhi đừng đi, đừng bỏ A Thâm một mình trong Tử Cẩm Thành lạnh lẽo này. A Thâm sợ lạnh.”

Vạn Trinh Nhi ngẩn ra. Trong mắt nàng hiện lên hình ảnh Chu Kiến Thâm năm tuổi ôm chặt lấy nàng mỗi đợt đông đến. Sau đó hình ảnh ấy lại hóa thành bóng hình chàng cầm sư hiền lành năm ấy luôn cố ý để lại thức ăn cho nàng, khung cảnh chàng trao cho nàng cây trâm bạc, hứa rằng trở về sẽ cưới nàng. Sau đó nữa... Sau đó nữa... Không có sau đó. Chàng đã chết rồi. Không trở về được nữa.

Cuối cùng, Vạn Trinh Nhi nhìn thấy hình ảnh đứa con trai bé bỏng chết trên tay mình, nhìn thấy mọi người mang nó đặt vào quan tài, hạ táng vào hoàng lăng.

Rốt cuộc, mọi hình ảnh đều tan đi, chỉ còn nước mắt chảy dài xuống gò má.

... ..

Chu Kiến Thâm, người là một kẻ ích kỷ. Chỉ bởi vì người sợ lạnh, liền đoạt đi hơi ấm của ta, giam ta ở nơi này, cùng người chia sẻ giá lạnh.

*Chú thích:

[1] mộc dục: tắm rửa.

*Tác giả: Đang quán quèo chị Vạn nên lạc đề thêm một chương nữa, chương sau trở về với biểu ca. => Tác giả viết cung đấu rất nát, thế nên là không dự định đào sâu mảng này, xin lượng thứ mấy chi tiết cung đấu hơi vô lí, đây rốt cuộc chỉ là ngôn tình hường phân thôi. ʘv

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Có Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Cẩm Thành Cố Sự (2)

Sau sự việc hoàng quý phi “răn dạy” Dương quý phi, Thành Hóa đế tuy ngoài mặt duy hộ hoàng quý phi, cảm tức Dương thị, nhưng đã mấy ngày liền đều nghỉ ở Phụng Nghi cung, không đến Trường An cung. Nhất thời, trong cung có nhiều kẻ cả gan tiên đoán rằng hoàng quý phi đã thất sủng.

Thất sủng, đó là một việc vô cùng đáng sợ, đặc biệt là với những phi tần chẳng có gia thế như hoàng quý phi. Tất cả mọi thứ nàng có được, đều là hoàng thượng cho. Nếu không được hoàng thượng yêu sủng nữa, thì sẽ mất hết tất cả.

Các cung nhân âm thầm đoán xem phải chăng gió sắp đổi hướng rồi, về sau có phải nên đến phiên vị ở Phụng Nghi cung kia độc sủng hậu cung rồi hay không? Tuy nhiên, Thành Hóa đế lại vẫn phạt Dương quý phi cầm tức một tháng, khiến mọi người nhất thời khó dò được thánh ý, chẳng biết y có thật là đã chán Vạn quý phi, hay chỉ giận dỗi vài ngày. Vì thế, bọn họ còn chưa dám tỏ thái độ với Vạn quý phi, vẫn một mực cung kính, chỉ sợ lên nhảm thuyên.

Mấy ngày này, bên ngoài các cung nhân ở Trường An cung đều bình tĩnh, nhưng trong lòng đều lo lắng nương nương nhà mình thật sự sắp thất sủng, bầu không khí cũng nặng nề hơn rất nhiều. Là nhân vật chính trong câu chuyện này, Vạn Trinh Nhi lại vô cùng thông dong, mỗi ngày đến giờ niệm kinh thì niệm kinh, tới lúc cho Bảo Bảo ăn thì cho Bảo Bảo ăn, chẳng mấy may rầu lo. Không có Thành Hóa đế mỗi tối đến đây vỗ nàng mấy canh giờ, nàng còn ngủ ngon hơn, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều.

Một hôm nọ, cung nữ bên cạnh nàng tên Nghi Dung rầu rĩ buột miệng than:

“Nương nương, bọn người đó thật quá đáng lắm! Bọn họ đều nói... đều nói... nương nương thất sủng rồi...”

Kỷ Uyển Nhi vừa mang mấy món điểm tâm vào, nghe Nghi Dung nói vậy, vội lên tiếng:

“Nghi Dung, không được nói bậy!”

“Nhưng mà...” Nghi Dung không cam tâm, âm ức muốn cãi lại.

Kỷ Uyển Nhi liền đẩy cô ta ra ngoài, đóng cửa lại, sau đó nói với Vạn quý phi:

“Nương nương, người đừng nghe Nghi Dung nói bậy, có thể mấy ngày nay bệ hạ bận rộn việc tổ chức khoa thi thôi.”

Vạn quý phi khẽ cười, bảo:

“Nghi Dung nói không sai, bản cung đây là thất sủng rồi. Ở trong hậu cung này, sủng rồi thất sủng, người mới thành người cũ, đó đều là chuyện bình thường, có gì mà phải tránh né chứ?”

Kỷ Uyển Nhi không cho là đúng, nói:

“Nhưng mà nương nương thì khác, bệ hạ thật sự rất yêu nương nương, không giống với các nương nương khác.”

“Yêu ư?”, Vạn quý phi bỗng bật cười, cười đến chảy nước mắt, sau đó lại khẽ thờ dài, “Nha đầu ngốc, người chỉ mới ở đây hai năm, làm sao biết được thế nào là yêu? Bản cung đã sống trong Tử Cấm Thành này vẹn vẹn nửa đời người, trải qua ba triều hoàng đế, mà vẫn chưa từng thấy tình yêu của đế vương là vật gì, tròn méo ra sao.”

“Nhưng mà, bệ hạ chẳng phải rất sủng nương nương đó sao? Lẽ nào đó không phải là yêu?”

Vạn quý phi lắc lắc đầu, vuốt ve Bảo Bảo trong lòng mình, nói:

“Người có biết vì sao người ta luôn nói tranh sủng tranh sủng, nhưng lại chẳng ai nói là tranh ái hay không? Đó là vì, đế vương nào có tình yêu để cho người tranh đoạt. Bậc đế vương tự cô chi yêu duy nhất hai thứ, trước là yêu chính mình, sau là yêu quyền lực. Nếu người làm ngài vừa ý, ngài sẽ ban cho người vài phong hiệu đẹp đẽ, mấy quyền lợi nho nhỏ, đôi ba lời mật ngọt, để người tưởng rằng mình đã có được cả thiên hạ trong tay. Nhưng mà, tất cả chỉ là hư ảo. Đó là sủng, không phải yêu. Đến cuối cùng, người cũng chỉ là sủng vật của ngài mà thôi. Nếu đó là yêu, vậy hẳn Đường Minh Hoàng đối với Dương quý phi là tình sâu như biển, Hán Vũ Đế đối với Trần hoàng hậu, Vệ hoàng hậu là khắc cốt ghi tâm? Nhưng mà, kết cục của Dương quý phi là gì? Kết cục của Trần thị, Vệ thị ra sao? Đó là yêu ư? Không, nếu người thật sự yêu một người, người sẽ không bao giờ dùng quyền lực để giam người đó ở trong hoàng cung này, người sẽ muốn đưa người ấy rời xa nơi đây, rời xa chốn người ăn thịt người này, càng xa càng tốt. Cho nên, tất thấy đế vương, không có ai thật sự yêu hậu phi của mình. Cái gọi là ái hậu, sủng phi, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi thôi.”

Vạn quý phi nhìn về mặt thất vọng của Kỷ Uyển Nhi, thờ dài, nhẹ giọng bảo:

“Bản cung hiểu tâm tư của người đối với bệ hạ. Bởi vì người rất giống bản cung ngày trước, bản cung mới nhiều lời một lần, khuyên người mấy câu. Ở trong hậu cung này, nếu muốn sống yên ổn, người chỉ cần đắc sủng là được, chớ nghĩ tới tình yêu của quân vương. Ngài yêu ai, sủng ai, người không cần quan tâm tới, chỉ cần phong hào của người còn đó, mỗi ngày ăn mặc đều dư giả, không phải lo nghĩ nhiều, vậy là đủ rồi. Ba năm tuyền tú một lần, người mới rồi sẽ thành cũ, đừng vọng tưởng được yêu một ngày thì sẽ được yêu cả đời. Ở nơi này, mong muốn càng nhiều, thất vọng càng nhiều, càng đặt nhiều trông mong, chỉ càng tự làm mình đau khổ. Người xem, bản cung bây giờ sống tốt biết bao, mặc kệ bệ hạ sủng Dương quý phi hay Liễu phi, Ninh quý nhân hay Trang quý nhân, lòng của ta vẫn bình thản như nước, chẳng ghen chẳng tức, chẳng đau chẳng buồn, không phải chong đèn mỗi đêm trông ngóng thánh giá, cũng không phải sầu tư tự hỏi đêm nay ngài nghỉ lại cung của ai. Nếu người muốn làm nữ nhân của hoàng đế, phải nhớ rõ điều này, quản chặt lòng mình, không tin, không yêu, không kỳ vọng, không mong cầu. Chỉ có như vậy, mới có thể tự tại.”

Kỷ Uyển Nhi nghe Vạn quý phi chậm rãi nói rất nhiều, rất rất nhiều, giọng vẫn đều đều, thản nhiên như không, tựa hồ đã đọc nhiều kinh Phật đến mức thoát khỏi thất tình lục dục, tứ đại giai không. Rõ ràng là giọng nói bình thản như vậy, nhưng lại khiến Kỷ Uyển Nhi cảm thấy xót xa đến rơi nước mắt.

Vạn quý phi thấy cô khóc, ngạc nhiên hỏi:

"Sao ngươi lại khóc? Bản cung không phải muốn ngăn trở ngươi nghĩ đến bệ hạ. Nếu ngươi muốn, bản cung có thể nói vài câu trước mặt bệ hạ, xin người phong cho ngươi một cái danh tiếp dư hay chiêu nghi. Bản cung chỉ lo ngươi tâm tư đơn thuần sẽ chịu khổ, nên mới nhiều lời một phen. Ngươi đừng khóc nữa."

Kỷ Uyển Nhi vội quỳ xuống, nói:

"Nô tỳ không dám vọng tưởng. Nô tỳ khóc là vì... là vì đau lòng cho nương nương."

"Đau lòng cho bản cung?", Vạn quý phi bật cười, "Bản cung thì có gì phải đau lòng?"

Kỷ Uyển Nhi ngập ngừng hỏi:

"Nô tỳ cả gan hỏi một câu, nương nương có từng yêu hoàng thượng?"

Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền dập đầu lia lịa, nói:

"Nô tỳ hỏi càn quấy, xin nương nương thứ tội, xin nương nương thứ tội!"

Vạn quý phi khoát tay, bảo:

"Đứng lên đi."

Nói đoạn, nàng lại ngẩn người nhìn mấy đụn mây lãng đang trôi trên bầu trời xám xịt mờ mịt, khẽ nói, giọng nhẹ như gió thoảng:

"Có từng yêu hay không, thì có gì quan trọng đâu? Tất cả, đều là quá khứ rồi."

Sau đó, Vạn quý phi lần tràng hạt, chậm chậm đọc một bài kệ.

"Nhất thiết ân oán hội

Vô thường nan đắc cửu.

Sinh thế đa ưu sự

Mệnh nguy ư thần lộ.

Do ái cố sinh ưu

Do ái cố sinh bố.

Nhược ly ư ái giả

Vô ưu hựu vô bố." [1]

Kỷ Uyển Nhi im lặng lắng nghe, trong lòng rầu rầu nghĩ, một nữ nhân, rốt cuộc, phải trải qua bao nhiêu tan vỡ, lòng mới có thể chết lặng đến vậy? Phải trải qua bao nhiêu thất vọng, tâm mới có thể lặng như nước, không còn mong cầu chút gì?

Tiếng đọc kệ của Vạn quý phi đều đều vang lên trong màn đêm tĩnh lặng, rõ ràng nghe bình thản là thế, lại khiến người ta cảm thấy có chút thê lương.

Tiểu Lâm Từ trộm ngẩng đầu, nhìn hoàng thượng đang đứng lặng trước cửa cung Trường An, thánh nhan chẳng rõ là hi, là nộ, hay là bi.

Một lúc lâu sau, khi đèn bên trong tấm cung đã tắt, Thành Hóa đế mới quay gót rời đi.

Đến đến đi đi, đều trong lặng lẽ.

Hơn hai mươi năm trước, Vạn Trinh Nhi chưa đầy sáu tuổi, gặp phải gia biến, bị đưa đến Từ Cẩm thành làm cung tỳ hầu hạ ở Từ Ninh cung của Tôn thái hậu.

Vừa vào cửa cung sâu như bể, từ đó tường hồng đoạn trần gian.

Bởi vì xuất thân từ gia đình tội thần, nàng bị bắt làm những công việc nặng nhọc nhất, vất vả nhất. Từ một tiểu thư bàn tay quanh năm không thấm nước, nàng phải làm lụng quần quật từ lúc trời còn tờ mờ sáng đến đêm khuya. Khi ấy, nàng vừa tới kinh thành, khẩu âm Tô Châu vẫn còn rất nặng, các cung nữ khác khó thể nghe hiểu nàng, mà nàng cũng khó thể hiểu họ, thế nên họ đều xa lánh, không muốn nói chuyện với nàng, thậm chí còn đùn đẩy việc

nặng cho nàng.

Mùa đông đầu tiên ở kinh thành cũng đến, rét buốt gấp trăm lần so với mùa đông nơi quê nhà. Mỗi tối, sau khi làm xong hết mọi việc, Vạn Trinh Nhi đều âm thầm vui mặt vào chăn mà khóc, vừa lạnh, vừa nhớ nhà, nhớ quê, nhớ người thân.

Hai năm sau đó, nàng rốt cuộc đã dần quen với cuộc sống của một cung tỳ, bắt đầu học được giọng kinh thành, cũng không còn khóc mỗi đêm nữa. Một hôm nọ, không khí cả Tử Cấm thành đột nhiên đều vui mừng hân hoan, Vạn Trinh Nhi hỏi thăm mọi người, mới biết là Chu quý phi vừa hạ sinh tiểu thái tử, hoàng thượng cuối cùng đã có con trai nối dõi, hạ lệnh ban thưởng cho toàn bộ hậu cung.

Vạn Trinh Nhi cũng nhờ phúc của tiểu thái tử mà được ban cho mấy lượng bạc. Nàng dùng tiền đó mua thêm một cái chăn khác ấm hơn, mùa đông đến cũng đỡ rét buốt một chút. Vì vậy, dù chưa có diễm phúc được diện kiến thái tử, nàng vẫn vô cùng biết ơn ý.

Có một ngày, Vạn Trinh Nhi vào hầu thái hậu, thấy bà đang ôm một đứa trẻ trong lòng, có lẽ là thái tử. Nàng tò mò, bạo gan trộm đưa mắt nhìn về phía đứa trẻ đó, chỉ thấy nó trắng trẻo bụ bẫm như nắm bột, đáng yêu vô cùng. Đứa trẻ dường như nhận thấy được nàng đang nhìn mình, hướng về phía nàng, đôi mắt đen lay láy hiếu kỳ quan sát nàng, nhoeo miệng cười một cái. Vạn Trinh Nhi sợ thái hậu phát hiện, vội vàng cup mắt xuống, lui ra ngoài.

Vì thế, lần đầu tiên Vạn Trinh Nhi gặp Chu Kiến Thâm, chính là nhặt nhẽo như vậy.

Thế rồi mùa đông năm ấy cũng qua đi, Tử Cấm thành cử hành một buổi tiệc tất niên thật linh đình. Trong những dịp thế này, bởi vì được thưởng tiền đầu năm, các cung nhân đều vô cùng vui vẻ. Vạn Trinh Nhi lại là ngoại lệ. Nàng bận rộn đi qua đi lại dọn lên thức ăn và rượu, trong lòng cũng chẳng vui vẻ gì. Nhìn cảnh tượng mọi người đầm ấm quây quần bên nhau, nỗi niềm nhớ quê liền trào dâng trong lòng nàng. Hàng năm vào ngày này, nàng thường phụ giúp nấu nấu nướng, sau đó cả nhà ba người tề tựu cùng ăn uống nói cười, nghe yên hoa nổ vang bên trời. Giờ đây, tất cả, chỉ còn là hoài ức. Nàng vĩnh viễn không thể trở về những ngày tháng ấy nữa rồi.

Thái hậu là một người rất yêu thích âm luật, thế nên trong cung luôn có rất nhiều nhạc công và cầm sư. Xưa nay, người ta luôn xem thường ca kỹ, cho rằng “xướng ca vô loài”, vì vậy những nhạc công và cầm sư này đều mang nô tịch, tuy nhân hạ hơn cung nữ, nhưng thân phận thì rất thấp kém. Đêm hôm ấy, thái hậu lệnh cho bọn họ đàn hát giúp vui. Vài người lần lượt biểu diễn, Vạn Trinh Nhi đều chẳng mấy để ý. Cho đến khi một tiếng cổ cầm cất lên, nàng bất chợt rơi nước mắt, run run quay đầu nhìn lại.

Khúc nhạc mà người ấy đàn, chính là khúc dân ca ở cố hương của nàng. Mỗi đợt tất niên, mẫu thân vẫn hát cho nàng nghe, từng giai điệu đã in tạc vào trong ký ức của nàng, không nhầm đi đâu được.

Vạn Trinh Nhi quay lại, chỉ thấy người đàn là một thiếu niên trạc chừng mười lăm, mười sáu tuổi, mặt mũi thanh tú, bàn tay nhẹ nhàng lướt trên bảy dây đàn, từng âm điệu cố hương dịu dặt vang lên từ đôi bàn tay ấy.

Sau đó, chàng cất tiếng hát. Vạn Trinh Nhi không thể nén được, rốt cuộc bật khóc.

Hai năm. Đã hai năm rồi, nàng mới nghe lại giọng nói của quê hương.

Giữa cảm cung lạnh lẽo, thanh âm cố hương vang lên, tựa như bếp lửa trong ngày đông giá rét, sưởi ấm trái tim lạc lõng của Vạn Trinh Nhi. Cũng từ khoảnh khắc ấy, chàng cầm sư kia trở thành một ấn tượng không thể phai mờ trong ký ức tuổi thơ của nàng.

Bấy giờ, nàng vẫn chưa biết tên chàng là gì.

Sau hôm ấy, Vạn Trinh Nhi đã âm thầm dò hỏi khắp nơi, vẫn chẳng biết danh tính chàng ta. Dần dần, nàng cũng bỏ cuộc, xem như số mệnh vậy.

Một đêm nọ, nàng đang lui cúi quét tuyết, chợt nghe tiếng đàn vọng ra từ một cửa phòng nọ. Nàng ngừng chổi, chăm chú lắng nghe.

Chính là chàng ấy.

Không rõ vì sao, nàng lại mãnh liệt tin tưởng như vậy.

Từ tiếng đàn réo rắt, Vạn Trinh Nhi như nghe được nỗi niềm nhớ quê da diết của cầm sư. Nhắm mắt lại, tựa hồ có thể trông thấy phong cảnh cố hương hiện ra trước mắt, mặt Thái Hồ yên ả, những dòng kênh xanh thẳm, tất cả yên bình như giấc mơ.

Vạn Trinh Nhi tiến tới gần gian phòng nhỏ kia, đứng ở bên ngoài, chẳng nói chẳng rằng. Ánh đèn leo lét hắt bóng, phản chiếu hình dáng người đang gảy đàn ở bên trong.

Nàng lấy trong tay áo ra cây tiêu nhỏ, ghé môi thổi hòa nhịp theo nhạc khúc của chàng.

Người bên trong cũng phát hiện ra tiếng tiêu của nàng, ngược mắt nhìn ra ngoài khung cảnh. Ánh đèn leo lét hắt bóng, cũng phản chiếu lại hình dáng của tiêu cô nương đang thổi tiêu ngoài kia.

Hai người chẳng nói với nhau một lời, nhưng cũng chẳng cần nói. Chỉ qua tiếng nhạc, cả hai đều hiểu thấu tâm tư của đối phương. Người đây kẻ đấy, đều chung một nỗi hoài hương.

Đêm đó, tiếng đàn hòa với tiếng tiêu, vút bay khỏi lầu son gác tía, cùng nhau quay trở về Tô thành vạn dặm xa xôi.

Hai con người xa lạ, chẳng hề biết tên nhau, chẳng hề nói với nhau một câu, nhưng lại như tri âm tri kỷ đã lâu.

Từ đạo ấy, Vạn Trinh Nhi thường đến trước cửa gian phòng ấy, cùng người bên trong cảm tiêu song tấu.

Một thời gian sau, có lẽ ông trời cũng cảm động cho mối tình tri kỷ của hai người, Vạn Trinh Nhi được giao nhiệm vụ mang com đến cho các nhạc công ở gian phía Tây cung Từ Ninh. Theo quy củ, nhạc công dù sao cũng là nam nhân, không được tự do đi lại trong hậu cung, thế nên cần phải cung nữ mang com đến cho họ. Các cung nữ đa số đều đã trưởng thành, tiếp xúc với các nam nhân cũng không hợp lễ nghi, vì vậy Vạn Trinh Nhi bởi vì tuổi còn nhỏ là lựa chọn thích hợp nhất.

Vạn Trinh Nhi mang theo com canh, đi đến gian phòng kia, hồi hộp gõ cửa. Cánh cửa gỗ kéo kẹt mở ra, thiếu niên mỉm cười nhận lấy. Đúng lúc đó, một tiếng kêu thật không biết chọn thời điểm phát ra từ phía bụng nàng. Bình thường, bởi vì còn nhỏ, nàng hay bị bắt nạt, chỉ được chia một ít com, đối với một tiểu cô nương đang độ tuổi ăn tuổi lớn mà nói thì thật quá ít ỏi, vì thế mới có một màn đáng xấu hổ này. Vạn Trinh Nhi đỏ bừng cúi gằm mặt, không dám ngẩng đầu lên.

Cầm sư kia không hề cười cợt nàng, nhận lấy phần com, sau đó chia ra làm hai. Chàng chỉ ăn đúng một nửa, nửa còn lại đưa cho nàng, mỉm cười. Vạn Trinh Nhi vốn rất ngại ngùng, nhưng bất giác ánh mắt cổ vũ của chàng, cuối cùng cũng vứt bỏ cái sĩ diện hão, cầm đũa lên ăn. Cầm sư lẳng lẳng mỉm cười nhìn nàng ăn, suốt buổi đều không nói một câu.

Mối quan hệ kỳ lạ giữa nàng và cầm sư kia kéo dài gần hai năm thì biến cố xảy đến. Sau sự kiện Thổ Mộc Bảo, hoàng cung đổi chủ, Tôn thái hậu cũng phải dọn khỏi Từ Ninh cung, nhường chỗ cho thái hậu mới họ Ngô.

Ngô thái hậu đương nhiên chú trọng mất những cung nhân cũ của Tôn thái hậu, toàn bộ đều phải thay đổi hết, các cầm sư và nhạc công thì bị đuổi ra khỏi cung.

Ngày hôm ấy là ngày cuối cùng gặp nhau. Lần đầu tiên, cầm sư kia mở miệng nói chuyện với Vạn Trinh Nhi. Chàng nói:

“Tên của ta là Cầm Lang. Tiểu muội muội, có thể cho ta biết danh tính không?”

Đôi mắt của Vạn Trinh Nhi đã hoe đỏ. Từ lúc vào cung cho đến nay, Cầm Lang là người duy nhất đối tốt với nàng, là người bạn duy nhất của nàng ở cấm cung lạnh lẽo này, cũng là người duy nhất hiểu nàng. Nay phải ly biệt, chẳng biết khi nào mới tương phùng, làm sao mà không bùi ngùi chua xót?

“Muội họ Vạn, tên Trinh Nhi.” Nàng nghẹn ngào đáp.

Cầm Lang lấy từ tay áo ra một chiếc trâm bạc, đưa cho nàng, nói:

“Tiểu Trinh Nhi, muội nhận lấy cây trâm này đi. Nếu còn có duyên gặp lại...”

Chàng chưa nói hết câu, đã có người giục:

“Cầm Lang, mau đi thôi, cửa cung sắp đóng rồi!”

Cầm Lang đành phải đeo đàn lên vai, quay người, bước lên xe ngựa.

Vạn Trinh Nhi cầm lấy cây trâm bạc, mắt nhìn theo chiếc xe ngựa dần khuất xa. Chợt, nàng thấy Cầm Lang vén lên rèm xe, nói gì đó với nàng. Chỉ là xe ngựa đã đi quá xa, không thể nghe rõ được.

Cánh cửa cung to lớn nặng nề đóng sầm lại, ngăn cách trong này với ngoài kia thành hai thế giới khác biệt.

Vạn Trinh Nhi đành gạt nước mắt, lúi thủi quay về.

Rất lâu, rất lâu sau này, nàng mới biết, hôm đó Cầm Lang muốn nói với nàng rằng: “Nếu còn có duyên gặp lại, ta sẽ cưới muội.”

Đáng tiếc, khi ấy đã quá muộn.

Có những thứ, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Vạn Trinh Nhi tiếp tục ở lại Từ Cẩm thành ba năm. Năm nàng mười ba tuổi, đã bắt đầu tính đến chuyện ra cung. Nữ tử ở bên ngoài, mười ba tuổi đã xuất giá. Nhưng mà cung nữ ở trong cung, nếu không được hoàng đế ân sủng, thì cả đời sẽ phải làm cung nữ. Vạn Trinh Nhi từng trông thấy rất nhiều cung nữ già đi, tóc bạc, lưng còng, vẫn chẳng hề được một lần bước chân ra khỏi cung. Nàng rất sợ hãi. Nàng không muốn giống như bọn họ. Nàng muốn ra khỏi cung, nàng muốn trở về cố hương. Vừa khéo lúc đó, thái tử Chu Kiến Thâm mới năm tuổi đã bị giáng thành Nghi vương, phải chuyển ra ngoài cung. Mọi người đều sợ bị liên lụy, không ai muốn đi theo y. Giữa lúc đó, Vạn Trinh Nhi lại xin đi đến Nghi Vương phủ hầu hạ phế thái tử. Tất cả cung nữ đều nhìn nàng như một kẻ thần kinh, chỉ có Vạn Trinh Nhi hiểu rõ, bản thân nàng vô cùng tinh táo.

Nói cho cùng, năm đó nếu không nhờ phúc của tiểu thái tử mà được thưởng mấy lượng bạc để mua chăn, nàng rất có thể đã sớm chết còng. Xem như là vì ý định muốn ra khỏi cung của bản thân, hay là vì trả ân tình ấy, Vạn Trinh Nhi cũng cảm thấy đây là quyết định đúng đắn.

Ngày Vạn Trinh Nhi gặp lại Chu Kiến Thâm, chỉ thấy một cậu bé mi thanh mục tú, dáng hơi gầy, tuy chỉ mới lên năm, đôi mắt đã phảng phất một nét buồn, chẳng vô ưu vô lo như những đứa trẻ đồng lứa. Bất giác, nàng nghĩ đến tiểu thái tử như nắm bột năm xưa nhoeo miệng cười với mình. Nếu phụ

hoàng của y vẫn là hoàng đế, hẳn Chu Kiến Thâm sẽ an nhàn mà trưởng thành, trở thành một cậu bé hoạt bát vui vẻ, một thái tử sống trong nhung gấm lụa là, không hiểu nổi khổ nhân gian.

Chỉ là, vật đổi sao dời, đã từng vinh hiển tột cùng, nay chúng bạn xa lánh, không người đoái hoài. Ngày Chu Kiến Thâm rời khỏi hoàng cung, chẳng một ai đưa tiễn, chỉ có một đám thị vệ mang danh hộ tống, kỳ thật là áp giải.

Có lẽ là đồng bệnh tương liên, Vạn Trinh Nhi cảm thấy vô cùng thương xót cho đứa bé này. Nàng tự nhủ, sau này sẽ cố chăm sóc y cho thật tốt, không chỉ vì mưu tính hay báo ân, mà còn vì, đứa bé này đã đủ đáng thương lắm rồi.

Nghi Vương phủ, mang danh là vương phủ, nhưng lại còn bé hơn nhà thứ dân, tồi tàn không kể xiết. Cả một vương phủ, chỉ có một mình Vạn Trinh Nhi và Chu Kiến Thâm, bên ngoài binh lính túc trực canh gác, tất nhiên không phải để bảo vệ, mà là để giam lỏng.

Ở đây, Vạn Trinh Nhi còn vất vả hơn lúc ở trong cung. Trước kia, ít ra vẫn còn được ăn ngon mặc đẹp. Nàng cứ nghĩ đương kim hoàng đế dù tàn nhẫn đến cỡ nào, chỉ ít vẫn cho cháu mình sống được an nhàn. Nào ngờ, ông ta quả thật là chỉ hận không thể quang minh chính đại giết Chu Kiến Thâm để trừ mối họa, đành phải quăng y tới đây tự sinh tự diệt, làm sao lại cho y ăn sung mặc sướng? Vạn Trinh Nhi nhìn một đứa bé ngày ngày đều chỉ ăn rau dưa qua bữa, thật là bất nhẫn trong lòng, cuối cùng nàng cố gắng thêm vài món đồ thủ công, mang ra ngoài bán được ít tiền, mua được chút thịt cá về cho đứa bé ăn. Cứ như vậy, nàng làm việc quần quật từ sáng đến tối, đôi mắt bởi vì thêm thừa nhiều vào ban đêm mà cũng kém đi. Có khi nàng nghĩ, e là trước khi nàng được thả về quê, thì hai mắt đã mù.

Bù lại, Chu Kiến Thâm thật sự là một đứa bé rất ngoan. Có lẽ y sớm ý thức được hoàn cảnh của mình hiện tại, hoàn toàn vứt bỏ cái giá của một phượng tử long tôn, ngày ngày đều cố gắng giúp đỡ nàng làm mọi việc. Thi thoảng nhìn đứa bé hiểu chuyện như vậy, Vạn Trinh Nhi cũng cảm thấy có chút đau lòng.

Mùa đông đáng sợ lại đến. Nghi Vương phủ tồi tàn làm sao chịu được giá rét, than sưởi ẩm càng không cần mơ tới. Chu Kiến Thâm tựa hồ rất sợ lạnh, đêm tới luôn ôm chặt nàng không buông. Nghĩ cũng phải, trước giờ y luôn ở trong hoàng cung ấm áp, có phải chịu giá rét như vậy bao giờ. Huống hồ y chỉ là một đứa bé, Vạn Trinh Nhi cũng không tị hiềm, liền rúc vào ngủ cùng một nơi, ấm áp hơn nhiều.

Có đêm, lạnh quá ngủ không được, nàng sẽ thủ thi kể chuyện cho Chu Kiến Thâm nghe, hoặc là hát khúc dân ca của quê nhà để ru y ngủ.

Thi thoảng, Vạn Trinh Nhi lại lấy cây trầm bạc Cẩm Lang tặng ra, tần ngần ngắm nhìn, rồi lại khẽ thở dài. Chu Kiến Thâm thấy vậy, hỏi:

“Trinh Nhi tỷ tỷ sao lại thở dài?”

Nàng đáp:

“Cây trầm này là của một người bạn tặng ta, chỉ là vật thi ở đây, người thi không biết bao giờ gặp lại.”

Chu Kiến Thâm lại hỏi:

“Người bạn đó là ai? Là nam hay nữ? Có phải là... người trong mộng của tỷ?”

Vạn Trinh Nhi đỏ bừng mặt, thẹn quá hóa giận, nói:

“Đừng nói bậy, đệ thì biết cái gì là người trong mộng chứ!”

Chu Kiến Thâm nhướn miệng cười, vui đầu vào lòng nàng, nói:

“Không phải là tốt rồi. Đợi A Thâm lớn lên, nhất định sẽ cưới Trinh Nhi tỷ tỷ làm thê tử. Tỷ không được nghĩ tới nam nhân khác, đó là không giữ phụ đạo.”

Vạn Trinh Nhi bật cười, không để trong lòng, nhéo nhéo mũi y, bảo:

“Đợi đệ lớn lên rồi nói sau đi!”

Nàng vốn chỉ xem lời nói đó là lời trẻ con vô tri. Đợi y trưởng thành, nàng cũng đã già.

Đúng vậy, tuổi xuân của nữ nhi ngắn ngủi biết bao. Sau này cho dù nàng có được thả về quê, cũng đã quá lứa lỡ thì. Làm sao còn có thể tìm được một phu quân tốt? Trong đầu Vạn Trinh Nhi thoáng hiện lên hình ảnh của Cẩm Lang, rồi lại lắc lắc đầu gạt đi. Mấy năm rồi, nói không chừng người ta đã thành gia lập thất, nàng còn trông đợi gì chứ? Thôi thôi, số mệnh đã định như vậy, cô độc một đời thì đã sao, chỉ cần được trở về cố hương, cả đời này của nàng đã không còn gì hối tiếc.

Chu Kiến Thâm nhìn Vạn Trinh Nhi lại nhét cây trầm bạc vào tay áo, mảy thoáng nhíu lại, nhưng cũng không nói gì.

Thời gian trôi đưa, xuân hạ thu đông luân chuyển, chớp mắt năm năm đã trôi qua, cũng là năm năm Vạn Trinh Nhi cùng Chu Kiến Thâm sống nương tựa vào nhau trong Nghi Vương phủ. Sau “Đoạt môn chi biến”, Anh Tông đăng cơ lần thứ hai, lấy hiệu Thiên Thuận. Chu Kiến Thâm cũng được khôi phục ngôi vị thái tử, trở về Đông Cung.

Lúc nghe tin này, Vạn Trinh Nhi mừng đến rơi lệ, chẳng biết là mừng cho mình, hay là thật lòng mừng cho A Thâm mệnh khổ của nàng cuối cùng đã khổ

tận cam lai.

Ngày Chu Kiến Thâm rời Nghi Vương phủ trở về Từ Cẩm thành, Vạn Trinh Nhi cầu xin y cho nàng trở về cố hương.

Y nói, đời tình hình trong cung ổn định sẽ tâu xin với phụ hoàng.

Vạn Trinh Nhi thật không hiểu tại sao chỉ thả một cung nữ nhỏ nhoi ra khỏi cung cũng phải tâu xin hoàng thượng phê trương như vậy, nhưng y lại không chịu giải thích.

Bấy giờ Chu Kiến Thâm đã mười một tuổi, càng lúc càng khó hiểu, không còn là A Thâm rúc trong lòng nàng nghe kể chuyện xưa nữa.

Nàng khẽ thở dài, cảm khái một phen.

Vạn Trinh Nhi lần thứ hai quay lại Từ Cẩm thành, tuy rằng vẫn là cung nữ, nhưng nhờ có thái tử che chở, nàng sống ở Đông cung vô cùng an nhàn, không ai dám sai bảo nàng làm gì cả. Có lẽ Chu Kiến Thâm cũng cảm thấy để nàng an nhàn quá như vậy không ổn, liền bảo nàng đến thư phòng giúp y mài mực, pha trà, đắp bộp, tóm lại là cướp tất cả công việc của tiểu thái giám Tiểu Lâm Tử mới vào cung. Không cần nói cũng biết, Tiểu Lâm Tử luôn nhìn nàng bằng ánh mắt ai oán như nàng đã đoạt trượng phu của hắn.

Cái gọi là “đời tình hình trong cung ổn định” mà Chu Kiến Thâm nói, đời đến sáu năm nữa trôi qua, vẫn chưa tới. Vạn Trinh Nhi sốt ruột hồi thúc, y vẫn cứ bảo chưa phải lúc. Sáu năm trôi qua, Chu Kiến Thâm đã mười sáu tuổi, cao hơn nàng cả một cái đầu, cũng không còn gọi nàng là “tỷ tỷ” nữa, trực tiếp gọi ngắn gọn là “Trinh Nhi”. Sức khỏe hoàng đế ngày càng yếu, chính sự dần dần đều giao cho thái tử xử lý. Chu Kiến Thâm càng lúc càng có khí thế của bậc đế vương, mỗi lời nói ra đều có uy lực khiến người ta bất giác tuân phục, vĩnh viễn không còn là đứa bé u buồn trong Nghi Vương phủ năm xưa nữa. Có đôi khi, Vạn Trinh Nhi cũng không dám phản bác lại lời y nói.

Từ khi bước ra khỏi Nghi Vương phủ, giữa hai người không chỉ là tình nghĩa cùng chung hoạn nạn nữa, mà đã là quân thần.

Cái gọi là quân thần, chính là quân phán thần chết, thần không chết là bất trung.

Cho nên, mặc kệ Chu Kiến Thâm có lý hay vô lý, nàng cũng không được quyền hoài nghi. Đó là quy tắc sinh tồn trong Từ Cẩm thành này.

Đừng cho rằng bậc quân vương có vài phần che chở người mà nghĩ rằng mình có thể ngang hàng tranh luận với ngài. Vạn Trinh Nhi đã từng thấy Cảnh Thái đế khắc trước cười cười nói nói với một phi tần, khắc sau đã cho người lôi nàng ta đi xử trảm, chỉ vì nàng ta lỡ lời một câu.

Từ đó, nàng sâu sắc hiểu rằng, đối với đế vương mà nói, không có bất cứ thứ gì quan trọng hơn quyền uy của chính mình.

Một đế vương tương lai như Chu Kiến Thâm, hẳn cũng không khác mấy.

Vạn Trinh Nhi cứ chờ đợi ngày được ra cung như thế, cho đến một ngày nọ. Khi nàng đi theo Chu Kiến Thâm đến dự lễ đại thọ của Tôn thái hậu. Lúc nàng cúi người rót trà cho y, chợt nghe thấy một khúc nhạc quen thuộc vang lên. Tay nàng run lên, nước trà sánh ra ngoài. Chu Kiến Thâm lập tức phát hiện ra bất thường, liếc mắt nhìn nàng, chỉ thấy nàng đang rung rung nước mắt, vui mừng nhìn cảm sự đang gảy đàn kia. Mà cảm sự kia cũng nhìn về phía nàng, đáy mắt ánh lên vẻ mừng rỡ, chợt đàn sai một nhịp.

Chu Kiến Thâm nhíu mày, bỗng đứng ra lệnh:

“Đem kẻ này ra, trảm!”

Mọi người đều kinh ngạc. Cho dù không hài lòng với cảm sự, cũng không đến nỗi mang ra chém như thế, huống hồ thái tử bình thường không phải kẻ bạo tàn.

Vạn Trinh Nhi lo lắng cho Cảm Lang, sự lo lắng ấy át mất nỗi sợ đối với Chu Kiến Thâm. Nàng vội quỳ xuống, nói:

“Thái tử điện hạ, xin người khai ân!”

Chu Kiến Thâm nhìn nàng, lạnh giọng hỏi:

“Nàng quỳ làm gì? Bản cung có phạt nàng sao?”

--- ----

*Chú thích:

[1] Dịch nghĩa:

Mọi ân oán đời này

Đều vô thường chóng phai

Cõi thế nhiều khổ não

Đời người như sương mai

Do ái sinh sợ hãi

Do ái sinh ưu phiền

Kẻ nào lia chữ ái

Tâm mới được an nhiên.

... ..

*Tác giả làm nhầm

Khi bạn sinh sau đẻ muộn và đời người ta gặp gỡ yêu đương với nhau xong hết rồi bạn mới ghen lồng ghen lộn lên đi oánh ghen. =.=

Thích chị Vạn quá nên bồi thêm 1 chương nữa về chị, mà lại dài quá thể là tạm cắt ở đây, hôm sau viết tiếp. v Tuy Dao Dao là nữ chính nhưng mình cảm thấy tính cách của mình gần với chị Vạn hơn, nếu Dao Dao dễ dàng tin tưởng và chân thành với tất cả mọi người, thì chị Vạn lại có xu hướng hoài nghi. Sự hoài nghi này thực tế là xuất phát từ việc sợ tổn thương, vừa kiêu ngạo lại vừa tự ti. Bởi vì sợ sẽ đau nên không dám tin tưởng vào tình cảm của bất cứ ai, lúc nào cũng tự tạo cho mình một lớp mai rùa cách biệt với thế giới; bởi vì kiêu ngạo nên luôn ra vẻ không để ý, không quan tâm, sợ người ta thấy được tâm sự của mình, cảm thấy việc đau khổ, tranh giành tình cảm vì một người đàn ông thật thấp kém; bởi vì tự ti, cho nên luôn không dám tin rằng mình đủ tốt để người ta yêu mình thật lòng. Người phụ nữ như vậy, đôi khi cô ta sẽ mỉm cười vui vẻ đi làm mai cho người mình thích cùng một cô gái khác, cứ như là mình chẳng để ý gì cả, nhưng quay lưng đi lại âm thầm đau buồn một mình. Bên ngoài, cô ta ra vẻ hồ hững, thanh cao, nhưng nội tâm chẳng hề tự tại chút nào. Bởi vì mình cũng là một cô gái như vậy, nên mình biết, nó rất mệt mỏi. <

Giải thích một chút về việc tại sao chị Vạn muốn chết mà không tự tử luôn cho nhanh, không phải mình muốn đá xéo “Diên Hi” đâu, nhưng theo mình biết, tự sát trong hoàng cung ngày xưa là một trọng tội ấy, không phải bạn không muốn sống với vua nữa là bạn có thể tự sát đâu. Tất nhiên bạn chết rồi là xong, nhưng cả họ nhà bạn sẽ bị vua giận cá chém thớt, không được yên ổn đâu nhé. Huống hồ, tự sát đối với quan điểm ngày xưa còn là đại bất hiếu (thân thể do cha mẹ sinh ra, không được tự ý hủy hoại). Tóm lại thì phụ nữ trong cung ngày xưa thật sự rất đáng thương, ngay cả quyền được chết cũng không do mình quyết định. Thế nên chị Vạn mới phải ngày ngày trông mong được ban chết ấy. <

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Cẩm Thành Cố Sự (3)

“Nhất nhập cung môn thâm tự hải, tòng thử cao tường đoạn hồng trần.” [1]

Lúc ấy, Chu Kiến Thâm nhìn nàng, lạnh giọng hỏi:

“Nàng quý làm gì? Bản cung có phạt nàng sao? Hay là... nàng với kẻ này có quan hệ gì?”

Vạn Trinh Nhi bỗng run lên một cái, trán ướt đẫm mồ hôi. Tuy rằng thừa nhận Cẩm Lang là bằng hữu của nàng cũng không có gì sai, nhưng mà...

Vạn Trinh Nhi đã hai mươi tư tuổi, không còn là tiểu cô nương ngây thơ chẳng hiểu sự đời. Gần đây, ánh mắt của Chu Kiến Thâm nhìn nàng càng lúc càng lộ rõ dục vọng, nàng làm sao không nhận ra, chỉ là giả ngây giả khờ, vờ như không hay không biết để lảng tránh thôi. Nàng hiểu rõ tính cách của Chu Kiến Thâm, có lẽ vì biến cố lúc nhỏ, y có lòng nghi kỵ rất nặng, cũng có ý muốn chiếm hữu rất cao, không thể dung tha cho bất kỳ ai dám mơ tưởng tới thứ gì của mình. Vì vậy, mấy lần y ngầm dò hỏi tên của người bạn cũ tặng nàng cây trầm bạc, nàng đều một mực đáp không biết. Bây giờ, nếu để y biết quan hệ giữa nàng và Cẩm Lang, cho dù hai người hoàn toàn trong sáng, y cũng tuyệt đối không cho phép chàng tiếp tục tồn tại trên đời này.

Vạn Trinh Nhi cắn răng, mọp sát đầu xuống đất, nói:

“Bẩm điện hạ, nô tỳ sao lại có quan hệ gì với loại con hát thấp kém này. Nô tỳ chỉ là nghĩ đến hôm nay là đại thọ của thái hậu, nếu như có người đổ máu thì thật không hay, truyền ra ngoài cũng sẽ có tổn hại đối với thanh danh của điện hạ. Cho nên nô tỳ mới cá gan lên tiếng, xin điện hạ khai ân, tha cho tiện mệnh của hân.”

Từng câu từng chữ, đều như dao, cứa vào tim người đó, cũng cứa vào tim chính nàng.

Chu Kiến Thâm neho mắt nhìn nàng, ánh mắt như mũi dao có thể mổ xẻ, nhìn thấu tận tâm can của người khác, khiến nàng phập phồng lo sợ.

Cuối cùng, y mới bật cười lớn, sờ sờ chiếc ban chỉ trên tay, nói:

“Trinh Nhi nói không sai, không nên để máu của con hát thấp kém làm bẩn ngày đại thọ của hoàng tổ mẫu. Bản cung khai ân một lần, chỉ phạt năm mươi trượng, để người nhớ rõ thân phận của mình, sau này chớ có suy nghĩ vẩn vơ mà quên mất bổn phận của mình. Đem hấn xuống dưới đi.”

Vạn Trinh Nhi từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng đầu lên nhìn Cẩm Lang, chỉ nghe chàng nhẹ giọng nói một câu:

“Tạ ơn điện hạ.”

Chu Kiến Thâm liếc nhìn nàng, khẽ bảo:

“Sao còn quỳ ở đó? Đứng lên rót rượu cho bản cung.”

Vạn Trinh Nhi “dạ” một tiếng, vội đứng dậy, bắt gặp ánh mắt như dao của hai vị lương đệ [2] bắn về phía mình, chỉ đành thầm cười khổ.

Hành động lúc nãy của nàng, quả thật là khi quân phạm thượng, thân là nô tỳ, lại dám xen vào khi thái tử nói chuyện, tội này nặng thì chém đầu, nhẹ thì cũng phải đánh trăm trượng. Vạn Trinh Nhi thà rằng y phạt đánh nàng, còn hơn là bây giờ, thái tử chẳng những không phạt nàng, lại còn nghe lời nàng nói, chẳng khác nào tuyên cáo sự ưu ái dành cho nàng với mọi người. Từ đây về sau, cuộc sống yên bình của nàng sẽ sớm chấm dứt.

Sau sự việc ấy, Vạn Trinh Nhi càng hiểu rõ hơn, Chu Kiến Thâm thật sự đã trở thành thái tử điện hạ, quân vương tương lai của Đại Minh. A Thâm mà nàng quen biết, đã bị Từ Cẩm thành này bóp chết trong thâm lặng. Vĩnh viễn không thể quay trở về nữa.

Buổi tối, như thường lệ, Vạn Trinh Nhi đến thư phòng hầu hạ thái tử. Hôm nay, nàng tự dưng nảy sinh cảm giác sợ hãi đối với y, mỗi hành động đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ lỡ tay sơ sót việc gì thì sẽ chết mà chẳng biết vì sao mình chết.

Vạn Trinh Nhi lặng lẽ cầm thỏi mực, chăm chăm mài vào nghiền mực. Chu Kiến Thâm im lặng phê tấu chương. Không khí tĩnh lặng đến ngột thở. Bất chợt, Chu Kiến Thâm làm rơi một cuộn tấu chương xuống đất. Là cung nữ, Vạn Trinh Nhi tất nhiên phải đi nhặt. Chỉ là, thái tử điện hạ lại ngồi im, chẳng chịu tránh ra một chút cho nàng đặt tấu chương lại chỗ cũ. Vạn Trinh Nhi chần chừ một lúc, cuối cùng cũng đành cắn răng nhón chân, nhoài người sang để đặt tấu chương lên bàn. Trong lúc đó, bỗng nhiên có một cánh tay bắt chợt ôm lấy eo nàng. Vạn Trinh Nhi hoảng hốt đánh rơi tấu chương. Nàng sợ hãi tới cùng, vội vàng nói:

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!”

Nói đoạn, nàng toan quỳ xuống, lại bị người kia ôm lấy thắt lưng không buông. Chu Kiến Thâm nhẹ nhàng nhắc bổng nàng lên, để nàng ngồi trên đùi mình, tựa cằm vào hõm vai của nàng, khẽ nói:

“Bản cung làm sao nỡ giết nàng? Sau này không được nói đến chữ “chết” nữa, nhớ chưa?”

Hơi thở của y nóng rực phả vào cổ khiến Vạn Trinh Nhi rùng mình. Nàng chẳng dám động dậy một chút, nhỏ giọng “dạ” một tiếng.

Chu Kiến Thâm hài lòng khẽ cong lên khoe môi, rồi lại chăm chăm hôn lên cổ nàng, bàn tay đang đặt ở thắt lưng nàng cũng dần dần dời lên phía trên, cách tầng tầng lớp lớp xiêm y mà nhẹ nhàng xoa nắn.

“Quả thật là vẫn mềm mại như trong trí nhớ của ta.” Y khẽ bên tai nàng, khẽ nói.

Trước đây, nàng thường hay ôm y vào lòng, nơi này vô cùng mềm mại, vô cùng ấm áp, y vẫn còn nhớ rất rõ.

Lời nói ngả ngón của y khiến nàng cảm thấy nhục nhã đến mức muốn cắn lưỡi tự sát. Nhưng đến cuối cùng, nàng vẫn không làm như vậy. Rốt cuộc, nàng vẫn là kẻ nhất gan.

Vạn Trinh Nhi run run như một con thỏ nhỏ trước nanh vuốt của lão hổ, nhưng lại không hề có dũng khí đẩy y ra.

Đây là Đông cung, đây là Từ Cẩm thành. Ngoài hoàng đế ra, không ai có quyền nói một chữ “không” với thái tử.

Vạn Trinh Nhi thừa nhận, mình chỉ là nô tỳ hèn nhát. Vì bảo vệ tính mạng của mình, trình tiết là gì chứ?

Ở hoàng cung này, bất kể là hoàng thượng, thái tử hay hoàng tử, chỉ cần nhìn cung nữ nào hợp mắt, đều có thể tiện tay sủng hạnh, sau đó bỏ thí cho một cái phong hào nho nhỏ, đặt ở một góc hẻo lánh nào đó trong cung, rồi cũng nhanh chóng lãng quên đi. Không ai quan tâm sống chết của một cung nữ, nói gì là trình tiết? Vạn Trinh Nhi từng trông thấy rất nhiều tiểu chủ, bọn họ đều xuất thân từ cung nữ, may mắn được hoàng đế thị tẩm một đêm, rồi cả đời đều không bao giờ có thể nhìn thấy long nhan lần thứ hai, cứ thế mà chết già ở cung cấm.

Nàng cứ nghĩ, nhan sắc của mình chẳng có gì nổi trội ầu cũng là một may mắn, nhờ vậy mà nàng mới bình yên sống trong cung bao năm nay. Lại không ngờ, cuối cùng cũng không thoát được vận mệnh này. Lại càng không ngờ, người đưa nàng vào chốn cảnh ấy, lại chính là đứa bé nàng một tay chăm sóc từ nhỏ đến lớn.

Y thừa biết, nàng xiết bao mong mỏi rời khỏi hoàng cung.

Y thừa biết, nàng xiết bao đau đầu đau ngóng trông ngày trở về cố hương.

Y thừa biết, cung nữ bình thường còn có cơ hội xuất cung, nhưng chỉ cần được sủng hạnh, vĩnh viễn sẽ phải ở lại trong cấm cung này. Bởi vì, để vương gia rất ích kỷ. Thứ mà họ từng dùng qua, cho dù không yêu thích nữa, họ thà là vứt bỏ, chứ tuyệt không cho kẻ khác đụng đến.

Y biết hết thảy, nhưng y vẫn đứng đứng bế nàng vào tắm thất phía sau thư phòng, đứng đứng cởi ra cung trang của nàng, sau đó điên cuồng dày vò nàng.

Cái khoảnh khắc đau đớn ấy, nàng bật khóc. Chẳng phải vì đau, mà là bởi cảm giác vỡ tan. Niềm tin vỡ tan, hi vọng vỡ tan, kể cả cái tình cảm mông lung đầu đời của thiếu nữ dành cho chủ nhân cây trâm bạc kia, cũng vỡ tan.

Trong mông mông lung lung, nàng thấy như có hương gần kề trước mắt. Rất gần, rất gần. Nàng vươn tay muốn chạm đến, lại chỉ bắt được khoảng không. Có hương biến mất, bốn bề chỉ là tường đồ ngói xanh lâu son gác tía.

Nàng biết, đời này kiếp này, nàng sẽ chết nơi tha hương.

Nàng lại trông thấy, Cầm Lang mỉm cười nhìn mình, dịu dàng cài lên tóc nàng cây trâm bạc. Nàng vươn tay muốn ôm lấy chàng. Nhưng Cầm Lang cũng biến mất. Chỉ còn vị thái tử điện hạ đang đắm chìm trong dục vọng ở trên người nàng.

Nàng biết, đời này kiếp này, Tiêu lang chỉ còn là khách qua đường. [3]

Đó là một đêm thu, trời đổ mưa lớn.

Tiếng mưa át đi tất cả mọi âm thanh, cũng che giấu đi tiếng khóc của nàng.

Nàng không nhớ rõ bản thân đã bao lần khóc nức lên van cầu y buông tha. Sau này nghĩ lại, mới thấy mình lúc ấy quá ngây thơ. Đối với nam nhân mà nói, càng cầu xin, chỉ càng khiến họ thêm hứng thú.

Chính vì vậy, đêm hôm đó, cho đến khi nàng ngất đi, Chu Kiến Thâm vẫn không buông tha cho nàng.

Lúc Vạn Trinh Nhi tỉnh lại, thấy trời đã hửng sáng. Nàng đang nằm trên chiếc giường ở phía sau thư phòng, cách thư phòng một vách ngăn. Trên người nàng chẳng có một mảnh vải, chỉ có một chiếc chăn che lại. Chu Kiến Thâm nằm ở bên cạnh nàng, tay quấn chặt vào eo nàng, đôi mắt phượng sâu thẳm lặng lẽ nhìn nàng, trong mắt thấp thoáng một chút nhu tình hiếm thấy.

Nàng thật sự không muốn mở mắt ra, không muốn đối diện với y lúc này. Nhưng rốt cuộc vẫn không thể giả vờ ngủ mãi, nàng đành mở mắt, ra vẻ bình thân, nói:

“Xin hỏi điện hạ, bây giờ nô tỳ đã có thể rời đi hay chưa?”

Chu Kiến Thâm khẽ cười, hôn nhẹ lên trán nàng, nói:

“Gọi ta là A Thâm.”

“Nô tỳ không dám phạm thượng.” Nàng rúc mặt, tránh đi ánh nhìn nóng rực của y.

Y vuốt vuốt lọn tóc vẫn còn ướt mồ hôi trên trán nàng, bảo:

“Bản cung cho phép nàng phạm thượng.”

Nói đoạn, y lại kề sát lại gần, khẽ cắn lên vành tai của nàng một cái, thì thầm:

“Bởi vì... nàng là nữ nhân đầu tiên của bản cung.”

Vạn Trinh Nhi ngẩn người, thoáng kinh ngạc nhìn y. Thái tử điện hạ cũng đã mười sáu tuổi, từ hai năm trước, trong phủ đã có hai vị lương đệ, thông phòng cũng có vài người.

Chu Kiến Thâm ôm lấy nàng, tựa cằm lên vai nàng, khẽ thở dài, nói:

“Bản cung luôn cố lừa mình rằng bọn họ là nàng, nhưng mà, đến cùng, vẫn là không phải...”

Có một đêm, y tắt hết đèn đi, giả vờ như Ngô lương đệ chính là nàng. Nhưng mà, khi cầm lấy bàn tay của nàng ta, y lập tức biết, không phải. Bàn tay của Trinh Nhi không mềm mại như vậy, mà đầy những vết chai sần. Nàng không phải thiên kim tiểu thư quanh năm tay chẳng thấm nước, nàng là Vạn Trinh Nhi cùng y trải qua năm năm gian khổ cơ hàn nhất trong đời.

Một đêm khác, y cũng tắt hết đèn đi, lại còn cố không chạm đến đôi tay của Bách lương đệ. Nhưng mà, khi ngửi mùi hương trên tóc của nàng ta, y lại lập tức nhận ra, vẫn không phải là nàng. Đó chỉ là mùi hương nồng nặc của phẩm liệu, không phải là mùi hương đã bầu bạn cùng y suốt những đêm trường giá rét, không phải là mùi hương năm năm liền đã đưa y vào giấc ngủ an ổn hằng đêm.

Thế gian có thể có rất nhiều Ngô lương đệ, Bách lương đệ vây quanh bên thái tử Đại Minh chấp chương thiên hạ, nhưng chỉ có một mình Vạn Trinh Nhi

không rời không bỏ Nghi vương Chu Kiến Thâm không quyền không thế.

“Điện hạ đã từng hứa sẽ thả ta quay về cố hương. Quân vô hí ngôn, lẽ nào điện hạ quên rồi ư?” Nàng quay mặt lại, lẳng lặng nhìn y hỏi.

Chu Kiến Thâm càng siết chặt vòng tay, nói:

“Bản cung rút lại lời hứa.”

“Trình Nhi đừng đi, đừng bỏ A Thâm một mình ở lại Tử Cẩm thành lạnh lẽo này, được không?” Y thăm thì bên tai nàng, phảng phất A Thâm năm ấy.

Vạn Trinh Nhi rơi lệ.

Nàng oán Chu Kiến Thâm một, oán bản thân mười. Bởi vì, nàng vẫn không cách nào cứng lòng với đứa bé A Thâm năm ấy được.

Sau này nghĩ lại, nàng mới cảm thấy Chu Kiến Thâm thật đáng sợ. Y biết lúc nào nên dùng cứng, lúc nào nên dùng mềm, sau khi dùng quyền uy ép buộc, lại dùng tình cảm lay động lòng nàng. Cuối cùng, y cũng thành công giam nàng trong chiếc lồng vàng này. Vĩnh viễn.

Chu Kiến Thâm biết nàng đã xiêu lòng, khoe môi thoáng cong lên, khẽ cúi xuống. Những nụ hôn triền miên rơi xuống chiếc cổ trắng nõn của nàng, sau đó lại dồi xuống, dồi xuống một chút nữa.

Vạn Trinh Nhi không kiềm được khẽ rên một tiếng, vội vàng ngăn y lại, nói:

“Đừng... Điện hạ, sắp đến giờ thiết triều rồi...”

Từ khi hoàng thượng ngã bệnh, triều chính đều do thái tử quản lý, thay mặt phụ hoàng lên triều nghị sự.

Chu Kiến Thâm xoay người nàng lại, hôn dọc theo sống lưng mềm mại, khàn khàn nói:

“Bọn họ có thể đợi.”

Cái gọi là “tòng thủ quân vương bất tảo triều” [4], hóa ra chính là như vậy. Y từng khinh thường đó là hành vi của bậc hôn quân, nào ngờ chính mình lại cũng không thoát được cám dỗ.

Tiểu Lâm Từ đứng bên ngoài, toan bước vào hầu hạ thái tử mặc vào triều phục, chuẩn bị lên triều. Nào ngờ, từ bên trong lại vang lên một tràng âm thanh ái muội mới. Tiểu Lâm Từ thờ dài, cảm thán trong lòng: cung nữ họ Vạn này nhan sắc tầm thường, không ngờ lại họa thủy như vậy.

Từ khi có được Vạn Trinh Nhi, chỉ trừ những lúc lên triều, Chu Kiến Thâm quả thực là ngày đêm không rời nàng, khiến nữ nhân trong cả Đông cung đều ghen tị trong lòng. Có điều, y vẫn mãi chần chừ, chưa ban cho nàng một danh phận gì. Thế nên, hai vị lương đệ cũng tự nhủ thầm rằng, điện hạ chẳng qua chỉ bị mê hoặc nhất thời, chẳng mấy chốc sẽ chán ngấy rồi vứt bỏ nô tỳ này thôi.

Đối với việc danh phận, Vạn Trinh Nhi sớm chẳng để tâm. Nàng hiểu rõ, đế vương gia vốn bạc tình. Hiện thời Chu Kiến Thâm đang còn hứng thú với nàng, tất nhiên lời ngon tiếng ngọt. Nhưng nàng đã già rồi, trong khi y sẽ làm hoàng đế, hậu cung ba ngàn giai lệ, rồi y sẽ sớm quên nàng thôi. Nàng đã chuẩn bị tinh thần cho cái ngày bị thất sủng, thậm chí còn mong nó đến sớm một chút. Như vậy, hi vọng y sẽ niệm tình nghĩa cũ mà thả nàng ra khỏi cung.

Vạn Trinh Nhi chưa đợi được đến ngày thất sủng, thì Chu Kiến Thâm đã ngã bài với nàng.

Hôm đó, nàng tìm khắp nơi vẫn không thấy cây trầm bạc của mình đâu. Nàng cuống cuống lật tung mọi đồ vật lên, cây trầm bạc vẫn chẳng thấy bóng dáng. Đang lúc nàng lo lắng đến suýt khóc lúi cuí tìm kiếm, chợt có một đôi giày xuất hiện trước mặt nàng. Đôi giày này, nàng đương nhiên rất quen thuộc, bởi vì từng đường kim mũi chỉ đều là do nàng tự tay may lấy.

“Đang tìm kiếm vật này sao?”

Vạn Trinh Nhi ngẩng đầu lên, thấy Chu Kiến Thâm đang đứng từ trên cao nhìn xuống nàng, trên tay y là cây trầm bạc nàng tìm đã tìm cả nửa ngày.

Nàng mừng rỡ, định vươn tay ra nhận lấy, nhưng y đã nhanh như chớp quăng nó vào bếp sưởi gần đó.

Bây giờ đương mùa đông, bếp sưởi được cho nhiều than, cháy rất mạnh. Cây trầm bạc nhanh chóng bị nó đốt cháy xém trước mặt nàng.

Sự việc diễn ra quá nhanh, nàng không kịp phản ứng, chỉ biết tro mắt nhìn cây trầm bạc yêu quý bị đốt trong lửa.

Chu Kiến Thâm khẽ cười một tiếng, nói:

“Nàng nghĩ bản cung dễ lừa gạt như vậy ư? Lẽ nào bản cung không biết người tặng cây trầm này là tên nhạc công ti tiện đó? Bản cung đã cho nàng ba tháng để thành thật nói ra, nhưng nàng vẫn một mực giấu giếm. Bây giờ thì tốt rồi, những thứ không nên tồn tại, cũng không cần phải tồn tại nữa.”

Vạn Trinh Nhi vội quỳ sụp xuống, đập đầu xuống đất, cầu xin:

“Nô tỳ khi quân phạm thượng, tội đáng muôn chết, điện hạ giết nô tỳ cũng là phải tội! Nhưng xin điện hạ khai ân, Cầm Lang thật sự vô tội, từ đầu đến

cúi đầu xuống đất, đôi mắt nhắm nghiền, chỉ có một mình cô...”

Chu Kiến Thâm nhìn nàng, trầm giọng nói:

“Lần thứ hai. Đây là lần thứ hai nàng vì hắn mà đập đầu cầu xin bản cung! Đừng nghĩ rằng bản cung sủng nàng thì sẽ không giết nàng.”

Vạn Trinh Nhi không nói không rằng, chỉ liên tục đập đầu thật mạnh xuống nền gạch. Tiếng đập đầu lãnh lút vang lên, nàng thật sự không hề nương tay với chính bản thân mình.

Thật ra, nàng chỉ đang đánh một ván cược. Cược tình cảm của Chu Kiến Thâm đối với mình. Ít nhất là ở thời điểm hiện tại, nàng tin y vẫn có chút thật lòng với nàng.

Quả thực, chỉ mới ba tháng, nàng đã bắt đầu ý sủng mà kiêu.

Và cuối cùng, nàng đã thắng.

Chu Kiến Thâm rút cuộc cũng không thể nhìn nàng tiếp tục tự hành hạ bản thân như thế.

“Được rồi, đứng lên đi.” Y ngồi xuống, vươn tay ngăn cản nàng tiếp tục đập đầu.

Bởi vì va chạm mạnh với nền gạch, trán của nàng đã chảy máu. Chu Kiến Thâm dùng khăn sạch nhè nhẹ lau vết máu trên trán cho nàng, dịu giọng hỏi:

“Có đau không?”

Vừa nãy còn hô to gọi nhỏ dọa giết người ta, quay đầu đi liền chỉ vì một vết thương nho nhỏ ở đầu của nàng mà đau lòng.

Vạn Trinh Nhi biết lúc này không nên quá cứng cỏi, liền thành thật gật đầu.

Chu Kiến Thâm tuy giận trong lòng, nhưng vẫn bảo người mang thuốc vào, sau đó tự tay thoa lên cho nàng.

Chậm chậm bôi thuốc lên trán nàng, y khẽ cười, tự giễu nói:

“Còn nhớ trước đây, mỗi lần nàng bắt cần bị đứt tay, hay là sợ y bị kim đâm vào tay, ta đều bôi thuốc cho nàng như vậy. Cả đời này của ta, nàng là người duy nhất được ta tự tay bôi thuốc cho đấy. Nhất định là kiếp trước ta có nợ với nàng, phải không?”

Vạn Trinh Nhi nghe y không còn xưng “bản cung” nữa, biết là cơn giận của y đã nguôi phần nào, đây là thời cơ cực tốt để cầu xin. Nàng nhẹ nhàng vòng tay qua thắt lưng y, khẽ tựa đầu vào lòng y, thỏ thẻ nói:

“Điện hạ, thần thiếp với Cầm Lang đại ca thật sự chỉ là bằng hữu, giữa chúng ta hoàn toàn thanh bạch.”

Chu Kiến Thâm nghe nàng lại nhắc tới kẻ đó, sắc mặt cũng lạnh đi. Y đương nhiên biết hai người không có quan hệ vượt mức, nàng còn là thân hoàn bích hay không, đêm đó y rõ nhất. Có điều, đối với một kẻ vương mà nói, cho dù hai người hoàn toàn trong sáng, nhưng rất có thể từng tơ tưởng đến nhau, đó vẫn là một sự si nhục. Trước đây, trong hậu cung của phụ hoàng y có một tiệp dư nhỏ nhỏ này sinh tư tình với thị vệ, dù hai người hoàn toàn trong sạch, dù phụ hoàng y cũng rất sủng ái vị tiệp dư kia, vẫn lạnh lùng ra lệnh đánh chết cả hai người đó.

Từ nhỏ, Chu Kiến Thâm đã được dạy, y là thiên tử tương lai, kẻ nào dám mơ tưởng đến thứ thuộc về y, cho dù chỉ là trong suy nghĩ, thì cũng đáng tội chết.

Một lúc lâu sau, ngay khi Vạn Trinh Nhi cảm thấy không còn hi vọng gì nữa, Chu Kiến Thâm khép mắt lại, che đi gió vũ mây vờn trong đáy mắt, bàn tay nhè nhẹ vuốt tóc nàng, khẽ thở dài, nói:

“Thôi thôi, bản cung cũng không phải kẻ bạo tàn như vậy. Bản cung có thể tha chết cho hắn, tha hắn về quê cũ.”

Vạn Trinh Nhi như không tin vào tai mình, ngẩng đầu lên nhìn y, vui mừng nói:

“Tạ ơn điện hạ! Tạ ơn điện hạ!”

Chu Kiến Thâm nhếch môi cười khẽ, điểm nhẹ lên chóp mũi của nàng một cái, lại nói:

“Nhưng mà, bản cung muốn, trước khi để hắn ra khỏi cung, cho nàng gặp hắn một lần cuối cùng. Phải nói gì, làm gì, Trinh Nhi biết rồi chứ?”

Vạn Trinh Nhi lắng lắng tựa đầu vào lòng ngực y, nhẹ giọng đáp:

“Thần thiếp đã hiểu. Tạ ơn điện hạ.”

Chu Kiến Thâm hài lòng mỉm cười, khẽ cắn cắn vành tai của nàng, mờ ám nói:

“Phải tạ ơn như thế nào, Trinh Nhi biết mà.”

Vạn Trinh Nhi rũ mắt, đưa tay chậm chậm cời ra từng lớp cung trang mùa đông nặng nề, sau đó ngoan ngoãn nằm xuống giường.

Hôm ấy là tiết đại tuyết, trời đổ tuyết lớn.

Bên bếp lửa lèo xèo có một cây trầm bạc đang dần dần bị nung chảy ra, một màn điên loạn đảo phượng mới lại bắt đầu.

Lúc ấy, Vạn Trinh Nhi còn rất ngây thơ, cứ thế mà tin tưởng Chu Kiến Thâm dễ dàng bỏ qua cho Cẩm Lang như vậy.

Vào một ngày tuyết rơi dày phủ trắng Từ Cẩm thành, Vạn Trinh Nhi trở lại cung Từ Ninh. Những cung nữ, thái giám trước kia từng khinh khi nàng, hiện tại nghe tin nàng được thái tử sủng ái, liền vô cùng cung kính niềm nở, ai cũng ra vẻ như rất thân thiết với nàng.

Trong số đó, có một cô nương chỉ rụt rè đứng bên ngoài, đến khi mọi người tản ra hết, nàng ta mới dám tiến tới gần nàng, thỏ thẻ gọi:

“Trinh Nhi tỷ tỷ.”

Vạn Trinh Nhi nhìn một lúc, mới nhận ra đây là tiểu cô nương mới nhập cung năm Cảnh Thái thứ nhất, họ Thiệu, tên Mạn Thanh, nhà ở Hàng Châu. Lúc đó loạn lạc liên miên, gia đình nàng ta vì nghèo quá mức, đành bán con cho một thái giám, sau đó thái giám kia mang nàng ta nhập cung, trùng hợp được phân vào cùng một phòng với nàng. Nói ra thì gia cảnh của Thiệu Mạn Thanh trước kia còn kém hơn cả Vạn Trinh Nhi, chỉ ít năm ấy cha nàng vẫn là một quan huyện, tuổi thơ cũng từng ăn sung mặc sướng. Cùng là đồng hương Giang Nam với nhau, Vạn Trinh Nhi thương xót cho tiểu cô nương số khổ này, bấy giờ cũng thường xuyên giúp đỡ. Đến năm Cảnh Thái thứ ba, Vạn Trinh Nhi muốn đi Nghi Vương phủ, Thiệu Mạn Thanh còn khóc lóc ngăn cản, một mực nói không muốn xa nàng.

Thời gian như gió cuốn, mới đây đã hơn mười năm. Vạn Trinh Nhi từ tiểu cô nương mười ba tuổi đã trở thành bà cô già trong Từ Cẩm thành này, mà Thiệu Mạn Thanh từ một cô bé năm, sáu tuổi, đã trở thành một thiếu nữ cập kê xinh xắn.

Nhìn nàng ta, Vạn Trinh Nhi không khỏi cảm khái trong lòng. Nàng thật sự đã già.

Vạn Trinh Nhi hàn huyên chuyện cũ với Thiệu Mạn Thanh một lúc, lại căn dặn ma ma tổng quản chiếu cố nàng ta nhiều hơn, sau đó cũng rời đi.

Lần theo con đường quen thuộc, nàng rút cuộc bước tới trước gian phòng kia. Bao nhiêu năm, nơi này vẫn chưa từng thay đổi. Nhưng lòng người, thì đã đổi thay.

Vạn Trinh Nhi tần ngần trước cửa, bỗng nghe tiếng cổ cầm vang lên. Vẫn là khúc nhạc đó, vẫn là tiếng đàn đó, chỉ là bãi bể nương dâu, nàng đã không còn là tiểu cô nương đứng quét tuyết trước cửa phòng năm ấy.

Vạn Trinh Nhi lặng lẽ lấy ra ống tiêu cũ trong tay áo, khe khẽ thổi hòa theo.

Đình!

Nàng nghe thấy tiếng dây đàn lạnh lót nấc lên một tiếng, trước khi đứt lìa.

Khung cửa gỗ chợt mở toang ra.

Cổ nhân trùng phùng, lại bỗng hóa xa lạ.

Cẩm Lang gầy đi rất nhiều, đáng vẻ trông có mấy phần tiều tụy, nhợt nhạt mỉm cười, hỏi:

“Đã lâu không gặp, muội vẫn khỏe chứ?”

Vạn Trinh Nhi dường như còn chưa an tâm, đưa tay chỉnh chiếc áo lông dày trên người một lần nữa, đến khi bảo đảm rằng nó đã che khuất đi những vết hằn trên cổ mình, nàng mới cười đáp:

“Muội rất khỏe. Còn huynh, vết thương đã lành chưa?”

“Không có gì đáng ngại nữa”, chàng nói, rồi lại liếc nhìn trời, bảo, “Tuyết mỗi lúc một dày, vào trong nói chuyện đi.”

Vạn Trinh Nhi nhìn hai tiểu cung nữ đi theo mình, nói:

“Hai người ở đây chờ đi, ta sẽ nhanh chóng trở ra.”

Hai cung nữ cúi đầu, cung kính “dạ” một tiếng.

Cẩm Lang lặng lẽ thu hết tinh cảnh đó vào mắt, nhưng vẫn không mở miệng hỏi nàng một câu.

Bước vào phòng, Vạn Trinh Nhi đưa mắt nhìn một lượt. Bài trí trong phòng sau bao năm vẫn chẳng khác trước là bao. Cũng giống như Cẩm Lang, trải ngàn ấy năm vẫn chưa hề thay đổi. Chỉ có nàng, đã đổi thay.

Cầm Lang rót một cốc trà ấm, mỉm cười đưa cho nàng. Vạn Trinh Nhi nhấp một ngụm trà, đoạn ra vẻ vui mừng, nói:

“Hôm nay ta đến là để báo cho huynh một tin vui, điện hạ đã đồng ý xóa bỏ nô tịch của huynh, đợi đông chí thì huynh có thể ra cung về quê rồi.”

Cầm Lang lại không vui vẻ như nàng nghĩ. Chàng trầm mặc nhìn nàng, hỏi:

“VẬY còn muội? Điện hạ cũng cho muội xuất cung phải không?”

Nụ cười của Vạn Trinh Nhi thoáng cứng đờ, nhưng vẫn gắng gượng tỏ ra vui vẻ, đáp:

“Không có, tại sao ta phải xuất cung chứ, ở đây ăn ngon mặc đẹp, điện hạ có đuổi ta cũng không đi đâu!”

Cầm Lang lặng lẽ nhìn sâu vào mắt nàng, nói:

“Đây không phải là lời thật lòng.”

Chàng nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, khẽ bảo:

“Trinh Nhi, có còn nhớ năm đó, trước lúc rời khỏi hoàng cung, ta đã nói với muội những gì không? Nếu có duyên gặp lại, ta sẽ cưới muội. Cùng ta rồi cung được không, chúng ta cùng nhau trở về Tô thành, được không?”

Thì ra những lời năm đó chàng muốn nói với nàng, chính là những lời này. Vạn Trinh Nhi chẳng biết nên khóc hay nên cười. Tại sao lại để cho nàng biết những điều này, ngay khi hai người đã định rằng vô duyên vô phận?

Nàng giả vờ bình tĩnh, rút tay mình ra khỏi tay chàng, lạnh nhạt nói:

“Không được.”

“Tại sao?” Cầm Lang không kinh ngạc, không giận dữ, chỉ nhẹ giọng hỏi.

Vạn Trinh Nhi bật cười, cười đến chảy nước mắt, đưa tay kéo chiếc áo choàng nặng nề trên cổ xuống, để lộ những dấu hôn chi chít. Nàng hờ hững nói:

“Thấy rồi chứ, đây chính là lý do. Ta từ nhỏ quen sống trong nhung lụa, chẳng may gặp gia biến, khó khăn lắm mới đợi được cơ hội tốt như vậy. Thái tử chính là quân vương tương lai, ta đi theo ngài, vinh hoa phú quý cả đời hưởng không hết. Tại sao ta phải theo huynh rồi cung? Huynh có thể cho ta cái gì? Chẳng qua chỉ là một cây trâm bạc cũ kỹ, trong khi điện hạ ban cho ta vô số ngọc ngà châu báu. Huynh dự định làm sao nuôi ta? Với cây đàn rách này, huynh có thể cho ta ăn mỗi ngày một bát tô yến không? Có thể mua cho ta chiếc áo lông giá trị thiên kim này không? Có thể cho ta hàng trăm người hầu kẻ hạ không?”

Nàng ngừng một chút, dường như nói một tràng quá dài khiến nàng cảm thấy không đủ hơi sức. Sau khi uống thêm một ngụm trà, nàng mới chậm rãi nói tiếp:

“Cho nên, điều ta mong muốn nhất bây giờ, chính là huynh hãy mau chóng rời Từ Cẩm thành này, càng xa càng tốt, đừng bao giờ để điện hạ hoài nghi ta nữa. Huynh hiểu chứ?”

Cầm Lang rù rỏ mắt, không hồn không trách, vẫn chỉ vô cùng nhẹ nhàng, khẽ đáp:

“Ta hiểu rồi.”

Vạn Trinh Nhi đưa tay chỉnh lại áo lông, bước thẳng ra cửa, không hề quay đầu nhìn lại, chỉ để lại một câu.

“Ngày đó ta có việc, không thể đến tiễn huynh. Bảo trọng.”

Hai tiểu cung nữ đã đứng đợi sẵn ở bên ngoài, thấy nàng bước ra, vội vàng giương tán ô che cho nàng. Vạn Trinh Nhi biết, bọn họ sẽ đem từng lời từng chữ của nàng lúc này bấm báo lại cho Chu Kiến Thâm.

Nàng khoát tay, bảo:

“Không cần che, các người lui trước đi.”

“Nhưng mà, điện hạ có lệnh...” Một tiểu cung nữ do dự.

Vạn Trinh Nhi nói:

“Các người cứ lui, nếu điện hạ trách phạt, một mình ta sẽ gánh chịu.”

Hai người đều biết điện hạ rất sủng ái Vạn thị này, cũng không muốn đắc tội, liền vâng lời mà rời đi.

Bây giờ, chỉ còn lại một mình Vạn Trinh Nhi. Nàng bỗng dưng chạy thật nhanh vào một góc tường nọ, ngồi thụp xuống, co người lại, hai tay ôm lấy đầu

gối, bật khóc nức nở.

Lúc nàng còn nhỏ, mỗi lần bị ảm ức, đều chui vào một góc tường, khóc thút thít một mình như thế này.

Khi đó, nàng luôn tự an ủi mình, rồi có ngày nàng sẽ rời khỏi nơi đây.

Còn bây giờ, nàng biết, đó chỉ là mộng ước xa vời.

Khi Vạn Trinh Nhi trở về Đông cung, trên mình ướt đẫm tuyết. Chu Kiến Thâm trông thấy nàng như vậy, cũng không trách mắng nửa lời, sai người mang lên xiêm y mới cho nàng thay, sau đó ôm nàng ngồi cạnh bếp sưởi. Y nhẹ nhàng chườm khăn nóng lên đôi mắt đỏ hoe sưng húp của nàng, nói:

“Đây là lần cuối cùng bản cung cho phép nàng khóc vì nam nhân khác.”

Quả nhiên, một lời thành sấm, rất lâu về sau, nàng không còn khóc vì ai nữa, bởi nước mắt đều đã cạn khô.

Ngày đông chí năm Thiên Thuận thứ sáu, trời vẫn không ngớt tuyết. Một bóng người đơn độc rời khỏi Tử Cẩm thành, trên lưng đeo theo một cây đàn cũ có một dây đã đứt. Cứ đi một bước, chàng lại ngoái đầu nhìn lại một lần, trông mong sẽ nhìn thấy bóng nào đó.

Đáng tiếc, từ đầu chí cuối, nàng đều không xuất hiện.

Hôm ấy, Vạn Trinh Nhi ngồi trong tâm thất, thổi một khúc tiêu. Rõ ràng nhạc khúc réo rắt hân hoan là vậy, thế mà nghe ra lại thê lương tựa tiếng khóc.

Thiếu mất tiếng đàn cùng hòa nhịp, tiếng tiêu bỗng dưng lẻ loi lạc lõng giữa ba vạn cung điện.

Nàng biết, chàng cũng biết, từ đây về sau, nhạc khúc này chỉ còn một nửa.

.....

Lại một năm trôi qua. Năm Thiên Thuận thứ bảy đến cùng với không khí chùng xuống của Tử Cẩm thành. Bệnh tình của hoàng thượng ngày một nặng hơn, mọi người đều biết, e là không qua hết năm nay thì Tử Cẩm thành này phải đổi chủ rồi.

Mấy ngày này, Tiền hoàng hậu suốt ngày tụng kinh niệm Phật, cầu mong hoàng thượng được an khang. Vạn Trinh Nhi luôn cảm thấy rất thương vị hoàng hậu này. Rõ ràng hoàng thượng chẳng hề yêu thương bà ấy nhiều nhất, nhưng cái năm hoàng thượng bị Ngõa Lạt bắt đi, chỉ có một mình bà vì ông mà khóc đến mù mắt. Sau này, hoàng thượng giành lại được đế vị, Chu quý phi cậy là mẹ ruột của thái tử, nhiều lần bất kính khinh khi hoàng hậu tàn phế, bà vẫn một mực nhẫn nhịn. Mỗi lần nàng nhìn thấy Tiền hoàng hậu, đều tự nhủ trong lòng, nhất định nàng sẽ không bao giờ giống như bà ấy. Nếu bà ấy cứ an phận làm một hoàng hậu mà hưởng phúc thôi, thì hẳn đã không khổ như vậy. Trao ra chân tình với một đế vương, kết cục chỉ có một, đó là tự chuốc lấy khổ đau.

Một năm này, Vạn Trinh Nhi cũng đã chính thức trở thành cái gai trong mắt của tất cả nữ nhân trong Đông cung. May mắn là thái tử chưa ban danh phận gì cho nàng, nàng vẫn ở trong tâm cung của y, bọn họ muốn ra tay với nàng cũng không có cơ hội.

Một năm lặng lẽ trôi qua. Tháng chạp năm Thiên Thuận thứ bảy, khi Vạn Trinh Nhi đang ngồi may áo cho Chu Kiến Thâm, chợt nghe tiếng chuông tang vang vọng khắp Tử Cẩm thành.

Nàng biết, hoàng thượng đã băng hà.

Một đời vương đế, tranh tranh đấu đấu giành thiên hạ, đến cuối cùng, vẫn không thoát khỏi sinh lão bệnh tử. Lúc sinh thời, làm chủ cả thiên hạ. Khi thác đi, cũng chỉ cần ba thước hoàng thổ mai táng. Cát bụi trở về cát bụi.

Vạn Trinh Nhi đứng dậy, thay đổi áo tang, sau đó hướng về phía Càn Thanh cung, quỳ xuống lạy ba cái.

Buổi tối, Chu Kiến Thâm trở về, không nói một lời.

Nàng bước đến, nhẹ nhàng ôm lấy y. Chu Kiến Thâm tựa đầu lên vai nàng, bờ vai y bỗng run run.

Nàng đưa tay vỗ vỗ nhẹ vào lưng y, giống như lúc nhỏ, mỗi lần y nhớ đến phụ hoàng cùng mẫu phi mà rơi lệ, nàng đều vỗ về y như thế.

“Từ hôm nay trở đi, cả giang sơn này, đều đè nặng lên vai một mình ta. Trước đây, ta từng oán phụ hoàng quá nghiêm khắc với mình mỗi khi ta phạm sai lầm. Nhưng mà từ đây về sau, ta không được phép phạm sai lầm, bởi vì nếu ta sai, sẽ chẳng còn ai sửa sai cho ta nữa.” Y khàn khàn nói.

Người ta chỉ biết, hoàng đế băng hà, thì thái tử sẽ thành hoàng đế.

Nhưng họ quên rằng, hoàng đế băng hà, thì thái tử cũng là cô nhi.

Vạn Trinh Nhi vẫn đều đều vỗ nhẹ lên lưng y, khe khẽ hát một khúc hát ru. Chỉ một lúc sau, có lẽ là do đã quá mệt mỏi với tang sự hôm nay, Chu Kiến Thâm ngủ thiếp đi trên vai nàng.

Vạn Trinh Nhi muốn đứng lên chỉnh lại tư thế ngủ, chỉ là Chu Kiến Thâm ôm nàng quá chặt, không cách nào gỡ ra. Nàng chỉ đành cười khổ dựa vào

thành giường chợp mắt một lúc.

Ngoài kia, Từ Cẩm thành chìm trong bóng tối.

.....

Sau tang lễ của tiên đế, tất nhiên là đại điển đăng cơ của tân đế.

Năm Thiên Thuận thứ bảy, thái tử Chu Kiến Thâm đăng cơ, cải niên hiệu thành Thành Hóa, lịch sử xưng là Thành Hóa đế.

Vạn Trinh Nhi đứng trong đám đông, mắt thấy Chu Kiến Thâm mặc Cỗn phục thêu mười hai chương, đội mũ Miện mười hai lưu [5], từ từ bước lên ngai vàng trong tiếng tung hô vạn tuế của toàn bộ văn võ bá quan. Đột nhiên, nàng có cảm tưởng, một đời đã trôi qua.

Từ lúc nhập cung đến nay, nàng đã chứng kiến ba lần Từ Cẩm thành đổi chủ. Vào cái ngày nàng đi đến Nghi Vương phủ, nào ngờ đến sẽ có ngày trông thấy đứa bé đáng thương kia ngồi lên long ý.

Quả thật, thế sự vô thường, vinh nhục khó đoán.

Sau đại điển đăng cơ, tất nhiên phải có phong hậu.

Vì việc này, Ngô lương đệ và Bách lương đệ trực tiếp trở mặt với nhau, ai cũng ngầm ngầm tranh đua vị trí này. Bách thị có gia thế ở trên Ngô thị, nhưng Ngô thị lại được lòng Chu thái hậu. Mọi người đều đang đoán, cuối cùng ai sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Có điều, chẳng ai ngờ tới, Chu Kiến Thâm, bấy giờ đã là Thành Hóa đế, đột nhiên ban ra một thánh chỉ, sắc phong Vạn thị làm chủ lục cung.

Vạn thị là ai? Một cung nữ, con của tội thần.

Lập tức, Chu thái hậu vô cùng giận dữ, quyết liệt phản đối. Hàng loạt văn võ bá quan dâng sớ can gián, cho rằng cái họa hồng nhan xưa nay vẫn là nguyên nhân dẫn đến mất nước, lập hậu cần phải chọn người hiền đức, gia thế trong sạch, không thể để một cung nữ mê hoặc. Các lão học sĩ dẫn chứng nào là Đắc Kỷ, Tây Thi, nào là Bao Tự, Dương quý phi,... chỉ cần là mỹ nhân có tiếng trong lịch sử, tất cả đều là yếu cơ hại nước.

Lúc Vạn Trinh Nhi từ miệng của cung nữ A Liên bên cạnh mình nghe được điều này, nàng chẳng biết nên ghét hay nên biết ơn các vị lão thần kia. Dù sao, bọn họ cũng đã đem nàng so ngang hàng với những bậc tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy, quả thực là không giống như mắng, mà chính là đang đề cao nàng quá mức.

Mà cũng không thể trách các ông ấy, với nhan sắc của mình, chính nàng còn không thể tin là hơn một năm rồi vẫn chưa thất sủng, thậm chí Chu Kiến Thâm còn muốn phong nàng làm hoàng hậu. Vạn Trinh Nhi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, tự hỏi phải chăng lúc nhỏ ở Nghi Vương phủ Chu Kiến Thâm thường đọc sách trong ánh đèn tù mù nên đôi mắt không tốt lắm?

Có người nói, người của hoàng thất luôn có dung mạo xuất chúng, điều này quả không sai, bởi đời đời đều chui ra từ bụng của những cung tần mỹ nữ tuyệt sắc trong thiên hạ, cho dù những thế hệ đầu tiên có thể không đẹp lắm, nhưng đến đời của Chu Kiến Thâm cũng đã qua bảy, tám thế hệ, tất nhiên muốn xấu cũng không được. Nói cho cùng, dù là y cưỡng ép nàng, nhưng tính đi tính lại thì dường như người chịu thiệt là y. Chưa cần luận đến thân phận, chỉ xét về dung mạo này thôi, nàng tuyệt đối không xứng với y.

Trong lúc Vạn Trinh Nhi miên man suy nghĩ về vấn đề “cao thâm” ấy, mẫu tử Chu Kiến Thâm đã tranh cãi một trận về việc lập hậu. Thế lực của Chu thái hậu vẫn rất lớn, tuy Chu Kiến Thâm đã là hoàng đế, có nhiều chuyện, vẫn là thân bất do kỷ.

Chu thái hậu nói:

“Nếu hoàng thượng kiên quyết đưa tiện ty kia lên hậu vị, ai gia vẫn có rất nhiều cách khiến cho nàng ta sớm nhập Hoàng lăng.”

Chu Kiến Thâm ngẫm nghĩ một đêm, cuối cùng, sáng hôm sau, chiếu chỉ phong hậu đã thay bằng Ngô thị.

Tuy rằng bách quan nhiều người vẫn ủng hộ Bách thị hơn, Ngô thị tuy là gia tộc lớn, vẫn có dấu hiệu suy vi, chỉ còn cái danh hão; nhưng so sánh với Vạn thị, Ngô thị liền lập tức trở thành cái tên sáng chói, khiến bách quan cảm động rơi lệ.

Nhưng thái hậu cùng bách quan chưa hết vui mừng, Thành Hóa đế đã hạ tiếp một chiếu chỉ, sắc phong Vạn thị làm Hoàng quý phi, Bách thị làm Hiền phi.

Đầu tiên, với thân phận của Bách thị, lại chỉ được phong làm Hiền phi - một trong tứ phi. Vạn thị lại có thể cao hơn hai bậc, trở thành Hoàng quý phi, dưới một hoàng hậu mà trên cả lục cung. Đây thật là một nghịch lý.

Thứ hai, Hoàng quý phi vốn là chức vị do Đại Tông hoàng đế đặt ra để phong cho sủng phi của ông ta. Sau này, Đại Tông hoàng đế bị tiên đế phế truất, danh hiệu hoàng quý phi của vị sủng phi kia đương nhiên cũng không được thừa nhận. Nay hoàng thượng ban cho Vạn thị phong hiệu Hoàng quý phi, có nghĩa nàng sẽ là Hoàng quý phi chính thức đầu tiên trong lịch sử. Đây là vinh dự không hề nhỏ đối với nàng, nhưng lại là một sỉ nhục đối với vương triều.

Bản thân Vạn Trinh Nhi cũng cảm thấy việc này không phải phúc, mà là họa. Nàng vốn quen sống an phận, bao năm nay vẫn làm một người mờ nhạt trong Từ Cẩm thành này, chính là bởi vì nàng hiểu đạo lý càng nổi bật, càng chết sớm.

Đội Thành Hóa để từ ngoại triều trở về hậu cung, Vạn Trinh Nhi liền nói với y:

“Bệ hạ, có thể thu hồi lại phong hiệu Hoàng quý phi này hay không? Bệ hạ có thể phong cho thần thiếp làm chiêu nghi hoặc tiệp dư, như vậy thì tốt hơn.”

Nếu là trước đây, nàng tuyệt đối không dám đưa ra ý kiến với y như vậy. Chỉ là, ngay cả nàng cũng không nhận ra, mình đang dần dần ý sủng mà kiêu như thế nào.

Thành Hóa để neho mắt nhìn nàng, trầm giọng hỏi:

“Trinh Nhi không thích phong hiệu này?”

Bấy giờ, Vạn Trinh Nhi mới nhận ra mình đã hơi vượt quy củ, toan quý xuống nhận tội, lại bị Thành Hóa để ngăn lại.

“Nói cho trăm lý do.”

Vạn Trinh Nhi thành thật đáp:

“Thần thiếp gia thế không cao, không có chỗ dựa vững chắc. Thần thiếp nghĩ, làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, cây cao phải đón gió to, chi bằng chỉ là một vị tần ngự nho nhỏ, không người để ý, so với làm Hoàng quý phi an toàn hơn rất nhiều.”

Thành Hóa để bật cười, hỏi:

“Nàng nói xem, trăm với Ngô thượng thư và Bách tướng quân, ai cao hơn ai?”

“Tất nhiên là bệ hạ. Bọn họ đều là thần tử của người.” Nàng đáp, không hiểu tại sao y lại chuyển sang chủ đề này.

Thành Hóa để ôm nàng vào lòng, khẽ nói:

“Đúng vậy. Bất luận chỗ dựa của các phi tần khác cao bao nhiêu, tất cả đều chỉ là thần tử của trăm. Cho nên, tất cả đều không cao bằng nàng. Bởi vì, chỗ dựa của nàng, chính là trăm.”

Vạn Trinh Nhi ngẩn người nhìn Thành Hóa để, sau đó nhẹ tựa đầu vào lòng y.

Suýt chút nữa, nàng đã cảm động.

Nhưng mà, nàng đã kịp tỉnh táo lại.

Ngô thượng thư là phụ thân của hoàng hậu, Bách tướng quân là phụ thân của Hiền phi. Phụ thân sẽ yêu thương nữ nhi của mình cả đời.

Còn hoàng thượng? Người có thể sủng ái ta được bao lâu?

Một năm, hai năm, hay là năm năm, mười năm?

*Chú thích:

[1] Dịch nghĩa: Vừa vào cửa cung sâu như biển, từ đó tường cao đoạn hồng trần. Chữ “đoạn” ở đây diễn tả những bức tường cung đã chia cắt hoàn toàn người bên trong với thế giới bên ngoài.

[2] Lương đệ: thiếp thất của thái tử.

[3] Mượn ý từ bài thơ “Tặng tỷ” của Thôi Giao đời Đường.

“Công tử vương tôn trực hậu trần,

Lục Châu thủy lệ trích la cân.

Hầu môn nhất nhập thâm tự hải,

Tòng thử Tiêu lang thị lộ nhân.”

Dịch thơ:

“Công tử Vương tôn theo dấu bụi,

Lục Châu rơi lệ ướt khăn hương.

Vào cửa vương hầu sâu tựa bể,

Tiêu lang đành hóa khách qua đường.”

Sách "Văn khê hữu nghị" của Phạm Thur (cuối Đường) có ghi câu chuyện thời Nguyên Hoà (Đường Hiến Tông) có chàng tú tài tên là Thôi Giao 崔郊, cô của Thôi Giao có người tỳ nữ rất đẹp. Thôi Giao và người tỳ nữ có tình ý; sau nàng bị bán cho một ông quan tên là Vu Dịch. Thôi Giao nhớ nàng khôn nguôi. Một lần nhân tiết hàn thực, người tỳ nữ đi ra, tình cờ gặp Thôi Giao. Thôi Giao xúc cảm làm bài thơ "Tặng tỳ" này.

[4] “Tòng thử quân vương bất tảo triều”: Dịch nghĩa: Từ đây quân vương không còn lên triều sớm nữa. Trích từ “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị, viết về sự sủng ái của Đường Minh Hoàng dành cho Dương quý phi, ý rằng hoàng đế mê đắm nàng Dương đến mức mãi lo kẻ cận, chẳng màng lên triều sớm.

[5] Cỗ Miện: “Long Cỗ còn gọi là Cỗ phục, hoặc gọi tắt là Cỗ, là lễ phục của đế vương và vương công đại thần. Như Phạm Đình Hổ ghi nhận, một bộ Cỗ Miện dành cho đế vương nữ Miện phải có 12 lưu, lưu có 12 ngọc, Cỗ phục thêu 12 chương. Trong đó, chương là các dạng hoa văn thêu trên lễ phục, tượng trưng cho trời đất, vạn vật.” Để hình dung rõ hơn thì các bạn xem ảnh đính kèm bên dưới. Lý do mình không thích nhà Thanh là vì phở bò Cỗ Miện, mà không vận áo Cỗ, không đội mũ Miện, thì còn gì là hoàng đế trong tưởng tượng của mình. <

.....

*Tác giả: Chính thức qua đoạn sủng, giờ còn một đoạn ngược nữa là xong. < Chị Vạn bị thiên hạ ghét thật ra cũng không oan, xem chương sau mấy bạn sẽ thấy có người cay hơn 10 năm mới lên level phi (sinh con mới được phong phi), cay tiếp 10 năm nữa mới lên Quý phi. Chị ấy vừa vào game đã được buff thăng lên level cao hơn của cái game. :v Cơ mà mấy bạn đừng lo cho chị Vạn, có ô dù to như anh để thì chị chỉ có thể chết bệnh hay chết già thôi, chứ ai mà giết nổi chị. :v

Tóm tắt chuyện của hai anh chị trong vòng mấy chương thì khó thật, không hiểu sao viết mãi chẳng hết, cái truyện này sắp đổi tên thành “Hậu cung Trinh Nhi truyện” hay “Trường An công lược” mất. :v Giờ có nên viết tiếp không mấy chế ơ? <

Trong sử thì Chu thái hậu cũng xuất thân từ cung nữ (mấy bác vua thời Minh có vẻ yêu thích cung nữ nhỉ?), cũng bị xem là điều ngoa khi bít lảng mộ không cho Tiền hoàng hậu được hợp táng cùng mình và Anh Tông, truyện không bám sát lịch sử lắm nên ở đây Chu thái hậu xuất thân cao và khinh ghét Vạn thị vì xuất thân kém. Trong sử thì thái hậu cũng hay che chở cho các phi tần bị Vạn quý phi "ám hại", có vẻ cũng không ưa chị Vạn, chắc kiểu mẹ chồng nàng dâu thôi. =))

[Ngoài lề]

Này ra ý tưởng về câu chuyện tình thâm lặng tri âm tri kỷ giữa cung nữ và cầm sư là sau khi nghe bài hát này, các bạn thích Cầm ca ca có thể nghe thử, lần nào nghe mình cũng sụt sùi khóc.

Chắc nhắc tới Tử Cấm thành thì mọi người thường tưởng tượng ra cung trang và lễ nghi nhà Thanh, mình đề cử xem MV dưới đây để bạn nào chưa biết thì có thể tưởng tượng ra hoàng cung thời Minh và trang phục các thứ. Phim này kể về Anh Tông và Đại Tông, cũng chính là cha và chú của anh đế nhà mình đây. :v

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Cầm Thành Cố Sự (Kết)

“Bệ hạ muôn phần che chở sủng ái thần thiếp. Vốn dĩ, đó là diễm phúc của thần thiếp. Nhưng cuối cùng, phần phúc ấy lại hóa thành gông xiềng trĩu buộc cả kiếp này. Rốt cuộc, đó không phải là phúc, mà là họa, đại họa.”

.....

Năm Thành Hóa thứ nhất, Vạn Trinh Nhi được sắc phong làm Hoàng quý phi, ban cho Trường An cung ở gần Càn Thanh cung nhất, đại lễ phong phi diễn ra trước cả phong hậu, lại còn vô cùng hoành tráng, khiến bao vị trong hậu cung kia cắn khắn ghen tị.

Sau khi Vạn Trinh Nhi cùng Thành Hóa đế tế cáo Thái miếu, nàng đã thật sự trở thành một thành viên của hoàng tộc.

Từ một cung nữ nhỏ bé, đi đến bước đường hôm nay, mọi thứ cứ phảng phất một cơn mơ.

Những ngày tháng sau đó, Vạn hoàng quý phi vẫn luôn độc sủng hậu cung, hoàng thượng đêm đêm đều nghỉ lại cung Trường An, chẳng ngó ngang tới ba ngàn giai lệ xuân sắc mỹ miều, chỉ dành ân sủng cho một nữ nhân hơn mình nhiều tuổi, khiến người ta không khỏi cảm thấy kỳ lạ, đồn đoán đủ loại lý do.

Sách cũ chép lại, Chu thái hậu cũng lầy lăm lã về việc Vạn thị được thịnh sủng không ngớt, bèn hỏi:

“Nàng ấy có gì đẹp, mà nhận nhiều ân như thế?”

Hiến Tông hoàng đế đáp:

“Nhi thần có một bệnh, không có phi vuốt ve liền thấy bất an.”

Hậu thế dựa vào một đoạn ghi chép này, suy đoán rằng Vạn quý phi đắc sủng là nhờ vào kỹ xảo trong phòng khuê. Nếu Vạn Trinh Nhi biết được hậu thế nghĩ về mình như vậy, hẳn là sẽ dờ khóc dờ cười. May rằng nàng nằm im bất động chẳng khác gì cá chết, thế mà còn không xuống nổi giường, nếu nàng có cái gọi là “kỹ xảo”, nhất định là đã sớm chết trên long sàng.

Lại nói, cũng chính vì người nào đó “miệt mài quá độ”, mà nàng mới xảy ra xung đột với Ngô hoàng hậu.

Mọi chuyện phải kể từ cái ngày đại điển phong hậu. Hôm ấy, Thành Hóa đế lấy cớ chưa mãn tang tiên đế, liền giản lược đi một số lễ nghi. Mọi người đều ngầm hiểu, nếu thật sự vì tang kỳ chưa qua, tại sao phong phi lần trước chẳng giản lược đi? Rõ ràng, vị hoàng hậu này chưa ngồi vào phượng vị, đã mất đi thánh tâm. Ngô hoàng hậu vốn đang hân hoan vui mừng, nghe được tin này liền âm ức trong lòng, cảm thấy nhất định là tiện tỳ họ Vạn kia ở trước mặt bệ hạ buông lời gièm pha.

Đến đêm hôm ấy, Vạn Trinh Nhi căn dặn A Liên:

“Bảo trù phòng không cần làm nhiều món cầu kỳ, hôm nay là ngày hoàng hậu mới được sắc phong, bệ hạ nhất định là nghỉ lại cung Khôn Ninh rồi.”

Nào ngờ, nàng vừa chuẩn bị lên giường đi ngủ, đã nghe tiếng cung nhân bên ngoài ríu rít hành lễ.

Vạn Trinh Nhi khề thở dài, đành ra ngoài nghênh đón hoàng thượng. Nàng chưa kịp khom người tham kiến bệ hạ, đã bị nhắc bóng lên.

Nàng thoáng giật mình, khe khẽ kêu:

“Bệ hạ?”

Thần sắc của Thành Hóa đế lúc này có chút khác thường, trên trán lấm tấm mồ hôi, dường như đang rất kiểm chế. Y phất tay, khăn khăn bảo:

“Các người lui ra ngoài đi.”

Các thái giám, cung nữ lui ra cửa, tuy không còn nhìn thấy được những gì xảy ra bên trong, nhưng thanh âm mê hồn của nương nương thì vẫn thấp thoáng nghe thấy, ai nấy đều đỏ mặt. Nếu nói Vạn quý phi có điểm gì quyến rũ nhất, thì đó hẳn là giọng nói êm dịu, ngọt ngào đặc trưng của nữ nhi phương Nam, bình thường nghe nàng nói chuyện đã khiến người khác mê mẩn, những lúc thế này lại càng say lòng người, chỉ cần thoáng nghe thấy cũng có thể làm cho tất cả nhộn nhạo trong lòng, đến cả thái giám còn mềm nhũn cả người, phải cố gắng niệm Thanh Tâm chú.

Vạn Trinh Nhi bấy giờ cũng chẳng dễ chịu gì. Hôm nay Thành Hóa đế kích động lạ thường, sau khi hưởng xong “thánh ân” thì chân tay nàng đã bủn rủn, cả người mềm nhũn dựa vào lòng y, thì thảo hời:

“Bệ hạ, tại sao hôm nay người...”

Nói được nửa câu, nàng lại thấy xấu hổ, không nói tiếp nữa. Nhưng tất nhiên, bấy nhiêu cũng đủ để Thành Hóa đế hiểu ý nàng, sắc mặt y thoáng trầm xuống, nói:

“Trong thức ăn ở Khôn Ninh cung có tẩm xuân dược.”

Vạn Trinh Nhi kinh ngạc, bảo:

“Không thể nào, tự ý bỏ thêm bất kỳ thứ gì vào ngự thiện đều là trọng tội, hoàng hậu không thể ngốc đến vậy.”

Lời vừa nói ra, nàng mới cảm thấy mình hơi quá phận. Chuyện này bệ hạ tất có phán đoán riêng, nàng không nên xen vào.

Thành Hóa đế tất nhiên không hề trách nàng, sắc mặt cũng giãn ra một chút, bàn tay di chuyển từ từ đến nơi mềm mại kia của nàng, vừa thân nhiên chơi đùa, vừa nói:

“Ngô thị không có gan lớn như vậy. Chuyện này, e là vị ở cung Từ Ninh kia an bài...”

Sinh mẫu của y hẳn là đã nóng lòng muốn dùng đến quân cờ Ngô thị này.

Vạn Trinh Nhi nhìn bàn tay đang làm càn của ai kia, xấu hổ không thôi, nào còn để tâm đến chuyện ai đứng sau chuyện này. Nàng ra vẻ bất mãn, lẩm bẩm oán trách:

“Vậy tại sao bệ hạ không ở lại với hoàng hậu thanh xuân mỹ mạo, lại đến đây bắt nạt bà cô già như thần thiếp?”

Ngữ khí mang theo một chút làm nũng của nàng dường như khiến xuân dược còn sót lại trong người của Thành Hóa đế trở lại dậy. Y khẽ sát lại gần, khe

khẽ nói:

“Nàng nói xem tại sao?”

Vạn nương nương quay lưng đi để tránh cho y trêu đùa nữa, đoạn mới đáp:

“Thần thiếp nào dám vọng đoán thánh ý.”

Những gì Thành Hóa để làm vì nàng, nói không cảm động là giả. Nam nhân ai không tam thê tứ thiếp, ai không tham luyến mỹ mạo? Ngay cả phụ thân của nàng trước kia, chỉ là một quan huyện nhỏ, trong phủ cũng có vài tỷ thiếp. Tuy rằng không lung lay được vị trí của mẫu thân nàng, nhưng mà có nữ nhân nào mong muốn chia sẻ trọng phu với người khác? Thành Hóa để là một quân vương, lại có thể độc sủng nàng lâu như thế, đã là vô cùng hiếm có, khiến Vạn Trinh Nhi cũng không khỏi cảm động.

Chỉ là, nàng vẫn sợ hãi, không dám đặt quá nhiều tin tưởng vào một thứ bấp bênh vô thường như tình cảm, đặc biệt là tình cảm của đế vương.

Có điều, lúc này, nàng vẫn như bao nữ nhân từ nhỏ đã nằm lòng tam tòng tứ đức khác, một khi đã là người của bệ hạ, thì phải luôn xem y như trời, một lòng quan tâm chăm sóc y, không được trái lời y, làm y phật ý. Chính vì vậy, trong hơn một năm này, nàng luôn cố gắng quên đi tình cảm thiếu nữ trước đây, tự cảm thấy đó là thất tiết bất trung. Dù Thành Hóa để đối với nàng đòi hỏi quá mức, nàng cũng không hề phản kháng, quả thực là y muốn bao nhiêu cũng cho bấy nhiêu.

Có lẽ thứ khiến Thành Hóa để yêu thương nàng dài lâu như vậy, chính là bởi y nhìn quen muôn kiểu nữ nhân thông minh khôn khéo, trong cả cái hậu cung rộng lớn ai ai cũng chỉ nghĩ đến việc lấy lòng y vì vinh hoa phú quý, chỉ có một mình nàng giống như một thê tử của nhà thường dân, ngày ngày vì y may áo khâu giày, đêm đêm thấp đèn chờ y trở về, khi y mệt mỏi thì lặng lẽ ở cạnh vỗ về, không mưu cầu vinh hoa, không đòi hỏi phú quý. Có thể nói, trong mắt y, các nữ nhân khác trong hậu cung đều là tân phi, chỉ duy nàng là thê tử.

Thành Hóa để âu yếm kéo nàng về phía mình, khẽ nói:

“Hoàng hậu nào có thanh âm động lòng người như Trinh Nhi. Ngoan, chốc nữa kêu to một chút cho trẫm nghe...”

Vạn nương nương xấu hổ liếc y một cái, thầm cảm khái trong lòng, tại sao đứa bé ngoan ngoãn năm ấy lớn lên lại trở nên biến thái như vậy? Nhưng rất nhanh, nàng đã không còn tâm trí để nghĩ về vấn đề này nữa.

Có lẽ là do thuốc của Từ Ninh cung thái hậu quá lợi hại, Vạn Trinh Nhi đến sáng mới chợp mắt được một chút. Đến khi nàng thức dậy, trời cũng đã trưa.

A Liên mang nước ấm vào cho nàng rửa mặt chải đầu, sau đó mới nói:

“Nương nương, sáng nay hoàng hậu có đến tìm nương nương.”

Vạn Trinh Nhi thoáng giật mình, hỏi:

“Tại sao người không gọi bản cung dậy? Mau giúp bản cung đổi xiêm y, không nên để hoàng hậu chờ!”

A Liên ngập ngừng, đáp:

“Bẩm, bệ hạ đã căn dặn không được gọi nương nương dậy, chúng nô tỳ không dám kháng chỉ. Còn hoàng hậu... chờ người mãi không được, cuối cùng đã tức giận bỏ đi rồi...”

Vạn Trinh Nhi xoa xoa trán, cảm thấy lần này nàng thực sự đắc tội trực diện với hoàng hậu rồi. Đáng lý bây giờ nàng nên đến Khôn Ninh cung thỉnh tội một chuyến, nhưng lúc này cả người nàng vô lực, sợ rằng chưa đến nơi đã ngất dọc đường, cũng đành thôi.

Tất cả đều do vị nào đó hại cả, nàng đã cầu xin dừng lại, mà y cứ muốn thêm một lần nữa, rồi lại một lần nữa...

Vạn nương nương hậm hực chọc chọc vào cái áo đang may dở dang mà ai cũng biết là may cho ai, trong bụng thầm oán trách vị ở Càn Thanh cung kia mấy trăm lần.

A Liên lần đầu trông thấy nương nương cũng có mặt trẻ con như thế, liền ngăn người nhìn.

Có một loại tình cảm, người trong cuộc thì u mê, kẻ ngoài cuộc vừa thấy đã hiểu.

Từ hôm đó, khắp Từ Cẩm thành đều biết, trong ngày sắc phong tân hoàng hậu, bệ hạ đang đêm rời khỏi Khôn Ninh cung đi đến Trường An cung, bỏ mặc hoàng hậu một mình vô vô cô phòng. Sáng hôm sau, Hoàng quý phi không đến thỉnh an, hoàng hậu đích thân tới vấn tội, Vạn thị lại không thêm ra tiếp đón. Hoàng hậu tức giận, đi đến kể lể với hoàng thượng, nào ngờ y chỉ lạnh nhạt phán:

“Hoàng quý phi thân thể không khỏe, từ nay về sau miễn lễ thỉnh an mỗi sáng.”

Những ngày sau đó, Khôn Ninh cung chẳng khác nào lãnh cung, trong khi Trường An cung thì đêm đêm đều nghênh đón ngự giá.

Ngô hoàng hậu tự phụ mình thanh xuân mỹ mạo, vậy mà lại thua một tiện tỳ vừa lớn tuổi vừa không tài không mạo, nay bản thân vì nàng ta mà trở thành

trò cười cho khắp hậu cung, trong lòng vừa thẹn vừa tức.

Nếu là người khác, hoàng hậu còn có thể tìm cách trừng trị cho thỏa lòng, nhưng mà Vạn thị này ngày ngày đều rúc ở trong cung, giả vờ hiền đức may áo khâu hài cho bệ hạ, nàng ta cũng không có cơ hội nào ra tay.

Cứ thế qua đi một tháng, ngày nọ Vạn Trinh Nhi sai A Liên mang bát canh do chính tay nàng nấu đến Càn Thanh cung cho hoàng thượng, nào ngờ A Liên đi mãi không thấy trở về. Một lúc sau, Tiểu Lý Tử hốt hải chạy về báo tin cho nàng biết, A Liên đắc tội với hoàng hậu, đang chịu phạt.

Vạn Trinh Nhi thăm đoán hoàng hậu rõ ràng là muốn mượn A Liên để trút giận. Nàng vốn không phải người nhân từ gì, chỉ là từng làm một cung nữ, nàng hiểu nỗi khổ bị giận chó đánh mèo của phận nô tỳ trong cung, cũng đồng cảm với A Liên, liền sai người chuẩn bị kiệu.

Đang lúc A Liên bị hai cung nữ giữ lại và miệng đến hai má sưng vù lên, một giọng lãnh lớt của thái giám vang lên:

“Hoàng quý phi giá đáo!”

Hai cung nữ kia vừa nghe tới danh Hoàng quý phi, cả người thoáng run lên, nhưng lại sợ hoàng hậu trách phạt, không dám dừng tay.

Vạn Trinh Nhi ung dung bước xuống kiệu, trên người vận một bộ cung trang màu tím nhạt, thoát trông thì giản dị, nhưng Ngô hoàng hậu vừa nhìn đã biết, bộ cung trang kia được làm từ tơ tằm thượng hạng, trong cung cũng không có nhiều. Còn cây trâm từ phi thủy Tây Vực của nàng, cùng với viên ngọc trai trên cổ nàng nữa, tất cả đều là công phẩm quý giá nhất. Hoàng thượng quả thật đã ban cho tiện tỳ này mọi thứ tốt nhất!

Vạn Trinh Nhi hướng về phía hai cung nữ kia, lớn tiếng bảo:

“Dừng tay!”

Nói đoạn, nàng đến trước mặt hoàng hậu, khom người hành lễ một cái, sau đó nói:

“Hoàng hậu nương nương, chẳng hay cung nữ bên cạnh thần thiếp phạm phải tội gì, khiến nương nương phải nhọc lòng trách phạt?”

Giọng nàng mềm nhẹ vô cùng, phẳng phất trong thanh âm ấy chứa đựng hết thủy ân nhu của sông nước Giang Nam, nói chuyện mà như ngâm xướng, khiến người nghe cũng thấy thoải mái dễ chịu muôn phần. Bởi vì nàng ít khi ra khỏi tẩm cung, nhiều cung nhân chưa từng diện kiến, hôm nay thoát nhìn dung mạo thì có phần thất vọng, nhưng mà vừa nghe giọng nói này, lập tức ngăn ngại.

Tất nhiên, qua tai của Ngô hoàng hậu, lại trở thành cái giọng lẳng lơ của hồ ly tinh.

Nàng ta cười lạnh, bảo:

“Tiện tỳ này, thân là một tiện tỳ, nhưng lại không biết thần biết phận, ý sủng mà kiêu, dám bất kính với bản cung, thấy bản cung mà không quỳ hành lễ. Hoàng quý phi nói xem, thế là đáng tội gì?”

Lời này của nàng ta quả thật là chỉ cây dâu mắng cây hòe, ngụ ý mắng Vạn Trinh Nhi thân phận thấp kém mà gặp nàng ta không hành đại lễ, chỉ khom người chào một cái.

Vạn Trinh Nhi vốn không thích gây sự với người khác, nhưng cũng không phải là hồng mềm cho ai muốn bắt nạt thì bắt nạt. Nàng khẽ cười một tiếng, nhẹ giọng nói:

“Thần thiếp dạy dỗ nô tỳ không tốt, quả thực là lỗi của thần thiếp. Nhưng mà bệ hạ ngày ngày đều giá lâm Trường An cung, thần thiếp thật sự không có thời gian giáo huấn bọn nô tỳ cho tốt, không thể sánh bằng nô tỳ trong Khôn Ninh cung, người người đều quy củ lễ nghi, hẳn hoàng hậu đã tổn không ít thời gian dạy dỗ, thật khiến thần thiếp lấy làm hổ thẹn.”

Ngô hoàng hậu biết nàng đang chế nhạo mình không được sủng ái, việc này vừa khéo cũng là nỗi đau trong lòng nàng ta, nhất thời nộ khí công tâm, giờ tay giáng cho Vạn Trinh Nhi một cái tát.

Mọi người xung quanh đều nín thở.

Ai ai cũng biết vị Hoàng quý phi này là bảo bối của bệ hạ, bình thường còn chưa từng thấy bệ hạ lớn tiếng mắng nàng một câu. Hôm nay hoàng hậu tát Vạn nương nương, kết quả sẽ ra sao?

Vạn Trinh Nhi đưa tay sờ sờ bên má bông rạt của mình, vẫn bình thản cười một tiếng, nói:

“Đa tạ hoàng hậu đã dạy dỗ, thần thiếp, sẽ không quên ân tình này.”

Nói đoạn, nàng cúi người hành lễ một cái, sau đó bước lên kiệu, sai người đưa A Liên rời đi.

Hoàng hậu vừa nãy là do nhất thời nóng giận, bấy giờ bình tĩnh lại mới cảm thấy lo lắng. Tiện tỳ kia như hồ ly tinh hóa kiếp, ả nói gì bệ hạ đều nghe, nếu ả đem chuyện này thêm bớt gièm pha với bệ hạ thì...

Chung ma ma ở bên cạnh hoàng hậu vội trấn an nàng ta, nói:

“Mặc kệ như thế nào, nương nương vẫn là hoàng hậu, giáo huấn một phi tần cũng là lẽ thường tình, hoàng thượng không thể trách phạt được.”

Hoàng hậu cũng cố trấn an mình như vậy, nhưng trong lòng chẳng rõ vì sao vẫn lo lắng bất an.

Vạn Trinh Nhi trở về Trường An cung, cung nhân thấy dấu bàn tay trên má nàng, đều lấy làm kinh hãi. A Liên khóc nức nở, nói:

“Đều là lỗi của nô tỳ... Nô tỳ mang canh đến Càn Thanh cung, sau đó trở về, gặp phải hoàng hậu... Nô tỳ đã hành lễ chào, nhưng hoàng hậu vẫn một mực bảo là nô tỳ bất kính, sai người trừng phạt... Nô tỳ không cố ý liên lụy nương nương, hại nương nương chịu khổ...”

Vạn Trinh Nhi lắc lắc đầu, bảo:

“Chuyện này vốn là hoàng hậu muốn nhằm vào bản cung mà ra, không liên quan tới người, người lui xuống đi.”

Một cung nữ tiến tới, muốn giúp nàng bôi thuốc lên khuôn mặt, Vạn Trinh Nhi lại nói:

“Không cần.”

Dấu tay này, càng in rõ lại càng tốt.

Như vậy, nàng mới có thể trả lại hoàng hậu “ân tình” này.

Hoàng hậu ngẫm nghĩ nàng ý sủng mà kiêu, nếu nàng không ý sủng mà kiêu một lần, chẳng phải là chịu oan cái danh này rồi ư?

Rất nhanh, tin tức truyền đến Càn Thanh cung, Thành Hóa để nghe bẩm báo rằng hoàng hậu đánh Vạn quý phi, lập tức di giá đến cung Trường An.

Lúc y bước vào, chỉ thấy Vạn Trinh Nhi đang ngồi may áo như thường lệ, chỉ là bên má có một vết sưng đỏ.

Trông thấy y, nàng vội vàng đứng dậy hành lễ, nói:

“Tham kiến bệ hạ.”

Thành Hóa để lập tức đỡ nàng đứng dậy, quan sát vết đỏ trên má nàng, đáy mắt hiện lên vẻ đau lòng, dịu giọng hỏi:

“Còn đau hay không?”

Nàng khẽ gật đầu, sau đó nhẹ ngả đầu vào lòng y, hai tay vòng qua ôm lấy thắt lưng y, không nói một câu, lại khiến y càng đau lòng. Nàng ít khi tỏ vẻ nhõng nhẽo như thế, mỗi lần dùng tới chiêu này đều có ý đồ riêng, nhưng mà lần nào y cũng cam tâm tình nguyện cho nàng lợi dụng.

“Được rồi, được rồi, ngồi dậy đi, trẫm bôi thuốc cho nàng.” Thành Hóa để nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, giọng mang vẻ dịu dàng hiếm thấy.

Vạn Trinh Nhi vẫn cứ ôm chặt y không buông. Thành Hóa để vỗ vỗ lưng nàng, đáy mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, nói:

“Còn ác hậu kia, trẫm sẽ trừng trị thích đáng.”

Lúc đó Vạn Trinh Nhi không ngờ rằng, “trừng trị” mà y nhắc tới kia, lại chính là phế hậu.

Nàng quả thực muốn trả đũa hoàng hậu, nhưng chỉ nghĩ bệ hạ nhiều lắm là phạt nàng ta một tí, không ngờ y liền trực tiếp muốn phế hậu.

Lúc nàng nghe tin hoàng thượng hạ chỉ phế hậu, trong lòng chợt chấn động mạnh.

Buổi tối, đợi Thành Hóa để trở về, nàng lo lắng hỏi:

“Bệ hạ, đột nhiên phế hậu như vậy, bên phía thái hậu không sao chứ? Thế lực của Ngô gia có đáng ngại không? Thật ra... bệ hạ không cần vì thần thiếp mà làm đến mức ấy, thần thiếp...”

Thành Hóa để ôm nàng vào lòng, chậm rãi nói:

“Trinh Nhi không cần lo lắng, trẫm tự có cách sắp xếp ổn thỏa. Có trẫm ở đây, không ai có thể bắt nạt nàng.”

Vạn Trinh Nhi cảm thấy hơi chột dạ, vui mặt vào trong lòng của y, thò thè nói:

“Thật ra... Thần thiếp cũng có lỗi. Hôm đó, thần thiếp cũng không thấy đau mấy, chỉ là oán giận hoàng hậu, mới tỏ ra đau đớn để bệ hạ trách phạt nàng ấy. Trước đó... Thần thiếp cũng có buông lời chế giễu hoàng hậu...”

Nàng biết những chuyện này y đều tỏ tường cả, nếu một việc còn con như thế mà còn bị che mắt thì làm sao cai quản giang sơn? Cho nên, đã vậy, chi bằng nàng thành thật kể ra hết, còn hơn là khiến y cảm thấy mình bị qua mặt.

Thành Hóa để thấy nàng thành thật như vậy, chẳng những không có vẻ gì là chán ghét, mà còn thêm phần yêu thương, có chút buồn cười chọc chọc vào má nàng, nói:

“Ái phi của trăm thành thật lắm. Vậy nàng nói xem, nàng đã chế giễu Ngô thị như thế nào?”

Vạn Trinh Nhi lúc này vẫn còn tương đối đầy đặn, gò má vẫn là mềm mại non mịn như đậu phụ, vị bệ hạ nào đó chọc rất thích tay. Nàng như con mèo bị trêu đùa đến đỏ bừng mặt, lại quen phục tùng y, không dám đẩy y ra, chỉ biết yếu ớt nói:

“Bệ hạ, người lại không đứng đắn...”

“Được, trăm sẽ đứng đắn một lần, đêm nay cho ái phi ở trên, được không?” Thành Hóa để ái muội thì thâm bên tai nàng.

Vạn nương nương bấy giờ thật sự xấu hổ đến mức muốn lao ra ngoài. Tất nhiên, nàng không thể nào thoát khỏi bàn tay của vị nào đó.

Cuối cùng, kết quả như thế nào, chỉ có các cung nhân gác đêm bên ngoài biết rõ.

Trong khi tất cả cung nữ khác đều cúi đầu giả vờ câm điếc, A Liên lại ngẩng mặt lên nhìn ánh trăng sáng vành vành, khẽ thở dài một tiếng.

.....

Năm Thành Hóa thứ nhất, Ngô hoàng hậu chỉ tại vị được một tháng thì bị phế truất, đẩy vào lãnh cung. Ở trong triều, Ngô thượng thư bị điều tra ra tội tham ô, Thành Hóa để ra lệnh tước mũ ô sa, tống giam vào thiên lao. Danh gia vọng tộc nhiều đời Ngô thị cuối cùng cũng suy sụp.

Bách quan nhìn thấy sự sụp đổ của Ngô thị, trong lòng đều kinh sợ. Ngô thị vốn là trợ thủ đắc lực của Chu quốc trượng – huynh trưởng của Chu thái hậu. Nay hoàng đế diệt trừ Ngô thị, chính là chém đi một cánh tay của ngoại thích, thế lực của Chu thái hậu lại thu hẹp đi một ít.

Ở Từ Ninh cung, Chu thái hậu giận dữ đập vỡ ấm trà, cười lạnh một tiếng, nói:

“Được lắm, hoàng đế rốt cuộc trưởng thành rồi.”

Trong Từ Cẩm thành này, đôi lúc, ngay cả giữa những người đáng lẽ nên thân thiết nhất trên đời, cuối cùng cũng chỉ còn lại đề phòng và tranh đấu.

Khi Vạn Trinh Nhi nghe tin ấy, kỳ lạ là nàng chẳng vui, cũng chẳng buồn. Nếu nói nàng thương xót cho Ngô thị, thì quả thật nàng không nhân từ khoan dung đến thế. Nếu nói nàng vui mừng đắc ý, thì cũng là nữ nhân với nhau, ai cũng mệnh khổ như ai, cần gì phải cười cợt trên nỗi đau của người khác?

Sau khi Ngô hoàng hậu bị phế, Vương thị được vời vào cung, trở thành chủ nhân tiếp theo của Khôn Ninh cung. Vương hoàng hậu tính tình mềm mỏng, hòa nhã với mọi người, đối với Vạn Trinh Nhi muôn phần lễ độ, dù chỉ như một hoàng hậu bù nhìn, chưa từng được bệ hạ ân sủng, nàng ta vẫn không hề oán trách nửa lời. Mặc kệ là thật sự hay diễn kịch, Vạn Trinh Nhi cũng rất thích tính cách như Vương thị, an tĩnh lặng lẽ, không làm người ta cảm thấy đau đầu.

Cứ thế, Vạn Trinh Nhi vẫn tiếp tục sống cuộc sống bình thân của mình, ngày ngày chỉ chú tâm đến kim chi thêu thùa, không màng ngoài kia ai đấu với ai.

Xuân hạ thu đông luân chuyển, thoáng chốc một năm đầy biến động đã trôi qua. Năm Thành Hóa thứ hai chậm chậm kéo đến. Vạn Trinh Nhi không bao giờ ngờ rằng, đây lại là năm đen tối nhất trong cuộc đời của nàng.

Tang kỳ của tiên đế cũng qua một năm, lấy lý do hậu cung còn quá trống trải, Chu thái hậu ban lệnh tuyển tú. Hàng trăm thiếu nữ xinh đẹp đồng loạt nhập cung. Ngày hôm ấy, Vạn Trinh Nhi đứng trên lầu cao, nhìn xuống một vườn xuân sắc, chợt cảm thấy mình thật sự đã già rồi.

Tuyển tú kết thúc, trong cung nhiều thêm vài vị tần ngự, không có tú nữ nào được phong phi, nữ nhân trong hậu cung đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Tần ngự, chỉ là cách gọi hoa mỹ, kỳ thực vẫn chẳng khác gì nô tỳ, không hề có sức đe dọa với địa vị của họ.

Có điều, nghe nói hoàng thượng rất chú ý tới một tú nữ, nàng này thông minh lanh lợi, dám ngang nhiên tranh luận với bệ hạ mà chẳng hề run sợ. Mọi người cứ nghĩ nàng ta khi quân phạm thượng như thế, hẳn sẽ bị chém đầu, nào ngờ cuối cùng lại được bệ hạ yêu thích phong làm quý nhân.

Vạn Trinh Nhi có loáng thoáng nghe qua về vị quý nhân này, nhưng nàng chẳng mấy chú tâm. Có lẽ nàng sống trong an nhàn lâu quá, liền bắt đầu tin tưởng địa vị của mình trong lòng Thành Hóa để vô cùng vững chắc, không có gì đáng lo ngại.

Tin tưởng, là nguồn căn của mọi thất vọng.

Sau ngần ấy thời gian độc sủng hậu cung, cuối cùng Vạn nương nương cũng có hi vọng. Bởi vì đây là đứa con đầu tiên của bệ hạ, cả hậu cung chấn động. Tiền thái hậu cũng rất quan tâm hỏi han. Vạn Trinh Nhi rất vui mừng, không phải vì tham luyến cái ngôi vị thái hậu trong tương lai, mà là thật sự hạnh phúc khi biết tin có một sinh mạng mới đang hình thành trong bụng mình.

Nhưng mà, Thành Hóa để lại chẳng có vẻ gì vui mừng.

Ngày thứ hai sau khi thái y chẩn ra hi vọng, bệ hạ không đến Trường An cung.

Vạn Trinh Nhi nghĩ rằng y có việc bận gì đó thế nên đến muộn. Nàng bảo A Liên hâm nóng lại thức ăn, sau đó tiếp tục chờ. Cứ như vậy, nàng chờ suốt

một đêm. Đến sáng, Tiểu Lý Từ len lén bấm báo cho nàng hay, đêm qua bệ hạ lật thẻ bài thị tẩm Lâm quý nhân.

Vạn Trinh Nhi nhất thời không nhớ ra Lâm quý nhân là ai, phải nhờ Tiểu Lý Từ nhắc lại, nàng mới mơ hồ nhớ rằng mình từng nghe qua tên của nàng này.

Tiểu Lý Từ sợ rằng nàng sẽ tức giận đi đến Ngọc Vũ tiên làm khó Lâm quý nhân, nào ngờ nàng chỉ bình thần bảo A Liên mang thức ăn xuống, sau đó đi nghỉ ngơi một lúc. Các cung nữ còn lo lắng Hoàng quý phi sẽ buồn bực chuyện Lâm quý nhân, nào ngờ thấy nàng thản nhiên như vậy, trong lòng đều lấy làm lạ.

Ngày sáng hôm đó, Càn Thanh cung cho người đến lấy đi đỉnh hương trong tẩm cung của nàng, nói rằng bệ hạ có chỉ ý thu hồi để ban cho Lâm quý nhân.

Đỉnh hương này trước kia là do nàng thường bị mất ngủ, Thành Hóa đế mới đặt nó ở đây, bảo rằng có thể giúp nàng an thần, tĩnh tâm.

Vạn Trinh Nhi cũng không ngăn cản cung nhân ở cung Càn Thanh, chỉ lặng lẽ ngồi nhìn bọn họ mang nó đi.

A Liên có chút bức xúc, Vạn Trinh Nhi chỉ khẽ mỉm cười, bảo:

“Vốn dĩ cũng không phải của bản cung, giữ lại chỉ vô ích.”

Một ngày, rồi hai ngày sau đó, bệ hạ đều không đến Trường An cung. Vạn Trinh Nhi vẫn theo thói quen, bảo trù phòng làm thức ăn đủ cho hai người. Đến cuối cùng, vẫn chỉ có một mình nàng dùng thiện, rồi lại ngồi bên khung cửa chờ đợi. Tất nhiên, người mà nàng chờ đợi không bao giờ đến.

Mọi người đều biết, Hoàng quý phi thất sủng rồi. Xưa nay, phi tần mang thai không được sủng hạnh là chuyện bình thường, nhưng Thành Hóa đế ngay cả một câu hỏi han đến sức khỏe nàng cũng không có, gần như quên đi sự tồn tại của nàng, thì quả là kỳ lạ. Nữ nhân trong hậu cung đáng lẽ nên vì chuyện này mà vui mừng, nhưng bọn họ chẳng hề vui vẻ hơn tí nào, bởi Vạn thị vừa thất sủng, lại xuất hiện một Lâm thị tài mạo vẹn toàn, rất được thánh sủng, so với Vạn thị còn nguy hiểm vạn phần.

Vạn Trinh Nhi vẫn không tỏ vẻ gì là đau buồn hay ghen tức, mỗi ngày nàng vẫn làm những việc mình cần làm: may xiêm y, khâu giày, làm điểm tâm sai người mang đến Càn Thanh cung. Tất cả mọi thứ đều y như trước đây, không nhiều hơn, cũng không ít đi.

Một ngày nọ, A Liên dìu nàng ra Ngự Hoa viên tản bộ một chút, nghe nói thường xuyên vận động thì khi sinh cũng dễ dàng hơn, thế nên nàng không đi kiệu. Đi được một quãng, nàng nghe có tiếng cười nói vọng đến, dường như là tiếng của hoàng thượng. A Liên nhìn nàng như hỏi ý, nàng gật đầu nhẹ, bảo:

“Chúng ta đến đó hành lễ rồi hãy rời đi.”

Đi đến gần, đúng lúc cả hai nghe được Thành Hóa đế cười rất vui vẻ, tán dương:

“Linh nhi quả thực là xuất khẩu thành thơ, bài thơ này thật là tuyệt diệu, rất có ý vị! Thư pháp của nàng lại vừa uyển chuyển vừa hữu thần, so trong nữ giới cũng khó ai bì kịp.”

Có một giọng nữ trong như chuông bạc đáp lại:

“Ta làm sao so được Hoàng quý phi chứ!”

Vạn Trinh Nhi hơi giật mình. Xung “ta” với đế vương là một sự bất kính, người này thật sự không sợ chết sao?

Chỉ nghe Thành Hóa đế bật cười, bảo:

“Hoàng quý phi của trẫm chỉ giỏi khâu vá thêu thùa, đến cả chữ còn chưa thể nhận mặt hết, nói gì đến thi từ thư pháp?”

Bàn tay của Vạn Trinh Nhi khẽ run lên một chút.

Kể ra thì lúc nhỏ nàng vẫn là một tiểu thư, không lý nào lại không học chữ. Chỉ là gia biến xảy ra khi nàng còn quá nhỏ, phụ thân chưa kịp dạy cho nàng được bao nhiêu thì đã phải chia lìa. Từ đó nàng vào cung, cũng không còn thời gian và tâm trí mà luyện viết. Sau này đến Nghi Vương phủ, Chu Kiến Thâm muốn dạy cho nàng, nhưng nàng lại cảm thấy dành ra hàng giờ luyện chữ thật là lãng phí, trong thời gian đó nàng có thể tranh thủ thêu thêm vài món đồ, bán đi cũng được ít tiền.

Vạn Trinh Nhi nào ngờ rằng chính vì như vậy mà nàng lại trở thành chủ đề cho người ta cười cợt.

Lúc này hai người đã đến gần lương đình hơn một chút, thấp thoáng nhìn thấy hai bóng người trong kia, nam tuấn mỹ, nữ yêu kiều, cùng tựa vào nhau viết chữ vẽ tranh, ngâm thơ đối chữ. Quả là tiên đồng ngọc nữ như trong thoại bản thường kể. Nhìn kỹ lại, thì thấy trên vai nàng kia còn đang khoác một chiếc áo choàng rộng lớn. Chiếc áo choàng này, từng đường kim mũi chỉ đều do chính tay Vạn Trinh Nhi may, mất mấy ngày mới làm xong.

“A Liên, chúng ta đi thôi.” Nàng khẽ gọi A Liên, sau đó lặng lẽ quay lưng bước đi.

Trên đường đi, A Liên an ủi:

“Nương nương đừng buồn, đợi người sinh ra tiểu hoàng tử, tất sẽ lại đắc sủng.”

Vạn Trinh Nhi lắc lắc đầu, mỉm cười, nói:

“Bản cung từ sớm đã đoán trước có ngày này, sao lại phải buồn chứ?”

Nàng nói như vậy, nhưng sáng hôm sau, A Liên thấy gối của nương nương có một vết ướt đầm, đôi mắt của nàng cũng sưng húp lên.

Vạn Trinh Nhi cười cười, bảo:

“Tôi qua có hạt bụi bay vào mắt bản cung, cũng may đã lấy ra được.”

Từ hôm đó, nàng không cần dặn A Liên chuẩn bị hai phần cơm tối nữa, cũng không thức chờ đợi nữa. Trường An cung giờ đây tắt đèn rất sớm. Mỗi ngày, nàng cũng không còn may xiêm y cho bệ hạ, mà chuyên tâm may đồ cho đứa bé trong bụng. Mọi người đều mong nó là hoàng tử, nàng lại hi vọng là một tiểu công chúa, bình bình an an mà lớn lên, không cần phải tranh giành với ai, cũng không cần sợ bị người ta ám hại.

Thời gian thấm thoát trôi, Vạn Trinh Nhi cũng đã mang thai được tám tháng, chỉ còn một tháng nữa là sinh.

Mùa đông lại đến. Tuy nàng đã thất sủng, nhưng dù gì vẫn mang long thai, phong hiệu Hoàng quý phi vẫn còn đó, không ai dám lơ là tắc trách, trong cung vẫn ấm áp như xuân. Một ngày nọ, khi nàng đang nằm ngủ, mơ màng mờ mắt ra, chỉ thấy một mũi dao sáng loáng trước mặt. Nàng hốt hoảng, vội tránh sang một bên, may mắn tránh thoát một đao. Vạn Trinh Nhi lớn tiếng tri hô, thị vệ bên ngoài nhanh như chớp xông vào, bắt lấy kẻ vừa muốn thích sát nàng.

Điều mà nàng không ngờ nhất chính là, kẻ ấy lại là A Liên.

“Bản cung đối với ngươi không tệ, tại sao ngươi lại muốn giết ta?” Vạn Trinh Nhi lạnh giọng hỏi.

A Liên bật cười lớn, chỉ tay vào mặt nàng, nói:

“Câm miệng! Ngươi đừng ở đây giả nhân giả nghĩa, ngươi là một tiện phụ tham vinh hoa phú quý! Ta chỉ hận không thể giết chết ngươi để tể Cầm ca ca!”

Vạn Trinh Nhi bàng hoàng, vội hỏi lại:

“Ngươi nói gì? Cái gì là tể Cầm ca ca? Cầm Lang không phải đang sống rất tốt ở Tô thành sao? Ai cho phép ngươi trù rủa huynh ấy?”

A Liên lại bật cười lớn, vừa cười vừa khóc nói:

“Cầm ca ca chết rồi! Chết rồi! Hôm nay là ngày giỗ của huynh ấy! Đều là tại ngươi! Huynh ấy bảo, ngươi là người duy nhất có thể hiểu tiếng đàn của huynh ấy. Trong tiệc tất niên, khi mọi người nghe huynh ấy đàn và vui vẻ cười nói, chỉ có một mình ngươi rơi lệ... Năm đó ta đã bảo huynh ấy đừng quay lại Tử Cấm thành này, huynh ấy cứ một mực muốn trở lại. Huynh ấy nói, huynh ấy không thể nhẫn tâm bỏ ngươi ở lại nơi lạnh lẽo này một mình... Kết quả, ngươi vì tham vinh hoa phú quý mà cam tâm làm món đồ chơi cho thái tử, huynh ấy còn luôn bảo ngươi chỉ là thân bất do kỷ! Ha ha! Thân bất do kỷ ư? Tiếc rằng Cầm ca ca không có ở đây, không thấy được ngươi cùng cầu hoàng đế kia ân ân ái ái ra sao, không nghe được âm thanh leng leng của ngươi dưới thân của cầu hoàng đế!”

Vạn Trinh Nhi run run hỏi:

“Cầm Lang... chết như thế nào? Rõ ràng bệ hạ đã hứa với ta thả huynh ấy về quê...”

A Liên rung rung nước mắt, nói:

“Đúng vậy, hẳn thật sự đã thả Cầm ca ca. Nhưng mà... Trước lúc thả huynh ấy đi, hẳn đã sai người đập nát hết các đốt ngón tay của huynh ấy. Ngươi nói xem, một cầm sư bị phế đi đôi bàn tay, đó là việc tàn nhẫn như thế nào? Đối với Cầm ca ca mà nói, điều đó còn đau khổ hơn là chết... Huynh ấy về tới Tô Châu, chưa được bao lâu thì cũng qua đời. Trước khi chết, Cầm ca ca còn gửi gắm ta vào trong cung này, mong ta giúp huynh ấy chăm sóc ngươi, huynh ấy nói, ngươi ở trong cung cô đơn lắm... Quả báo! Chính là quả báo! Ngươi bạc tình phụ nghĩa với Cầm ca ca, cuối cùng lại bị cầu hoàng đế vứt bỏ! Đáng lắm! Đáng lắm!”

A Liên nói xong, bỗng nhiên tròn trừng mắt, ngã gục xuống đất, từ khóe miệng chảy ra rất nhiều máu. Hóa ra, nàng ta vừa dứt lời thì đã cắn lưỡi tự sát.

Vạn Trinh Nhi lẳng lặng bảo cung nhân mang A Liên ra ngoài an táng, bản thân nàng thì ngăn người ngồi một mình trong tấm cung. Nàng nghĩ tới rất nhiều chuyện đã xảy ra trong hơn mười năm nay, nghĩ tới cái ngày đầu tiên gặp Cầm Lang, nghĩ tới nụ cười ấm áp của chàng, lúc chàng chia phần cơm cho nàng, khi chàng tặng cho nàng cây trầm bạc...

Mọi thứ ngỡ như mới diễn ra trước mắt, vậy mà giờ đây, nước vẫn chảy, hoa vẫn thom, bốn mùa xuân hạ thu đông vẫn luân chuyển, chỉ là trên thế gian này, đã chẳng còn chàng trai Cầm Lang dịu dàng như nước nữa.

Nàng lồm cồm bò dậy, muốn chuẩn bị một phần đồ cúng để bái tế chàng. Nhưng mà, lại chợt nhớ ra, trong Tử Cấm thành, đốt đồ cúng tế người chết là trù rủa hoàng đế, phải mang trọng tội.

Chàng vì nàng mà chết, đến chết vẫn tin tưởng nàng, lo lắng cho nàng. Vậy mà, đến cả bái tế chàng một lần, nàng cũng không thể.

Vạn Trinh Nhi gục đầu lên gối, bật khóc nức nở.

Sau đó, bụng của nàng chột đau dữ dội. Nàng muốn đứng dậy, nhưng không còn sức lực. Nàng muốn lên tiếng gọi người vào, nhưng chưa kịp nói gì, đã ngất lịm đi.

Đến khi Vạn Trinh Nhi tỉnh dậy, đã thấy mình đang nằm trên giường, bụng vẫn đau quằn quại. Có một bóng người ngồi bên cạnh nàng, luôn nắm chặt lấy tay nàng.

“Bệ hạ, xin người ra ngoài trước, chớ để lây nhiễm xú uế...” Lão ma ma nom nớp lo sợ, run rẩy nói.

Chỉ nghe người kia quát một tiếng:

“Câm miệng! Mau chuyên tâm giúp Hoàng quý phi thuận lợi sinh, nếu nàng có chuyện gì, tất cả các người đều phải chôn cùng!”

Là Chu Kiến Thâm.

Vạn Trinh Nhi mở mắt ra, cố hết sức muốn rút tay ra khỏi tay y, nhưng vô ích.

Thành Hóa đế phát hiện ra nàng đã tỉnh, vui mừng càng nắm chặt tay nàng, dịu dàng trấn an:

“Trinh Nhi đừng lo, nàng sẽ không sao đâu, không sao đâu... Cô chịu một chút thôi, một chút thôi là tốt rồi...”

Vạn Trinh Nhi phảng phất không nghe thấy gì cả, cứ mờ to mắt nhìn y. Trong ánh mắt, không còn yêu thương, không còn hi vọng.

Sau một ngày đau đến chết đi sống lại, rốt cuộc nàng đã sinh hạ được hoàng trưởng tử.

Thành Hóa đế vui mừng ôm chầm lấy nàng, hạ chỉ sắc phong hoàng trưởng tử làm thái tử.

Thái y đứng bên cạnh xanh mặt nhìn bệ hạ, muốn nói gì đó, lại bất gặp ánh mắt lạnh băng của y, cuối cùng cúi đầu lui ra.

Vạn Trinh Nhi chẳng quan tâm đến họ. Nàng run run ôm con trai của mình lên. Tiểu thái tử quá nhỏ, tuy rằng nàng chưa sinh con lần nào, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy con trai mình dường như có chút bé hơn kích thước của trẻ mới sinh thông thường. Ôm đứa con bé bỏng trong ngực, nghe hơi thở mỏng manh của nó, nàng đau lòng đến rơi lệ.

Những ngày sau đó, Thành Hóa đế luôn túc trực ở bên cạnh mẹ con nàng, nhưng nàng chẳng ngó ngang, cũng chẳng nói với y một câu nào. Thậm chí, nàng còn không muốn nhìn thấy y.

Trong thời gian ấy, ngoài kia, nghe nói Chu quốc trưởng đã rơi đài. Nghe nói, thế lực ngoại thích của Chu thái hậu hoàn toàn sụp đổ. Nghe nói, Lâm quý nhân khi quân phạm thượng, được ban cho ba thước lụa trắng, chết đi cũng chỉ được mai táng như một cung nữ.

Nhưng mà, Vạn Trinh Nhi đã chẳng còn quan tâm đến bất kỳ điều gì, ngoài con trai của nàng.

Nàng luôn rất lo lắng, tại sao con trai của mình lại yếu ớt như vậy, một ngày cũng chẳng uống được bao nhiêu sữa, cứ ngủ li bì.

Đến một ngày nọ, trong tiết trời đông rét buốt, cuối cùng, con trai của nàng đã ngủ và vĩnh viễn không thức dậy nữa.

Nàng vẫn ôm con vào lòng, chờ đợi nó thức dậy. Nàng chờ, chờ mãi, chờ mãi.

Cho đến khi Thành Hóa đế ngồi xuống bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói:

“Trinh Nhi, nàng hãy trao hoàng nhi cho trẫm, để trẫm đưa nó nhập Hoàng lăng yên nghỉ, được không?”

Nàng vội ghi chặt đứa bé vào lòng, hét toáng lên:

“Không, không! Không ai được động vào con của ta! Con của ta chưa chết, nó chỉ đang ngủ thôi, đang ngủ thôi...”

Nói đoạn, nàng ôm cái xác lạnh ngắt của con trai, bật khóc thảm thiết.

Cuối cùng, bọn họ vẫn đoạt đi đứa bé, đặt nó vào quan tài, mai táng ở Hoàng lăng. Ngày tang lễ, Vạn Trinh Nhi không còn khóc nữa. Vì nước mắt đều khóc cạn rồi.

Hôm đó, nàng đang ngẩn ngơ ngồi trước bài vị của con mình, thì nghe giọng thái giám vang lên:

“Thái hậu giá đáo!”

Nàng ngẩng người ra, chẳng thiết hành lễ. Nàng nghĩ, nếu thái hậu tức giận sau đó ban chết cho nàng, thì biết đâu lại là may mắn của nàng, để nàng sớm

ngày đoàn tụ cùng con trai.

Nhưng ngoài dự đoán của nàng, Chu thái hậu lại chẳng hề nổi giận với nàng. Bà ta chỉ tiến tới gần, kề sát vào tai nàng, nói:

“Ngươi có biết vì sao con trai của ngươi lại chết yểu không? Tất cả đều là do ngươi! Lúc đó ai gia cương quyết không cho phép hoàng thượng giữ ngươi lại, bởi vì thiên tử tương lai của Đại Minh ta không thể nào chui ra từ bụng một nô tỳ! Ngươi đoán xem, để giữ ngươi ở bên mình, hoàng thượng đã làm gì? Còn nhớ đình hương an thần kia không? Đối với nam tử mà nói, hương liệu trong đó quả thực có tác dụng an thần. Nhưng mà...”

Chu thái hậu dừng lại một lúc, hài lòng nhìn khuôn mặt của nàng trắng bệch đi, sau đó mới nói tiếp:

“Nhưng mà, đối với nữ tử, thì là một loại độc dược có thể khiến cả đời tuyệt tử. Tuy rằng không biết vì sao ngươi còn có thể hoài thai, nhưng cuối cùng, quả nhiên đứa bé vẫn chết yểu. Đứa bé đó phải chết, chính là vì nó có một mẫu thân thấp kém nhưng lại không biết thân phận như ngươi! Chính là ngươi hại chết con của mình!”

Hóa ra là như vậy. Cầm Lang chết là do nàng. Con trai chết, cũng là do nàng. Nàng là nguồn căn của tất cả mọi bi kịch này.

Vậy... Tại sao nàng còn chưa chết đi?

Vạn Trinh Nhi không khóc, không rơi lệ, ngồi yên, chết lặng.

Ngay cả Thành Hóa để bước vào lúc nào, nàng cũng không hay không biết.

Y nhìn thấy thần sắc chết lặng của nàng, ánh mắt nhìn Chu thái hậu lập tức lạnh đi.

“Mẫu hậu cũng đã cao tuổi, từ nay về sau người nên ở trong Tử Ninh cung an hưởng tuổi già, không cần can thiệp vào hậu cung của trăm nhà.”

“Người đâu, đưa thái hậu về cung.”

Chu thái hậu thốt lên:

“Ai gia là thân mẫu của ngươi, ngươi không thể đối với ai gia như vậy!”

Thành Hóa để bật cười, nói:

“Phải, người là thân mẫu của trăm. Nhưng mà, người có từng thật sự xem trăm là con hay không?”

Chu thái hậu chột ngẩn ngơ, không trả lời.

Con ư? Một đứa trẻ từ nhỏ đã không ở bên cạnh mình, làm gì có tình mẫu tử nào sâu đậm chứ?

“Đưa thái hậu hồi cung.” Thành Hóa để lạnh lùng ra lệnh.

Đến khi bóng của thái hậu đã khuất sau cánh cửa, Vạn Trinh Nhi mới thẫn thờ hỏi:

“Thái hậu nói, tất cả đều là thật ư?”

Thành Hóa để không đáp, chỉ nhẹ ôm nàng vào lòng, nói:

“Trinh Nhi, nàng là thể tử duy nhất của ta. Trong hậu cung này, không ai có thể so sánh với nàng. Nàng không cần hài tử, ta vẫn sẽ che chở nàng cả đời bình an. Chỉ cần ta còn sống một ngày, ngày đó nàng vẫn sẽ là chủ hậu cung, không ai dám khinh nhờn nàng. Sau khi ta băng hà, ta sẽ mang nàng theo, nàng không cần lo tân đế sẽ bạc đãi mình. Ta đã an bài mọi thứ ổn thỏa, nàng không cần lo lắng gì nữa.”

Nàng đã biết câu trả lời.

Nàng cảm thấy ghê tởm. Ghê tởm những lời đường mật này, ghê tởm đáng và thâm tình này.

Nàng cố hết sức đẩy y ra, vừa mỉm cười vừa rơi lệ, nói:

“Bệ hạ muôn phần che chở sủng ái thần thiếp. Vốn dĩ, đó là điểm phúc của thần thiếp. Nhưng cuối cùng, phản phúc ấy lại hóa thành gông xiềng trói buộc cả kiếp này. Rốt cuộc, đó không phải là phúc, mà là họa, đại họa.”

Từ đó về sau, nàng không hề bước chân ra khỏi Trường An cung. Nàng vốn muốn chết, nhưng Thành Hóa đế đã đưa phụ mẫu nàng tới kinh thành, phong cho phụ thân nàng làm quốc cửu. Nàng biết, y muốn uy hiếp nàng. Nếu nàng tự sát, phụ mẫu tất sẽ liên lụy. Thế nên, nàng không tự sát nữa.

Nàng bắt đầu tụng kinh niệm Phật, ra vẻ như mình thật sự đã nhìn thấu hồng trần, từ đại giai không.

Nàng bắt đầu kháng cự thị tẩm, lạnh nhạt với Thành Hóa đế.

Nàng đang chờ, chờ ngày y không thể nhẫn nhịn nữa, trực tiếp ban chết cho nàng.

Rất nhiều người đều đồn rằng, nàng kiêu ngạo tàn độc, ý sủng mà kiêu, bởi vì từng mất con nên đổ kị các phi tần khác hoài long thai. Bất cứ ai trụy thai, họ đều bảo, là Hoàng quý phi làm.

Thật ra, bọn họ không hiểu. Một người mẹ từng mất con, sẽ không bao giờ muốn gây ra nỗi đau đó với một người mẹ khác. Ít nhất, nàng chính là như vậy.

Nhưng cũng may, người ta đều thích lựa hồng mềm mà bóp, nhờ những lời đồn ác ý kia, mọi người đã dần dần sợ hãi nàng, không ai dám tới Trường An cung làm phiền nàng nữa, như thế cũng được yên tĩnh hơn.

Một thời gian sau, trong buổi gia yến, nàng trông thấy Thiệu Mạn Thanh, bây giờ đã là Thiệu tiếp dư. Nghe nói, bệ hạ ban cho nàng ta tên mới, gọi là Thiệu Trần Nhi.

Trần Nhi, Trinh Nhi. Thật khiến người ta cảm thấy buồn cười. [1]

Kỷ Uyển Nhi thăm bực bội, nói:

“Thiệu tiếp dư kia rõ ràng là đang bắt chước nương nương. Người xem, từ đầu tóc y phục, đến giọng nói cử chỉ, đều là sao chép từ người mà ra.”

Nàng mỉm cười, bình thản nói:

“Người đừng oán ghét nàng ấy làm gì. Cũng chỉ là một cô gái đáng thương thôi.”

Ở trong Tử Cấm thành này, không có nữ nhân tốt, cũng không có nữ nhân xấu, chỉ có những phận hồng nhan đáng thương.

.....

*Chú thích:

[1] Hai chữ Trinh (贞) và Trần (珍) đều đọc là zhen.

*Tác giả: Chương trước mình dùng sai danh xưng, hầu thiếp của thái tử thời này gọi là tài nhân, không phải là lương đệ. Mình đã sửa lại. ^^

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mong Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Trước Ngày Thi Hội

Trong khi những con người sau bức tường đỏ kia quay cuồng giữa vòng xoáy yêu hận quyền lực, ở biệt viện Lý phủ tại thành Đông, Vương Dao Dao vẫn nhàn nhã ôm Noãn Noãn sống kiếp sâu gao.

Đêm hôm ấy, Lý Quân Ngọc đang đọc sách trong thư phòng, chợt nghe cửa kéo kẹt mở ra, quay lại nhìn, chỉ thấy Vương Dao Dao mỉm cười bước vào, trên tay còn nâng một mâm gỗ, trên mâm có một bát tổ yến.

Wương Dao Dao đặt tổ yến xuống bàn, hớn hỏ nói:

“Phu quân, chàng ngừng đọc sách một chút, ăn cái này đã.”

Lý Quân Ngọc thoáng nhú mày, kéo nàng lại gần, cẩn thận kiểm tra hai tay nàng, đến khi không thấy vết bóng nào thì chân mày mới hơi giãn ra, khẽ trách:

“Miên nhi lại không nghe lời, không phải vì phu đã nói là không được vào bếp nữa sao?”

Wương Dao Dao cười hi hi ôm tay chàng nhõng nhẽo, nói:

“Chỉ một lần này thôi, ngày mai chàng đi thi, Miên nhi chỉ muốn làm chút gì đó cho chàng...”

Thi Hội tổng cộng có ba phần thi, diễn ra liên tiếp trong ba ngày, thí sinh không được rời trường thi. Nghĩ đến phải xa biệt ca ba ngày liền, Vương Dao Dao có chút không ổn. Mấy năm nay nàng ngày nào cũng bám theo chàng, đã sớm trở thành thói quen, đột ngột phải tách ra ba ngày, nàng cảm thấy thật khó chịu. Thói quen, là một thứ rất đáng sợ.

Lý Quân Ngọc nhéo nhéo gò má nàng, khẽ bảo:

“Nàng đó, đợi vi phu trở về, nhất định phải phạt nàng thật nặng.”

Vương Dao Dao tin chắc chàng không đòi nào nữ phạt mình mấy may, cũng không cảm thấy sợ, chỉ lo giục:

“Được rồi, chàng mau ăn đi cho nóng.”

Lý Quân Ngọc chậm rãi bung bát tô yến lên, thông dong ăn từng miếng một. Vương Dao Dao nhìn chăm chăm từng biến hóa trên khuôn mặt chàng chờ mong hỏi:

“Phu quân có thấy vừa miệng không?”

Lý Quân Ngọc mỉm cười, dịu giọng nói:

“Rất ngon, thức ăn Miên nhi nấu là ngon nhất.”

Vương Dao Dao vui vẻ cười tít mắt, lại sà vào lòng chàng, ủ rũ lăm lăm:

“Ba ngày tới chàng không có ở đây, ta nhất định buồn chán đến chết mất...”

Lý Quân Ngọc nhẹ đưa tay vén sợi tóc lòa xòa trước trán nàng lên, khẽ nói:

“Không được nói linh tinh. Ba ngày tới nàng đến phủ của An Thân vương đi, nhân tiện thay ta cáo lỗi với vương gia một tiếng, đợi thi Hội công bố kim bảng, vi phu nhất định sẽ đến tạ tội với người.”

Vương Dao Dao gật gật đầu, lại rút trong tay áo ra một phong thư, bảo:

“Phải rồi, ta có viết một phong thư báo bình an, chàng nhờ Thanh Thư mang đi gửi cho phụ thân giúp ta.”

Lý Quân Ngọc nhận lấy phong thư, bỏ vào hộp gỗ, nói:

“Yên tâm, vi phu sẽ căn dặn Thanh Thư lập tức gửi đi.”

Nói đoạn, chàng lại cầm sách lên đọc, Vương Dao Dao vẫn nằm dật dựa như con mèo lười trong lòng chàng, biểu ca cũng không ngại nàng phiền, còn chỉnh sửa tư thế để nàng nằm cho thoải mái. Hương hoa quế quen thuộc trên người chàng khiến Vương Dao Dao cảm thấy rất thư thái, phảng phất mê hương, làm cho nàng cứ muốn bám dính lấy chàng không rời.

“Phu quân thật thơm, rõ ràng chúng ta dùng cùng một loại hương liệu, tại sao lại khác biệt xa như thế?” Người nào đó vừa bất mãn nghịch nghịch đuôi tóc đen nhánh của chàng, vừa lăm lăm.

Thân thể của nàng mềm mại như bông, lúc này kê sát vào người chàng, cổ áo chẳng biết từ lúc nào hơi lệch đi, từ góc độ của Lý Quân Ngọc, chỉ cần liếc nhìn xuống, đã trông thấy cảnh xuân kiều diễm không khỏi khiến lòng người dập dòn kia. Đôi mắt của Lý Quân Ngọc càng thêm sâu thẳm, chỉ đánh khẽ thờ dài, nửa như hạnh phúc, nửa như giãy vò.

.....

Buổi tối, sau khi quyến luyến chia tay với Noãn Noãn đáng thương, Vương Dao Dao mới bước vào gian trong, leo lên giường ngủ.

Lý Quân Ngọc đang ngồi đọc sách ở đầu giường, thấy vậy liền buông sách xuống, kê sát lại nhẹ nhàng thay nàng xõa búi tóc trên đầu ra, nói:

“Nàng đó, lại quên nghe lời nữa rồi, vi phu thật không yên tâm để nàng ở một mình ba ngày tới.”

Vương Dao Dao cười hì hì ôm cổ chàng, bảo:

“Hay là ta giả làm thư đồng, đi theo chàng vào trường thi?”

Lý Quân Ngọc điềm nhẹ lên trán nàng, nói:

“Không được, chưa kể đến đó là khi quân phạm thượng, chỉ nói tới việc trong trường thi đều là nam nhân, vi phu làm sao để nàng ở đấy được.”

Vương Dao Dao tiu ngưu dựa vào vai chàng, chỉ hận không thể bám dính không rời.

Lý Quân Ngọc nhìn thấy vậy, lòng thoáng mềm nhũn, cọ cọ cằm vào trán nàng, khẽ nói:

“Thật giống như trẻ con, nuôi mãi vẫn không lớn.”

Vương Dao Dao lập tức phản bác:

“Ai nói chứ, gần đây ta đã cao hơn một chút rồi đó! Miên nhi đã lớn rồi!”

Lý Quân Ngọc thoáng liếc qua nơi nào đó của nàng, tủm tỉm cười, bảo:

“Phải, phải, Miên nhi lớn lên không ít...”

Nàng hồn nhiên không biết ẩn ý mờ ám của chàng, đắc ý nói:

“Đương nhiên rồi.”

Lý Quân Ngọc càng nhìn càng sinh lòng yêu thương, khẽ cúi xuống, ngậm lấy cánh môi anh đào của nàng. Vương Dao Dao đã quen với việc này, không còn kinh ngạc, cũng không giãy giụa nữa, ngoan ngoãn mặc chàng bày bố. Nụ hôn của chàng mềm nhẹ dịu dàng như Bích Loa Xuân, thoang thoang mà say lòng người, Vương Dao Dao cũng dần dần rơi vào chiếc lưới nhu tình triền miên, chậm chậm đáp lại theo sự dẫn dắt của chàng.

Thái độ phối hợp của nàng khiến vị biểu ca nào đó càng muốn nhiều hơn, chàng nhè nhẹ rút đi sợi dây thắt lưng của nàng, chậm rãi đẩy ra mép áo. Vương Dao Dao giật mình, đang muốn ngăn lại, chàng mỉm cười, nhẹ giọng dỗ:

“Ng ngoan, nằm yên, vì phu không làm hại nàng đâu.”

Vương Dao Dao hơi chần chừ, nói:

“Nhưng mà phụ thân có dặn, không được để nam nhân khác nhìn thấy thân thể của mình...”

Lý Quân Ngọc bật cười, bảo:

“Vi phu là phu quân của nàng, không phải nam nhân khác.”

Vương Dao Dao nghĩ ngợi một lúc, tuy rằng cảm thấy chàng đang cưỡng từ đoạt lý, nhưng nàng vẫn vô cùng tin tưởng chàng sẽ không hại mình, huống hồ sắp phải rời xa ba ngày, nàng cũng không muốn làm chàng buồn, liền ngoan ngoãn buông tay ra.

Lý Quân Ngọc mỉm cười, chậm chậm cõi ra ngoại bào của nàng, sau đó đến chiếc yếm trắng thêu hoa sen bên trong. Vương Dao Dao nhũn mảy, lên án:

“Phu quân, lạnh...”

Chàng khẽ hôn lên trán nàng, trấn an:

“Không sao, rất nhanh sẽ không lạnh nữa.”

Dứt lời, chàng lấy một chiếc khăn che mắt nàng lại. Vương Dao Dao đưa tay lên muốn lấy chiếc khăn ra, lại bị chàng ngăn lại, dịu dàng dỗ:

“Miên nhi ngoan, nhắm mắt lại, vì phu không muốn làm nàng sợ.”

Vương Dao Dao vốn nghe lời chàng, tuy rằng rất tò mò, nhưng cũng không dám lấy chiếc khăn ra nữa. Trước mắt nàng bây giờ chỉ là một khoảng đen vô tận, chỉ có thể nằm im, giao toàn bộ bản thân mình cho biểu ca. Nàng cảm nhận được có một bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn đôi mắt nhắm lại, sau đó chỉ nghe chàng khẽ cười, thì thầm bên tai nàng:

“Quả thật là bảo bối.”

Vương Dao Dao trước nay luôn cảm thấy bản thân xấu xí, chính là bởi trong mắt nàng, mỹ nhân phải sắc sảo kinh điển như tỷ tỷ, hoặc là mảnh mai yếu điệu như nữ tử Giang Nam. Kỳ thực, nàng không biết bản thân cũng là báu vật trong mắt nam nhân, dung mạo thanh thuần ngây thơ, đáng người lại mê hoặc lòng người, nơi cần đầy đặn thì muôn phần đầy đặn, nơi cần mềm mại thì vô cùng mềm mại, khiến Lý Quân Ngọc kiếp trước yêu thích không buông tay, kiếp này lại khắp nơi đề phòng, chỉ sợ có người phát hiện ra vẻ đẹp của nàng.

Vương Dao Dao không hiểu vì sao biểu ca lại yêu thích nơi đó như vậy, chỉ cảm thấy hơi lạnh, khe khẽ hỏi:

“Phu quân, chàng xong chưa? Miên nhi lạnh...”

Nàng chưa kịp dứt lời, đã run lên một cái, chỉ cảm thấy như biểu ca đang ngậm lấy một đỉnh tròn mềm mại, thông thả chơi đùa. Một cảm giác lạ lẫm dâng lên trong lòng nàng, vừa tê dại, vừa nóng ran cả người, phải cắn răng để không nức nở thành tiếng.

Một lúc sau, nàng cảm thấy có một vật nóng hôi hổi đặt giữa hai đùi mình, chậm chậm cọ xát. Thoạt đầu là dịu dàng êm ái như dụ dỗ, sau đó lại đột ngột mãnh liệt tựa như muốn nghiền nát nàng ra, hơi thở của biểu ca bên tai nàng càng lúc càng dồn dập. Vương Dao Dao sợ hãi đến bật khóc.

Rất lâu sau, vật đáng sợ kia mới biết mất, hơi thở của biểu ca cũng dần bình ổn lại, chàng nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, ôm lấy nàng dịu dàng dỗ dành:

“Cuối cùng vẫn là dọa nàng sao... Ngoan, ngoan, không khóc, chúng ta đã là phu thê, Miên nhi phải quen dần với việc này, biết không?”

Vương Dao Dao mặc kệ chàng nói gì, chỉ gục đầu vào lòng chàng thút thít, sau đó ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lý Quân Ngọc xuống giường mang một chậu nước ấm tới, cẩn thận dùng khăn thấm nước lau mình cho nàng, cuối cùng mặc lại y phục ngay ngắn, nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người nàng.

Nhìn gò má bầu bĩnh còn vương nước mắt của tiểu thê tử, chàng thâm thở dài một tiếng, khẽ thì thầm:

“Quả thật đã sùng nàng quá mức rồi, chỉ như vậy đã không chịu nổi, sau này vì phu thật sự... Nàng phải làm sao đây?”

Vương Dao Dao vẫn ngủ say sưa, không hề ý thức chút nào về nguy hiểm trong tương lai.

Một đêm dài chậm chậm qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ba Ngày Biệt Ly

Tuy đêm hôm trước vừa bị biểu ca dọa cho sợ đến phát khóc, nhưng Vương Dao Dao lại rất dễ quên, ngủ một giấc dậy đã không còn nhớ gì nữa, trong đầu chỉ toàn là nỗi buồn rầu ủ rũ khi sắp phải xa chàng ba ngày.

Sáng hôm ấy, nàng dậy sớm, cùng Lý Quân Ngọc ngồi lên xe ngựa đi đến trường thi. Con đường dài như vậy, thoáng chốc cũng đã tới nơi. Xe ngựa dừng lại, Vương Dao Dao bấy giờ mới lưu luyến rời khỏi vòng tay ấm áp của chàng. Lý Quân Ngọc đặt một lò sưởi nhỏ vào trong tay nàng, khẽ hôn nhẹ lên trên nàng, nói:

“Vi phu đi đây, ba ngày này Miên nhi phải ngoan ngoãn ở phủ An Thân vương, không được đi lung tung, có biết không?”

Vương Dao Dao gật gật đầu, luyến tiếc ôm chàng một cái, rồi mới buông tay, nói:

“Miên nhi biết rồi, ta sẽ ngoan ngoãn, chàng đừng phân tâm lo lắng.”

Bịn rịn lưu luyến một lúc, Lý Quân Ngọc mới bước xuống xe ngựa, chàng liếc nhìn Thanh Thư, khẽ hỏi:

“Ta căn dặn người những gì, có nhớ hay không?”

Thanh Thư cúi đầu, đáp:

“Tiểu nhân đã nhớ rõ, xin công tử yên tâm.”

Lý Quân Ngọc mỉm cười, bảo:

“Chăm sóc tốt cho thiếu phu nhân.”

Căn dặn cẩn thận xong xuôi, chàng mới khoan thai bước vào cửa trường thi.

Vừa lúc ấy, tiếng trống báo hiệu kỳ thi chuẩn bị bắt đầu vang lên, các thí sinh còn đứng bên ngoài vội rào bước nhanh chóng vào trong. Khi tiếng trống đã ngừng, cánh cổng uy nghiêm cũng chậm chậm khép lại. Từ nơi này, rồi sẽ có những kẻ cá chép vượt Vũ môn hóa rồng, cũng có không ít người khổ công dùi mài đèn sách rốt cuộc vẫn trắng tay.

Vương Dao Dao chờ cho cổng lớn đóng kín lại, mới bảo Thanh Thư đánh xe về phía An Thân vương phủ.

An Thân vương phủ nằm ở phía Đông thành Bắc Kinh, nằm cạnh cái ngõ tập trung những hoàng thân quốc thích, lại không xa hoa tráng lệ như những phủ đệ kề bên. Người người đều biết, An Thân vương tính tình giản dị, luôn cần kiệm liêm chính, không xa hoa lãng phí, cho nên vương phủ của ông cũng tương đối mộc mạc đơn sơ, không dát vàng dát bạc, nhưng cũng không mất uy thế.

Vương Dao Dao đã rất lâu không đến nơi này, nhất thời cảm thấy có chút xa lạ. Nàng bảo Đông Mai đi xuống báo danh, sau đó yên lặng ngồi chờ. Thị vệ trước cửa vừa nghe nói nàng là con gái của Ninh Dương quận chúa, lập tức tỏ ra vô cùng cung kính, nhanh chóng vào trong thông báo. Chưa đầy một khắc sau, cửa lớn vương phủ mở toang, từ trong bước ra một phụ nhân trạc ngoài bốn mươi, khuôn mặt phúc hậu hiền từ, toàn thân phục sức sang trọng. Theo sau bà là một lão nhân, trông vẻ ngoài cũng gần sáu mươi tuổi, tóc đã bạc trắng, nhưng trên khuôn mặt vẫn nhận ra nét tuấn mỹ của thuở trẻ.

Phụ nhân kia vừa trông thấy Vương Dao Dao, lập tức nhào đến ôm chầm lấy nàng, bật khóc nói:

“Tiểu Miên Nhi của ta, để ta nhìn con cho kỹ nào, mấy năm không gặp, ta nhớ con chết mất... Mà sao con lại đến kinh thành? Sao không sai người báo trước, để ta và Vương gia đi đón con? Đi đường xa có mệt lắm không? Vào trong đi, vào trong nghỉ ngơi một chút rồi nói tiếp...”

Vương Dao Dao không có cơ hội chen vào một lời, chỉ đành ôm Noãn Noãn trên tay, để mặc cho bà kéo mình vào trong phủ.

Khác hẳn với vẻ uy nghiêm khó gần của Lý lão phu nhân, An Thân vương phi trông rất phúc hậu, hiền từ, đôi lúc hơi ngớ ngẩn như trẻ con. Tuy rằng tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, nhưng An Thân vương phi nom trẻ hơn Lý lão phu nhân rất nhiều, vừa nhìn đã biết là nữ nhân luôn sống trong sự yêu thương và che chở của phu quân, không biết đến nỗi khổ nhân gian. Nghe nói, năm xưa An Thân vương ngoài ba mươi tuổi mới cưới Vương phi qua cửa, lúc đó bà chỉ vừa cập kê. An Thân vương đã lớn tuổi, có được tiểu kiều thế, tất nhiên là phải đặt trong lòng bàn tay mà sủng, đưa hết tất cả thiếp thất đi, mấy mươi năm chỉ một lòng một dạ với bà. Cuộc đời bà tưởng chừng sẽ vô cùng mỹ mãn, nếu đứa con gái duy nhất không vì khó sinh mà mất sớm.

An Thân vương phi đem tất cả tình thương dành cho con gái đặt hết vào cháu gái này, lâu ngày mới gặp lại nàng, trong lòng bà vô cùng vui mừng, chỉ một lòng nghĩ đến việc chăm sóc cho nàng, không để ý những cái khác. An Thân vương tuy cũng vui khi nhìn thấy cháu ngoại, nhưng lý trí hơn nhiều, vừa nhìn sơ qua đã phát hiện ra điều khác thường, liền hỏi:

“Miên nhi, tại sao con lại búi tóc như một thiếu phụ?”

Vương Dao Dao thoáng chột dạ, bàn tay đang vuốt ve Noãn Noãn chột dừng lại, nàng cúi đầu, khẽ đáp:

“Ngoại công, ngoại bà, Miên nhi bất hiếu, chưa có sự cho phép của ông bà mà đã tự ý thành thân...”

“Cái gì? Thành thân?”, An Thân vương phi sững sốt, vội hỏi, “Con thành thân khi nào, với ai? Ta và Vương gia vốn dĩ muốn gả con cho một trong hai biểu ca nhà đại cậu phụ của con, cả hai đều văn võ toàn tài, tiền đồ vô hạn, lại là biểu ca của con, không lo bị bắt nạt. Tại sao phụ thân của con lại gấp gáp như vậy, không hỏi ý chúng ta đã tùy tiện gả con đi?”

Vương Dao Dao cười cười, đáp:

“Phu quân cũng là biểu ca của con mà, chàng là con trai của Tứ cô cô, là người tài giỏi nhất, không gì không làm được, ngay cả phụ thân còn khen ngợi. Năm trước chàng đỗ Giải nguyên Tô Châu, hiện giờ vừa lên kinh ứng thí.”

An Thân vương nhíu mày, hơi tức giận, bảo:

“Tứ cô cô? Không phải chỉ là thiếp của một thương nhân thôi sao, vậy y là thứ tử rồi? Tại sao Trọng Nhân dám tùy tiện gả con cho kẻ có thân phận như vậy?”

Vương Dao Dao vội thay biểu ca biện giải:

“Phu quân tuy xuất thân không cao, nhưng đối với Miên nhi tốt nhất, không ai sánh bằng chàng được!”

An Thân vương phi hừ một tiếng, bảo:

“Tốt ư? Nếu hẳn thật sự tốt với con, thì đã sớm nên đưa con đến đây cùng thăm hỏi chúng ta, chứ không phải chỉ để một mình con tới!”

Vương Dao Dao lắc đầu, nói:

“Không đâu, không đâu, phu quân vốn cũng rất muốn đưa con đến đây tạ tội, nhưng mà chàng nói như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt tới thanh danh của ngoại công. Lần này ngoại công có tham gia ra đề thi, nếu chàng may mắn đỗ đạt, trước đó lại từng đến viếng vương phủ, sẽ có kẻ hoài nghi đàm tiếu. Tuy rằng chàng không đến được, nhưng rất cẩn thận chọn lựa lễ vật, nhờ con mang tới tặng cho hai người, sau khi thi Đình kết thúc, chàng sẽ đích thân tới tạ tội.”

Dứt lời, nàng bảo Thanh Thư cùng Đông Mai mang lễ vật vào. An Thân vương phi thoáng ngạc nhiên, không ngờ chàng có thể chọn đúng những thứ mà bà yêu thích nhất. Phải biết rằng, ở vương phủ này, Vương phi mới là lớn nhất, Vương gia thương yêu bà, chỉ cần bà thích, Vương gia cũng sẽ thích. Chàng ta quả thật là khéo lựa chọn đối tượng để lấy lòng.

An Thân vương cũng có chút giật mình. Xem ra, thiếu niên này cũng là kẻ thông minh hiểu chuyện.

Bỗng nhiên, ánh mắt của ông lướt đến dấu vết trên cổ của Vương Dao Dao, tuy đã bị cổ áo che bớt, vẫn còn lộ ra một xú. Ông vội thì thầm nói nhỏ vào tai Vương phi điều gì đó, Vương Dao Dao không nghe được, chỉ thấy bà đẩy nàng ra sau bức bình phong, đưa tay kéo cổ áo của nàng xuống, để lộ chiếc cổ cùng vùng ngực trắng ngần chỉ chít vết hôn, dấu tay trên đôi thỏ ngọc còn chưa mờ hẳn.

Bà sững sờ, không nói không rằng, chỉ ôm lấy nàng mà khóc.

Khi hai người trở ra, An Thân vương nhìn về phía Vương phi, thấy bà ử rử gật đầu, cũng chỉ đành thở dài, bảo:

“Thôi thôi, ván đã đóng thuyền rồi, đành chấp nhận vậy. Chỉ mong Trọng Nhân không nhìn sai người.”

Vương Dao Dao không hiểu họ đang nói gì, nhưng nàng biết, ngoại công và ngoại bà của mình đã không phản đối biểu ca nữa. Thế là, nàng có thể yên tâm ở lại An Thân vương phủ, ôm Noãn Noãn tiếp tục kiếp sâu gạo chờ biểu ca đi thi trở về.

Mấy ngày này, rời xa biểu ca, Vương Dao Dao bắt đầu cảm thấy rất kỳ lạ. Không ngủ được mùi hương hoa quế trên người chàng, cả người nàng uể oải bần rần, không có sức lực để làm bất cứ việc gì, suốt ngày chỉ gập ngáp dài muốn ngủ, cho dù có lòng định đi ra ngoài cũng không đi nổi. Có khi, nàng đột nhiên thấy bứt rứt trong người đến muốn phát điên lên, may nhờ Thanh Thư pha một ấm trà Bích Loa mang tới, đều đặn uống sáng, trưa, chiều, tối, thần trí nàng mới an tĩnh hơn một chút. Chỉ mới một ngày, mà nàng đã cảm thấy như một năm dài đằng đẵng, nhớ biểu ca vô cùng, chỉ muốn ngay tức khắc rúc vào lòng chàng, để hương thơm kia thấm vào ruột gan mình, đưa nàng chìm sâu vào giấc ngủ.

An Thân vương mấy lần đến thăm cháu gái, đề ý thấy biểu hiện của nàng có chút lạ. Buổi tối, ông nói với thê tử:

“Lan Nhi, nàng có cảm thấy Miên nhi hơi kỳ lạ không? Tuy rằng trước đây con bé vốn đã thích ngủ, nhưng cũng không đến mức ngủ li bì cả ngày, lại còn hay gập ngáp dài, cứ như là thiếu ngủ?”

Vương phi nghe vậy, nghĩ lại thấy quả thực là như thế, giật mình hỏi:

“Hay là con bé có hí?”

An Thân vương bật cười cốc nhẹ lên trán bà, bảo:

“Làm gì nhanh như vậy. Ta nhìn biểu hiện của Miên nhi, cảm thấy rất quen. Trước đây ta từng gặp kẻ bị nghiện bột hoa anh túc, ngày nào mà không có bột hoa thì đều lên cơn, biểu hiện có chút giống với Miên nhi...”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tiền Trần Như Mộng (6)

Vương Dao Dao không bao giờ ngờ rằng, biểu ca mà nàng một mực tin tưởng lại có thể bỏ thuốc vào rượu giao bôi, sau đó cưỡng bức nàng trong đêm tân hôn.

Sáng ngày hôm sau, nàng tỉnh dậy, cả người ê ẩm, không một chút sức lực. Biểu ca vô cùng áy náy, nói rằng đêm qua có kẻ động tay động chân trong rượu, không phải là chàng cố ý, chàng cũng là người bị ly rượu kia hại, mất hết lý trí, mới làm ra chuyện như vậy.

Vương Dao Dao liền mơ mơ hồ hồ tin chàng. Không phải nàng rất ngu ngốc, mà có lẽ, trong thâm tâm nàng, vẫn không muốn chấp nhận sự thật. Nàng vẫn muốn tin tưởng, biểu ca vẫn là biểu ca ôn nhu như ngọc, hiền hòa thiện lương mà nàng một lòng tôn thờ, sùng bái.

Vấn đã đóng thuyền, gạo đã nấu thành cơm, nàng cũng không còn cách nào khác, chỉ đành chấp nhận an phận làm thê tử của biểu ca. Tin tức bên ngoài truyền vào, Dương Húc Minh cũng đã qua cơn nguy kịch, nàng nhẹ thở ra một hơi, trong lòng chẳng biết nên vui cho hân, hay là buồn cho duyên phận mỏng manh của hai người.

Năm Thành Hóa thứ chín, biểu ca chính thức thay thế phụ thân nàng, nhậm chức Tri phủ Tô Châu. Tuy Tri phủ chỉ là một chức lục phẩm nhỏ, nhưng đại quan nào cũng phải đi từ tiểu quan mà lên, biểu ca chẳng hề lo lắng, ngày ngày chăm chỉ làm một quan phụ mẫu tận sức vì dân, danh tiếng rất tốt, dân chúng Tô Châu ai cũng kính trọng quý mến chàng.

Tuy chàng đã là quan lão gia, vẫn chẳng hề thay đổi, đối với nàng luôn dịu dàng như nước, chu đáo tỉ mỉ, cho dù bận rộn trăm ngàn việc, vẫn có thời gian mỗi sáng vẽ mày vấn tóc cho nàng, tự tay làm bánh hoa quế cho nàng ăn. Dù rằng nàng vốn không có tình cảm nam nữ với chàng, nhưng ở cạnh lâu ngày cũng đã thành thói quen, cuộc sống phu thê kề cận cũng không đến mức nặng nề khó chịu. Có điều, nàng thật không hiểu nổi, biểu ca ngày thường nhã nhặn thanh tao là thế, mỗi khi phu thê ân ái thì lại như biến thành một người khác. Những sở thích quái gở của chàng khiến Vương Dao Dao sợ hãi, một cây bút, một nghiên mực cũng có thể bị chàng dùng làm thứ gãy vỡ nàng. Chàng luôn đồ dành, nói đó là tính thú khuê phòng. Là một thê tử, lại xưa nay vốn quen nghe lời chàng, Vương Dao Dao cũng chỉ đành nhắm mắt chịu đựng.

Chiều hôm ấy, nàng đang nằm trên án thư, toàn thân chẳng một mảnh vải, trần mình mặc cho biểu ca tùy ý lướt bút lông khắp người nàng, chăm chú họa một bức tuyết hoa hồng mai. Đây là trò tiêu khiển yêu thích của chàng. Ban đầu, Vương Dao Dao cất lực phản đối, tìm đủ cách trốn tránh. Nhưng mà, đến cuối cùng, vẫn phải chấp nhận số mệnh. Nàng ở nơi này, cách xa ngoại công ngoại bà, không còn ai thân thích, chỉ có chàng là chỗ dựa duy nhất. Trước kia, nàng có phụ thân chống lưng, còn có thể trở về nhà mẹ. Bây giờ, nàng đã là một cô nhi, cũng chỉ biết bầu vùi vào biểu ca. Nàng luôn lo sợ mất đi người thân duy nhất ở bên cạnh này, càng lúc càng trở nên nhu thuận ngoan ngoãn, không dám trái lời chàng.

Biểu ca thấy nàng ngoan ngoãn nằm im, trong mắt thấp thoáng ý cười, lại cố ý quét ngòi bút qua đỉnh mềm mại nào đó, khiến nàng chợt run lên, cắn chặt răng để không nức nở thành tiếng.

Biểu ca cúi xuống, vuốt tóc đen nhánh của chàng đổ xuống bờ vai của nàng, mềm mại như lụa. Chàng khẽ cười, nhéo nhéo đỉnh hồng mai đang run run kia, dụ dỗ:

“Miên nhi ngoan, kêu lên tiếng cho vi phu nghe, chốc nữa sẽ có bánh ăn.”

Nàng ngân ngấn nước mắt, dụi dụi đầu vào vai chàng, cầu xin:

“Biểu ca... Phu quân... Miên nhi khó chịu... Tha cho Miên nhi đi, được không?”

Chàng nhìn xuống nơi đây đặn của nàng, khẽ vươn tay bao lấy một bên. Vương Dao Dao dáng người tròn tròn, nơi nào đó cũng tròn đầy, một nắm tay không dễ bao trọn. Chàng yêu thích không rời tay, mắt phượng nheo lại thành một đường, tùm tùm đỏ:

“Ngao, rất nhanh sẽ dễ chịu thôi.”

Nói dối! Nàng biết biểu ca chỉ đang nói dối, trong lòng ảo não ảm ức, lại không thể thoát khỏi ma trảo.

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng của Thanh Thụ:

“Lão gia, Tiền Ứng Quang đã nhận tội, đang chờ đại nhân xác nhận khẩu cung.”

Đáy mắt của biểu ca chột sâu thẳm, nhàn nhạt bảo:

“Người chờ ở bên ngoài, ta sẽ ra ngay.”

Vương Dao Dao thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng rất lấy làm cảm kích vị Tiền gì kia.

Biểu ca lưu luyến buông nàng ra, dùng khăn sạch thấm nước lau hết mực trên người nàng, sau đó giúp nàng mặc lại y phục. Cuối cùng, chàng xoa xoa gò má mềm mại của nàng, khẽ nói:

“Vi phu ra ngoài một lúc, buổi tối sẽ về với nàng, Miên nhi phải ngoan ngoãn ở đây, có biết không?”

Vương Dao Dao thoáng run lên một cái, vội gật gật đầu.

Biểu ca mỉm cười, quay người bước ra cửa. Sau đó, tiếng ổ khóa leng keng vang lên. Vương Dao Dao biết rằng, chàng đã khóa cửa phòng lại. Từ sau khi thành thân, chàng luôn cất cửa thị vệ canh giữ bên ngoài nghiêm ngặt, không cho nàng tự ý ra vào, cuối cùng vẫn chưa yên tâm, mỗi khi ra ngoài liền khóa lại cửa phòng.

Nàng khẽ thở dài, bước đến bên cửa sổ, lặng lẽ ngồi xuống, chán chường đếm từng khắc trời qua. Có đôi lúc, nàng chột cảm thấy, bản thân giống như một món đồ chơi của biểu ca. Dù rằng chàng vẫn rất tốt với nàng, nhưng mà, mãi mãi không thể trở về giống như trước đây.

... ..

Thời gian dần trôi, tháng bảy năm Thành Hóa mười một, biểu ca đột ngột được thăng chức, trở thành Ứng Thiên tuần phủ. Vương Dao Dao cũng giật mình. Tuy nàng rất tin tưởng biểu ca vô cùng tài giỏi, nhưng mới hai năm đã từ lục phẩm thăng lên tam phẩm, vẫn là việc thật khó tin. Năm xưa, phụ thân nàng phải mất mười năm mới có thể từ Hộ bộ lang trung ngũ phẩm thăng lên Hộ bộ thượng thư nhị phẩm. Biểu ca vẫn chưa tới ba mươi tuổi, đã là trọng quan triều đình, nàng cũng vui mừng thay chàng.

Ngày đó, sau khi nài nỉ những nhéo cả mấy hôm, rốt cuộc Vương Dao Dao cũng được chàng cho phép đến Vạn An tự cầu phúc một buổi. Chàng bận rộn chính sự, không thể đi cùng nàng, liền lệnh cho Thanh Thụ mang theo một đội thị vệ đi theo nàng hộ tống. Đã rất lâu, lâu đến mức nàng ngỡ như đã cách một đời người, nàng mới có thể bước ra khỏi tòa phủ đệ ngọt ngào ấy. Bầu trời Tô Châu chào đón nàng bằng một cơn mưa bụi lất phất, khẽ vén rèm xe nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bao dãy nhà tường trắng ngói đen chìm trong làn mưa khói mịt mờ.

Nàng bước vào Vạn An tự. Bây giờ, nàng đã là phu nhân của Tuần phủ, trước khi nàng đến chùa, đã có một toán lính dẹp đường sẵn, không cho ai bén mảng lại gần. Thế nên, cả ngôi chùa rộng lớn, giờ đây chỉ còn một mình nàng.

Vương Dao Dao cúi đầu bái lạy, lại chột thấy trên sàn có vài vết máu. Nàng lần theo vết máu ấy, đi ra phía sau tượng Phật, phát hiện một thiếu nữ mình đầy vết thương đang trốn ở sau đó.

Thiếu nữ thấy nàng, vội bắt lấy tay nàng, thều thào nói:

“Oan... Cha ta bị oan... Ta muốn gặp Tổng đốc đại nhân...”

Ở nơi này, nếu nói có người có chức quan cao hơn biểu ca, thì đó chính là Tổng đốc đại nhân. Vương Dao Dao không rõ thiếu nữ này có oan khuất gì, lại phải kinh động đến Tổng đốc. Có điều, trông thấy cô ấy đã sắp chịu không nổi, không phải là lúc truy hỏi, nàng liền gọi Đồng Mai và Hạ Trúc vào, bảo bọn họ đi tìm đại phu.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Tỷ Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Phu Thê Ân Ái

Vương Dao Dao khổ sở đợi suốt ba ngày ròng rã, rốt cuộc cũng tới ngày cuối cùng của kỳ thi. Từ sáng sớm, nàng đã ngồi xe ngựa đến trước cổng trường thi, thấp thỏm chờ đợi. Tới khi cánh cổng vừa mở ra, thoáng thấy bóng người quen thuộc, nàng đã vội bước xuống xe, chạy ào về phía chàng, sau đó nhào vào lòng chàng, mừng rỡ gọi:

“Phu quân!”

Các thư sinh khác bên cạnh trông thấy cảnh ấy, đều thầm khinh thường trong lòng, cho rằng đôi phu thê này thật không biết xấu hổ, lại dám ôm ôm ấp ấp trước cửa Khổng sân Trình.

Lý Quân Ngọc biết nhưng chẳng trách nàng, chỉ xót cho đôi chân của nàng, nhú mồm nói:

“Miên nhi, không phải đã dặn nàng không được chạy hay sao, có phải lại quên lời của vi phu không?”

Vương Dao Dao ôm chàng cứng ngắc, bám dính như sam, lí nhí đáp:

“Miên nhi biết sai rồi, chỉ vì... chỉ vì lúc này mừng quá nên quên mất, phu quân đừng giận...”

Chàng khẽ thở dài, cảm thấy như mình có con gái nhỏ trong nhà, chẳng lúc nào bớt lo được, nhưng nhìn nàng mừng đến như vậy, chàng cũng không nỡ trách thêm, chỉ đành ôm nàng lên, nhanh chóng bước lên xe.

Người xung quanh nhìn thấy vậy, xì xầm bàn tán:

“Xem kia, thư sinh kia thật là yêu thương thê tử, đi mấy bước cũng phải ôm ấp!”

“Hừ, vừa nhìn đã biết là thê nô, không có khí phách nam nhân, quả là làm mất mặt nam nhân chúng ta!”

....

Mặc kệ những tiếng thị phi bên ngoài, trong xe ngựa, Vương Dao Dao rúc vào lòng biểu ca, sau ba ngày dài đằng đẳng, cuối cùng nàng cũng được ngửi lại mùi hương hoa quế dịu dịu trên người chàng, cả người nàng thư thái hẳn ra, lâng lâng như đang trôi bèo bọt giữa mây.

Nàng ôm cánh tay chàng, bắt đầu huyền thuyên hỏi:

“Phu quân, chàng có mệt lắm không? Ba ngày ở trong đó có được ăn uống đầy đủ không? Chàng có thấy đói không?”

Lý Quân Ngọc khẽ cười, xoa xoa gò má của nàng, nói:

“Vi phu rất khỏe, trái lại là nàng, tại sao lại gầy đi rồi, ở vương phủ không cho nàng ăn cơm sao?”

Vương Dao Dao dụi dụi đầu vào tay chàng như con mèo nhỏ làm nũng, đáp:

“Ăn quen thức ăn do chàng làm, bây giờ không ăn nổi thứ khác nữa. Đều tại chàng cả!”

Lời này quả là ngang ngược vô lý, chàng lại không giận, chỉ nhẹ nhéo nhéo má nàng, dịu dàng nói:

“Được, được, là lỗi của vi phu. Về nhà ta sẽ nấu cho nàng mấy món tạ tội, được không?”

Vương Dao Dao tất nhiên là mỉm cười tit mắt, càng cảm thấy biểu ca nhà nàng đẹp như thiên tiên, dịu dàng đảm đang, không ai sánh bằng.

Ngồi xe một lúc, Lý Quân Ngọc chợt lên tiếng hỏi:

“Sao nàng không hỏi ta thi cử thế nào? Nàng không lo lắng sao, vạn nhất vi phu thi không đỗ...”

Vương Dao Dao vẫn đang lim dim nằm trong lòng chàng, nghe vậy liền nói:

“Thi không đỗ thì thi không đỗ, cùng lắm thì chúng ta trở về Tô thành, chỉ cần không phải xa chàng là được, chàng đi đâu, Miên nhi cũng theo chàng.”

Sở dĩ nàng vui mừng khi biểu ca đỗ đạt, cũng là vì nàng biết chàng rất mong thi đỗ, nàng chỉ mừng cho chàng, hoàn toàn không để tâm đến việc phu quân của mình có công danh gì hay không. Trong mắt nàng, chàng có ra sao cũng là biểu ca của nàng, phu quân của nàng, điều này sẽ không vì chàng có được làm Trạng Nguyên hay không mà thay đổi.

Đây là điểm khác nhau lớn nhất giữa tiểu biểu muội này của chàng với tất cả những kẻ khác. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả mẫu thân của chàng, đều chỉ quan tâm tới công danh khoa bảng. Chàng đi thi trở về, mẫu thân lập tức sẽ hỏi chàng thi cử ra sao, chỉ có nàng lo lắng chàng có mệt hay không. Tuy rằng Lý Quân Ngọc thiên tư hơn người, thông minh tài giỏi, nhưng mà, thành quả chàng đạt được, tất cả cũng là nhờ dày công khổ luyện. Thế nhưng, người khác nhìn vào chỉ thấy đó là thiên phú bẩm sinh, cũng chỉ có nàng hiểu, chàng đã phải nỗ lực ra sao.

Lý Quân Ngọc thoáng siết lại vòng tay, giữ chặt nàng trong lòng mình, khẽ nói:

“Vi phu đi đâu, tất nhiên sẽ mang nàng theo đó, mãi mãi không rời nhau.”

Cho dù là chết, cũng phải nằm chung quan tài, để ngàn năm sau, nếu có tan thành cát bụi, thì da thịt của nàng cũng hòa lẫn vào da thịt của chàng, trong nàng có chàng, trong chàng có nàng, vĩnh viễn không thể tách rời.

Thật là kết cục viên mãn.

... ..

Về đến biệt viện, trời đã ngả bóng. Lý Quân Ngọc xuống bếp nấu cho nàng bữa tối, Vương Dao Dao không có gì để làm, chỉ biết quanh quẩn trong thư phòng.

Đáng lẽ ra, biệt viện này khá lớn, còn có lầu gác bên trên, đi lên ngắm cảnh cũng rất tuyệt. Nhưng mà, từ nhỏ đến lớn, chẳng hiểu vì sao biểu ca nhà nàng lại một mực cấm nàng bước lên lầu, chỉ cho phép nàng ở tầng dưới, thậm chí nàng vừa bén mảng tới cầu thang, chàng cũng đã xanh mặt, lập tức ôm nàng đi chỗ khác. Còn nhớ, có lần nàng ham vui, len lén lên lầu cao, đứng cạnh lan can ngắm phong cảnh bên dưới. Biểu ca vừa trông thấy, sắc mặt chợt trắng bệch, hốt hoảng lao tới ôm chặt lấy nàng, phải mất một lúc lâu, chàng mới khôi phục lại thần sắc bình tĩnh, sau đó liền nghiêm mặt trách nàng mấy câu. Đây là lần đầu tiên nàng thấy biểu ca giận đến như vậy. Trước kia, chàng tuy giận, vẫn chỉ tỏ vẻ lạnh nhạt một chút, chưa từng biểu lộ ra mặt như thế. Từ đó về sau, nàng liền không dám bén mảng tới lầu cao nữa.

Vương Dao Dao thở dài, chán nản nhìn kệ sách dày đặc chỉ toàn những quyển nàng không thể đọc hiểu. Bất chợt, nàng trông thấy một bức họa nằm lẫn trong đó. Nàng tò mò, vươn tay cầm lấy, sau đó mở ra nhìn thử. Chỉ thấy, bên trên bức họa vẽ một thiếu phụ, mà dung nhan ấy, vừa giống nàng, lại không phải là nàng. Nàng chỉ mới mười ba tuổi, mà người trong tranh, rõ ràng đã là nữ nhân trưởng thành, độ chừng trên dưới hai mươi tuổi.

Vương Dao Dao nghĩ rằng biểu ca vẽ người khác, trong lòng bỗng thấy chua chua. Đúng lúc ấy, Lý Quân Ngọc bước vào, mỉm cười gọi:

“Miên nhi, qua đây ăn đi.”

Nàng phụng phịu bước đến, giờ bức họa ra, hỏi:

“Phu quân, trong bức họa này là ai?”

Nhị thiếu phu nhân nhà họ Lý lúc này đầy bụng ghen tuông, giọng nói chứa đầy ảm ức ghen ngào, nào biết bản thân đang tự ghen với chính mình.

Lý Quân Ngọc bật cười, kéo nàng vào lòng, nói:

“Miên nhi không nhận ra chính mình sao?”

“Chàng nói dối, nàng ta lớn như vậy, làm sao là ta được?” Vương Dao Dao hừ hừ, nghĩ rằng chàng xem nàng là kẻ ngốc, dễ bị lừa như thế.

Lý Quân Ngọc cười khò, dịu giọng giải thích:

“Đó chỉ là vi phu dựa vào dung mạo của Miên nhi hiện tại mà phỏng đoán ra dáng vẻ của nàng sau này. Miên nhi phải nhanh lớn lên một chút, có biết không?”

Huyền náo cả một buổi, cuối cùng biểu ca cũng đỡ được con mèo của mình hết giận. Vương Dao Dao ăn xong bát mì mà chàng nấu, bị mỹ thực mê hoặc, giận dỗi cũng quên sạch, tiếp tục bám lấy chàng. Bấy giờ, trời đã tối, dưới ánh đèn ấm áp, chàng ngồi đọc sách, nàng nằm trong lòng chàng xoa xoa cái bụng no đến căng tròn, bên cạnh là Noãn Noãn đang ngủ say sưa. Thật là một khung cảnh êm đềm ấm áp.

Nhưng mà, vị biểu ca nào đó ôm ôn nhu hương trong lòng, tâm trí bắt đầu nhộn nhạo. Từ góc độ của chàng, chỉ cần hơi liếc mắt xuống, đã có trông thấy cánh xuân lộ ra trong cổ áo, một vùng da thịt trắng ngần như trêu ngươi tâm thần người ta. Một tay của chàng cầm sách, tay còn lại chậm chậm luồn vào nếp áo của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn. Đôi thỏ ngọc của nàng mềm như bông, không hề nhỏ hơn các thiếu nữ trưởng thành, tuyệt đối chẳng giống một tiểu cô nương vừa mới mười ba. Lý Quân Ngọc biết rất rõ, đợi vài năm nữa, tiểu thê tử của chàng sẽ càng mê hoặc lòng người, khiến chàng chỉ muốn quần lên người nàng mấy lớp áo lông mỗi khi ra ngoài. Tất nhiên, cách tốt nhất vẫn là, giấu nàng ở trong nhà, mãi mãi không cho kẻ khác nhìn đến.

Vương Dao Dao đang lim dim chuẩn bị ngủ thiếp đi, lại bị bàn tay của người nào đó đánh thức. Nàng vẫn ngây thơ, chẳng biết mình đang bị quấy rối, chỉ cảm thấy có chút khó chịu, lẩm bẩm:

“Không biết tại sao chàng cứ thích chạm vào nơi đó, khó chịu chết đi được...”

Biểu ca khẽ cười, dáng vẻ vô cùng đường hoàng nói:

“Xoa nhiều một chút, sau này sẽ càng lớn.”

Vương Dao Dao nghe vậy, lo sợ nói:

“Đã béo như vậy rồi, sau này còn phải to ra nữa sao?”

Trong suy nghĩ của tiểu cô nương, nàng so sánh thân hình của mình với tỷ tỷ và các thiếu nữ khác, liền buồn rầu tự ti, cho rằng nơi đó của nàng béo hơn người khác, nào biết rằng, bao nữ tử đều ước ao được “béo” như nàng.

Biểu ca nhìn về mặt sầu muộn khổ não của nàng, không nén được bật cười thành tiếng.

Nàng nghe thấy tiếng cười êm tai của chàng, giận dỗi nói:

“Chàng còn cười sao?”

Biểu ca tủm tỉm cười, khẽ hôn lên trán nàng, thì thầm:

“Bảo bối ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Kết Quả Thi Hội

Trở về từ trường thi, các sĩ tử đều thấp thòm chờ đợi kết quả. Lý Quân Ngọc lại bình thản vô cùng, ngày ngày vẫn ung dung quán quýt bên thê tử, chẳng có vẻ gì là lo lắng. Lý lão gia ở Tô thành có gửi thư đến hỏi han, chàng hồi đáp khuyên ông hãy an tâm, nhưng cũng không nói rõ chàng đã làm bài thi như thế nào, khiến ông không thể yên lòng cho được.

Tối hôm ấy, Vương Dao Dao vừa tắm rửa xong xuôi, lập tức chui lên giường, tiếp tục dính lấy biểu ca. Nàng cũng không hiểu mình bị làm sao nữa, trước kia vẫn không có gì, kể từ khi gả cho chàng, nàng liền càng ngày càng không thể rời khỏi chàng, cách xa một chút đã cảm thấy uể oải khó chịu.

Biểu ca thấy nàng bước vào, liền buông sách xuống, với tay lấy một chiếc khăn nhỏ, cẩn thận lau khô tóc cho nàng.

Vương Dao Dao chui vào lòng chàng, như con mèo vừa được vuốt ve, thỏa mãn lim dim mắt, cảm thán:

“Phu quân thật thơm.”

Biểu ca mỉm cười đưa tay vuốt tóc nàng, sau đó lấy ra một phong thư từ trong tay áo, nói:

“Hôm nay có thư từ Tô thành gửi tới, đây là thư nhạc phụ gửi cho nàng.”

Vương Dao Dao mừng rỡ, vội vàng mở ra đọc. Trong thư, phụ thân chỉ nói người vẫn bình an khỏe mạnh, dặn dò nàng ở kinh thành phải nghe lời biểu ca, ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Nhìn nét chữ ngay ngắn của phụ thân, Vương Dao Dao đột nhiên thấy nhớ người, thút thít khóc. Biểu ca thấy nàng khóc, vội ôm nàng dỗ dành, lo lắng hỏi:

“Miên nhi, lại làm sao rồi? Sao tự dưng lại khóc?”

“Ta nhớ phụ thân.” Nàng khẽ tựa vào lòng chàng, thì thầm.

Biểu ca vỗ vỗ nhẹ lên lưng nàng, dỗ:

“Ngao, ngao, đợi thi xong, vì phụ đưa nàng về gặp nhạc phụ đại nhân, được không?”

Vương Dao Dao nghiêng đầu suy nghĩ, chợt nghĩ ra một chuyện, vội hỏi:

“Phu quân, nếu chàng thi đỗ công danh, phải vào triều làm quan, vậy... Vậy có phải sẽ ở lại kinh thành không?”

Biểu ca khẽ cười, nói:

“Kết quả còn chưa biết, nàng lo sớm làm gì.”

Vương Dao Dao phụng phịu, nói:

“Chàng đã từng hứa với ta, nếu ta gả cho chàng, cả đời sẽ được ở cạnh phụ thân. Chàng không được nuốt lời, nếu không... nếu không ta sẽ để ý tới chàng nữa!”

Biểu ca cười cười, nói:

“Được, nếu Miên nhi không muốn để ý tới vị phu, vậy ta ra ngoài ngủ, tránh cho nàng buồn phiền.”

Chàng vừa mới bước xuống giường, Vương Dao Dao đã cuống quýt ôm lấy chàng, nói:

“Không được đi, không cho chàng đi!”

Nàng quả thực không rời được biểu ca, chỉ một thoáng không ngửi hương thơm trên người chàng, nàng liền cảm thấy khó chịu, uể oải, bứt rứt vô cùng.

Khoe môi của biểu ca khẽ cong lên. Bỗng nhiên, chàng xoay người, ôm nàng ngã xuống giường, sau đó đè lên người nàng.

Vương Dao Dao chợt im lặng, không dám giãy giụa, cũng không dám lên tiếng. Linh cảm cho nàng biết, biểu ca lúc này rất đáng sợ.

Biểu ca từ phía trên nhìn xuống nàng, khẽ nói:

“Cả đời này, người duy nhất nàng không rời bỏ được, chỉ có một mình vị phu, nhớ rõ chưa?”

Người này đang ghen với phụ thân nàng sao? Vương Dao Dao đang nghiêng đầu suy nghĩ, lại thấy ánh mắt nguy hiểm của biểu ca, lập tức vứt bỏ hết khí tiết, gật gật đầu, lí nhí đáp:

“Nhớ... nhớ rồi...”

Biểu ca hài lòng xoa đầu nàng, khen:

“Miên nhi ngoan.”

Sau tiếng khen này, xiêm y trên người nàng cũng từ từ trượt khỏi đầu vai.

Tuy biểu ca không nở viên phòng với nàng sớm, nhưng chàng chưa bao giờ là người để mình chịu thiệt. Hằng đêm, chàng đều kiên nhẫn dạy dỗ nàng từng chút một, Vương Dao Dao lại ngây ngô, nàng không hiểu đó là gì, nên cũng không xấu hổ ngại ngùng như các thiếu nữ khác, trái lại còn có chút tò mò. Ban đầu chưa quen, nàng cảm thấy hơi sợ, dần dần chính nàng cũng thấy thoải mái, liền không giãy giụa nữa. Cho đến bây giờ, biểu ca đã không cần che mắt nàng lại, đường đường chính chính mà ân ái triều miên.

Một đêm ấy, Vương Dao Dao bị vằn vò đến gần sáng, sớm quên mất việc biểu ca đã lừa mình như thế nào.

.....

Sáng hôm ấy, kim bảng thi Hội được công bố. Người người đều hỏi hã đi xem có tên mình hay không, Lý Quân Ngọc vẫn thong thả ở trong bếp làm bánh hoa quế cho nướng tử.

Hạ Trúc thấy vậy, sốt ruột trong lòng, đánh bạo lên tiếng hỏi:

“Cô gia, người không đi xem kim bảng sao?”

Lý Quân Ngọc thoáng liếc nhìn cô ta một cái. Hạ Trúc chợt thấy hoảng sợ, vội cúi đầu im lặng.

Đến khi biểu ca mang bánh vào, Vương Dao Dao tuy bị mỹ thực hợp mắt hồn, vẫn không quên nhắc:

“Phu quân, chàng không đi xem kết quả thi Hội sao?”

Phu quân xoa đầu nàng, tùm tùm nói:

“Chóc nữa sẽ có người đến đây thông báo, không cần gấp gáp.”

Thông thường, chỉ có người đỗ cao mới được đến tận nhà thông báo. Vương Dao Dao tuy rằng tin tưởng biểu ca, nhưng cũng không ngờ chàng lại chắc chắn đến vậy.

Kỳ thực, nàng cũng không rõ mình mong muốn chàng đỗ hay là không đỗ. Xét về lòng riêng, nàng thật sự không muốn chàng ở lại kinh thành làm quan. Nàng chỉ muốn ở Tô thành kẻ cận phụ thân. Huống hồ, đại quan trong kinh thành, người nào cũng bận rộn cả ngày, không thể nhàn nhã ở bên cạnh nàng như trước. Nhưng mà, là một thê tử, nàng tất nhiên mong chàng được như ý nguyện, được vinh hiển tột cùng, để không ai dám khinh khi chàng nữa.

Vương Dao Dao cứ rối rắm trong mớ suy tư hỗn độn của mình, mãi cho tới khi tiếng huyền não ngoài cửa khiến nàng sức tỉnh.

Bấy giờ, Lý Quân Ngọc mới buông quyển sách trên tay xuống, thông thả bước ra ngoài.

Đoàn người báo tin khua chiêng gõ trống bên ngoài, hớn hờ nói lớn:

“Chúc mừng! Chúc mừng Hội Nguyên đại nhân, ngài đã đỗ đầu đại khoa, hãy chuẩn bị cho kỳ thi Đình sắp tới!”

Vương Dao Dao nghe tin, giật mình đánh rơi cây quạt trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mộng Thái Hồ: Túy Cô Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.